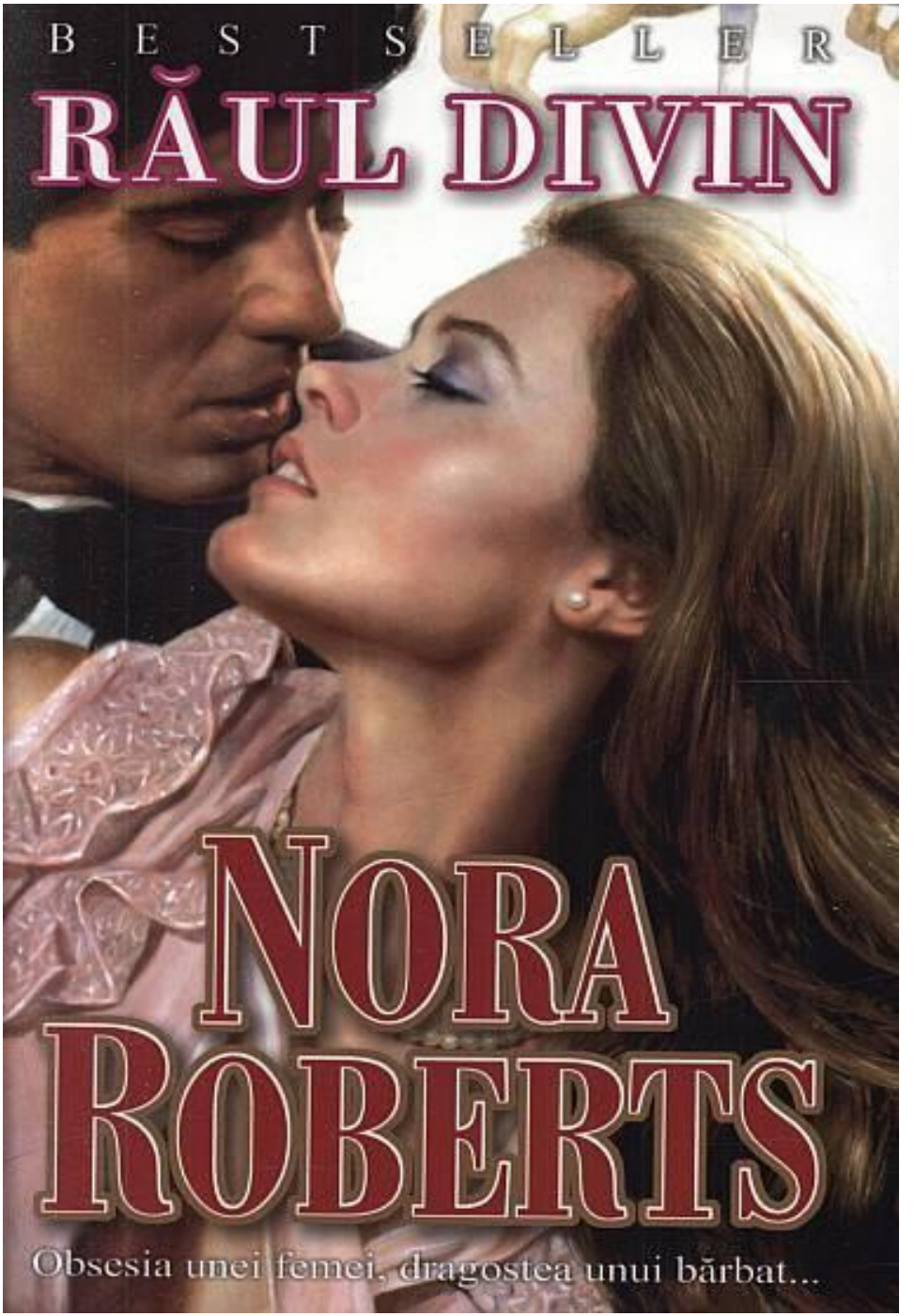
BESTSELLER
RĂUL DIVIN
NORA ROBERTS
Obsesia unei femei, dragostea unui bărbat...

NORA ROBERTS
RĂUL DIVIN

Partea întâi

„Oamenii ar fi îngeri, îngerii ar fi zei.”
Alexander Pope – Eseu despre om I, III

…trecutul nu-i decât prolog.”
ShakespeareFurtuna II, 253

Capitolul 1

Ritualul începu la o oră după apusul soarelui. Cercul fusese pregătit cu multă vreme înainte – un rotocol perfect cu diametrul de trei metri, lângă luminişul de arbori şi de lăstari. Locul fusese presărat cu ţarina sfinţită.

În faţa lunii, dansau nori întunecaţi şi tainici.

Înăuntrul cercului protector stăteau în picioare treisprezece siluete înveşmântate în pelerine negre cu glugă, în spate, în inima codrului începu, deodată, strigătul de jale sau de milă al unei bufniţe. O clipă, nu se mai auzi decât foşnetul vântului prin frunzele acestei primăveri timpurii.

În groapa din stânga cercului, focul începuse deja să mocnească. Curând, aveau să se înalte flăcările, înteţite de acelaşi vânt sau de cine ştie ce alte forţe.

Era ajunul întâiului de mai, Sabatul Crucificării. În noaptea aceasta din miezul primăverii, se vor aduce osanale şi se vor face sacrificii pentru fertilitatea ogoarelor şi pentru puterea oamenilor.

În cerc, pătrunseră două femei îmbrăcate în robe roşii şi lungi. Nu purtau măşti, iar feţele le erau extrem de albe. Pe buze, îşi dăduseră cu vopsea purpurie. Păreau nişte vampiri care tocmai îşi terminaseră festinul.

Una din ele, urmând întocmai instrucţiunile date, îşi lepădă straiul şi rămase în picioare, la lumina a douăsprezece lumânări negre, apoi se dădu după un panou de lemn şlefuit.

Ea avea să fie altarul lor de carne vie, fecioara pe care o vor venera. Unii bombăniseră nemulţumiţi pentru că, departe de a fi pură, femeia era prostituată. Alţii, însă, căzuseră în admiraţie, în fata rotunjimilor ei lascive şi a coapselor desfăcute cu generozitate.

Marele preot, care îşi pusese masca ţapului din Mendes, începu o incantaţie în latina vulgară. Când termină, îşi ridică braţele spre pentagrama răsturnată de deasupra altarului. Cineva trase un clopot, pentru purificarea aerului.

Din tufişul în care se ascunsese, o fată urmărea totul cu ochii măriţi de curiozitate. Din groapa unde ardea focul, venea un miros de ars şi flăcările trosneau, în înălţimea văzduhului. În trunchiurile arborilor din împrejurimi, fuseseră sculptate tot felul de forme ciudate.

Fata se întreba unde putea fi tatăl ei. Se ascunsese în maşină, râzând în sinea ei de farsă pe care avea să i-o joace. Nu-i fusese teamă, când îl urmărise prin pădurea întunecoasă. Niciodată nu-i fusese frică de întuneric. Apoi, se pitulase, aşteptând să prindă momentul în care să sară din tufiş, drept în braţele lui.

Numai că el îşi pusese vesmântul acela lung şi întunecat, la fel ca toţi cei de acolo şi acum nu mai putea să-l identifice. Cu toate că femeia aceea goală o intimidase şi o fascinase, în acelaşi timp, îşi dădu seama că adulţii de acolo nu se jucau deloc. Îşi simţi inima

bătând năvalnic, în momentul în care bărbatul mascat îşi începu, din nou, incantaţia.

— Te chem pe tine, Amon, zeu al vieţii şi al reproducerii. Şi pe tine, Pan, zeul plăcerii!

Ceilalţi repetau fiecare nume rostit de marele preot. Lista era lungă.

Acum, tot grupul începuse să se legene şi se auzea, din mijlocul lor, un murmur înălţător. În vremea aceasta, marele preot începu să bea dintr-un potir de argint. După ce termină, îl puse jos, între sânii altarului.

Luă o sabie şi o îndreptă, pe rând, spre sud, spre est, spre nord şi spre vest, strigând numele celor patru prinţi ai iadului.

Satan, domn al focului

Lucifer, aducătorul luminii

Belial, cel fără stăpân

Leviathan, şarpe al adâncului.

În tufiş, fata se cutremură şi o cuprinse spaima.

— Ave Satana!

— Pe tine te chem, prinţ al întunericului, rege al nopţii! Descătuşează porţile iadului şi pleacă-ţi urechea la noi!

Marele preot rosti aceste cuvinte ca pe o poruncă, nu ca pe o rugăciune. În timp ce glasul îi devenea tot mai puternic, ridică un pergament. Flăcările se reflectară lacom pe el, ca nişte dâre de sânge.

— Îţi cerem recolte îmbelşugate şi vite fertile.

Distruge-i pe duşmanii noştri, dă-le molime şi cazne celor care uneltesc împotriva noastră. Noi, credincioşii tăi, îţi cerem noroc şi plăcere.

Îşi puse o mână pe pieptul altarului.

— Ne înfruptăm din tot ce dorim, în numele tău, Împărat al Muştelor, şi tot în numele tău vorbim: moarte celor slabi, bogăţie celor, puternici. Mădularul nostru se întăreşte, sângele se înfierbântă. Fie ca femeile noastre să ardă pentru noi. Fie ca ele să ne primească pline de pofte.

Începu să mângâie torsul altarului, apoi mâna îi coborî înspre coapse, în timp ce prostituată, bine instruită, gemea şi se unduia la atingerea lui.

Vocea îi creştea în intensitate, pe măsură ce îşi continua cererile. Înfipse vârful săbiei în pergament şi îl întinse deasupra flăcării unei lumânări negre, până se făcu scrum şi fum. Incantaţia celor doisprezece se auzea tot mai tare în spatele lui.

La un semn anume, două siluete cu glugă traseră un ied în cerc. Văzându-i ochii care se roteau înfricoşaţi, începură să cânte şi mai tare, aşa că ajunseră, aproape, să ţipe.

Fu tras, apoi, cuţitul pentru ritual, a cărui lamă proaspăt ascuţită strălucea în lumina lunii în creştere.

Când fata văzu lama aceea tăind gâtul iedului, vru să ţipe, dar nu fu în stare să scoată niciun sunet. Vru s-o ia la goană, dar picioarele parcă prinseseră rădăcini acolo,

în pământ. Îşi acoperi faţa cu mâinile, plângând. Simţi nevoia să îl strige pe tatăl ei.

Într-un târziu, când avu curajul să se uite din nou, pământul mustea de sânge. Se revărsa peste marginile unei cupe de argint. În urechile ei, vocile bărbaţilor păreau un zumzăit. Aruncară trupul iedului în groapa cu jăratic.

Aerul se umplu de mirosul greţos al cărnii prăjite.

Bărbatul cu mască de ţap îşi sfâşie urlând veşmântul. Era gol pe dedesubt şi pielea lui neobişnuit de albă strălucea de sudoare, deşi noaptea se făcuse răcoroasă. Pe piept îi licărea o amuletă de argint încrustată cu simboluri vechi şi tainice.

Desfăcu picioarele altarului şi pătrunse cu forţă între coapsele prostituatei. Urlând frenetic; un al doilea bărbat se aruncă asupra celeilalte femei, punând-o la pământ, în vreme ce toţi cei prezenţi începură să-şi smulgă hainele de pe ei şi să danseze goi, în jurul focului din groapă.

Îl văzu pe propriul ei tată muindu-şi mâinile în sângele de jertfă, care începu să-i picure de pe degete, în timp ce dănţuia alături de ceilalţi…

Clare se trezi ţipând. Se zguduia sub pătură, cu răsuflarea tăiată, scăldată de o sudoare rece. Bâjbâi cu mână tremurătoare să găsească întrerupătorul veiozei de alături. Dar i se păru prea puţin, aşa că se ridică şi aprinse toate becurile, până când cămăruţa fu inundată

de lumină. Scoase o ţigară din pachet, cu degete încă nesigure, apoi aprinse un chibrit.

Stătea pe marginea patului şi fuma în tăcere. Cum de-i revenise acum acest vis? Psihiatrul ei i-ar explica simplu că nu e decât o reacţie la recenta căsătorie a mamei sale, deoarece subconştientul îi spunea că tatăl ei fusese, astfel, trădat.

Tâmpenii!

Clare expiră dispreţuitoare un nor de fum albăstrui. Mama ei era văduvă de peste doisprezece ani. Orice fiică iubitoare şi în toate minţile i-ar fi dorit fericirea. Iar ea era, realmente, o fiică iubitoare. Avea dubii, însă, în legătură cu sănătatea ei mentală.

Îşi aminti de noaptea când avusese prima oară acest vis. Avea şase ani şi se trezise ţipând în pat, la fel ca acum. Numai că, atunci, amândoi părinţii veniseră repede în camera ei şi încercaseră s-o facă să-şi revină, s-o liniştească. Până şi fratele ei, Blair, îşi făcuse apariţia scâncind, cu ochii măriţi de frică. Mama îl luase în braţe şi plecase cu el de acolo, dar tatăl ei rămăsese în cameră, liniştind-o cu vocea lui calmă şi plăcută, că nu fusese decât un vis, un coşmar pe care avea să îl uite curând.

Şi aşa se întâmplase, o bună bucată de vreme. Apoi, însă, îi bântui din nou nopţile, ca un criminal batjocoritor, mai ales în perioadele de stres şi de oboseală, când devenea vulnerabilă.

Stinse ţigara brusc şi îşi apăsă ochii cu degetele. Sigur, acum trecea printr-o perioadă destul de tensionată. Expoziţia ei personală avea să fie vernisată în mai puţin de-o săptămână şi, deşi alesese cu mâna ei fiecare sculptură, era sfâşiată de dubii. Asta, probabil, şi din cauza criticilor elogioase de acum doi ani, când debutase. Acum, că se bucura de succes, avea mult mai mult de pierdut. Ştia că sculpturile pe care le va expune erau cele mai bune pe care le făcuse. Dacă vor fi considerate mediocre, atunci şi ea, ca artistă, va fi catalogată astfel.

Exista, oare, o etichetă mai descurajantă pentru un creator?

Simţindu-se înviorată că trecuse la lucruri concrete, se ridica şi trase draperiile. Răsărea soarele, scăldând străzile şi trotuarele din centrul Manhattan-ului într-o lumină rozalie. Deschise fereastra şi se înfioră în răcoarea dimineţii de primăvară.

Era aproape linişte. Auzi, la câteva blocuri depărtare, scrâşnetul unei maşini de gunoi, care îşi termina rondul ei nocturn. Pe lângă coltul străzilor Canalului şi Green, o cerşetoare îşi trăgea cu zel căruciorul. Roţile scârţâiau, răsunând în gol.

În fată, cu trei etaje mai jos, se vedea o lumină aprinsă, ia bucătărie. Ajunseră până la ea câteva acorduri din Rigoletto şi aromă plăcută de pâine caldă. Trecu un taxi, spărgând liniştea cu zgomotul ţevii de

eşapament. Apoi, tăcere. Ca şi cum ar fi fost singură în tot oraşul.

Oare asta îşi dorea ea, să-şi găsească un cotlon şi să se cufunde în solitudine? Erau momente în care se simţea ruptă de toate. Dar nu-şi putea afla locul, nici măcar acum.

Acesta să fi fost motivul eşecului ei în căsătorie? îl iubise pe Rob, dar nu se simţise niciodată legată de el. Când se despărţiseră, regretase, dar nu avusese nicio remuşcare. Sau, poate, doctorul Janowski avea dreptate: de la durerea pe care o resimţise la moartea tatălui ei, orice formă de regret se sublimase în artă.

Şi ce era rău în asta? vru să-şi înfunde mâinile în buzunarele halatului, dar constată că nu se îmbrăcase. Trebuia să fie nebună, să apară la o fereastră din Soho, cu tricoul acela subţire şi mulat pe ea. La naiba! îşi zise, aplecându-se şi mai mult. Poate era, într-adevăr, nebună.

Stătea acolo, cu părul roşu şi strălucitor răvăşit de un somn agitat, cu faţa palidă şi obosită, privind cum se face lumină şi ascultând zgomotele care vesteau trezirea oraşului.

După o vreme, se întoarse, să se apuce de lucru.

Trecuse de ora două, când auzi bâzâitul acela. Parcă era o albină sâcâitoare care răzbătea prin fâşiitul lămpii din mâna ei şi prin acordurile muzicii lui Mozart revărsându-se generos din aparatul stereo. Vru să nu-l ia

în seamă, la început, dar nu prea-i mergea treaba, aşa că găsi o scuză să-şi întrerupă activitatea. Opri lampa de lipit, apoi îşi scoase mănuşile, în timp ce traversa atelierul. Purta, încă, ochelarii de protecţie, casca şi şortul, când deschise interfonul.

— Da?

— Clare? Sunt eu, Angie.

— Vino sus.

Clare formă numărul de cod, deconectând intrarea. Apoi îşi scoase ochelarii şi casca şi începu să se învârtă pe lângă sculptura neterminată.

Era aşezată pe masa de sudură din spatele mansardei, înconjurată de unelte – cleşti, ciocane, dalte, ştuţuri de rezervă pentru lampa de lipit. Buteliile de acetilenă şi de oxigen zăceau în carcasele lor de oţel. Sub toate acestea, se afla o tablă metalică de şase metri pătraţi, pentru a evita căderea scânteilor şi a şpanului încins pe duşumea.

Aproape tot spaţiul mansardei era ocupat de lucrările şi de materialele ei: bucăţi de granit, butuci de lemn de cireş, zgură, drugi şi ţevi de oţel. Se mai aflau acolo tot felul de aparate de sudură, unelte de tăiere şi de lustruire. Îi plăcuse întotdeauna să trăiască în mijlocul lor.

Acum îşi evalua sculptura la care lucra, cu ochii mijiţi, ţuguindu-şi buzele. Asta o făcea să reziste, se gândi ea. Nu se obosi să se întoarcă, atunci când auzi uşile liftului deschizându-se.

— Trebuia să mă fi gândit!

Angie Lebeau îşi dădu pe spate coama ei de cârlionţi negri şi începu să bată ritmul în podea, cu unul din pantofii ei purpurii, în stil italian.

— Te sun de mai bine de-o oră.

— Am dat telefonul încet şi nu l-am auzit din cauza aparatelor cu care am lucrat. Spune-mi, ce-ţi sugerează statuia?

Trăgând aer în piept, Angie studie lucrarea de pe masă.

— Îmi sugerează haosul.

— Mda! Fu de acord Clare, dârând uşor din cap şi coborând vocea: Mda, ai dreptate. Cred c-am luat-o razna.

— Să nu cumva să-ndrăzneşti să mai iei lampa aia în mina!

Sătulă să mai vorbească atât de tare, Angie traversă camera, stinse casetofonul şi adăugă:

— Dă-o-ncolo, Clare! Nu ştii, că aveam întâlnire, la douăsprezece şi jumătate, să mâncăm la Salonul rusesc de ceai?

Clare se îndreptă şi o privi atent pe prietena ei pentru prima oară de când venise. Ca de obicei, Angie era imaginea elegantei întruchipate. Pielea ei ciocolatie şi trăsăturile exotice erau puse în evidentă de costumul marinăresc Adolfo şi de şiragul de perle uriaşe. Geanta şi pantofii aveau aceeaşi nuanţă purpurie, din cea mai

fină piele. Lui Angie îi plăcea ca totul să fie perfect asortat şi la locul său. În debaraua ei, pantofii erau aşezaţi ordonat, în cutii de plastic, bluzele, împachetate frumos, după culoare şi după materialul din care erau făcute, iar gentile – o colecţie ce devenise deja legendară – îşi avea fiecare locul ei, într-un dulăpior special:

În ceea ce-o privea, Clare se bucura dacă-şi găsea doi pantofi la fel, în „văgăuna" debaralei sale. „Colecţia" ei de genţi consta într – una neagră, de seară, şi alta de voiaj, din prelată! Clare se întrebă, pentru a nu ştiu câta oară, cum de ajunseseră ele două să se împrietenească.

Trebuia să recunoască, în momentul acesta, că amiciţia lor mergea foarte bine!

Acum ochii lui Angie erau întunecaţi şi fierbinţi. Bătea uşor cu unghiile ei lungi, purpurii, în geantă, în acelaşi ritm cu piciorul.

— Rămâi un pic aşa!

Clare se repezi şi începu să caute precipitat caietul de crochiuri. Aruncă pe jos un pulover, o bluză de mătase, nişte" scrisori nedesfăcute, o pungă goală de cartofi prăjiţi, vreo câteva romane de mâna a doua şi un pistol cu apă!

— La naiba, Clare…

— Nu, nu! Nu te mişca!

Ţinând în mina caietul de schiţe, dădu la o parte o pernuţă şi găsi un creion de cărbune.

— Eşti frumoasă când te înfurii, zise Clare cu un zâmbet maliţios pe buze.

— Ticăloase! exclamă Angie, străduindu-se să nu râdă.

— Aşa! Asta e!

Clare desena înfrigurată.

— Doamne! Ce pometi! Cine ar fi crezut că se poate obţine o asemenea structură osoasă dintr-un amestec de sânge indian, african şi franţuzesc? Hai, arată-ţi puţin colţii, bine?

— Lasă imediat caietul ăla! Crezi că scapi aşa de uşor? Te-am aşteptat în Salonul rusesc mai bine de-o oră, bând Perrierş răsucind fata de masă!

— Te rog să mă ierţi, am uitat.

— Mai ştii şi-altceva?

Clare puse schiţa la vedere, ştiind că Angie se va uita la ea, de îndată ce se va întoarce cu spatele.

— Vrei să mănânci ceva de prânz?

— Am mâncat un hot dog, în taxi.

— Atunci am să iau şi eu ceva. Între timp, spune-mi despre ce trebuia să discutăm.

— Despre expoziţie, imbecilo!

Angie aruncă o privire spre crochiu şi schiţă un zâmbet. Clare o desenase scoţând flăcări pe urechi. Refuză, însă, ideea de a se amuza şi căută cu privirea un loc liber, prin încăpere. Până la urmă, se aşeză pe braţul canapelei. Numai Dumnezeu ştia ce se mai ascundea pe

sub perniţele astea!

— Oare când ai s-aduci pe cineva să cureţe pe aici?

— Niciodată! Mie aşa-mi place.

Clare se duse în bucătăria care era improvizată într-un colţ al atelierului.

— Mă ajută să creez.

— Nu-mi povesti mie de chestia cu temperamentul artistic! Din întâmplare, ştiu foarte bine că eşti o leneşă.

— Ce e drept nu e păcat! zise Clare, apropiindu-se de prietena ei, cu un pahar de îngheţată olandeză de ciocolată şi o linguriţă. Vrei şi tu puţin?

— Nu.

Pe Angie o irita că prietena ei îşi permitea să mănânce hrană rece când îi trăsnea, fără să pună un pic de grăsime pe trupul ei mlădios.

La cele cincizeci de kilograme, Clare nu mai era apariţia filiformă din copilăria ei, dar nu era, oricum, nevoită să se urce în fiecare dimineaţă pe cântar, aşa ca Angie. Se uită la Clare. Era îmbrăcată în salopetă, cu şortul de protecţie şi înghiţea calorii, în neştire. După toate aparenţele, reflectă Angie, era goală pe dedesubt.

Clare nu se machia. Pielea îi era presărată cu pistrui palizi, aurii. Avea ochii mari, de culoarea chihlimbarului, faţă triunghiulară, gura mică şi cărnoasă, iar nasul abia se zărea. Deşi avea părul des şi rebel, pe care şi-l ţinea legat cu un elastic într-o coadă de cal şi în ciuda înălţimii sale remarcabile, Clare avea

un aer de fragilitate care o făcea pe Angie să aibă un sentiment matern fată de ea, cu toate că nu era decât cu doi ani mai mare.

— Fetiţo, ai să te obişnuieşti vreodată să stai jos când mănânci?

Clare surâse şi îşi înfipse linguriţa în îngheţată.

— Dacă-ţi faci griji pentru mine, înseamnă că m-ai iertat.

Se cocotă pe un taburet şi îşi vârî cizma pe sub stinghia acestuia. Apoi continuă:

— Să ştii că, realmente, îmi pare rău c-am uitat de prânz.

— Mereu zici aşa. Ce-ar fi să-ţi notezi?

— Îmi notez, dar uit unde pun hârtia.

Făcu un semn larg cu linguriţa plină de îngheţată.

Canapeaua pe care stătea Angie era una din puţinele piese de mobilă din încăpere. Mai exista şi o măsuţă, care, însă, nu se vedea, din cauza teancului de ziare şi reviste şi a sticlelor goale de pe ea. Într-un colţ, era un taburet pe care trona un bust de marmură neagră. Pe pereţi, atârnau o mulţime de picturi, iar pe jos erau împrăştiate tot felul de sculpturi – unele terminate, altele nu, unele în picioare, altele culcate după cum dădea Domnul.

La capătul unui şir de scări din fier forjat, se afla un fel de magazie pe care ea o transformase în dormitor. Restul spaţiului în care trăia de vreo cinci ani fusese

rezervat, în exclusivitate, artei.

În primii optsprezece ani de viaţă, Clare se străduise să trăiască după standardele de ordine şi curăţenie ale mamei sale. În nici trei săptămâni, însă, îşi dăduse seama că harababura era mediul de viaţă ideal pentru ea.

Îi aruncă lui Angie un surâs prietenos:

— Cum vrei să găsesc ceva în dezordinea asta?

— Uneori, îmi pun problema cum de nu uiţi să mai ieşi din pat, dimineaţa?

— Eşti îngrijorată pentru expoziţia aceea, nu-i aşa? spuse Clare, aşezând paharul de carton, pe jumătate plin, alături.

Angie era sigură că acolo va zace, până se va topi. Clare luă un pachet de ţigări şi reperă o cutie cu chibrituri. Apoi rosti:

— A-ţi face probleme pe tema aceasta e o chestiune inutilă. Nu există decât două posibilităţi: fie le vor plăcea lucrările mele, fie nu. Asta e!

— Ai dreptate. Dar atunci de ce arăţi de parcă n-ai fi dormit mai mult de patru ore?

— Păi, de fapt, am dormit vreo cinci, o corectă. Clare, fără să simtă nevoia să-i povestească despre visul ei. Sunt stresată, nu îngrijorată. Oricum, între soţul tău apetisant şi tine sunt mai multe motive de îngrijorare.

— Mda, Jean-Paul e un ticălos, admise Angie.

Era căsătorită cu patronul galeriei de artă, de doi ani. Fusese atrasă de inteligenţa lui, de pasiunea pentru artă

şi de trupul lui fascinant.

— Vreau să ştii că această expoziţie este cea mai importantă dintre cele de până acum, în galeria cea nouă. Aşa că nu e numai obrazul tău în joc.

— Ştiu.

Ochii lui Clare se întunecară scurt, gândindu-se la banii investiţi şi la timpul pierdut de familia Lebeau ca să pună la punct galeria aceea mare. Fără a mai vorbi de speranţele lor.

— N-am să vă dezamăgesc.

Angie observă că, în ciuda a ceea ce spunea, Clare era la fel de speriată ca ei toţi.

— Ştim asta, zise ea, pe un ton voit relaxat. De fapt, speram că după expoziţia ta, galeria să devină cea mai importantă din West Side. Între timp, însă, am venit să-ţi reamintesc că la ora zece dimineaţa ai un interviu cu cei de la revista New York, iar mâine, în timpul mesei de prânz, unul cu un reporter de la The Times.

— Ooo, Angie.

— N-ai cum să scapi de data aceasta.

Angie îşi întinse picioarele frumoase, apoi continuă:

— Cu cel de la New York, te vei întâlni la noi, pe terasă. Mă cutremur la gândul că l-ai putea primi aici.

— Nu vrei să mă slăbeşti din ochi!

— Acestea fiind spuse, prânzul la Le Cirque, ora unu fix.

— Voiam să trec pe la galerie să văd

amplasamentul…

— Ai timp şi pentru asta. Mâine dimineaţă, la ora nouă, voi fi aici, să mă conving. Că te-ai trezit şi că te-ai aranjat cum trebuie.

— Urăsc interviurile, bombăni Clare.

— Aşa, fii dură! exclamă Angie, luând-o pe după umeri şi sărutând-o pe amândoi obrajii. Acum, hai, odihneşte-te puţin. Arăţi tare obosită.

Clare îşi sprijini un cot pe genunchi.

— Până la urmă, ai să-mi pregăteşti şi hainele cu care mă-mbrac! exclamă ea, în vreme ce Angie se îndrepta spre lift.

— S-ar putea s-ajungem şi acolo!

Rămasă singură, Clare căzu câteva minute pe gânduri. Detesta interviurile, toate întrebările acelea pompoase şi personale, felul în care o vor studia, măsura, diseca… Aşa cum făcea cu toate lucrurile neplăcute, alungă, pentru moment, acest gând.

Era mult prea obosită pentru a aprinde iar lampa de lipit. Oricum, nimic din ceea ce făcuse în ultimele săptămâni nu se dovedise de valoare. Numai că era mult prea neliniştită pentru a fi în stare să aţipească sau să se întindă pe duşumea, ca să se uite la televizor.

Se ridică deodată şi se apropie de un cufăr care servea drept scaun, masă şi debara. Scotocind prin el, dădu peste rochia pe care o purtase la absolvirea liceului, toca de la terminarea colegiului şi voalul de mireasă. Cele

trei obiecte îi treziră în suflet un triplu sentiment: de surpriză, de amuzament şi de regret. Apoi găsi nişte pantofi de tenis despre care crezuse că-i pierduse pentru totdeauna şi, în sfârşit, albumul de fotografii.

Era, într-adevăr, singură, admise ea, în timp ce se aşeză cu el în braţe la fereastra care dădea spre Canal Street. Asta în privinţa familiei. Dar, chiar dacă ei toţi se aflau departe, putea să şi-i apropie măcar, prin intermediul fotografiilor vechi.

Primul instantaneu o făcu să zâmbească. Era o fotografie polaroid, neclară, alb-negru, care îi înfăţişa pe ea şi pe fratele ei geamăn, Blair, că mici copii! „Blair şi Clare" se gândi ea, oftând. De câte ori nu-şi bombăniseră ei doi părinţii pentru numele acestea caraghioase? Fotografia era mişcată – specialitatea tatălui său! Niciodată nu fusese în stare să scoată o imagine clară. „N-am înclinaţie la fiare", obişnuia el să zică. „Dacă mă pui să apăs pe un buton sau să pornesc un mecanism, iese un dezastru. Ei, dar dacă-mi dai un pumn de seminţe şi-o palmă de pământ, am să-ţi cultiv cele mai viguroase flori din lume!"

Şi avea dreptate, se gândi Clare. Mama ei era un adevărat meşter „drege-tot". Se băga să repare maşina de prăjit pâine, să desfunde chiuvetele, în timp ce Jack Kimball punea mâna pe sapă şi pe lopată, cu gândul de a transforma curtea lor, de la răscrucea străduţelor Frunza de stejar şi Peisaj de munte din Emmitsboro, statul

Maryland, într-un adevărat parc.

Găsi, în acest sens, o dovadă, într-o fotografie făcută de mama ei. Era perfect încadrată şi foarte clară. Cei doi copii Kimball stăteau întinşi pe o pătură aşezată pe un covor de iarbă verde. În spatele lor, se vedea o explozie de flori de primăvară: zambile, sângele voinicului, lăcrămioare, panseluţe. Toate erau înflorite spectaculos şi, aşezate într-o ordine care nu contrazicea naturalul.

Lată şi o fotografie a mamei ei. Clare tresări, văzând-o cât era de tânără. Râdea fericită, ţinându-şi copiii în poală.

Ce frumoasă era, se gândi Clare. Dacă făceai abstracţie de" sărmăluţele" din păr şi de machiajul exagerat, specifice timpului, puteai spun! Că Rosemary Kimball fusese – şi mai era, încă – o femeie încântătoare: părul blond, ochii albaştri, o siluetă delicată, dar bine formată, şi trăsăturile fine.

Şi iată-l şi pe tatăl său, în pantaloni scurţi, cu genunchii osoşi, murdari de pământul din grădină! Se sprijinea de coada hârleţului, zâmbind în faţa aparatului de fotografiat. Avea părul roşu, tuns perie, iar pielea palidă era arsă de soare, pe alocuri. Deşi trecut demult de vârsta adolescentei, Jack Kimball era numai ciolane. O caricatură de bărbat care iubea florile.

Abia ţinându-şi lacrimile, Clare mai întoarse o pagină de album, unde erau fotografii de Crăciun. Ea şi Blair, în faţa unui pom de iarnă împodobit. Pe triciclete roşii,

strălucitoare. Deşi gemeni, semănau foarte puţin. Blair luase trăsăturile mamei, Clare, pe cele ale tatălui, ca şi cum acolo, în uterul matern, ar fi ales fiecare. Blair arăta angelic din cap până-n picioare. Ea era răţuşca urâtă care nu se mai transformase în lebădă.

Erau şi alte fotografii, pe măsură ce creşteau, făcute cu ocazia zilelor de naştere, a picnicurilor, în vacanţe sau în momente de odihnă. Ici-colo, poze ale rudelor şi prietenilor. Blair, în uniforma lui cu banderolă, mărşăluind pe strada principală, cu ocazia paradei pentru Ziua Eroilor. Clare îmbrăţişându-l pe Pudge – câinele lor de vânătoare, care fusese animalul lor preferat mai bine de zece ani. Apoi, fotografii ale gemenilor în cortul micuţ pe care îl ridicase mama lor, în fundul grădinii. Şi imaginile părinţilor frumos îmbrăcaţi, în faţa bisericii superbe, în duminică de după convertirea dramatică a tatălui ei la catolicism.

Erau, în album, şi tăieturi din ziare: Jack Kimball primind o placă de la primarul din Emmitsboro, în semn de preţuire pentru ceea ce făcuse pentru comunitate, un articol despre tatăl său şi despre Kimball Realty, despre ceea ce însemna realizarea visului american, în care se povestea cum o acţiune declanşată de un singur om ajunsese să ia amploare în tot statul.

Cea mai mare afacere a sa fusese vânzarea unei ferme de o sută cincizeci de pogoane unei companii specializate în construcţia centrelor comerciale. Unii din

cetăţenii oraşului se împotriviseră să sacrifice liniştea şi paca care domneau în Emmitsboro, în favoarea complexelor hoteliere, a semipreparatelor şi a magazinelor universale, dar majoritatea fuseseră de părere că progresul era absolut necesar. Aceasta însemna mai multe locuri de muncă, mai multe facilităţi.

Tatăl său fusese în centrul atenţiei la ceremonia de predare a pământului. Apoi începuse să bea. La început, nu se observase. Sigur, mirosea a whisky, dar continua să muncească la grădinărit. Cu cât construcţia centrului comercial se apropia de sfârşit, cu atât bea mâi mult.

La două zile după inaugurare, într-o noapte fierbinte de august, băuse o sticlă întreagă şi căzuse sau se aruncase de la o fereastră, de la etajul al treilea.

Nu fusese nimeni acasă. Mama ei îşi petrecuse seara cu prietenele din copilărie, la cinema, şi la o bârfă. Blair plecase cu nişte prieteni, cu cortul, în pădurea din estul oraşului. Iar Clare fusese în al nouălea cer, pentru că se dusese la prima întâlnire.

Închise ochii, cu albumul în braţe, şi fu, din nou, copilă de cincisprezece ani, cam prea înaltă şi deşirată pentru vârsta ei, cu ochii enormi, strălucind de emoţie, că avea să-şi petreacă prima ei noapte la carnaval.

Fusese sărutată pentru prima oară în Roata Norocului şi fusese ţinută de mână. Strânsese în braţe elefantul pe care Bobby Meese dăduse o grămadă de bani (şapte

dolari şi cincizeci de cenţi). Îl câştigase, de fapt, jucând popice.

— Imaginea din mintea ei era foarte clară. Clare nu mai auzi zgomotul străzii, traficul de-a lungul canalului. În urechi îi răsună deodată sunetul dulce, al verii de la tară. Fusese sigură că tatăl ei o va aştepta. Ochii lui se umeziseră în momentul în care ea ieşise din casă cu Bobby. Sperase să stea cu tatăl ei îndelung de vorbă în leagănul vechi din pridvor, aşa cum o făceau adesea, uitându-se la fluturii de noapte care zburau în jurul becului şi ascultând cântecul greierilor, în vreme ce ea avea să-i povestească despre aventura sa.

Urcase scările, păşind cu adidaşii ei, fără zgomot, pe fiecare treaptă. Uşa dormitorului era deschisă şi ea pătrunsese acolo, strigându-l. Văzuse, în lumina lunii, că patul părinţilor ei nu fusese desfăcut. Se întorsese şi urcase la etajul al treilea. Jack Kimball obişnuia să lucreze până târziu în biroul lui. Sau să bea. Dar nu vru să se gândească la asta. Dacă îl găsea ameţit avea să-l oblige să coboare, apoi să bea o cafea, în vreme de ea avea să-i vorbească până când îi va dispărea privirea aceea hăituită pe care-o avea în ultima vreme. Îl va face să râdă şi s-o cuprindă în braţe.

Văzuse lumină pe sub uşa biroului lui. Din obişnuinţă, ciocăni, mai întâi. Deşi erau foarte apropiaţi, toţi cei din familie respectau momentele de intimitate ale celorlalţi.

— Tată, m-am întors.

Faptul că nu i se răspunsese o tulburase. Avusese, deodată, impulsul să se întoarcă şi s-o ia la fugă. Simţise în gură un gust de cocleală. I se făcuse frică. Se dăduse, chiar, un pas înapoi, dar se stăpânise şi pusese mâna pe clanţă.

— Tata!

Se rugase în gând să nu-l găsească prăbuşit pe birou, sforăind beat. Această imagine o făcu" să apese pe clanţă, furioasă că-i strica această seară perfectă. Era tatăl ei. În mod normal, trebuia s-o aştepte şi să-i fie alături, nu s-o dezamăgească. Trântise uşa de perete.

La început, rămăsese uimită. Încăperea era goală, ventilatorul pornit şi lumina aprinsă. În aer plutea mirosul puternic de whisky. Făcuse o grimasă. Intrând, călcă peste cioburile sticlei sparte, împrăştiate peste tot.

Oare ieşise pe undeva? Ocolise sticla", apoi o spărsese şi plecase din casă?

În primul moment se simţi foarte prost, aşa cum numai adolescenţii pot s-o facă. Dacă îl vedea vreo prietenă de-a ei sau vreun părinte? Într-un orăşel ca Emmitsboro se cunoşteau toţi. Ar fi murit de ruşine, dacă l-ar fi văzut cineva pe tatăl ei în halul ăsta.

Stătuse în mijlocul încăperii aceleia cu tavanul în pantă, ţinând în braţe elefantul pe care îl primise da la primul băiat care îi făcuse curte vreodată şi se chinuia să găsească o soluţie.

Deodată, se înfurie, pentru că mama ei nu era acasă.

Dacă ar fi fost, l-ar fi împiedicat să plece. L-ar fi liniştit şi l-ar fi convins să se culce. Iar Blair, la fel! Plecase tocmai atunci cu zăpăciţii ăia de prieteni ai lui! Probabil că la ora asta beau bere Budweiser şi citeau revistă Playboy, lângă focul de tabără.

Şi nici ea nu stătuse acasă, îşi spusese, cu lacrimi în ochi. Oare ce era mai bine să facă: să aştepte sau să pornească în căutarea lui?

Va pleca după el. Luând această decizie, se apropiase de birou să stingă lampa. Şi mai multe cioburi trosniră sub paşii ei. Ciudat, se gândise ea, atunci. Dacă sticla fusese izbită de uşă, cum se făcea că erau atâtea cioburi în spatele biroului şi sub fereastră?

Îşi ridicase privirea încet spre fereastra înaltă şi îngustă din spatele biroului. Nu era deschisă, ci spartă. Mai rămăseseră câteva bucăţi de geam în tocul de lemn. Cu picioarele tremurând, făcuse un pas, apoi încă unul. Privise în jos şi îl văzuse pe tatăl ei întins, cu fata în sus, pe dalele de piatră, străpuns de aracii pe care tot el îi pusese în grădină, în după-amiaza aceea.

Îşi amintea că începuse să fugă. Strigătul nu reuşea să-i izbucnească din piept. Se împiedicase pe scări, căzuse, se ridicase din nou, trecuse prin uşa batantă a bucătăriei şi ajunsese afară.

El sângera zdrobit, cu gura deschisă, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva. Sau să strige. Aracul îi trecuse prin piept şi mustea de sânge.

Ochii lui se uitau fix la ea, fără să o vadă. Îl scuturase, strigase, încercase să-l tragă de acolo. Plânsese, îl rugase, îi făcuse tot felul de promisiuni, dar el continua să o privească fix, în liniște. Simțise mirosul sângelui amestecat cu parfumul trandafirilor de vară pe care îi iubea atât de mult.

Apoi, începuse să țipe. Uriaşe, până când veniseră vecinii şi îi găsiseră, acolo, pe amândoi.

Capitolul 2

Cameron Rafferty ura cimitirele. Nu din superstiție. Nu era genul de om care să evite pisicile negre sau care să bată în lemn. Dar ele constituiau dovada că nu era nemuritor, ceea ce îl făcea să se înfioare. Știa că nu avea să trăiască veşnic. Mai ales el, ca polițist, risca să întâlnească moartea la fiecare pas. Ăsta-i era serviciul. În fond, dacă luai viața ca pe-o slujbă, moartea devenea un fel de pensionare.

Dar nu-i plăcea să se gândească la dreptunghiul acela de piatră acoperit cu flori, care-i amintea de sfârşit.

Acum trebuia să se uite ia unul şi știa că un mormânt nu poate exista singur, că, până la urmă, vor apărea altele şi altele, până vor forma un cimitir.

Cel despre care era vorba aparținea bisericii catolice „Maica Domnului” şi se afla pe o pantă sălbatică, din umbra vechii clopotnițe. Bazilica de piatră era mică, dar

solidă. Rezistase la intemperii şi la păcate timp de o sută douăzeci şi trei de ani. Fâşia de pământ rezervată catolicilor decedaţi întru Domnul fusese împrejmuită de un gard din fier forjat. Majoritatea drugilor erau ruginiţi, câţiva chiar lipseau. Dar nimeni nu băgase de seamă.

În zilele acestea, majoritatea cetăţenilor oraşului erau împărţiţi între biserică ne sectară a Domnului, de pe strada Main, şi cea lutherană de pe Plopilor. Ceilalţi, mai puţini, aparţineau bisericii „Wayside" a Fraţilor din partea de sud a oraşului şi celei catolice.

Pentru că, prin anii şaptezeci, numărul membrilor scăzuse, slujbele de la „Maica Domnului" se reduceau la Messa de duminică, la care veneau, pe rând, preoţii de la „Sfânta Ana", din Hagerstown. Deci, unul din ei, sosea dimineaţa, pentru orele de religie, urmate de slujba propriu-zisă.

În rest, nu prea era mare activitate la această biserică, exceptând sărbătorile Paştelui şi ale Crăciunului. Şi, bineînţeles, nunţile şi funeraliile. Atunci, oricât de departe s-ar fi aflat, credincioşii veneau aici să-şi facă rugăciunile.

Pe Cam, care fusese botezat în cristelniţa de la picioarele statuii Maicii Domnului, gândul acesta nu îl liniştea cu nimic.

Era o noapte frumoasă, răcoroasă. Bătea un vânt uşor, dar cerul era senin că sticla, l-ar fi plăcut să stea, la ora asta, pe verandă, cu o sticlă rece de Rolling Rock, să se

uite la stele prin telescop. Prefera, chiar, să hăituiască un criminal pe o alee întunecoasă, pentru că, atunci când alergai după un asemenea specimen, cu pistolul în mână, adrenalina te împiedica să mai ai simţul realităţii. Dar când te plimbai pe deasupra cadavrelor descompuse, nu se putea să nu-ţi vină în minte propriul tău destin.

Se auzi ţipătul unei bufniţe, ceea ce-l făcu pe ajutorul de şerif, Bud Hewitt, care mergea alături de Cam, să tresară. Zâmbi încurcat şi îşi drese glasul:

— Bizar loc, şerifule, nu-i aşa?

Cam mirii evaziv. La cei treizeci de ani ai săi era numai cu trei mai în vârstă decât Bud şi crescuseră împreună pe acelaşi maidan, de pe calea Dog Run. O curtase vreo trei luni pe Sarah, sora ajutorului de şerif, şi fusese de fată, în ultimul an de liceu, la prima beţie a lui Bud, când acesta vomase toate cele şase cutii de bere. Pe care le îngurgitase cu voinicie. Ştia că lui Bud îi venea greu să-i zică „şerifule”.

— În timpul zilei, nu mi se pare aşa, continuă Bud.

Avea o fată copilăroasă, simplă, numai rotunjimi rozalii. Părul îi era ţepos, de culoarea paiului, şi nu putea să şi-l aranjeze nici dacă îşi înmuia pieptenele în apă.

— Dar noaptea te face să-ţi aminteşti toate filmele cu vampiri.

— Oamenii de aici sunt morţi.

— Aşa e.

Dar Bud şi-ar fi dorit să aibă în pistol un glonţ de argint, nu unul de calibrul 0,38, aşa cum avea.

— Aici e, şerifule.

Cei doi adolescenţi care aleseseră să se giugiulească în cimitir le arătară un mormânt. Când veniseră la el, păreau extrem de înspăimântaţi. Acum, însă, erau plini de vervă. Parcă le plăcea situaţia în care se aflau.

— Chiar ăsta-i locul.

Băiatul avea vreo şaptesprezece ani şi era îmbrăcat cu o jachetă de doc. În picioare purta ciocate Air Jordan. În urechea stângă, avea o tortiţa de aur – semn de prostie sau de bravadă, într-un orăşel ca Emmitsboro. Fata de lângă el se înfioră. Avea o privire de căprioară. Ştiau amândoi că luni vor fi vedetele liceului.

Cam lumină placa dată la o parte. Mormântul era al lui John Robert Hardy (1881-1882) – un copil care trăise numai un an, acum peste un secol. Sub piatra dată într-o parte, se căsca groapa neagră şi goală...

— Vedeţi? E-aşa cum v-am spus.

Băiatul înghiţi zgomotos. Albul ochilor îi sclipi în lumina pală.

— Cineva a săpat aici.

— Văd şi eu asta, Josh.

Cam se aplecă să lumineze interiorul gropii. Nu era nimic înăuntru, în afară de pământ şi de mirosul greu al morţii.

— Credeţi că e vorba de profanatori de morminte? Vocea lui Josh suna extrem de exaltat. Îi era ruşine că, după ce se tăvăliseră prin iarbă şi căzuseră în mormântul desfăcut, ţipase şi o luase la goană ca un iepure. Nu voia să-şi mai amintească decât cum o pipăise şi spera ca şi ea să facă acelaşi lucru, aşa că rosti pe un ton hotărât:

— Am citit despre cum dezgroapă morţii, în căutarea bijuteriilor şi a unor părţi din schelet, pe care le vând mediciniştilor:

— Nu cred c-au găsit mare lucru aici, zise Cam, îndreptându-şi trupul.

Deşi se considera un bărbat stăpân pe sine, îşi dădu seama că începuse să şovăie.

— Acum, du-te şi condu-o pe Sally acasă. Ne ocupăm noi de toate.

Sally îşi ridică ochii enormi spre el. Avea o slăbiciune secretă pentru şeriful Rafferty. O auzise pe mama ei bârfind cu o vecină că avusese o adolescentă tumultuoasă aici, în Emmitsboro. Pe vremea aceea, purta jachetă de piele, conducea o motocicletă şi răsturnase odată taverna lui Clyde cu susul în jos, într-o bătaie pentru o fată.

Avea şi-acum motocicletă şi ei i se părea că putea deveni „sălbatic” în orice moment. Era bine făcut, înalt de un metru optzeci şi cinci. Nu purta uniforma aceea idioată kaki, ca Bud Hewitt, ci blugi strâmţi şi o cămaşă de bumbac, cu mânecile suflecate, până la cot. Avea

părul negru şi cârlionţii treceau de guler, acoperindu-i urechile. Fata îi era lungă şi subţire, iar acum, în lumina lunii, pometii îi erau umbriţi fascinant. Inima ei de şaptesprezece ani începu să-i bată cu putere. I se părea că avea cei mai frumoşi ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată. Erau întunecaţi şi uşor visători.

— Aveţi de gând să chemaţi FBI-ul? întrebă ea.

— O să ne mai gândim.

„Doamne, să am iar şaptesprezece ani!" se gândi el, dar respinse imediat această prostie.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. Data viitoare când vreţi să vă giugiuliţi, găsiţi alt loc.

Sally roşi fermecător. Briza nopţii îi răsfira părul în jurul fetei fragede...

— N-am făcut altceva decât să stăm de vorbă.

„Şi să vă simţiţi în al nouălea cer" se gândi el, apoi rosti"

— N-are importantă. Acum, duceţi-vă acasă.

Se uită după ei cum plecau printre cruci şi morminte, călcând prin iarba sălbatică. Şuşoteau unul lângă altul. Sally tipă uşor şi chicoti, apoi îi aruncă lui Cam o privire peste umăr. Copii, se gândi el, dând din cap, în vreme de vântul desprinse o ţiglă din acoperişul vechi al bisericii.

Nu ştia nimic despre locul acesta sinistru.

— Vreau nişte fotografii, Bud. În seara asta. Ar trebui să înconjurăm locul cu o sfoară şi să punem o tăbliţă

indicatoare. Până mâine dimineaţă, tot oraşul va afla ce s-a întâmplat.

— Nu pot să-mi închipui că aici, în Emmitsboro, există jefuitori de morminte.

Bud îşi miji ochii şi încercă să pară oficial. Cimitirul era un loc destul de neplăcut, dar, pe de altă parte, acesta fusese evenimentul cel mai incitant cu care se confruntaseră de când Billy Reardon şterpelise camioneta tatălui său şi plecase în călătorie de plăcere cu fata aceea cu sânii mari, Gladhill.

— Mai degrabă au fost nişte vandali. Vreo bandă de puşti, cu un simţ al umorului idiot.

— Mai mult ca sigur că-i aşa, murmură Cam, dar se aplecă din nou asupra mormântului, în timp ce Bud se duse la maşină să-şi ia aparatul de fotografiat.

Şi, totuşi, se îndoia c-ar fi fost nişte puşti. Nu se vedeau nici inscripţii idioate, nici distrugeri fără sens. Mormântul fusese săpat aşa cum trebuie, pe-ndelete, fără să fie distruse pietrele din jur. Crucile vecine erau intacte. Şi unde naiba era pământul scos? Nu se zărea nicio grămăjoară împrejur. Însemna că a fost transportat de aici. Cine avea nevoie de doi metri cubi de ţarină, dintr-un mormânt vechi?

Bufniţă strigă din nou, apoi zbură peste cimitir. Cam tresări când trecu pe deasupra lui.

A doua zi, fiind sâmbăta, Cam intră cu maşina în oraş şi o parcă la bufetul Marthei – un loc în care se strângea

multă lume din Emmitsboro. Îi intrase în obicei, de când – se întorsese în oraşul lui de baştină, ca şerif, să piardă vremea acolo, sâmbătă dimineaţa, în faţa unei clătite şi a unei ceşti cu cafea.

Rareori sarcinile de serviciu interveneau în acest ritual, în aproape toate sâmbetele putea s-o lălăie aici de la opt la zece, comandând, între timp, cafele după cafele. Stătea de vorbă cu chelneriţa şi cu obişnuiţii localului, îi asculta pe Loretta Lynn sau pe Randy Travis la tonomatul din colţul încăperii, arunca o privire peste editorialul din Heraldmail, zăbovind în final asupra rubricii sportive.

Mirosul de cârnaţi prăjiţi şi de şuncă, zgomotul vaselor, discuţiile bătrânilor de la tejghea despre baseball şi economie îi dădeau un sentiment reconfortant.

În Emmitsboro, Maryland, viaţa se scurgea monoton, în pace. De aceea se întorsese aici.

Oraşul luase ceva amploare, fată de cel din copilăria lui. Cu o populaţie de aproape două mii, dacă puneai la socoteală fermele din jur şi casele de la munte, faptul că aveau acum o staţie de epurare constituia un eveniment pentru cei de aici, care mai păstraseră, încă, obişnuinţa de a ridica, la răsăritul soarelui, drapelul, în scuarul de ia încrucişarea străzilor Main şi Plopilor.

Orăşelul liniştit şi ordonat fusese fondat în 1782, de Samuel Q. Emmit. Ascuns într-o vale, era înconjurat de

şiruri de munţi liniştiţi şi de ogoare în pantă. Pe trei pătrimi din împrejurimi, se întindeau fineţe şi lanuri de lucernă şi de porumb. În partea rămasă, se întindeau codrii Dopper, denumiţi astfel, după ferma de lângă ei. Pădurea era deasă şi se întindea pe. Mai bine de două pogoane. Într-o zi rece de noiembrie, în 1958, fiul mai mare al lui Jermone Dopper, Junior, chiulise de la şcoală şi se afundase în codru, cu o carabină pe umăr, sperând să împuşte un cerb de şase puncte. Îl găsiră a doua zi dimineaţă, lângă malurile lunecoase ale râului. Aproape că nu mai avea cap. Se pare că Junior nu avusese grijă să pună piedică şi, în loc să împuşte cerbul, gloanţele îl nimeriseră în plin, când alunecase pe covorul umed.

De atunci, copiii se apropiau unii de alţii cu tot felul de istorii cu fantoma lui Junior Dopper, care bântuia pădurea cu aceiaşi nume, într-o vânătoare fără sfârşit.

Râul Antietam tăia în două păşunile din sud, străbătea pădurea în care băiatul acela alunecase pentru ultima oară în viaţa lui, apoi şerpuia prin oraş. Când ploua tare, se auzea bolborosind pe sub podul de piatră de pe strada Gopher Hole.

La aproape un kilometru de oraş, se lărgea într-un cerc aproximativ, înconjurat de stânci şi de arbori. Acolo, apa curgea molcom şi lin, iar razele soarelui care străbăteau frunzişul se jucau vesele pe luciul ei. Puteai să-ţi găseşti un bolovan pe care să te aşezi cu o undită

şi, dacă nu erai prea beat sau prea prost, seara te întorceai acasă cu un păstrăv pentru cină.

În spatele acestui heleşteu, pământul urca în pantă. Pe cea de-a doua culme, se afla o carieră de calcar unde Cam trudise până la epuizare vreo două veri. În nopţile fierbinţi, copiii obişnuiau să se ducă acolo, majoritatea ameţiţi de băutură şi se aruncau de pe stânci în I apa adâncă şi liniştită. În 78 după ce se înecaseră trei; puşti, cariera fusese înconjurată cu un gard înalt. Cu toate acestea, copiii se scăldau şi acum în nopţile călduroase de vară. Numai că erau nevoiţi să sară gardul.

Emmitsboro nu se afla la încrucişarea marilor artere interstatale, nu se circulă prea mult pe acolo şi, fiind la vreo două ore de mers cu maşina din Washington DE, nu putuse fi considerat nicio suburbie a acestuia. Schimbările din oraş nu erau spectaculoase şi nici importante, lucru care convenea de minune rezidenţilor lui. Se putea mândri cu un magazin de materiale, cu patru biserici, un post al Legiunii Americane şi câteva anticariate. Mai exista o piaţă condusă de aceeaşi familie, timp de patru generaţii, şi o staţie „Service”, care îşi schimba muncitorii, cape şosete. În piaţă, se afla o filială a bibliotecii din ţinut, deschisă în două după-amiezi pe săptămână, plus sâmbătă dimineaţa.

Îşi aveau propriul şerif, cu două ajutoare, un primar şi un consiliu orăşenesc.

În timpul verii, arborii aveau frunzişul des şi, dacă te i

plimbai la umbra lor, simţeai în nări mireasma înviorătoare a ierbii proaspăt cosite.

Oamenii erau mândri de casele lor, de grădinile de flori şi de zarzavat amenajate până la mânie.

Iar toamna, munţii din împrejurimi se învesmântau. Într-o sălbăticie de culori. Pe străzi, plutea atunci mirosul de lemn ars şi de frunze ude.

Iarna, oraşul părea o ilustrată, o scenă din Viaţa e minunată, cu nămeţi şi cu beculeţele brazilor de Crăciun, care înveseleau atmosfera săptămâni întregi.

Munca poliţiştilor era o nimica toată. Actele de vandalism, rare, comise de puştime, cum ar fi murdărirea sau spargerea câtorva ferestre sau încălcările regulilor de circulaţie nu constituiau o problemă. Nici măcar micile scandaluri create de beţivii irascibili sau de soţii geloşi nu aveau darul să se constituie în delicte majore. De ani de zile, de când se întorsese, Cam nu se confruntase decât cu un atac la persoană, cu câteva furturi neînsemnate, vreo şase înşelăciuni, câteva bătăi şi două-trei accidente neimportante. Toate acestea n-ar fi fost de ajuns să umple o noapte întreagă, la Washington DE, unde el fusese poliţist mai bine de şapte ani.

Când luase hotărârea să demisioneze de acolo, ca să revină la Emmitsboro, colegii îi spuseseră că se va întoarce în mai puţin de o jumătate de an, din cauza plictiselii. Era un foarte bun poliţist de stradă, calm sau

exploziv, după cum era cazul, obişnuit să aibă de-a face atât cu drogaţii, cât şi cu traficanţii.

Iar lui îi plăcea perioada aceea, când se plimba pe străzi şi adună toate gunoaiele umane. Făcuse pe detectivul, pentru că asta îşi dorise, de fapt, atunci când intrase în poliţie. Stătea în stradă, deoarece acolo se simţea el ca acasă.

Dar, într-o după-amiază de vară ploioasă, urmărise, împreună cu partenerul său, un traficant de droguri de douăzeci de ani şi pe clientul lui, într-o clădire dărăpănată din sud-estul oraşului. Atunci, intervenise schimbarea.

— Cameron?

O mâna pusă pe umăr îl trezi din reverie. Ridică ochii spre primarul din Emmitsboro.

— Aaa, domnule Atherton!

— Te deranjez dacă mă aşez la masa ta?

James Atherton surâse fugar şi îşi aşează trupul lung şi subţire în scaunul tapiţat cu vinilin, din fata lui Cam. Părea făcut numai din unghiuri, avea o fată osoasă, uşor melancolică, şi ochii albastru-deschis – un fel de Ichabod Crane – cu pielea albă şi pistruiată, cu părul nisipiu, cu gâtul şi membrele extrem de lungi.

În buzunarul de la piept se vedea un pix şi nişte ochelari cu rama subţire, pentru citit. Purta, ca întotdeauna, o haină sport şi pantofi negri, strălucitori, cu şireturi. Cam nu-şi aducea aminte să-l fi văzut

vreodată cu adidaşi, în blugi sau în pantaloni scurţi. Avea cincizeci şi doi de ani şi era profesor de ştiinţe exacte la liceu. Înfăţişarea lui era în concordantă cu profesiunea, dar şi cu actualul lui post de slujbaş public. Cam îl ştia primar încă din adolescentă. Se pare că se potrivea foarte bine pe acest post, iar oraşul era mulţumit.

— Beţi o cafea? întrebă Cam, făcându-i semn chelneriţei.

Aceasta se îndrepta, însă, oricum, cu ibricul spre ei.

— Mulţumesc, Alice, zise Atherton, în timp ce fata îi turna cafeaua în ceaşcă.

— Să vă aduc ceva de mâncare, domnule primar?

— Nu, mi-am luat deja micul dejun.

Totuşi, rămăsese cu privirea la platoul de plastic, de pe tejghea.

— Gogoşile acelea sunt proaspete?

— Sunt făcute azi-dimineaţă.

Oftă uşor, în timp ce îşi puse două linguriţe de zahăr şi nişte frişcă în cafea.

— Presupun că n-ai din acelea umplute cu mere şi presărate cu scorţişoară…

— Am una special pentru dumneavoastră, îi făcu Alice cu ochiul şi plecă după gogoşi.

— N-am niciun pic de voinţă, spuse Atherton, în timp ce sorbea din cafea. Rămâne între noi, dar ştii ce contrariată e nevastă-mea că mănânc atâta şi nu mă

îngraş?

— Ce mai face doamna Atherton?

— Min e bine. A deschis o patiserie în faţa şcolii generale, încearcă să strângă bani pentru uniformele noi ale fanfarei.

După ce Alice îi aşează gogoaşa în fată, Atherton luă un cuţit şi o furculiţă. Îşi puse şerveţelul pe genunchi.

Cam nu se putu abţine şi surâse. Primarul nu suportă să atingă cu mâna gogoaşa. Pedanteria lui Atherton era proverbială.

— Am auzit c-ai avut ceva necazuri azi-noapte.

— A, mai nimic.

Lui Cam îi apăru în faţa ochilor gaura aceea întunecată din cimitir. Îşi ridică încet ceaşca rece de cafea.

— Am făcut fotografii şi-am înconjurat mormântul cu o sfoară. În dimineaţa aceasta, am trecut pe acolo. Pământul e uscat şi tare. Nu se vede nicio urmă. Totul e curat ca lacrima.

— Probabil, copiii. Fac farse de Halloween, înainte de vreme.

— Aşa m-am gândit şi eu, la început, admise Cam. Dar nu prea se potriveşte. De obicei, copiii nu sunt atât de ordonaţi.

— Ciudat şi supărător, totodată.

Atherton îşi mânca gogoaşa cu înghiţituri mici, mestecând pe îndelete înainte de a vorbi din nou.

— Într-un oraş ca al nostru, nu prea te-aşteptai la astfel de ciudăţenii. Faptul că e vorba de un mormânt vechi şi că nu mai există rude care să fie afectate e, totuşi, un lucru bun.

Atherton îşi aşeză furculiţa jos, îşi şterse degetele pe şerveţel, apoi luă ceaşca.

— Discuţiile vor înceta în câteva zile, iar oamenii vor uita. Numai că nu mi-ar plăcea deloc ca incidentul să se repete.

Zâmbi, apoi, condescendent, ca atunci când unul din elevii lui mai slabi reuşea să ia o notă mare.

— Sunt sigur că vei conduce ancheta cu multă discreţie, Cameron. Să mă anunţi, dacă ai nevoie de ajutorul meu.

— Da, bineînţeles!

Atheron scoase din portmoneu două bancnote foşnitoare şi le vârî sub farfuria goală.

— Ei, e timpul să plec. Trebuie să-mi fac şi eu apariţia la patiserie.

Cam îl privi ieşind. Salută câţiva trecători, apoi o luă pe strada Main.

Şeriful îşi petrecu restul zilei întocmind acte şi făcându-şi rondurile de rutină. Dar, înainte de apusul soarelui, mai dădu o raită prin cimitir. Rămase în fata mormântului aceluia mic şi gol aproape treizeci de minute.

Carly Jamison avea cincisprezece ani şi era supărată

pe toată lumea. Dezgustul ei se îndrepta, cu precădere, spre părinţii săi, care nu înţelegeau ce înseamnă să fii tânăr. Erau atât de anoşti, în casa aceea a lor idioată, din jegul ăla de Harrisburg, Pennsylvania. „Blânzii Marge şi Fred", se gândi ea pufnind, potrivindu-şi rucsacul şi dându-se puţin înapoi, făcându-le semn cu mâna tuturor maşinilor care treceau spre sud, pe autostrada 15.

„Tu de ce nu porţi rochii frumoase ca sora ta? De ce nu înveţi, să obţii note bune ca ea? De ce nu eşti în stare să menţii curăţenia în camera ta, la fel ca sora ta?

Rahat, rahat, rahat!

O ura şi pe sora ei, cu atitudinea aceea superioară, îmbrăcată întotdeauna impecabil. Jennifer, eleva de nota zece, care se dusese la monstruozitatea aceea de Harvard şi se dădea mare c-a obţinut un rahat de bursă la medicină!

În vreme ce râcâia pietrişul cu vârful cizmelor roşii, îşi imagină o păpuşă cu părul blond deschis, care cădea impecabil pe lângă fata rotunjită, ca o inimă. Cu privirea goală şi albastră, iar pe buzele pline, frumoase, cu un zâmbet superior.

„Bună, eu sunt Jennifer" ar fi zis păpuşica, în momentul în care trăgeai de sfoară. „Sunt perfectă. Fac ce mi se spune, fără să-mi bat joc."

Apoi, Carly îşi imagină că scapă păpuşica dintr-o clădire înaltă şi că se uită la fata aceea perfectă, zdrobită de asfalt.

La naiba! Nu voia să fie că Jennifer. Căută în buzunarul blugilor ei mulaţi şi scoase un pachet de ţigări. Constată cu dezgust că nu mai avea decât un Marlboro. Oricum, avea o sută cincizeci de dolari şi imposibil să nu găsească un magazin pe drum.

Îşi aprinse ţigara cu Bic-ul roşu – culoarea ei preferată – îşi vârî bricheta la loc şi aruncă indiferentă pachetul gol pe jos. Înjură în gând fiecare maşină care trecea pe lângă ea. Până aici, avusese noroc cu autostopul. Ziua era frumoasă, aşa că nu o deranja să mai meargă puţin şi pe jos.

Avea de gând să facă autostopul până în Florida, la Port Lauderdale, acolo unde părinţii ei căcăcioşi îi interziseseră să se ducă, pentru a-şi petrece vacanţa de primăvară. Era prea tânără, ziseseră ei. În funcţie de dispoziţia părinţilor, era fie prea mică, fie prea mare să facă un anumit lucru.

Dumnezeule, ăştia nu ştiau nimic, se gândi ea, scuturând din cap. Părul ţepos şi roşu îi căzu pe fată. Cei trei cercei pe care-i avea în urechea stângă se bălăngăneau ca nişte cercuri nebune.

Purta o jachetă de prelată peticită şi plină de capse şi un tricou roşu, cu o decalcomanie reprezentându-l pe Bon Jovi. Blugii strimţi erau tăiaţi la genunchi. Pe o mână, avea o duzină de brătăruşe subţiri, iar pe cealaltă, două ceasuri Swatch.

Avea mai puţin de un metru şi şaizeci şi vreo

patruzeci şi opt de kilograme. Carly era tare mândră de trupul său, care începuse să înflorească abia cu un an în urmă. Îi plăcea să şi-l arate, purtând haine strâmte, lucru care îi scandaliza şi-i umplea de mânie pe părinţii ei. Pe ea, însă, o incinta. Mai ales că Jennifer era slăbănoagă şi fără ţâţe. Considera acest lucru un triumf: o întrecuse pe sora ei la ceva, fie şi la circumferinţa sânilor.

Despre ea credeau că e activă sexual, mai ales că umbla cu Justin Marks, aşa că o urmăreau ca nişte copoi. Abia aşteptau să vină într-o zi să le spună „Hei, sunt gravidă!”. Auzi, gogomănie: Activă sexual! pufni dispreţuitoare. Foloseau termenul acesta cu mare plăcere, ca să arate că sunt la zi!

Ea nu era deloc aşa. Încă nu-i dăduse voie lui Justin să-i facă asta. Nu că el n-ar fi vrut. Pur şi simplu nu se simţea pregătită pentru marele pas. Poate se va răzgândi, când va ajunge în Florida.

Se întoarse să meargă pe jos o vreme şi îşi aranjă ochelarii de soare cu dioptrii. Detestă faptul că e mioapă, aşa că, în ultima vreme, refuzase să mai poarte altfel de lentile, decât colorate. Pierduse două perechi de lentile de contact, aşa că părinţii ei refuzaseră să-i mai cumpere.

Acum, era pe picioarele ei. Îşi va găsi o slujbă în Florida şi n-o să se mai întoarcă niciodată la căcăcioşii ăia. O să-şi pună nişte lentile care să-i transforme ochii căprui în albaştri ca safirul.

Se întreba dacă începuseră, deja, s-o caute. Probabil că nu. În fond, ce le păsa? O aveau pe Jennifer cea Mare. Îi veniră lacrimi în ochi, dar şi le stăpâni furioasă. Nu-i nimic! Să-i ia naiba pe toţi!

Rahat, rahat, rahat!

Credeau, probabil, că rămăsese la şcoală să înveţe la istoria Statelor Unite. Cui îi păsa de prăpădiţii ăia cafe semnaseră Declaraţia de Independentă? Astăzi, ea îşi semna propria declaraţie! De-acum înainte, nu va mai face ordine în cameră, şi nu va mai fi obligată sădea muzica mai încet. De asemenea, n-o va mai certa nimeni că se dă cu prea mult fard.

„Ce-i cu tine, Carly?" obişnuia s-o întrebe mama ei. — „De ce te porţi astfel? Nu te înţeleg deloc!"

Chiar aşa era. N-o înţelegea nimeni.

Se întoarse şi făcu din nou semn cu mâna. Dar nu mai era aşa de veselă. Stătea pe drum de patru ore şi dispreţul ei se transformase curând în autocompătimire. În momentul în care trecu un trailer zgomotos umplând-o de praf, vru să traverseze şi s-o ia înapoi, spre nord.

„La naiba!" îşi zise ea, îndreptându-şi umerii căzuţi. Ba nu se va întoarce deloc! Să vină s-o caute! îşi dorea atât de mult acest lucru!

Oftă uşor şi se depărtă de drum, spre un dâmb cu iarbă. Se aşeză la umbră, să se odihnească. În spate, era un gard de sârmă ghimpată, unde leneveau nişte vaci. Avea în rucsacul ei o pereche de bikini, un portofel,

nişte pantaloni scurţi şi două prăjituri. Le mâncă pe amândouă, apoi îşi linse degetele de ciocolată şi de cremă, în timp ce se uita la vacile acelea care păşteau.

Îi părea rău că nu luase şi vreo două cutii de Cola cu ea. O să-şi mai cumpere nişte ţigări, îndată ce va ajunge prin vreun orăşel. Aruncă o privire la ceasuri şi văzu că trecuse puţin de amiază. La ora aceasta, patiseria şcolii forfotea. Se întreba ce vor spune ceilalţi copii, când vor afla că făcuse autostopul tocmai până în Florida. Cu siguranţă, vor fi plini de invidie. Era lucrul cel mai „tare" pe care îi făcuse vreodată. Bineînţeles, de-acum înainte, îi va da toată lumea atenţie.

Aţipi o clipă, dar se trezi repede, amorţită şi confuză. După ce-şi aruncă iar sacul pe umăr, se apropie din nou de drum şi începu să facă semne.

Doamne, murea de sete. Parcă-i rămăseseră în gât prăjiturile acelea. Murea să mai tragă un fum. Îi mai veni inima la loc, văzând o tăbliţă pe care scria: EMMITSBORO 14 KILOMETRI.

Rima cu Hicksboro, dar, odată ce găsea acolo Cola şi Marlboro, lucrul acesta n-o deranja deloc.

Se înseninã când, în nici zece minute, opri o camionetă lângă ea...

Tipul dinăuntru părea fermier. Avea mâinile mari, cu degete groase, şi o şapcă stil baseball.

— Vă mulţumesc, domnule. Urcă în cabină.

— Încotro?

— Spre sud, îi răspunse ea. În Florida.

— E cale lungă…

Omul aruncă o privire la rucsacul ei, înainte de a porni.

— Mda! făcu ea. Asta e!

— Te duci în vizită la rude? — Nu. Pur şi simplu, mă duc acolo.

— Da, da! Înţeleg. Te pot duce vreo sută de kilometri, dar, mai întâi, trebuie să mă opresc puţin.

— Mişto! Îmi convine!

Mulţumită de ea însăşi, Carly se sprijini de spetează.

Târziu, în noapte, în inima pădurii, răsună dangătul rece şi clar al unui clopot. Cei treisprezece din cerc cântau, în vreme ce luna suia pe cerul întunecat. Era un cântec de moarte.

Altarul se zvârcolea şi se chircea. Ochii îi erau împăienjeniţi, pentru că îi luaseră ochelarii şi-i făcuseră o injecţie, atunci când o legaseră. Creierul părea că-i pluteşte. Dar, în adâncul ei, simţea o spaimă de gheată.

Ştia că e goală, că picioarele şi braţele îi erau desfăcute şi legate. Dar nu avea nicio idee unde se afla şi mintea îi era atât de întunecată, încât nu-şi amintea cum ajunsese aici.

Bărbatul din camionetă, se gândi ea, crispându-se. El o adusese aici. Parcă era fermier, nu? Oprise pe lângă ferma lui. Era aproape sigură de asta. Apoi; se repezise la ea. Se luptase cu el, dar era îngrozitor de puternic.

Până la urmă, o lovise cu ceva.

Restul, se petrecuse ca prin ceată. Se trezise legată, într-un loc întunecos. Cât stătuse acolo? O oră, o zi? Veniseră nişte bărbaţi care discutaseră în şoaptă. Apoi, simţise înţepătura unui acin braţ.

Acum era din nou afară. Vedea luna şi stelele. Mirosul de fum făcea să-i sune creierul ca un clopoţel de argint. Şi incantaţia… Nu înţelegea cuvintele, probabil erau într-o limbă străină. Nu avea niciun sens.

Plânsese puţin, de dorul mamei sale.

Întoarse capul şi văzu siluetele acelea îmbrăcate în negru. Aveau capete de animale, ca într-un film de groază. Sau ca în vis. Da, nu era decât un vis, îşi zise ea, în timp ce ochii i se înfierbântară de lacrimi. Se va trezi, cu siguranţă. Mama ei va veni s-o scoale să plece la şcoală din clipă în clipă şi toate acestea vor dispărea.

Trebuia să fie un vis. Ştia că nu puteau exista astfel de creaturi cu trup de bărbaţi şi cap de animal, în realitate. Monştrii apăreau numai în filme şi în cărţi, aşa cum văzuse şi ea, când dormea la Sharie Murray şi împrumutau câte-o casetă la care se uitau împreună.

Arătarea cu cap de ţap îi pusese o cupă de argint între sâni. Se întrebă că prin ceată cum de simţea răceala metalului pe pielea ei caldă. Oare, percepea! Astfel de lucruri când visai?

Ei îşi ridică braţele şi vocea lui tunătoare îi pătrunse în creier. Îi puse, apoi, o lumânare neagră între coapse.

Începu să ţipe din răsputeri, de teamă că, de fapt, nu visa. Şi, totuşi, imaginile apăreau şi dispăreau, iar sunetele păreau că vin de foarte departe. Auzea vaiete, strigăte şi urlete mult prea umane, pentru figurile acelea oribile de animale.

Bărbatul răsturnă cupă, vărsându-i lichidul pe trup. Mirosea a sânge. Fată tresări. El începu să-i deseneze tot felul de semne pe corp, cu degetul înmuiat în lichidul acela roşu. Îi văzu strălucirea ochilor în capul de ţap, apoi el începu să-şi mişte mâinile acelea extrem" de omeneşti pe trupul ei. Îşi aminti că mama ei o avertizase despre lucrurile acestea, când vorbea despre băieţi.

Aşa înspăimântata cum era, o copleşi ruşinea! Ca un lichid fierbinte până în adâncul pântecului.

Apoi, se dezbrăcară toţi bărbaţii aceia cu capete de ţapi de lupi şi de şopârle.

Încă înainte ca primul să se repeadă peste ea, ştiu că avea să fie Violată. La prima intromisiune, tipă. Şi sunetul se auzi ca un ecou batjocoritor şi găunos, printre frunzele arborilor.

Îi sugeau cu toţii sinii pătaţi de sânge, scoţând grohăieli oribile.

Ea bolborosea şi se zbătea neputincioasă, în timp ce o violau în gură. Gemând şi mormăind, ei o ciupeau, o muşcau şi-o împingeau.

Toţi erau sălbatici. Dansau în jurul ei grohăind şi posedând-o pe rând. Din ce în ce mai epuizată, ţipetele

ei se transformară în suspine, suspinele într-un fel de mieunat anemic.

Se prăbuşi într-un loc adânc şi tainic, unde nu mai exista durere şi spaimă. Ascunsă acolo, nu mai putea să vadă cuţitul.

Capitolul 3

Galeria era înţesată.La numai o oră de la deschiderea expoziţiei lui Clare, oamenii dăduseră năvală în clădirea impunătoare, de trei nivele. Şi nu era oricine acolo, ci crema. Persoane care o vor face pe Angie să-i crească inima până la dimensiunile Kansas-ului. Reprezentanţi ai lumii afacerilor, artelor, teatrului, literaturii şi paraliteraturii! Veniră de la Madonna, la primar, tot felul de personalităţi, ca să privească, să admire şi, după toate aparenţele, chiar să cumpere.

Reporterii îşi croiau drum prin mulţime, înghiţind cu lăcomie pişcoturi şi şampanie franţuzească. Cei de la vechea emisiune Astă-seară ne distrăm trimiseseră o echipă formată din câţiva tipi care rămăseseră în fata lucrări Revenire în forţă – sculptură de vreun metru, din fier şi din bronz. Erau de părere că avea ceva scandalos în ea, din cauza sexualităţii ostentative şi a feminismului debordant. Lucrarea reprezenta trei femei goale, înarmate cu o lance, un arc şi o suliţă, în jurul unui bărbat îngenuncheat.

În ceea ce o privea pe Clare, statuia era încarnarea

sentimentelor ţi de după divorţ, când încercase, fără niciun folos, să găsească o armă, cu ajutorul căreia să răzbată mai departe.

Reprezentanţii de la Muzee şi Arte purtau discuţii asupra unei lucrări mici, din cupru, rostind cuvinte ca „ezoteric” şi „sedimentat”.

Succesul părea deplin. Atunci, de ce era atât de deprimată?

Sigur, îşi făcuse datoria, zâmbind în dreapta şi în stânga, pălăvrăgise cu toată lumea, încât simţea că, dacă mai durează mult, obrajii au să-i crape ca marmura fragilă. Se îmbrăcase, chiar, cu rochia pe care i-o alesese Angie – o piesă mulată pe trup, negru strălucitor, cu decolteu adânc pe spate, în formă de V şi cu o fustă atât de strâmtă, încât trebuia să meargă ca o biată chinezoaică, pe vremea când era la modă legarea picioarelor.

Îşi lăsase părul drept şi îşi pusese nişte bijuterii de cupru pe care şi le făcuse singură, aşa, dintr-un capriciu.

Îşi dădea seama că avea o înfăţişare artistică şi sexy, în acelaşi timp, dar, în momentul acela, nu se simţea nici aşa, nici aşa.

Avea sentimentul că e o provincială ameţită. Cu siguranţă, la fel se simţise şi Dorothy, când vestita ei căsuţă aterizase în Munchkinland. Şi, la fel ca ea, era copleşită de un dor sfâşietor de casă. Voia să se întoarcă acolo.

Clare luptă să alunge acest sentiment, sorbind din şampanie şi zicându-şi că îşi realizase visul vieţii ei. Muncise din greu pentru asta, aşa cum şi Angie şi Jean-Paul trudiseră să creeze o atmosferă propice artei. În plus, ei mai cheltuiseră şi o mulţime de bani.

Galeria în sine era foarte elegantă, un lăcaş perfect pentru artă şi pentru oamenii deosebiţi care veneau aici. Era de un alb strălucitor, iar în mijloc se vedeau nişte scări în spirală, care duceau la etajul întâi şi doi. Totul părea numai deschidere, fluiditate şi rotunjime. Din tavanul înalt, atârnau două candelabre moderne de cristal.

Fiecare lucrare era expusă într-o lumină propice. În jurul lor, forfoteau persoane cu diamante, dar şi îmbrăcate nonconformist: în haine de doc.

Încăperile fuseseră parfumate cu tot felul de miresme scumpe, care se amestecau şi dădeau o notă de sănătate pură.

— Clare, draga mea, o strigă, făcându-i semn cu mâna, Tina Yongers, o femeie care se ocupa cu critică de artă.

Clare o cunoştea şi o detestă. Era minionă, iute, cu părul blond pisicos şi cu nişte ochi verzi, pătrunzători. Deşi trecută de cincizeci de ani, operaţiile estetice şi alte trucuri o făceau să pară de patruzeci. Purta un caftan pal, înflorat, care-i ajungea până la glezne. Plutea în parfum Poison. I se potrivea de minune, se gândi Clare,

pentru că, de cele mai multe ori, cronicile sale erau funebre. Putea să distrugă un artist dintr-o trăsătură de condei. Toată lumea ştia că o făcea, de cele mai multe ori, numai pentru că lucrul acesta îi dădea sentimentul puterii.

Mimă că o sărută pe obraz, apoi o apucă de braţ.

— Te-ai întrecut pe tine însăţi, nu-i aşa? Clare zâmbi şi rosti cu ipocrizie:

— Chiar?

— Nu fi modestă, e plictisitor! Toată lumea de-aici ştie că tu vei fi artistul – anilor 90. Femeia-artist.

Îşi ridică privirea rizând cristalin spre echipa de filmare.

— Mă bucur că am fost printre primii care au observat acest lucru, la expoziţia ta de debut.

Şi, pentru asta, se aştepta la tot felul de invitaţii şi favoruri! Afaceri. Parcă o auzea pe Angie: „Intrăm cu toţii în joc”.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru sprijinul tău, Tina.

— Nu e nevoie. Nu-i sprijin decât pe cei mai buni. Dacă nu găsesc ceva de calitate, sunt prima care-o spun.

Zâmbi, arătându-şi dinţişorii de pisică.

— Aşa cum s-a întâmplat luna trecută, cu expoziţia bietului Craig. Nişte lucrări jalnice, incredibil de banale, fără pic de originalitate. Pe când asta…

Întinse mâna inelată spre o statuie de marmură albă. Reprezenta un cap de lup, cu botul deschis într-un urlet.

I se vedeau colţii ascuţiţi şi strălucitori. Umerii, abia sugeraţi, erau omeneşti.

— E plină de forţă.

Clare aruncă privire spre lucrarea aceea. Făcea parte din ciclul coşmarurilor sale, fusese inspirată din chinurile ei nocturne. Simţi, deodată, un fior rece pe şira spinării şi se întoarse cu spatele la statuie. „Intră în joc”! îşi porunci ea, apoi sorbi tot vinul din pahar şi îl puse jos.

Nu putea înţelege deloc de ce vinul şi complimentele o făceau să se simtă atât de stresată.

— Îţi mulţumesc, Tina. Angie va răsufla uşurată, când am să-i comunic părerile tale.

— Ooo, nu te teme, să ştii că sunt foarte fermă, în acest sens.

Îi atinse uşor încheietura mâinii, cu degetul.

— Aş dori să stăm puţin de vorbă, în condiţii mai liniştite, ca să te prezint grupului meu artistic.

— Bineînţeles, spuse Clare, deşi detesta să vorbească în public; i se părea mai stresant decât un interviu. Sună-mă, mai întâi.

„Poate-mi schimb numărul, între timp”.

— Fii sigură c-am s-o fac. Felicitări, Clare.

Făcu un pas intenţionând să se retragă câteva clipe, în biroul lui Angie, să se odihnească. Dar se izbi puternic de cineva.

— O, îmi pare rău, începu ea şi se întoarse. E o-

nghesuială pe-aici… Blair!

Sub impulsul acestei prime emoţii adevărate din seara aceea, se aruncă de gâtul lui.

— Ai venit! Mi-a fost teamă că n-ai să ajungi.

— Să n-ajung la sărbătoarea strălucitoare a surorii mele?

— E doar un vernisaj.

— Mda, zise el, uitându-se în jur.

— Mulţumesc lui Dumnezeu c-ai venit! exclamă ea, luându-l repede de braţ. Hai cu mine. Şi nu te uita înapoi.

— Hei! zise el, când ajunseră afară. Şampania e-aici, înăuntru.

— Am să-ţi cumpăr o ladă-ntreagă.

Fără să ia în seamă limuzina care-i stătea la dispoziţie, îl trase, după ea, în stradă. La o distantă de numai patru blocuri, intrară într-o încăpere, unde mirosea a friptură, a murături şi a usturoi.

— Doamne, îţi mulţumesc! murmură Clare şi se grăbi să ajungă în fata vitrinei galantarului, unde erau expuse tot felul de salate de cartofi, ouă murate, nisetru afumat şi alte aperitive.

După zece minute, mâncau sandvişuri din pâine de secară cu pastramă şi caşcaval, la o masă acoperită cu linoleum uzat.

— Când mi-am cumpărat costumul ăsta nou, nu mi-am închipuit că am să mănânc într-o amărâtă de

cârciuma murături şi carne rece.

— Dacă vrei, ne întoarcem, zise Clare, cu gura plină. Trebuia să ies de-acolo, măcar pentru câteva minute.

— E expoziţia ta; sublinie el.

— Da, aşa e. Numai că lumea n-a venit să se uite la mine, ci la sculptura mea.

— Bine, bine, fetiţo, spuse el, lăsându-se pe speteaza scaunului, ronţăind dintr-un cartof păi. Ce mai e nou?

Rămase tăcută, o vreme, savurând momentul. Până nu-l văzuse pe Blair, nu observase cât de mult îşi dorise să scape de acolo. Apăruse viu şi puternic, în mijlocul strălucirii aceleia contrafăcute. Nu era decât cu puţin mai înalt ca ea. Părul i se închisese, cu timpul, şi avea o nuanţă de blond-roşcat. Şi-l pieptăna drept, pe spate. Pusese multe femei în încurcătură, cu înfăţişarea lui de Robert Redford la tinereţe – lucru care îl făcuse să se simtă adesea stânjenit. Nu-i păsase niciodată de cum arăta. Blair înţelegea frustrarea femeilor frumoase care erau categorisite ca simple obiecte de plăcere, lipsite de inteligentă.

În ciuda înfăţişării sale naive şi tinereşti, reuşise să-şi facă un drum în ziaristică. Lucra la pagina politică a cotidianului Washington Post.

Clare ştia prea bine că e un băiat sensibil, inteligent şi cu picioarele pe pământ, total opus ei. Dar numai cu el putea să discute, fără nicio teamă, despre frământările ei cele mai tainice.

— Mama ce mai face?

Blair sorbi din pahar. Ştia că sora lui geamănă îi va lua pe ocolite, până va ajunge acolo unde voia.

— Bine. Am primit, acum vreo două zile, o vedere de la Madrid. Ţie nu ţi-a trimis?

— Ba da, răspunse Clare, ciugulind din sandvişul ei. Se pare că se simte nemaipomenit alături de Jerry.

— Aşa e în luna de miere, spuse el şi se aplecă în faţă, luându-i mâna. Are nevoie de Jerry, Clare. Îl iubeşte şi merită şi ea putină fericire.

— Ştiu, ştiu.

Împinse iritată farfuria la o parte şi îşi luă o ţigară. Nici cu apetitul nu stătea mai bine decât cu dispoziţia ei din ultimele zile.

— Îmi dau seama că-i aşa cum spui. După moartea tatii, a făcut eforturi mari ca să-şi tină familia şi casa. Şi, cred eu, să nu-şi ia câmpii. Sunt conştientă de toate acestea.

Îşi masă fruntea uşor.

— Dar?

Dădu din cap.

— Jerry e băiat bun. Îmi place de el. Este vesel, inteligent şi o iubeşte pe mama. N-am idei preconcepute că i-ar lua locul tatii.

— Dar?

— Dar, totuşi, asta simt. Râse şi trase adânc din ţigară.

— Nu e numai asta. Sau, nu tocmai. Doamne, Blair, am sentimentul că ne-am împrăştiat cu toţii, că ne despart atâtea. Mama, plecată în Europa, în luna de miere; tu, la Washington; eu, aici. Nu pot să uit zilele când trăia tata.

— Asta a fost demult.

— Ştiu, Isuse, cum să nu ştiu?

Începu să răsucească şerveţelul precipitată. Nu era sigură că alesese cuvintele cele mai potrivite. Îi era mai uşor să-şi exprime sentimentele în oţel şi în piatră.

— Numai că… până şi după aceea… când am rămas numai noi trei…

Închise o clipă ochii.

— Şocul accidentului aceluia, apoi surprizele în legătură cu afacerile necurate de la centrul comercial. Eram o familie fericită şi, deodată, moare tata, lăsându-ne în miezul unui scandal. Cu toate acestea, am reuşit să fim uniţi. Nu după mult timp, însă, ne-am împrăştiat.

— Nu sunt decât la o aruncătură de băţ, Clare. O oră, cu avionul.

— Aşa e. Nu ştiu ce-i cu mine, Blair. Totul mergea ca pe roate. M-am realizat pe plan artistic, îmi place foarte mult ceea ce fac, îmi place viaţa pe care o duc. Numai că… am avut, din nou, visul aceia.

— Ooo! exclamă el şi-i luă mâna într-a lui. Îmi pare rău. Vrei să stăm de vorbă?

— În legătură cu visul?

Îşi stinse ţigara cu mişcări nervoase, într-o scrumieră metalică, de prost gust. Nici măcar lui nu-i povestise în detaliu, vreodată. Îi fusese frică.

— Ce să-ţi spun? E la fel ca atunci. E cumplit, dar, apoi, îmi trece. Numai că, de data aceasta, nu mi-am prea revenit. Am continuat să lucrez, dar, se pare, fără tragere de inimă. Şi asta se cam vede. Mă gândesc tot timpul la tata, la casa noastră şi, Doamne, n-ai să crezi, la pudelul negru al doamnei Negley. Mi-e dor de pâinea prăjită pe care o mâncăm la bufetul Marthei, când ieşeam, duminică, de la biserică.

Trase adânc aer în piept.

— Blair, cred că vreau să plec acasă.

— Acasă? La Emmitsboro?

— Da. Uite ce-i, ştiu, mi-ai spus că te ocupi să închiriezi casa, dar ai putea să mai amâni. Oricum, mamei nu-i pasă.

— Da, aşa e.

Îi simţi mâna tresărind.

— Clare e cale lungă de la New York la Emmitsboro. Şi, când spun asta, nu mă refer la kilometri.

— Am mai făcut-o o dată.

— De-acolo, încoace. Întoarcerea e cu totul altceva. N-ai mai fost în Emmitsboro de…

— … nouă ani, continuă ea. Aproape zece. Nu mi-a fost greu, atunci, când am plecat la colegiu. Şi după ce mama s-a hotărât să se mute în Virginia, n-aveam niciun

motiv să mă mai întorc acolo.

Muşcă lacomă din sandviş. Mânca mai mult de nervi, decât de foame.

— Bine că, măcar, a păstrat casa.

— E o investiţie bună. Nu ipotecă, impozit mic. Chiria e…

— Crezi că ăsta a fost singurul motiv pentru care n-a vândut-o? Ca să obţină un venit pe chirie?

Blair se uită la mâinile lor împreunate. Ar fi vrut să-i spună că da, acesta fusese singurul motiv, numai ca s-o facă să-şi găsească pacea sufletească în. Viitor, nu în trecut. Rănile lui se vindecaseră, dar puteau, oricând, ieşi la iveală, amintindu-i de dezonoarea tatălui său şi de propria-i deziluzie.

— Nu. Există acolo tot felul de amintiri plăcute. Sunt sigur că noi toţi ne simţim ataşaţi de locul acela.

— Şi tu? întrebă ea. Calm.

Ochii li se întâlniră. Privirea ei era înţelegătoare, uşor îndurerată.

— Nu l-am uitat, dacă asta ai vrut să ştii.

— Dar l-ai iertat?

— M-am obişnuit cu gândul, zise el scurt. Toţi am făcut la fel.

— Vreau să mă întorc, Blair. Deşi nu sunt prea sigură de ce. Trebuie să mă întorc.

El ezită o clipă, dorind s-o contrazică. Apoi, renunţă, ridicând din umeri.

— Uite ce-i, casa e goală. Poţi să te muţi acolo şi mâine, dacă vrei. Numai că nu sunt sigur că e bine s-o iei pe firul amintirilor, în starea ta depresivă.

— Aşa cum spuneai, majoritatea amintirilor sunt plăcute. Poate a sosit momentul să ne ocupăm şi de cele neplăcute.

— Tot te mai duci la psihiatrul ăla, nu-i aşa? Clare surâse abia perceptibil.

— Foarte rar. Dar cea mai bună terapie pentru mine e munca şi, se pare, nu mai sunt în stare să fac nimic, aici. Vreau să mă duc acasă, Blair. E singurul lucru de care sunt sigură.

— Când ai condus ultima oară o maşină? o întrebă Angie. Clare puse ultimul geamantan în portbagajul automobilului ei, nou-nouţ, trânti capacul şi se depărtă puţin uitându-se la el în materie de maşini, aceasta era operă de artă.

— Ce spâneai? întrebă ea, cu vârful pantofului din piele observând că Angie bate de şarpe albăstruie, în pământ.

— Te întrebam când ai condus ultima oară o maşină?

— Ooo, acum vreo doi ani. E o dulceaţă, nu-i aşa? Clare mângâie capota lucioasă cu afecţiune.

— Da, sigur, o drăgălăşenie. Are cinci viteze, nu-i aşa? Şi atinge trei, sute pe oră. N-ai condus de doi ani şi ţi-ai cumpărat o maşină sălbatică.

— Bănuise c-ai fi fost mai mulţumită dacă-mi

cumpăram un jeep.

— Aş fi mulţumită să-ţi scoţi bagajele din monstrul ăsta şi să te îmbraci sus, acolo unde ţi-e locul.

— Angie, am discutat subiectul acesta mai bine de-o săptămână.

— Şi tot nu mi se pare clarificat.

Angie se mişca încolo şi-ncoace pe trotuar, având, totuşi, grijă să nu-şi vâre tocurile acelea de două sute de dolari în vreo crăpătură.

— Fetiţo, tu abia ştii să-ţi legi şireturile. Cum naiba ai să faci tot dumul ăsta, până în Maryland?

— Păi, nu ţi-am spus despre pilotul automat? Văzând că Angie nu gustă gluma, Clare o luă pe după umeri şi-o strânse.

— Te rog să nu-ţi mar faci griji, bine? Sunt majoră. Am de gând să-mi petrec vreo şase luni într-un orăşel liniştit, cu două semafoare, în care problema cea mai gravă constă în furul florilor din grădina vecinului.

— Şi ce naiba ai să faci într-un astfel de loc?

— Am să lucrez.

— Dar poţi, foarte bine, să lucrezi şi-aici. Atotputernice, i-ai făcut pe critici să-ţi mănânce din palmă, după vernisaj. Îţi Poţi stabili singură preţul. Dacă ai nevoie de-o vacanţi, fă o croazieră, zboară la Cancun sau la Monte Carie, vreo câteva săptămâni. Ce naiba-i Emmitsburgul ăsta?

— Boro. Emmitstoro. Linişte şi pace.

Niciuna din ele nu întoarse capul când un şofer de taxi sări din maşina lui înjurându-şi un confrate care greşise.

— Am nevoie de o schimbare, Angie. Tot ce-am făcut în ultima lună e gunoi.

— Vorbeşti prostii!

— Eşti prietena mea bună, dar, în acelaşi timp, şi negustor de artă. Fii cinstită.

Angie deschise gura, dar văzând ochii serioşi ai lui Clare, oftă adânc.

— Mă bucur c-ai fost cinstită, murmură Clare.

— Dacă n-ai mai lucrat bine în ultimele săptămâni, e numai din cauză că ai făcut un efort prea mare. Tot ce-ai expus la vernisaj este superb. Acum ai nevoie de odihnă.

— Poate. Crede-mă pe cuvânt, în Emmitsboro şi să vrei n-ai ce face. Şi până acolo, adăugă ea, ridicând mâna înainte ca Angie să poată rosti ceva, nu sunt decât cinci ore de mers cu maşina. Poţi veni cu Jean-Paul să mă controlaţi când vreţi voi.

Angie nu mai insistă, pentru că ştia că prietena ei era greu de convins, în momentul în care lua o hotărâre.

— Să mă suni.

— Am să te sun, am să-ţi scriu, am să-ţi transmit semnale de fum. Acum, hai, spune-mi „la revedere”.

Angie încercă să mai găsească un argument s-o retină, dar Clare o privea surâzând simplu, îmbrăcată în blugi largi, cu un pulover violet pe care se vedea un semn

uriaş de întrebare galben. În picioare, purta un fel de cizmuliţe de culoare verde turbat.

Angie îşi simţi ochii plini de lacrimi. Întinse braţele.

— La naiba! O să-mi fie dor de tine.

— Ştiu. Şi mie de tine.

O strânse la piept cu putere. Simţi în nări mirosul de Chanel, parfumul preferat al lui Angie, încă de când fuseseră studente la Arte Frumoase.

— Doar nu mă înrolez în Legiunea Străină. Ocoli maşina şi începu să înjure.

— Mi-am uitat portmoneul sus. Te rog, nu spune nimic! o preveni ea, în timp ce alerga spre intrare.

— Fata asta o să facă, până la urmă, un ocol şi-o să ajungă în Idaho! murmură Angie.

Într-adevăr, după vreo cinci ore, Clare constată că s-a rătăcit. Ştia că era în Pennsylvania, cel puţin aşa scria pe indicatorul acela. Dar cum de ajunsese acolo, când trebuia să fi trecut deja de Delaware? Hotărâtă să se descurce în continuare, se opri la un restaurant Mcdonalds şi se înfruptă cu brânză şi cartofi, bău o Coca Cola, în vreme ce studia harta.

Îşi dădu seama unde se află, dar cum ajunsese acolo rămânea un mister. Oricum, asta era! îşi făcu traseul, pe hartă, ciugulind dintr-un cartof înmuiat în sare şi suc de roşii. Nu avea decât să urmeze linia aceea albastră, până ajungea la cea roşie, s-o ia la dreapta, apoi să tină drumul. E drept, îşi prelungise călătoria cu câteva ore,

dar nu depăşise prea mult timpul pe care şi-l propusese. Echipamentul avea să-i sosească abia a doua zi. În caz de forţă majoră, avea să se oprească să doarmă la un motel. A doua zi dimineaţă, va porni proaspătă la drum.

După o oră şi jumătate, avu un noroc chior. Se trezi, deodată, mergând spre sud, pe autostrada 81. Mai fusese pe-aici cu tatăl său, când se ducea să controleze proprietăţile de la graniţa cu Pennsylvania şi împreună cu ceilalţi din familie, în weekend-urile în care îşi vizitau rudele din Allentown. Mai devreme sau mai târziu, drumul o va purta până în Hagerstown, iar de acolo, chiar cu simţul ei de orientare îndoielnic, va găsi drumul bun.

Îi plăcea la volan. Simţea astfel că automobilul îşi are propria lui viaţă. Îi plăcea cum zboară pe asfalt, cum ia curbele lin. Se întreba cum de rezistase atâta timp fără să se simtă căpitanul propriei sale corăbii.

Se putea face o analogie excelentă cu mariajul şi cu divorţul ei. Nu, în niciun caz! Scutură din cap şi trase aer adânc, în piept. Nu trebuia să se mai gândească la asta.

Radiocasetofonul stereo era foarte bun şi ea îl dăduse tare. Se făcuse prea răcoare ca să nu ridice capota. Dar ţinea ferestrele deschise şi văzduhul răsuna de cântecele surorilor Pointer. Începu să bată ritmul cu piciorul.

Se simţea deja mai bine. Parcă era mai stăpână pe ea însăşi. Faptul că soarele începuse să coboare şi că

umbrele creşteau nu o deranja deloc. Primăvara plutea în aer. Narcisele şi lemnul câinesc erau în floare. Iar ea se întorcea acasă.

Pe la jumătatea drumului între Carlisle şi Shippensburg, maşinuţa începu să se împotmolească. Deodată, se opri.

— Ce naiba are?

Rămase nemişcată, ascultând muzică aceea asurzitoare. Miji ochii, când observă licărirea becului din bord. Rămăsese în pană de benzină.

Imediat după miezul-nopţii, luă ultima curbă înainte de Emmitsboro. Copiii care o înconjuraseră, când rămăsese în pană, şi o ajutaseră să împingă maşina la marginea drumului fuseseră atât de impresionaţi, încât se bătură pentru cinstea de a-i procura câţiva litri de benzină. Bineînţeles, după aceea se simţi obligată să-i lase să stea lângă ea, în automobil, să discute despre calităţile motorului şi să-i mângâie capota. Se îndoia c-ar mai fi fost atât de săritori dacă în locul ei ar fi dat de un bătrânel amărât şi urât, cu un prăpădit de Ford.

În orice caz, călătoria ei de cinci ore se dublase, aşa că se simţea tare obosită.

— Suntem pe-aproape, îi şopti ea maşinuţei. Când ajungem, am să mă bag în sacul de dormit şi nu mă mişc de-acolo opt ore.

Drumul de tară era întunecos. Singurele lumini ţâşneau din farurile ei. Nu se vedea nicio altă maşină,

aşa că aprinsese faza mare. De-o parte şi de alta a drumului, se întindeau câmpiile. Văzu umbră uriaşă a unui siloz şi strălucirea acoperişului de tablă al unui hambar, în razele lunii. Prin fereastra deschisă, auzi cântecul brotăceilor şi al greierilor – o simfonie măreaţă, sub explozia de lumină a lunii pline. După aproape o viaţă petrecută la New York, murmurul molcom al acestor locuri părea sinistru.

Se cutremură deodată, apoi îşi râse de spaima ei. Seninătate, acesta era cuvântul. Dădu radioul puţin mai tare.

Atunci, văzu tăbliţa indicatoare, aceeaşi pe care o văzuse acolo de când se ştia: BUN VENIT LA EMMITSBORO, fondat în 1782.

Cu o izbucnire de entuziasm, coti la stânga, trecu peste podul de piatră, apoi tăie curba uşoară a drumului care ducea în oraş.

Nu becuri pe stradă, nu firme de neon colorate şi nici grupuri de târâie-brâu pe la colţuri. Abia trecuse de miezul nopţii şi toată lumea dormea, în Emmitsboro. În lumina lunii şi a farurilor, văzu clădirile: hala pieţei, cu geamurile mari, întunecate, parcarea goală, complexul de materiale al lui Miller, cu firma proaspăt vopsită şi cu storurile lăsate. În fată, clădirea mare de cărămidă, care fusese transformată în locuinţă de trei apartamente, pe vremea copilăriei ei. La fereastra de sus, se vedea o dungă de lumină, pe marginea jaluzelei.

Casele erau, în cea mai mare parte, vechi şi construite departe de drum. Cu ziduri joase din piatră şi cu borduri înalte. Urma un grup de clădiri comerciale mici şi de apartamente cu pridvoare de lemn sau de beton şi cu tende de aluminiu.

Iată şi parcul. Aproape că se văzu, copil, cum alerga spre leagănele goale, care se mişcau uşor în bătaia vântului. Alte case.La vreo două, strălucea câte-o lumină. În rest, întuneric şi linişte. Din când în când, raza de la ecranul televizoarelor reflectată în fereastră. Maşini parcate. Presupuse că nu erau încuiate, la fel ca majoritatea porţilor caselor de-acolo.

Apărură şi bufetul La Martha, banca, poliţia. Îşi aminti de şeriful Parker care stătea pe verandă şi fuma Camei, veghind cu ochi pătrunzător la liniştea şi pacea oraşului. Oare mai era pe-aici? Dar Maude Poffemburger, funcţionara de la poştă, care vindea timbre şi îşi împărtăşea opiniile tuturor? Mai jucau bătrânii dame, în parc, mai alergau copiii la băcănia lui Abbot, de vizavi, să cumpere ciocolată şi praline? Sau totul se schimbase?

Dimineaţa, când se va trezi, o va mai întâmpina felia aceea de copilărie sau totul îi va fi străin? Clare respinse ideea, conducând mai departe şi sorbind din cupa amintirii, ca dintr-un vin vechi şi răcoritor.

Peste tot, curţi curate, narcise şi azalee îmbobocite. Ajunse pe strada Frunza de stejar şi coti spre stânga. Pe

aici, nu existau magazine, ci doar case liniştite. Din când în când, se auzea lătratul unui câine. Era la colţul străzii Peisaj de munte. Trase pe aleea în pantă pe care tatăl ei obişnuia să o repare la trei ani, o dată.

Traversase aproape tot oraşul, fără să întâlnească vreo maşină.

Coborî în mijlocul acestei simfonii vesele a nopţii, savurând fiecare moment. Uşa garajului trebuia deschisă cu mâna. Nimeni nu se obosise să instaleze un dispozitiv cu telecomandă. Când trase de mâner, se auzi un scrâşnet metalic.

Spera să nu-i deranjeze pe vecini. Cel mai apropiat locuia peste stradă şi avea casa înconjurată cu un gard viu, tuns frumos.

Se întoarse la maşinuţa pe care o lăsase pornită şi pătrunse în garaj.

Putea să între în casă direct de acolo, printr-o uşă care ducea în spălătorie, apoi, în bucătărie. Dar voia să facă un adevărat ritual din sosirea ei acasă.

Ieşi şi coborî uşa garajului, apoi se întoarse pe trotuar, să se uite la clădire.

Uitase de sacul de dormit şi de bagaje. Îşi luase geanta numai pentru că avea în ea cheile de la casă. Când începu să urce scările de beton care duceau dinspre trotuar spre aleea din curte, fu copleşită de amintiri. Zambilele erau în floare. Le simţea parfumul dulce şi dureros de fragil.

Rămase acolo, pe pavajul aleii, uitându-se la casa copilăriei sala Avea trei nivele şi era făcută din lemn şi din piatră. Partea din bame fusese întotdeauna vopsită în alb, cu dungă albastră. Pridvorul spaţios, acoperit – verandă, cum îi zicea mama ei – avea un fel de dantelărie la streaşină şi era susţinut de coloane subţiri. Leagănul, în care îşi petrecuse atâtea seri de vară, mai exista, încă, la capătul pridvorului. Tatăl ei semăna întotdeauna sângele-voinicului în apropiere, aşa că parfumul te îndemna şi mai mult la visare.

Un amestec de emoţii plăcute şi dureroase, totodată, o copleşi în momentul în care băgă cheia în broască veche, de bronz. Uşa se deschise gemând.

Nu-i era teamă de stafii. Chiar de-ar fi existat vreuna pe-aici, nu putea fi decât prietenoasă. Ca şi când ar fi vrut să le salute, rămase în întuneric mai bine de un minut.

Aprinse lumina din hol. Pereţii străluceau curaţi, la fel ca duşumeaua de stejar lustruit. Blair pregătise casa pentru noii chiriaşi, deşi nu avea cum să ştie atunci că ea se va hotărî să vină aici.

Părea atât de ciudată, atât de goală. Avusese sentimentul că va intra şi va găsi totul ca înainte, ca şi cum n-ar fi trecut anii, ca şi cum atunci s-ar fi întors de la şcoală, nu dintr-o călătorie lungă, în timp.

O clipă, îi apăru în faţa ochilor masa rabatabilă frumoasă de lângă perete, pe care se afla un bol de sticlă

verde, plin cu violete, şi oglinda veche de deasupra, cu ramă de bronz strălucitoare. Cuierul din colţ. Covorul oriental lung, pe duşumeaua parchetată. Etajeră pe care mama ei îşi ţinea colecţia de degetare din porţelan. Dar clipi şi holul îi apăru aşa cum era, gol, pustiu. Într-un colţ, un păianjen singuratic îşi teşea pânza lui diafană.

Intră din încăpere în încăpere, cu geanta în mână: salonul mare din fată, cabinetul de lucru, bucătăria. Observă că totul era nou. Aparatura strălucea pe fondul faianţei şi al gresiei albastru-deschis. Nu era încă pregătita să iasă pe terasă, aşa că porni spre scările din hol.

Mama ei menţinea balustrada şi stâlpul de susţinere într-o curăţenie perfectă. Erau lustruite şi străluceau. Mahonul vechi se tocise de trecerea timpului, de atingerea atâtor mâini şi funduleţe de copil.

Intră în camera ei, prima din dreapta holului, în care visase de-atâtea ori, în copilărie şi în adolescentă. Aici se îmbrăcase pentru şcoală, îşi împărtăşise secretele cu prietenele ei, dăduse frâu liber fanteziei şi îşi deplânsese dezamăgirile.

De unde să ştie dinainte că va fi atât de dureros când va descoperi încăperea goală? Chiar nu mai exista nicio urmă, între pereţii aceştia, care să-i amintească de vremurile trecute? Stinse lumina, dar lăsă uşa deschisă.

Vizavi, pe hol, se afla camera lui Blair pe care, mai demult, o împodobise cu posterele eroilor lui preferaţi:

Superman, Brooks Robinson, John Lennon. Mai era şi camera de oaspeţi, în care mama ei pusese şervetele şi perniţe de satin. Bunica dinspre tată stătuse acolo o săptămână, cu un an înainte de a muri de un atac de inimă.

Lată şi baia cu chiuvetă cu picior, toată în gresie şi faianţă verde-pal cu alb. În adolescentă, ea şi Blair se certaseră pe această încăpere, precum câinele cu pisica.

Se întoarse pe hol şi intră în dormitorul mare în care părinţii ei dormiseră, se iubiseră şi stătuseră de vorbă de-a lungul anilor, noapte de noapte. Clare îşi aminti cum stătea pe covoraşul acela roz cu nuanţe de culoarea levănţică, uitându-se la mama ei care se dădea cu tot felul de creme din nişte borcănaşe şi sticluţe delicate. Sau la tatăl ei care-şi lega cravata în faţa oglinzii, încăperea aceasta mirosea întotdeauna a glicină şi a Old Spice. Parcă îşi păstrase şi acum parfumul.

Orbită, aproape, de jale, intră în baia cea mare, dădu~ drumul la apă şi se spală pe fată. Poate ar fi fost mai bine dacă n-ar fi intrat în toate camerele acum. O încăpere pe zi ajungea. Se sprijini de chiuvetă cu amândouă mâinile şi se uită la imaginea ei din oglindă.

Era prea palidă, se gândi ea. Avea cearcăne şi părul i se zburlise de tot. Oricum, nici n-avea cum să fie altfel, pentru că îi era lene să se ducă la coafor. De obicei, se tundea singură, cum putea... Observă că-şi pierduse un cercel. Sau, poate, uitase să şi-l pună.

Vru să-şi şteargă faţa cu mâneca, dar îşi aminti că jacheta ei era din piele de căprioară, aşa că începu să caute un şerveţel prin geantă. Dar cine ştie unde pusese pacheţelul?

— Până acum, e minunat! murmură ea, în faţa oglinzii şi tresări la auzul ecoului pe care-l produseseră vorbele ei. Vreau să stau aici, adăugă ea fermă. Aici trebuie să stau. Numai că nu va fi atât de uşor cum am crezut.

Se şterse cu mâinile pe faţă şi se întoarse cu spatele la oglindă. Avea să coboare, să-şi ia sacul de dormit, să se culce. Era obosită şi copleşită de emoţie. A doua zi dimineaţă, va da din nou o raită prin casă, să vadă ce-i mai trebuia, ca să-şi facă şederea cât mai plăcută cu putinţă.

Chiar în momentul în care intră înapoi în dormitorul părinţilor auzi un scârţâit dinspre uşa din faţă.

Fu cuprinsă instinctiv de panică. Imaginaţia ei bogată o făcu să-şi închipuie că puteau fi o bandă de răufăcători evadaţi din închisoarea corecţională care se afla la numai treizeci de kilometri de oraş. Era singură în casa aceea goală şi nu-i venea în minte niciuna din figurile învăţate când frecventase cursul de autoapărare, acum doi ani, împreună cu Angie.

Îşi apăsă pieptul cu ambele mâini şi-şi spuse că, totuşi, era la Emmitsboro. Borfaşii nu obişnuiau să bântuie pe străzile micilor comunităţi rurale. Făcu un

pas înainte şi auzi scările scârţâind.

Şi totuşi… Cei obişnuiţi cu filmele de groază ştiau că psihopatii şi ticăloşii alegeau adesea orăşelele uitate de lume şi satele izolate în care să-şi facă mendrele.

Privi în jurul ei, prin camera goală, să găsească o armă. Nu era nici măcar un fir de praf! Cu inima cât un purice, se căută prin buzunare, dar nu găsi decât nişte bănuţi, un pieptene rupt, nişte pastile şi cheile.

Îşi amintea de cum putea folosi cheile, cu vârfurile printre degete, în pumnul strâns, ca pe o armă. Atacul era cea mai bună apărare, în acest caz. Aşa că se repezi spre uşă şi scoase un urlet înfiorător.

— Iisuse! făcu Cameron Rafferty, dându-se un pas înapoi.

Cu o mână, îşi scoase pistolul, cu cealaltă lanterna. Văzu o femeie cu părul zburlit, apoi o jachetă verde, din piele de căprioară, care zbura spre el. Îi blocă săritura şi-o prinse cu o mina de mijloc, folosindu-şi propria greutate pentru contrabalans. Căzură amândoi, izbindu-se de duşumea.

— Bruto! strigă ea, inspirată şi terorizată. E cineva în casă! Adu pistolul.

În timp ce ţipă, încerca să-şi strecoare genunchiul între coapsele celui care o atacase şi aproape că reuşi. Răsucindu-se, Cam se chinuia să-i imobilizeze o mână deasupra capului.

— Opreşte-te!

Apoi înjură pentru că ea încercase să-l muşte.

— Încetează! Sunt de la poliţie! N-auzi? De la poliţie!

Până la urmă, lupta încetă. Se uită la faţa lui care se vedea în dunga de lumină dinspre dormitor. Văzu părul negru, uşor cârlionţat, poate puţin cam lung, pielea smeadă întinsă, a pometţilor frumoşi. Şi ce gură, remarcă artistă din ea. Iar ochii destul de reuşiţi, deşi în întunericul acela nu pre a-şi dădea seama de culoare. Mirosea vag a transpiraţie, dar un iz de curat, fără să fie deranjant. O apăsă cu trupul lui zvelt şi musculos, ca să nu poată mişca.

Nu arăta deloc a nebun sau a ticălos, dar…

Îşi recăpătă calmul, încercând să-şi tragă sufletul.

— De la poliţie?

— Exact.

Deşi era imobilizată pe spate, avu o oarecare satisfacţie că îl făcuse să gâfâie.

— Vreau să-ţi văd insigna.

El, însă, fu în continuare, cu băgare de seamă. Deşi îi imobilizase mâna cu cheile ucigaşe, îi rămăseseră dinţii şi unghiile.

— O am la mine. În clipa asta, cred că s-a imprimat pe pieptul tău.

În altă situaţie, probabil că exasperarea din glasul lui ar fi amuzat-o.

— Vreau s-o văd!

— Bine. Am să mă ridic uşor.

Se ţinu de cuvânt. Nu-şi dezlipi privirea dintr-a ei, când se săltă şi îşi atinse insigna prinsă de cămaşă.

— Şi eu pot să-mi cumpăr una de-asta, într-un magazin de mărunţişuri.

— Legitimaţia mea e în portmoneu. Ţi-ajunge?

Ea dădu din cap, fără să-l piardă din ochi, la fel ca el. Cam îşi vârî două degete în buzunarul din spate şi scoase de acolo portmoneul, pe care îl desfăcu cu un gest rapid. Clare se dădu puţin înapoi, apoi îl luă şi se aplecă spre lumină. Citi şi se încruntă, când văzu numele şi fotografia.

— Eşti Cameron Rafferty?

Scrută întunericul, să-l vadă mai bine.

— Tu eşti Cameron Rafferty?!

— Exact! Sunt şeriful din acest oraş.

— O, Doamne!

O privi surprins, pentru că începuse să chicotească.

— Atunci, a făcut plopul pere! Râse, până când începură să-i curgă lacrimi pe obraz. Uluit, Cam îi lumină faţa cu lanterna.

— Uită-te mai bine. Hai, Rafferty, chiar nu mă recunoşti?

Îi lumină mai atent trăsăturile, cu lanterna. Ochii ei aurii, strălucitori şi amuzaţi îl făcură să-şi aducă aminte...

— Clare? Clare Kimbali? izbucni într-un râs sănătos.

— Fir-aş al naibii!

— Da, eu sunt!

El îi aruncă un surâs şi zise: – Atunci, bun venit acasă, Subţirică!

Capitolul 4

— Ce naiba mai faci tu, Clare?

Stăteau pe treptele pridvorului din fată, bând bere Beck călduţă pe care Clare o cumpărase în timpul peregrinării ei prin Pennsylvania. Îşi mişcă umerii relaxată. Berea caldă şi noaptea răcoroasă îi mai uşurară tensiunea din muşchi.

— Destul de bine…

Îşi ridică privirea spre insigna din pieptul lui. Ochii îi râdeau.

— … şerifule!

Cam îşi întinse picioarele, încălţate cu cizme, şi le încrucişă.

— Văd că Blair nu ţi-a spus că am venit aici, în locul lui Parker.

— Nu, nu mi-a spus.

Ea bău din nou, apoi făcu un gest cu sticla în mina.

— Fraţii nu le spun niciodată surorilor lor bârfele interesante. Asta e lege!

— Am să consemnez!

— Şi Parker unde e? Se răsuceşte în mormânt, pentru că a murit de ciudă când te-a văzut pe scaunul lui?

— E în Florida.

Scoase un pachet de ţigări şi-i oferi şi ei una.

— Şi-a scos insigna, şi-a împachetat lucrurile şi-a plecat în Sud.

Cam aprinse bricheta. Clare se înclină cu ţigara spre vârful flăcării. Îşi studiară reciproc chipurile în strălucirea slabă de lumină.

— Pur şi simplu? întrebă ea, expirând fumul.

— Mda. Am auzit de postul ăsta şi m-am hotărât să-l ocup eu.

Clare se sprijini cu spatele de balustrada scării, măsurându-l cu ochi amuzaţi.

— Am crezut mereu că Blair îşi bate joc de mine. Tu, poliţist? Cine şi-ar fi închipuit că sălbaticul Cameron Rafferty se va da de partea legii şi-a ordinii?

— Mi-a plăcut întotdeauna să fac ceva la care să nu se aştepte nimeni, zise el, fără să-şi desprindă ochii dintr-ai ei, în timp ce mai sorbi o înghiţitură de bere.

— Arăţi tare bine, Subtirico. Tare bine!

Ea strâmba din nas, la auzul vechii ei porecle. Odată ce nu avea sonorităţi ironice şi neplăcute ca altele – Arac, Sforicică, Cur belit – pe care le auzise în adolescentă, porecla aceasta nu o deranja şi îi aminti de zilele când îşi înfunda sutienul cu cârpe şi înghiţea flacoane întregi cu vitamine, să se îngraşe.

— Şi ce, te surprinde?

— Ultima oară când te-am văzut, aveai cincisprezece-şaişprezece ani.

În toamna de după moartea tatălui ei.

— Cam aşa.

— Ai crescut frumos.

În timpul partidei lor de lupte, îşi dăduse seama că se mai rotunjise pe ici, pe colo. În ciuda acestor schimbări, rămânea tot sora lui Blair Kimball, aşa că lui Cam nu-i veni s-o lase în pace:

— Parcă te ocupi de pictură sau aşa ceva, nu?

— De sculptură.

Aruncă ţigara. O călca pe nervi ideea aceasta a oamenilor care credeau că toţi artiştii plastici sunt pictori.

— Mda, auzisem eu că e ceva legat de artă, la New York. Mi-a spus Blair. Vinzi chestii de-alea, cum ar fi băiţe pentru păsărele?

Vexată, se uită la zâmbetul lui inexpresiv.

— Am spus că sunt artistă.

— Mda.

Făcând pe naivul, mai luă o înghiţitură de bere. În jurul lor, greierii cântau în cor.

— Tipul pe care l-am cunoscut eu făcea nişte băiţe nemaipomenite. Picta câte un crap pe ele şi din gura peştelui ieşea apa care umplea bolul.

— Aha! Înţeleg. Lucru de calitate.

— Mie-mi spui? A vândut o mulţime.

— Bravo lui! Eu nu lucrez în figurativ.

Nu se putu abţine. O irita că nu auzise de lucrările ei

şi de ea, ca artistă.

— Bănuiesc că pe-aici nu ajung revistele People şi Newsweek.

— În schimb, ajunge Soldier of Fortune, zise el, abţinându-se să nu râdă. O citeşte toată lumea.

Se uită la ea în timp ce bea bere. Gura ei era, aşa cum îşi amintea, mare şi senzuală. Mda, se dezvoltase frumos. Cine-ar fi crezut că deşirată aia timidă de Clare Kimball se va transforma într-o femeie atât de sexy?

— Am auzit c-ai fost măritată.

— O vreme, răspunse ea, alungind din minte această amintire. N-a mers. Tu?

— Eu n-am făcut-o niciodată. Era gata-gata, dar… Se gândi la Mary Ellen cu o uşoară urmă de regret.

— Cred că unii dintre noi o duc mai bine singuri. Goli berea şi aşează sticla pe treaptă, între ei.

— Mai vrei una?

— Nu, mulţumesc. Bine mi-ar şedea să vină vreun subaltern de-al meu să mă care de-aici beat criţă? Ce mai face mama ta?

— S-a măritat, zise Clare, fără nicio expresie.

— Zău? Când?

— Acum vreo două luni.

Îşi întoarse ochii, încruntată, spre stradă pustie, scrutând întunericul.

— Dar părinţii tăi? Mai au ferma?

— Aproape.

Nici măcar după atâţia ani, nu se putea gândi la tatăl lui vitreg că la un părinte. Biff Stokey nu va putea niciodată să-l înlocuiască pe tatăl lui adevărat, pe care-l pierduse la vârstă fragedă de zece ani.

— Au avut câţiva ani slabi şi-au fost nevoiţi să vândă o parte din pământ. Putea fi şi mai rău. Bătrânul Hawbaker a trebuit să-şi vândă tot. Au parcelat ce le-a mai rămas şi-acum plantează culturi de tot soiul, în loc de porumb şi de fân.

Clare se uită la berea care mai rămăsese în sticlă.

— E ciudat. Când am străbătut oraşul, am avut impresia că nu s-a schimbat nimic pe-aici, spuse ea, privindu-l din nou. Cred că m-am înşelat.

— Încă mai există bufetul La Martha, hala, codrul Dopper, Annie Nebuna.

— Annie Nebuna? Tot cu sacul ăla pe drumuri, să adune gunoiul?

— În fiecare zi. Cred că are acum vreo şaizeci de ani. E tare ca un taur, deşi-i lipseşte-o doagă.

— Copiii obişnuiau să-şi bată joc de ea.

— Şi-acum fac la fel.

— Mai demult, o plimbai cu motocicleta.

— Îmi plăcea de ea.

Se întinse alene, apoi se ridică în picioare pe ultima treaptă. Se uită la ea şi la casa întunecată din spate şi i se păru că e cam tristă şi singură.

— Acum, trebuie să plec. Te simţi bine aici?

— Sigur că da. De ce mă-ntrebi?

Ştia că el se gândeşte la mansarda aceea în care tatăl ei îşi băuse ultima sticlă.

— Am un sac de dormit, ceva de-ale gurii şi, ceea ce-i mai important, nişte cutii cu bere. Îmi ajung toate acestea, până când am să fac rost de nişte mese, de-o lampă şi de-un pat.

El miji ochii.

— Ai de gând să rămâi aici?

Vocea lui nu suna prea încântată. Ea se ridică. Aşa cum stătea pe treapta de sus, părea mai înaltă cu un cap decât el.

— Da, am de gând să rămân aici. Măcar câteva luni. E vreo problemă, şerifule?

— În ceea ce mă priveşte, nu.

Se răsuci pe călcâie, întrebându-se ce-o făcea să fie atât de înţepată şi de sfidătoare, într-un decor fermecător ca acesta.

— Mă gândeam că eşti doar în trecere sau c-ai venit să găseşti nişte chiriaşi.

— N-ai ghicit-o! Am venit să stau eu.

— De ce?

Ea se aplecă şi luă ambele sticle de pe jos.

— Şi eu puteam să te întreb acelaşi lucru. Dar n-am făcut-o.

— Nu, aşa e.

Cam se uită din nou la casa aceea mare şi goală plină

de amintiri.

— Cred că-ţi înţeleg motivele, adăugă el, zâmbind. Ne mai vedem, Subtirico!

Aşteptă până când bărbatul urcă în maşină şi plecă. Motivele ei! Nici ea nu era sigură de ele. Se – întoarse şi duse sticlele în casa goală.

A doua zi, pe la ora două, toată lumea din oraş ştia că s-a întors Clare Kimball. Se vorbea despre asta şi la poştă, şi în hala pieţei, în timpul vânzărilor, şi. La bufet, între un sandviş şi o supă de mazăre. Venirea ei în casa de pe strada Frunza de stejar, resuscita bârfă şi speculaţiile în legătură cu viaţă şi cu moartea lui Jack Kimball.

— Mi-a vândut casa, spunea Oscar Roody, în timp ce-şi sorbea supa. La un preţ rezonabil! Alice, ce-ar fi să mai aduci nişte cafea?

— Nevasta aia a lui avea nişte picioare!

Less Gladhill se uită pieziş şi împinse taburetul spre tejghea să ia tava de la Alice.

— Grozave picioare! N-am înţeles niciodată de ce s-a luat de băutură, când avea o femeie ca asta.

— Irlandezi, ce să-i faci, spuse Oscar şi râgâi, dându-şi cu pumnul în piept. Ăştia au băutura în sânge. Fata asta a lui e un fel de artistă. Probabil că bea şi ea ca o şerpoaică. O fi fumând şi droguri.

Dădu din cap şi mai rigii o dată. După părerea lui, drogurile duceau ţara aceasta, pentru care luptase el în

Coreea, de râpă. Drogurile şi homosexualii.

— Era o fată tare drăguţă, adăugă el, ca şi cum ar fi condamnat-o pentru carieră pe care şi-o alesese. Slabă ca fusul şi cu o înfăţişare cam ciudată, dar altfel, fată bună. Ea l-a găsit pe Jack atunci.

— Cred c-a fost groaznic, interveni Less.

— O, da, dădu Oscar din cap atotcunoscător, ca şi cum asistase la scena aceea. Capul îi era ca o nucă spartă, peş. E tot sânge, acolo, unde căzuse în aracii din grădină. L-au străpuns ca pe-o bucată de brânză. Ca pe un păstrăv prins cu furculiţa.

Pe bărbie, i se prelinse un firicel de supă. Se şterse.

— Nu cred c-au putut să şteargă tot sângele ăla de pe pavaj.

— N-aveţi altceva mai bun de discutat?

Alice le hă ceştile de cafea şi le puse una peste alta.

— Tu ai fost la şcoală cu ea, nu-i aşa, Alice?

Dându-şi taburetul mai în spate, Less scoase un pachet de tutun şi începu să-şi răsucească o ţigară, cu degetele lui de mecanic, pătate şi agile. Câteva firicele de tutun căzură pe pantalonii kaki de lucru, în timp ce ochii săi rămaseră pironiţi lacomi asupra sinilor lui Alice.

— Da, am fost colegă de şcoală cu Clare. Şi cu fratele ei.

Fără să ia în seamă privirea sclipitoare a lui Less, apucă o cârpă udă şi, începu să şteargă tejgheaua.

— Erau prea deştepţi ca să nu plece din oraşul ăsta. Clare a ajuns cineva. O cunoaşte toată lumea. Cred că e şi foarte bogat.

— Ăştia din neamul Kimball au avut întotdeauna bani. Less îşi împinse cu un deget şapca soioasă pe care scria, chiar deasupra cozorocului Instalator Roody. Pe de lături, îi ieşiseră câteva fire de păr cărunt.

— A dat chiar cu porcăria aia de centru comercial. De-aia s-a omorât Jack.

— Cei de la poliţie au spus c-a fost un accident, îi reaminti Alice. Şi toate astea s-au petrecut cu peste zece ani în urmă. Lumea ar mai trebui să şi uite.

— Nimeni nu uită c-a fost tras pe sfoară, zise Less, făcând cu ochiul. Mai ales că n-a fost o păcăleală oarecare.

Bătu uşor cu ţigara în scrumieră de sticlă groasă şi îşi imagină că o trânteşte pe Alice cea cu şoldurile late acolo, direct pe tejghea.

— Jack Kimball a tras cartea cea mare, în afacerea aia, cu pământurile, şi dup-aia s-a sinucis.

Buzele lui lăsaseră un cerculeţ umed în jurul ţigării. Scuipă firişoarele de tutun care-i rămăseseră pe limbă.

— Mă-ntreb cum s-o simţi fata asta, în casa în care taică-său a făcut ultima lui săritură din viaţă. Hei, Bud!

Îi făcu un semn cu ţigara celui care abia intrase în bufet.

Automat, Alice se întinse după o ceaşcă şi după

ibricul cu cafea.

— Nu, mulţumesc, Alice. N-am timp.

Bud dădu din cap în semn de salut, spre cei doi bărbaţi aşezaţi la tejghea, încercând să pară oficial.

— Am primit o fotografie chiar în dimineaţa asta, zise el, deschizând o mapă mică. Carly Jamison, de cincisprezece ani, fugită de acasă, din Hamburg. Lipseşte de aproape o săptămână. I s-a semnalat prezenţa pe Autostrada 15, când făcea autostopul spre Sud. A văzut-o vreunul din voi pe drum sau prin oraş?

Atât Oscar, cât şi Less se aplecară asupra fotografiei care reprezenta o fată tânără, cu un chip bosumflat şi cu părul dezordonat.

— Nu-mi amintesc s-o fi văzut, zise Oscar în final, şi mai rigii o dată satisfăcut. Dac-ar fi ajuns pe-aici, aş fi văzut-o, cu siguranţă. E greu să treci neobservat într-un oraş ca al nostru.

Bud întoarse fotografia, s-o vadă şi Alice.

— N-a intrat în bufet, cât am fost eu de serviciu. O să le întreb pe Molly şi pe Reva.

— Mulţumesc.

Mirosul de cafea şi parfumul lui Alice erau tentante, dar îşi aduse aminte că avea multe de făcut.

— Am să mai arăt fotografia prin oraş. Anunţaţi-mă dacă o vedeţi.

— Bineînţeles.

Less strivi ţigara în scrumieră.

— Ce mai face sora aia a ta drăguţă? întrebă el, scuipând din nou câteva fire de tutun şi lingându-se pe buze. Îmi pui şi mie o vorbă bună?

— Dacă am ocazia… Mă mai gândesc.

Asta îl făcu pe Oscar să se înece cu cafeaua şi să-şi tragă o palmă peste genunchi. Rânjind pişicher, Less se întoarse spre Alice în vreme ce Bud ieşea din bufet.

— Ce-ar fi să-mi dai şi mie o bucăţică de plăcintă cu lămâie?

Făcu cu ochiul şi îşi continuă fanteziile lui, în legătură cu ceea ce-i va face el lui Alice, în mijlocul sticlelor de bulion şi al borcanelor cu muştar.

— Să fie tare şi acră.

În partea cealaltă a oraşului, Clare îşi termina ultimele provizii de dulciuri, în timp ce transforma garajul dublu într-un adevărat atelier. Cu gura plină de ciocolată, despacheta cărămizile refractare pentru masa de sudură. Fu de părere că aerisirea era bună. Chiar dacă voia să închidă uşile garajului, avea fereastră din spate. În momentul acela, era deschisă şi sprijinită cu unul din ciocanele din trusa ei.

Pusese o grămadă de tablă metalică într-un colţ şi trăsese, în apropiere, o masă de lucru. Îşi dădu seama că-i vor trebui săptămâni de zile să despacheteze şi să aranjeze tot ce adusese, aşa că se hotărî să lucreze în dezordinea cu care era obişnuită.

În felul ei, era destul de organizată. Argila şi piatra se

aflau într-o parte a garajului, trunchiurile de lemn, într-alta. Pentru că materialul ei preferat era metalul, acesta ocupa cel mai mult spaţiu. Singurul lucru care-i lipsea era un aparat stereo care să-ţi spargă urechile. Se va îngriji în curând şi de asta.

Satisfăcută, porni de-a lungul garajului pardosit cu ciment spre uşa deschisă a spălătoriei. Era un loc, la numai o jumătate de oră de mers unde se vindeau aparate muzicale de tot felul şi un telefon cu fise, de unde putea suna să i se instaleze un apărat la ei acasă. Avea s-o cheme şi pe Angie.

În momentul acela văzu un grup de femei, mărşăluind ca nişte soldaţi. Pe Clare o trecură fiorii. Veneau pe aleea ei, două câte două. Şi toate aveau în mâini farfurii acoperite. Deşi îşi spusese că e ridicol, simţi că i se usucă gura.

— Clare Kimball!

În faţa grupului, ca un steag în bătălie, mergea o blondă uriaşă, îmbrăcată într-o rochie înflorată, cu o curea de plastic peste care i se revărsa grăsimea. Ducea un platou acoperit cu folie de aluminiu.

— Ce puţin te-ai schimbat! zise ea, şi ochii îi sclipiră mici şi albaştri, pe fata aceea bucălată. Nu-i aşa, Marilou?

— Da, foarte puţin, şopti o femeie slăbănoagă şi înaltă, cu ochelari cu ramă de oţel.

Avea părul argintiu, ca metalul din colţul garajului ei.

Clare o recunoscu uşurată pe bibliotecara din oraş.

— Bună ziua, doamnă Negley. Mă bucur că vă văd.

— Nu mi-ai mai înapoiat romanul acela, Rebecca… îi făcu cu ochiul drept, pe sub lentila aceea groasă.

Vezi că n-am uitat? Îţi aminteşti de doamna Min Atherton?

Clare se abţinu să nu caşte gura. Soţia primarului pusese pe ea vreo douăzeci şi cinci de kilograme, în ultimii zece ani, şi-abia o mai recunoşteai.

— Bineînţeles că mi-o amintesc. Ce mai faceţi? Clare îşi şterse încurcată mâinile de pantaloni şi speră că nu vor da mâna cu ea.

— Am vrut să te lăsăm să-ţi aranjezi lucrurile de dimineaţa, interveni Min, ca soţie a primarului şi preşedintă a Comitetului femeilor. Le mai ştii pe Gladys Finch, Lenore Barlow, Jessie Mesner şi Carolanne Gerheart?

— Ah…

— N-are cum, biata fată, să-şi amintească chiar totul deodată.

Gladys Finch făcu un pas înainte şi-i puse în mână un bol de ceramică.

— Ţi-am fost învăţătoare, în clasa a patra, şi-mi amintesc foarte bine de tine. Aveai un scris tare ordonat.

Clare fu cuprinsă de o nostalgie dulce.

— Ne puneaţi stele colorate pe lucrări.

— Atunci când le meritaţi. Acum ţi-am adus o

mulţime de prăjituri, să te-ndulceşti o săptămână! Unde să le punem?

— Sunteţi foarte drăguţe.

Clare îşi aruncă privirile, disperată, spre bucătărie.

— Păi, să le punem deoparte. Nu prea ştiu unde… Dar nu mai avu timp să rostească ceva, pentru că Min se şi repezise prin spălătorie, nerăbdătoare să vadă ce şi cum.

— Ce culori minunate!

Ochişorii lui Min se uitau curioşi peste tot. Personal, nu înţelegea cum putea cineva să păstreze curată o masă de bucătărie albastru-închis. Ea prefera albul cu stropi aurii.

— Ultimii chiriaşi pe care i-aţi avut nu erau prea buni vecini. Erau cam retraşi şi-mi pare bine c-au plecat. Oameni de la câmpie! zise ea, pufnind cu dispreţ, categorisindu-i, astfel, în lipsă. Suntem bucuroase că un membru al familiei Kimball s-a întors din nou acasă, nu-i aşa, fetelor?

Aprobară toate într-un glas, ceea ce-o făcu pe Clare să simtă că i se moaie picioarele.

— Vă mulţumesc foarte mult că…

— Ţi-am făcut un jeleu special, continuă Min, trăgându-şi răsuflarea. Ar fi bine să-l pun imediat la rece.

Min deschise uşa frigiderului şi se încruntă când văzu berea, sifonul şi sosul pentru cartofi prăjiţi. Nici nu se

putea aştepta la altceva de la o persoană care trăieşte în cercuri sus puse, la New York.

„Vecini, ce să-i faci!” se gândi Clare, în timp ce femeile o asaltau cu vorbăria. De ani de zile, nu mai fusese nevoită să vorbească nici unui vecin. Îşi drese vocea şi încercă să zâmbească.

— Îmi pare rău, n-am avut timp. Să-mi fac cumpărăturile, încă. Nu am cafea.

De altfel, nu avea nici farfurii, nici ceşti, nici tacâmuri.

— N-am venit pentru cafea, spuse zâmbind şi bătând-o pe umăr doamna Negley. Am vrut doar să-ţi urăm bun venit acasă.

— Ce drăguţ din partea voastră!

. Clare îşi ridică braţele, apoi le lăsă să cadă.

— Sunt de-a dreptul impresionată. Nici măcar nu vă pot oferi un scaun.

— Ce-ar fi să te-ajutăm să despachetezi? zise Min, uitându-se peste tot, dezamăgită că nu vede niciun cufăr. După cât era de mare camionul care a oprit aici, azi-dimineaţă, bănuiesc că ai avea nevoie.

— Nu, n-am, pentru că acolo n-au fost decât materialele şi uneltele mele de lucru. Nu mi-am adus mobila.

Intimidată de privirile curioase, Clare îşi băgă mâinile în buzunare. Era mai rău ca la un interviu.

— M-am gândit să-mi cumpăr ce-am nevoie, pe

parcurs.

— Aşa-s tinerii! râse Min scurt. Ca păsările cerului. Ce-ar zice mama ta, dac-ar afla c-ai venit aici şi n-ai nici pe ce pune capul?

Clare căută febril o ţigară.

— Bănuiesc că mi-ar spune să merg la cumpărături.

— Atunci o să te lăsăm s-o faci, zise domnişoara Finch, dirijând, cu competentă, grupul femeilor spre ieşire, de parcă ar fi fost nişte copii de nouă ani. Să ne înapoiezi platourile, când termini mâncarea, Clare. Îşi are fiecare etichetă lui.

— Vă mulţumesc şi vă rămân îndatorată.

Plecară, lăsând în urmă miros de ciocolată şi parfum de flori.

— N-are un vas în bufet! mormăi Min. Nici măcar unul. În schimb are o groază de bere în frigider. Aşchia nu sare departe de trunchi, vă spun eu.

— Mai taci din gură, Min, o apostrofă Gladys Finch.

Lui. Annie Nebună îi plăcea să cânte. În copilărie, fusese soprană în corul bisericii lutherane. Vocea ei înaltă se schimbase foarte puţin, într-o jumătate de secol, la fel ca mintea ei ciudată şi simplă.

Îi plăceau culorile vii şi obiectele strălucitoare. Purta, adesea, câte trei bluze, una peste alta, dar uita să-şi pună dessousuri. Avea brăţări zăngănitoare la mână, dar nu se spăla. De doisprezece ani, de când murise mama ei, nu mai avuse nimeni grijă de ea, nu-i mai pregătise nimeni

mâncarea.

Numai că oraşul nu-i uită pe ai săi. În fiecare zi, venea câte cineva pe la ea de la Consiliul orăşenesc sau de la Comitetul femeilor, să-i aducă mâncare sau să se uite la colecţia ei de boarfe strânse de prin gunoaie.

Trupul îi era puternic şi solid, ca o compensaţie a minţit puţine. Deşi părul îi albise, fata îşi păstrase prospeţimea şi drăgălăşenia, iar mâinile şi picioarele îi erau durdulii şi rozalii. Mergea kilometri întregi, cu sacul în spinare, indiferent de vreme. Intră, mai întâi, la La Martha, să mănânce o gogoaşă şi să bea sifon, apoi se ducea la poştă să se uite la vitrina cu vederi colorate.

Hoinărea pe marginea drumului, cântând şi vorbind singură, uitându-se atentă pe jos, în căutare de comori. Străbătea câmpurile şi pădurea şi, uneori, rămânea pe loc câte-o oră, cu ochii la o veveriţă care mânca nuci.

Era fericită şi faţa ei inexpresivă, zâmbitoare, părea neatinsă de nenumăratele taine ale vieţii.

Exista, adânc, în pădure, un luminiş circular unde trunchiurile copacilor erau încrustate cu tot felul de semne. Alături, se vedea o groapă care mirosea, uneori, a lemn ars şi a carne prăjită. De câte ori ajungea pe-acolo, i se zburlea părul. Venise aici în noaptea de după dispariţia mamei ei, când o căutase peste tot. Văzuse acolo nişte lucruri care o umpluseră de spaimă. Visase urât săptămâni de-a rândul. Până când amintirea se estompase.

Nu-şi mai amintea decât imaginile acelea de coşmar ale creaturilor cu trup omenesc şi cap de animal, care dansau şi cântau. Cineva ţipase atunci. Dar nu-i plăcea să-şi aducă aminte, aşa că începea să cânte şi nu se mai gândea la lucrurile acelea.

Nu se mai dusese pe-acolo, noaptea, niciodată. Numai că erau zile când parcă o atrăgea ceva, ca astăzi, de exemplu. Nu se temea, atâta vreme cât soarele era pe cer.

— „Hai să ne-ntâlnim la râu!”

Vocea îi răsuna copilăroasă, în timp ce-şi tira sacul în jurul cercului.

— „La râul cel frumos”.

Chicoti şi puse un picior înăuntrul cercului, ca şi cum ar fi vrut să tatoneze terenul. Auzi un foşnet de frunze şi inima îi tresări, dar chicoti din nou, văzând un iepuraş ţâşnind din tufe.

— Nu te teme, îi spuse ea animalului. Nu-i nimeni pe-aici, în afară de Annie, Nu-i nimeni pe-aici! Nu-i nimeni pe-aici! Lălăi ea, legănându-se într-un dans numai de ea ştiut. Am venit în grădină singură, să văd roua dimineţii pe roze”.

Considera ca domnul Kimball avea cei mai frumoşi trandafiri. Îi dăduse odată unul şi-o atenţionase că are spini. Aaa, dar el murise, îşi aminti ea. Şi-l îngropaseră, la fel ca pe mama.

Momentul de durere fu real şi puternic. Se topi, însă,

rapid, când atenţia îi fu atrasă de o vrabie care-şi lua zborul. Se aşeza lângă cerc, cu o graţie incredibilă pentru trupul acela mătăhălos. Avea în sac un sandviş împachetat în pergament, pe care i-l dăduse Alice în dimineaţa aceea. Annie îl mânca delicat, cu muşcături mici, cântând şi vorbind singură, împrăştiind firimiturile pentru micile creaturi ale lui Dumnezeu.

Când termină, împături pergamentul în două, încă o dată în două şi îl puse cu grijă în sac.

— Nu lăsa niciun gunoi, mormăi ea. Amendă, cinci dolari. Nu risipi şi nu fi pretenţios. Dumnezeu mă iubeşteeeee!

Începu să se ridice. În clipa aceea, văzu ceva strălucind în tufiş.

— Ooooo!

Porni în patru labe într-acolo, dând la o parte frunzişul umed.

— Frumos! şopti ea, ridicând brătăruşa fină de argint, în lumina soarelui. Îi creştea inima când vedea cum străluceşte. Tare frumos!

Era ceva gravat pe ea, îşi dădu seama că sunt litere, dar ea nu ştia să citească.

„Carly”.

— Annie, spuse ea, dând din cap cu satisfacţie. A-N-N-I-E. Annie. Ce-am găsit să fie al meu. Te iubeşte, da, da, da.

Încântată de această comoară, şi-o puse la încheietura

groasă a mâinii.

— Nimeni n-a văzut-o pe-aici, şerifule.

Bud Hewitt puse fotografia lui Carly Jamison pe birou.

— Am arătat-o în tot oraşul. Dac-a păşit vreodată pe-aici, înseamnă că a fost invizibilă.

— Bine, Bud.

— A fost o bătaie, în parc.

— Da? zise el, ridicând privirea din acte.

— Chip Lewis şi Ken Barlow îşi cărau pumni, pentru o fată. I-am trimis acasă pe amândoi, cu urechile tiuind.

— Bine-ai făcut.

— Mi-a făcut din nou scandal, nevasta primarului. Cam îşi ridică o sprânceană.

— Se plângea de puştii ăia care aleargă cu patinele cu rotile pe strada Main. Şi de motoreta lui Knight. Şi de…

— Am înţeles, Bud.

— Mi-a mai spus că s-a întors Clare Kimball şi că are tot felul de boarfe în garaj şi nicio farfurie în bufetul de la bucătărie.

— Văd că Min nu stă degeaba.

— Am citit multe despre ea, în revista People. Mă refer la Clare. E celebră.

— Chiar aşa? făcu Cam amuzat, răsfoindu-şi hârtiile.

— O, da. E un fel de artistă. Face statui. Am văzut o fotografie. Cred că avea trei metri, spuse el şi căzu pe

gânduri. Nu mi-am putut da seama ce reprezintă. Mai demult, i-am făcut curte, ştiai?

— Nu, n-am ştiut.

— Da, domnule! Am dus-o la film, m-am plimbat cu ea. În anul de după moartea tatălui ei. Ce nenorocire a mai fost şi asta!

Şterse vitrina dulapului cu arme, cu mâneca hainei.

— Mamele noastre erau prietene. În seara aceea, când s-a sinucis, ele două ieşiseră împreună. În orice caz, va trebui să trec şi eu pe la ea, să văd ce mai face.

Cam vru să comenteze, dar sună telefonul.

— Secţia de poliţie.

Ascultă o clipă vocea aceea ascuţită şi precipitată.

— A fost rănit cineva? … Bine, vin imediat.

Puse receptorul jos şi se ridică repede de la birou.

— Cecil Fogarty s-a izbit cu maşina într-un pom din curtea din fată a doamnei Negley.

— Vrei sama ocup eu de asta?

— Nu, mă duc eu.

Doamna Negley locuia după colţul străzii lui Clare, se gândi el, când ieşi. Şi n-ar fi fost frumos din partea lui să nu între puţin pe la ea.

Clare tocmai parcă pe alee, când sosi Cam. Nu se grăbi să se apropie. Se uită la ea cum căuta o rangă să deschidă portbagajul. Îşi vârî mâinile în buzunare şi porni alene, apropiindu-se, prin spate, de ea. Clare trăgea de sacoşele şi de cutiile îngrămădite în maşină.

— Vrei să te ajut?

Tresări şi se izbi cu capul de capacul portbagajului, începu să înjure, în timp ce-şi masa locul unde se lovise.

— Doamne, te furişezi aşa, din deformaţie profesională?

— Cam aşa ceva, zise el, ridicând una din cutii. Ce-s astea?

— Diverse. Mi-am dat seama că am nevoie de mult mai multe decât de un sac de dormit şi de o bucată de săpun, ca să supravieţuiesc.

Îi mai puse două sacoşe peste cutia pe care o ţinea în braţe. Pe celelalte, le luă ea.

— Ţi-ai lăsat cheile în maşină.

— O să le iau mai târziu.

— Ia-le acum.

Clare oftă prelung şi ocoli maşina. Apoi, se aplecă să scoată cheile de contact, lovindu-se de plasele pe Care le ţinea în mina. O luă spre garaj, urmată de el.

Cam aruncă o privire spre uneltele ei. Costau sute de dolari, după părerea lui. La fel şi oţelul, piatra şi bucăţile de lemn.

— Dacă ai de gând să ţii toate materialele acestea aici, ai face bine să încui uşile garajului.

— Ne luăm munca în serios, nu-i aşa? zise ea, pornind spre bucătărie, prin spălătorie.

— Aşa e.

Cam aruncă o privire spre masa mare, plină de

platouri acoperite.

— Vrei să faci puţin loc aici?

— Iartă-mă.

Împinse toate farfuriile şi platourile într-un colţ.

— Au venit doamnele din oraş, în după-amiaza asta, şi mi-au adus tot felul de bunătăţi.

Scoase capacul unui castron.

— Vrei o negresă?

— Da. Dac-ai avea şi-o cafea, ar fi grozav.

— Cafea n-am, dar e destulă bere şi Pepsi în frigider. Pe undeva, pe-aici, trebuie să fie şi un ibric.

Începu să caute în cutia mare, de carton, scoţând tot felul de lucruri împachetate în ziare.

— Am dat peste un bâlci, în drum spre magazin. A fost nemaipomenit, zise ea, ridicând în aer un filtru vechi de cafea. S-ar putea să mai şi funcţioneze.

— Cred că vreau un Pepsi, se hotărî el şi luă o sticlă.

— Numai că, mi se pare, am uitat să cumpăr cafea. În schimb, am luat farfurii. Uite, serviciul ăsta vechi, Fiesta. Şi paharele cu Bugs Bunny şi cu Daffy.

Îşi dădu părul pe spate, apoi îşi suflecă mânecile şi-i surâse.

— Tu cum ţi-ai petrecut ziua?

— Cecil Fogarty a intrat cu Plymouth-ui lui în stejarul doamnei Negley.

— Foarte palpitant!

— Aşa a zis şi ea.

Îi întinse sticla cu Pepsi.

— Deci, vrei să-ţi deschizi un atelier în garaj.

— Îhîm.

Trase o gură zdravănă din sticlă, apoi i-o dădu înapoi.

— Asta înseamnă că te stabileşti aici?

— Asta înseamnă că, atâta vreme cât voi sta pe aici, voi lucra.

Îşi luă o prăjitură, apoi se săltă pe masă, lângă chiuvetă, în păr, îi strălucea o rază de soare în asfinţit.

— Pot să te-ntreb ceva ce n-am îndrăznit aseară?

— Sigur că da.

— De ce te-ai întors aici?

— Am vrut o schimbare, zise el simplu, fără convingere, însă.

— După câte-mi amintesc, nu ştiai cum să faci să pleci de aici, mai demult.

Aşa era. Plecase grăbit, cu două sute douăzeci şi şapte de dolari în buzunar şi cu mii de dorinţe clocotindu-i în sânge. Îşi căuta libertatea.

— N-aveam decât optsprezece ani. De ce vorbeşti de trecut?

Ea se încruntă, ciugulind din prăjitură.

— Cred că eu am avut parte de destulă schimbare. M-am gândit mult la asta, în ultima vreme. Casa noastră, oraşul, oamenii. Aşa că, iată-mă!

Deodată, zâmbi şi schimbă subiectul.

— Pe la paisprezece ani, eram nebună după tine. Cam

zâmbi:

— Ştiu.

— Prostii!

Îi smulse sticla din mână. Văzând că el continua să surâdă, ea miji ochii.

— Ţi-a spus Blair! Mare ticălos!

— N-a fost nevoie s-o facă.

Fără să-şi dea seama, se apropie de masă şi îşi sprijini amândouă mâinile în şolduri. Capul îi era puţin mai sus, aşa că ochii lui se aflau cam la nivelul gurii ei.

— Mă urmăreai şi făceai toate eforturile să nu se vadă. De câte ori stăteam de vorbă, roşeai. Lucrul acesta îmi plăcea foarte mult.

ÎI privi cum dă sticla peste cap. Încerca să nu se foiască. Doar nu mai avea paisprezece ani!

— La vârsta aceea, tot ce zboară se mănâncă. Pe urmă, mai creşti şi gândeşti altfel.

— Eu încă mai am motocicleta aceea. Ea surâse:

— Sunt sigură c-o ai!

— Ce-ar fi să te invit la o plimbare, duminică? Ea se gândi puţin, terminând prăjitura:

— De ce nu?

Capitolul 5

Grupul celor treisprezece se strânse la răsăritul lunii, în depărtare, se auzea bubuit de tunet. Stăteau de vorbă, bârfeau în grupuri mici, de câte doi-trei, şi fumau tutun

sau marijuana, în timp ce erau aprinse lumânările. Ceară neagră se topise şi începuse să curgă. Focul se înteţea şi trosnea în groapă. Începuseră să se înalte şi flăcările, ca nişte degete fierbinţi, printre vreascurile uscate. Glugile aruncau umbre sinistre peste feţele ne mascate.

Sună clopotul. Ca la un semn, glasurile încetară şi ţigările fură stinse. Se formă cercul. În centru, stătea marele preot, cu masca lui de ţap, îmbrăcat în negru, din cap până-n picioare. Deşi toţi îl cunoşteau, nu-şi descoperea niciodată chipul în timpul ritualului. Nimeni n-avea curajul să-i ceară aşa ceva.

Le adusese trei curve, ştiind că era nevoie de asta, pentru a le potoli poftele şi pentru a-i face să tacă. Dar plăcerea aceasta va mai întârzia puţin.

Era vremea botezului şi a iniţierii. În seara aceasta, cei care se dovediseră merituoşi, vor primi însemnul lui Satan. Vor fi stigmatizaţi şi vor jura.

Marele preot începu ritualul, ridicându-şi braţele, pentru prima invocaţie. Vântul îi duse chemarea mâi departe şi simţi cum îi vin puterile, ca un suflu fierbinte. Clopotul, focul, incantaţia. Altarul era proaspăt, gol şi aţâţător.

— Domnul şi Stăpânul nostru e Unul! El este Totul, l-am adus pe fraţii noştri în faţa Lui, ca să-i primească la El. Numele Lui e în noi; să trăim că fiarele, în bucuria carnală. Cinstiţi să fie zeii adâncurilor: Abaddon, distrugătorul; Fenritz, fiul lui Loki; Euronymous, prinţul

morţii.

Flăcările crescură. Gongul răsună prelung.

Ochii marelui preot străluciră în spatele măştii, înroşiţi de reflexele focului.

— Eu sunt Vestitorul Legii. Să se apropie cei ce îşi vor asuma această Lege.

Două siluete păşiră înainte, în timp ce văzduhul fu brăzdat de un fulger.

— Nu trebuie să ne-arătăm colţii fată de străini. Aceasta-i Legea. Adunarea repetă cuvintele. Bătu clopotul.

— Nu vom distruge ceea ce ne aparţine. Aceasta-i Legea.

Se auzi incantaţia de răspuns.

— Ucidem în cunoştinţă de cauză, cu sânge rece, nu cu furie. Aceasta-i Legea.

— Îl venerăm pe Unul.

— Satan este Unul.

— Al Lui e împărăţia Iadului.

— Ave Satan!

— Ce-i al Lui e şi-al nostru.

— Mărire Lui!

— El e ceea ce suntem noi.

— Ave Satan.

— Vom cunoaşte şi cunoaşterea e a noastră. Nu e cale de întoarcere în afară de moarte.

— Fie binecuvântat!

Fură chemate prinţesele Iadului. Fumul se ridică. Trebuia să maculeze aerul din jur. Începură să toarne agheasmă colorată, în jurul cercului, dintr-un recipient în formă de falus. Murmurul vocilor se înălţa într-un cântec extatic.

Conducătorul ridică din nou braţele şi inima îi bătu mânioasă, văzând lipsa de imaginaţie învăţăceilor lui.

— Daţi-vă jos hainele şi îngenuncheaţi în faţa mea. Numai prin mine veţi ajunge la El.

Aceştia îşi aruncară robele şi îngenuncheară, cu sexul întărit şi ochii sticloşi. Aşteptaseră noaptea aceasta douăsprezece luni. Altarul îşi frecă uşor sânii şi-şi linse buzele groase şi roşii.

Preotul scoase o lumânare dintre coapsele altarului, făcu un ocol în jurul celor doi învăţăcei, afumându-le ochii, penisul şi tălpile.

— Aceasta-i lumina lui Satan. Aţi intrat în Iad. Porţile vi s-au deschis larg, în fată, iar fiarele lui se bucură. Focul lui vă va elibera. Să tragem clopotul, în numele Lui.

Se auzi din nou un dangăt prelung, apoi peste creaturile întunericului se lăsă tăcerea.

— Acum, drumul vă e deschis şi trebuie să-l urmaţi, altfel, veţi pieri. Sângele rătăciţilor e strălucitor şi vă va călăuzi paşii spre putere.

Întorcându-se, preotul îşi băgă mâna într-un bol de argint, de unde scoase un pumn de ţarină din mormântul

unui copil mort cu un secol în urmă. Lipi lutul de tălpile iniţiaţilor, le presără puţin pe cap, apoi pe limbă.

— Desfrânaţi-vă şi hu v-abateţi de la această cale. În seara aceasta faceţi pactul cu tot ce duce spre lumina Lui. Cercetaţi şi fiţi fericiţi, în vreme ce vă supuneţi Legii.

Ridică un flacon transparent plin cu agheasmă amestecată cu urină.

— Beţi de aici şi astâmpăraţi-vă setea. Beţi cu sârg din viaţă, ca el să lumineze-n voi.

Fiecare luă sticla şi bău.

— Acum ridicaţi-vă, fraţilor, să primiţi insemnul. Bărbaţii se ridicară şi veniră alţii, din spate, pentru a legă mâinile şi picioarele primului iniţiat. Pumnalul de ceremonie luci scurt în lumina stranie a lunii pline.

— Te însemnez, în numele lui Satan!

Bărbatul tipă, când cuţitul îi crestă uşor testicului stâng. Sângele picură odată cu lacrimile din ochii lui.

— De-acum înainte, eşti el Lui, pentru eternitate. Adunarea intonă:

— Ave Satan.

Fu însemnat şi al doilea. Apoi, li se dădu amândurora vin cu droguri.

Pumnalul era pătat de sângele lor. Marele preot îl ridică în aer, mişcându-l dintr-o parte într-alta, aducând mulţumiri Stăpânului întunericului. Pe măsură ce tunetele se înteţeau, vocea lui devenea tot mai puternică.

— Puneţi-vă mâna dreaptă pe semn şi spuneţi jurământul.

Tremurând, cu feţele strălucind de lacrimi, cei doi bărbaţi se supuseră întocmai.

— Trebuie să acceptaţi şi plăcerile şi durerile Lui. V-aţi întors din moarte, la viaţă, prin semnul lui. În felul acesta v-aţi declarat sclavii lui Lucifer, Aducătorul de Lumină. Aţi acceptat de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni.

— De bunăvoie şi nesiliţi de nimeni, repetară bărbaţii, cu glasuri distorsionate, ameţiţi.

Preotul luă sabia şi desena, în dreptul inimii fiecăruia, câte o pentagramă întoarsă.

— Te salutăm, Satan.

Fu adusă jertfa. Era un ied negru, neînţărcat. Preotul privi spre altarul care stătea cu picioarele desfăcute. Sânii albi străluceau. Ţinea, în fiecare mână, câte o lumânare neagră. Alta fusese cuibărită între coapsele sale.

Drogată şi bine plătită, femeia îi zâmbi. Făcu o crestătură pe gâtul iedului, cu gândul numai la ea.

Sângele fu amestecat cu vin, apoi bău. Când îşi aruncă roba de pe el, medalionul de argint străluci pe pieptul lui transpirat. Se sui pe altar primul, zgâriindu-i sânii cu unghiile, imaginându-şi că sunt gheare.

În timp ce-şi vărsa sămânţă în ea, visa să ucidă din nou.

Clare se trezi într-o sudoare rece, cu respiraţia şuierătoare şi faţa udă de lacrimi. Întinse mâna să aprindă lumina, dar nu dădu de nimic. Îngheţă de frică, o clipă, până-şi aminti unde se află. Se linişti şi ieşi din sacul de dormit. Numără paşii până la perete şi aprinse lumina din tavan. Rămase acolo tremurând.

Trebuia să se aştepte că visul va reveni. Prima oară îl avusese tot în această cameră. Numai că acum fusese mult mai rău, pentru că se amestecase cu amintirea nopţii în care îl găsise pe tatăl ei întins pe dalele de piatră.

Îşi apăsă ochii cu podul palmelor şi se sprijini de perete, până când cele două imagini începură să se estompeze. Auzi, în depărtare, un cocoş care vestea ivirea zorilor. La fel ca visele, spaima dispărea odată cu ivirea soarelui. Ceva mai calmă, îşi dădu jos treningul în care dormise şi intră sub duş.

În orele care urmară lucră cu o pasiune şi-o energie cum nu mai simţise de săptămâni întregi. Începu să-şi recreeze coşmarul în trei dimensiuni, din oţel, din bronz şi din flăcări. Ca şi cum l-ar fi exorcizat.

Bătu suprafaţa metalului şi turnă un strat neted deasupra. Muşchii umerilor i se mişcau într-un anume ritm, pe care îl imprima şi lucrării sale. Pe măsură ce lua formă, simţi comuniunea de simţăminte cu propria ei creaţie, foita acesteia. Mâinile nu-i tremurau. Când lucra, avea rareori nevoie să-şi tragă sufletul. Când

metalul devenea prea fierbinte, îşi retrăgea puţin mâna cu lampa de lipit. Deşi avântul ei creator o lua cu mult înainte, urmărea întotdeauna cu atenţie culoarea şi consistenţă metalului.

În spatele ochelarilor de lucru, ochii priveau cu intensitate, ca hipnotizaţi. În timp ce tăia şi construia, scânteile păreau o ploaie de artificii.

Pe la amiază, trecuseră vreo şase ore de muncă intensă, fără niciun moment de odihnă. Mintea şi braţele îi erau epuizate. Închise toate buteliile de gaz şi puse lampa deoparte. Îşi simţea transpiraţia curgându-i pe spate, dar nu dădu nicio importantă acestui lucru. Se uita lung la silueta pe care o crease. În timp ce-şi scotea mănuşile, ochelarii şi casca.

O înconjură cu atenţie, studiind-o din toate părţile, din toate unghiurile. Era înaltă de un metru, de un negru îngheţat aparent fără nicio sudură. Răsărise din spaima ei cea mai adâncă şi mai confuză – clară, o figură umană cu un cap-ciudat pe care se ghiceau mai mult, două coarne şi un bot. În vreme ce partea omenească se chircise a îndurare, capul era dat pe spate triumfător.

Se înfioră, în timp ce-şi studia sculptura, atât de mândrie, cât şi de frică.

Era bună, îşi zise ea, apăsându-şi gura cu mâna.

Într-adevăr, bună. Fără să-şi dea seama de ce, se aşeză jos, pe ciment, şi începu să plângă.

Alice Crampton trăia în Emmitsboro de când se născuse. Ieşise doar de două ori din statul Maryland: o dată, într-un weekend necugetat la Virginia Beach, cu Marshall Wickers, imediat după ce acesta se înrolase la marină şi altă dată, când îşi vizitase verişoara, pe Sheila, care se căsătorise cu un optometrist. În afară de aceste două ieşiri, îşi petrecuse toate zilele în oraşul de baştină.

Uneori, suferea din cauza aceasta. Dar, cel mai adesea, nu îşi făcea astfel de probleme. Visul ei era să strângă bani să să se mute într-un oraş mare, în care să se piardă, şi să aibă clienţi „graşi". Pentru moment, însă, servea cafea şi sandvişuri cu şuncă de casă unor oameni care-o cunoşteau de-o viaţă şi rareori îi ofereau câte un bacşiş neînsemnat.

Era o femeie cu şolduri mari şi cu sâni opulenţi care îşi purta halatul roz cu alb într-un stil apreciat de toată clientela masculină. Unii, cum ar fi Less Gladhill, îi mai aruncau priviri lacome sau câte-o vorbă cu dublu înţeles, dar niciunul nu se încumetase s-o ciupească. Se ducea la biserică în fiecare duminică şi îşi păzea cu străşnicie virtutea pe care, simţea, i-o călcase în picioare Marshall Wickers.

Nu trebuia să i se spună că tejgheaua trebuie să fie mereu curată şi să râdă la glumele clienţilor. Era o chelneriţă bună, cu picioare neobosite şi cu o memorie proverbială... Dacă făceai comandă de friptură în sânge o dată, nu mai trebuia să-i reaminteşti acest lucru când

reveneai la La Martha.

Alice Crampton nu se gândea la meseria ei ca la o trambulină de lansare spre ceva mai înalt. Îi plăcea ceea ce făcea, chiar dacă nu şi locul în care era nevoită să muncească.

Îşi aranjă părul blond în oglinda unui ibric mare, de inox, şi îşi propuse să facă un drum, săptămâna viitoare, la salonul de înfrumuseţare al lui Betty.

Sosi comanda pentru masa patru şi porni, ocolind tejgheaua, cu tava în mână, în ritmul melodiei lui Tammy Wynette.

Când Clare intră în bufet, locul se zgudui, ca pe vremea când intrase de sute de ori acolo, duminică după-amiază. Simţi mirosul de ceapă prăjită, de grăsime de hamburger, parfumul de flori şi aroma extrem de plăcută a cafelei.

Tonomatul era acelaşi ca acum zece ani. În timp ce Wynette le sfătuia pe toate femeile să stea alături de soţii lor, Clare îşi dădu seama că nici melodiile nu se schimbaseră. Se mai auzea zgomotul tacâmurilor şi vorbăria neîntreruptă a clienţilor. Simţindu-se foarte bine, se aşeză la bar şi deschise meniul învelit în plastic.

— Da, doamnă. Cu ce vă pot servi?

Clare lăsă încet meniul şi îl puse alături.

— Alice? Sunt eu, Clare.

Zâmbetul politicos al chelneriţei se transformă într-o uimire totală.

— Clare Kimball! Am auzit că te-ai întors. Arăţi nemaipomenit. O, Doamne, nemaipomenit!

— Dac-ai şti cât mă bucur că te văd! exclamă Clare, luând-o de mână. Doamne! Trebuie să stăm de vorbă. Vreau să ştiu cum o duci, ce-ai mai făcut, totul!

— În general, sunt bine. Cam asta-i tot. Începu să râdă şi-i strânse mâinile, apoi şi le retrase pe-ale ei.

— Cu ce să te servesc? Vrei o cafea? N-avem expres, ca la New York.

— Vreau un hamburger cu de toate, cartofi prăjiţi în multă grăsime şi o ciocolată fierbinte.

— Văd că stomacul ţi-a rămas acelaşi. Aşteaptă puţin, să fac comandă. În timp ce Frank prăjeşte carnea, pot să-mi iau o pauză.

Clare se uită la ea cum serveşte, cum ia comenzile şi cum face notele de plată. După vreo cincisprezece minute, îi aduse un platou care o umplu pe Clare de emoţie.

Doamne, chiar eşti talentată la chestii de astea!

Îşi turnă nişte sos de roşii peste cartofi, în timp ce Alice se aşeză pe un taburet, lângă ea.

— Păi, fiecare trebuie să fie bun la ceva, zâmbi chelneriţa, parându-i rău că n-a avut timp să se rujeze şi să-şi dea puţin cu pieptenele prin păr. Te-am văzut la Astă seară, ne distrăm, cu expoziţia pe care ai deschis-o la New York. Arătai fermecătoare.

Clare îşi linse degetele şi pufni.

— Mda, aşa sunt eu!

— Ziceau că eşti artistul anilor 90. Că lucrările tale sunt îndrăzneţe şi… novatoare.

— Când nu înţeleg ceva, zic că-i „novator”. Muşcă din hamburger şi închise ochii.

— Mmm, da! Sigur că da! Asta-i, cu adevărat, novator. Cred că hamburgerii de la Martha sunt plini de steroizi, zise ea şi mai muşcă o dată. M-am gândit de multe ori la ei. Sunt la fel cum îi ştiam.

— Totul a rămas la fel, aici.

— Am venit pe jos de acasă, doar să mă pot uita în jurul meu, spuse Clare şi-şi dădu bretonul la o parte. Cred că sună stupid, dar abia acum mi-am dat seama ce mult mi-a lipsit oraşul acesta. Am văzut camionul domnului Roody, în fată la Clyde şi azaleele de la bibliotecă. Doamne, Alice, acum aveţi un magazin de aparate video şi furnizorii de pizza! L-am văzut şi pe Bud Hewitt. Pot să jur că el era, în maşina şerifului.

Alice începu să râdă.

— Da, poate s-a schimbat câte ceva. Bud e ajutor de şerif acum. Îţi aminteşti de Mitzi Hines? Era cu un an mai mare ca noi, la şcoală. S-a căsătorit cu unul din fraţii Hawbaker. Ei au deschis magazinul acela, cu video. O duc foarte bine. Au o casă. Mare, de cărămidă, pe aleea Sider, o maşină nouă şi doi copilaşi.

— Ce mai fac ai tăi?

— Sunt bine. Mă calcă tot timpul pe nervi. Lynette s-

a căsătorit şi s-a mutat la Williamsport. Tata vorbeşte-n-truna de pensionare, dar nu cred c-o s-o facă prea curând.

— Ce l-a apucat? Emmitsboro n-ar fi la fel, dacă s-ar pensiona Doe Crampton.

— În fiecare iarnă, mama îl bate la cap să se mute mai spre sud, dar nici nu vrea s-audă.

Luă un cartof prăjit din farfuria lui Clare şi îl muie în sos. Îşi aminteau amândouă că stătuseră la fel, în adolescenţă, împărtăşindu-şi secretele şi tristeţile şi bucuriile. Ca toate fetele, vorbeau, bineînţeles, şi de băieţi.

— Bănuiesc că ştii despre Cam Rafferty că e şerif acum.

Clare dădu uşor din cap.

— Nu pot să-mi dau seama cum de-a ales meseria asta.

— Mama a făcut o criză, când şi-a amintit cum alerga ca nebunul, cu motocicleta aceea. Dar a venit cu trei recomandări şi, cum eram fără şerif, după ce Parker plecase… Bineînţeles, acum, pentru că totul a mers foarte bine, lumea se bucură că a fost angajat pe acest post, spuse ea, zâmbind cu subînţeles. Arată chiar mai bine de cum îl ştiai.

— Am băgat de seamă.

Clare se încruntă puţin, în timp ce-şi sorbea ciocolata.

— Ce-i cu tatăl lui vitreg?

— Mă înfior numai când mă gândesc la el, spuse Alice tresărind şi luând încă un cartof din farfuria lui Clare. Nu vine prea des în oraş şi, când o face, toată lumea îl lasă în pace. Se spune că bea tot profitul pe care îl are de la fermă şi că, în jurul lui, roiesc toate curvele din Frederik.

— Mama lui Cam locuieşte tot cu el?

Nu ştiu ce-i cu ea: fie că-l iubeşte foarte mult, fie că se teme ca naiba de el, zise Alice ridicând din umeri. Cam nu vorbeşte despre asta. El şi-a construit o casă pe şoseaua Quarry, în pădure. Am auzit că are baterii solare şi cadă îngropată.

— La te uită! Da ce, a jefuit o bancă? Alice se aplecă spre ea şoptind:

— Moştenire. Bunica lui dinspre tată i-a lăsat totul, prin testament. I-a tras clapa tatălui său vitreg.

— Bine i-a făcut!

Deşi ştia că bufetul ăsta era locul ideal pentru bârfă, prefera să stea de vorbă cu Alice într-un cadru intim.

— Ascultă, când termini serviciul?

— Astăzi sunt în schimbul de la opt; la patru şi jumătate.

— Ai vreun aranjament?

— N-am mai avut „aranjamente” din 1989.

Clare chicoti şi scoase o bancnotă pe care o puse pe tejghea.

— Ce-ar fi să treci, mai târziu, pe la mine, să mâncăm

o pizză cu sos de roşii?

Alice surâse, observând fără să se simtă stânjenita ce bacşiş mare îi lăsase Clare.

— E cea mai plăcută invitaţie care mi s-a făcut în ultimele şase luni.

Într-un separeu din colţ, stăteau doi bărbaţi, bând cafea, fumând şi trăgând cu ochiul. Unul dintre ei îşi întoarse brusc privirea de la Clare şi dădu din cap.

— Lumea vorbeşte mult despre Jack Kimball, acum, că s-a întors fiică-sa.

— Aşa vorbeşte lumea despre morţi!

Dar se aşează şi el într-o poziţie mai bună, să se poată uita, fără să fie observat.

— Nu-ţi face griji. Pe vremea aceea, nu era decât o copilă. Nu-şi mai aminteşte nimic.

— Atunci, de ce s-a întors?

Bărbatul se aplecă în fată, gesticulând cu ţigara aprinsă în mina. Vorbi pe un ton coborât şi gâjâit:

— De ce vine o artistă bogată şi faimoasă cum e ea, într-un loc ca ăsta? Am auzit c-a stat, deja, de vorbă cu Rafferty, de două ori.

Celălalt nici nu voia să se gândească la vreo problemă, în acest sens. Poate unii din membrii adunării se mai depărtaseră de puritatea ritualurilor lor şi deveniseră ceva mai indiferenţi. Dar asta nu era decât o fază. Era nevoie de un nou mare preot şi, deşi nu era un bărbat curajos, asistase la două întâlniri secrete, în acest

scop. Numai de asta nu le ardea lor acum, să-şi mai facă probleme şi cu venirea fiicei lui Jack Kimball în oraş.

— N-are cum să-i spună şerifului ceva ce nu ştie, insistă, el.

— Şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi vorbit, atunci, că-l auzise pe Jack Kimball, la băutură, spunând că fiica lui asistase la unul din ritualele lor. În străfundul sufletului, se teamă că Jack n-a murit numai din cauza afacerii aceleia cu pământurile.

— Ar trebui să vedem ce are de gând.

Îşi stinse ţigara, uitându-se la Clare. Nu arăta rău deloc, chiar dacă era cam slăbănoagă, pentru gustul lui.

— N-o s-o slăbim din ochi, zise el, rânjind. N-o s-o slăbim deloc.

Ernie Butts îşi petrecea aproape tot timpul gândindu-se la moarte. Citea, visa şi medita numai la acest subiect. Ajunsese la concluzia că, în momentul în care mureai, se termină totul. În schema lui logică, nu exista nici Rai, nici Iad. Asta însemna că moartea era o limită, iar amărâţii ăia de şaizeci-şaptezeci de ani de viaţa doar un joc.

Nu ţinea cont de reguli de comportament şi nu credea în fapte bune. Ajunsese să admire lepădături ca Charles Manşon şi David Berkowitz. Oameni care luau ce voiau de la viaţă, trăiau cum voiau şi le dădeau cu tifla celor. Din jur. Bineînţeles, societatea îi aruncase după gratii,

dar şi de acolo îşi întindeau mrejele puternice.

Ernie Butts era fascinat de putere, la fel de mult ca de moarte. Citise fiecare cuvânt din scrierile lui Anton La Vey, Lovercraft şi Crowley. Se aplecase asupra cărţilor de folclor, de magie şi de satanism, luând din ele ce-i convenea şi formându-şi propria lui concepţie despre aceste subiecte.

I se părea mult mai interesant decât să-şi trăiască viaţa în pioşenie şi umilinţă. Sau, ca părinţii săi, care trudeau optsprezece ore pe zi, asudând şi chinuindu-se să-şi plătească datoriile.

Dacă nu te alegeai cu nimic altceva decât cu doi metri de ţarină deasupra ta, atunci lucrul cel mai bun era să poţi obţine ce-ţi doreşti, indiferent cum, câtă vreme eşti în viaţă.

Nu asculta decât muzica lui Motley Crue, Slayer şi Metalică, răstălmăcin-du-le vorbele după cum voia. Pereţii mansardei sale, cândva aerată şi plăcută, erau înţesaţi de posterele eroilor săi, încremeniţi într-un urlet chinuit sau într-un rânjet satanic.

Ştia că asta-i înnebuneşte pe părinţii lui, dar, la cei şaptesprezece ani ai săi, nu dădea doi bani pe cei care-l aduseseră pe lume. Îi dispreţuia pe bărbatul şi pe femeia care ţineau localul Rocco Pizza şi miroseau întotdeauna a usturoi şi-a sudoare. El îşi luase o slujbă la benzinăria Amoco. Mama lui îl liniştise pe taică-său că băiatul vrea să-şi câştige independenţa. Până la urmă, îl lăsaseră în

pace.

Uneori, îşi imagina că-i omoară, că le simte sângele pe mâini şi că vieţile lor pătrund cu toată forţa în el. Când visa la crimă, îl cuprindea spaima, dar şi fascinaţia.

Era un băiat subţire, cu păr negru şi chip plăcut care fascinase multe fete de liceu. Făcea dragoste în cabina camionetei lui vechi, Toyota, dar găsea că majoritatea fetelor erau prea proaste, prea timide sau prea plicticoase. De cinci ani, de când locuia în Emmitsboro, nu se împrietenise cu nimeni prea mult. Nu avea cu cine să discute despre psihologia patologicului, despre înţelesurile din Necronomicon sau despre simbolurile vechilor rituri.

Ernie se credea un ostracizat şi-i convenea situaţia. Obţinea note mari, pentru că era inteligent şi foarte orgolios. Dar respingea activităţile în aer liber, cum ar fi fost sportul sau dansul, care l-ar fi putut apropia de ceilalţi tineri din oraş.

Se distra jucându-se cu pentagrame, cu lumânări negre şi cu sânge de capră, pe care le păstra încuiate în sertarul biroului. În timp ce părinţii îşi dormeau somnul dulce, el invoca tot felul de zeităţi pe care ei nu le-ar fi înţeles niciodată. Şi pândea oraşul de pe terasa casei lor, printr-un telescop puternic. Vedea o mulţime de lucruri.

Clădirea în care locuia se afla pe partea cealaltă a străzii, în diagonală cu proprietatea familiei Kimball. O

văzuse pe Clare venind şi, de atunci, o urmărise regulat. Ştia toată povestea. De cum intrase ea în oraş, lumea dezgropase totul, ca pe un sicriu străvechi, din care se revărsa moartea şi tristeţea. Aştepta momentul când ea va urca în mansardă şi va aprinde lumina. Dar Clare nu se gândise să se ducă, încă, în încăperea aceea.

Nu era, însă, prea dezamăgit. Pentru moment, putea să focalizeze lentilele spre fereastra dormitorului di. O văzuse deja îmbrăcându-se, trăgându-şi o cămaşă pe trupul ei subţire şi blugii peste şoldurile înguste. Corpul ei era foarte suplu şi alb, iar triunghiul dintre picioare era la fel de roşcat şi de strălucitor ca părul din cap. Îşi imagina că urcă la ea pe scară din spate. Apoi că îi acoperea gura cu mâna, înainte ca ea să poată ţipa, că o lega şi îi făcea tot felul de lucruri care îi provocau groază şi plăcere, totodată.

După aceea, ea îl imploră să mai vină…

Ar fi grozav să violeze o femeie într-o casă unde cineva a avut o moarte violentă.

Ernie auzi un zgomot de camion în josul străzii. Recunoscu Fordul lui Bob Meese, de la magazinul Comori ale trecutului. Camioneta o luă pe aleea familiei Kimball, împrăştiind în atmosferă un nor de monoxid de carbon. O zări pe Clare sărind din cabină. Râdea şi vorbea cu însufleţire în timp ce matahala de Meese cobora, la rându-i, din camionetă.

— Îţi rămân extrem de recunoscătoare, Bob, crede-

mă!

— Nicio problemă!

Îşi spuse că o făcuse în amintirea zilelor de demult, chiar dacă nu-i dăduse întâlnire lui Clare decât o singură dată, în seara în care murise tatăl ei. Oricum, atunci când un client punea jos, fără să clipească, o mie cinci sute de dolari, nu putea decât să sară să-i livreze marfa acasă.

— Să-ţi dau şi eu o mina de ajutor.

Desprinse oblonul remorcii şi trase de acolo o masă rabatabilă.

— E o piesă foarte frumoasă. Dacă o mai lustruieşti puţin, o să fie o bijuterie.

— Mie îmi place aşa cum e.

Masa era zgâriată şi pătată. Avea personalitate. Clare coborî un scaun cu spetează de lemn, la fel de uzat. În remorcă, mai era unul la fel, o lampă cu picior înalt, de fier, un covor decolorat, cu model floral, şi o canapea.

Duseră în casă lucrurile mai uşoare, apoi se luptară amândoi cu covorul. În timpul acesta, pălăvrăgiră despre vechii lor prieteni şi despre ceea ce se mai întâmplase pe acolo. Când se întoarseră la camionetă, Bob gâfâia deja. Începură să studieze canapeaua veche, tapiţată cu brocart roşu.

— E nemaipomenită! Mă-nnebunesc lebedele acestea sculptate.

— Cântăreşte o tonă, zise Bob.

Urcă în remorcă. Atunci îl văzu pe Ernie apărând de după colţul casei de vizavi.

— Hei, Ernie Butts, ce treabă ai acum?

Ernie îşi vârî mâinile în buzunare şi colţurile gurii lui bosumflate coborâră şi mai mult.

— N-am nicio treabă.

— Atunci, mişcă-ţi fundul pân-aici, să ne ajuţi. Apoi, îi şopti lui Clare:

— Băiatul ăsta-i cam ciudat, dar are spinarea tânără.

— Bună, îi zise Clare lui Ernie, zâmbindu-i ciad. Eu sunt Clare.

— Mda.

Îi simţi mirosul părului proaspăt, curat, cu nuanţe ademenitoare.

— Urcă şi ajută-mă să car chestia asta, spuse Bob, făcând un semn spre canapea.

— Imediat.

Clare sări agilă în remorcă, alături de Ernie.

— Nu e nevoie, zise Ernie şi ridică marginea canapelei, înainte ca ea să poată face cel mai mic gest.

Îi văzu muşchii umflaţi sub pielea braţelor subţiri. Şi-i imagină, pe loc, sculptaţi în lemn de stejar negru. Clare se dădu la o parte. În timp ce coborau canapeaua din maşină, Bob înjura de mama focului, gâfâind. Ernie mergea cu spatele pe alee, cu ochii în pământ. Intrară.

— Lăsaţi-o aici jos, zise ea, zâmbindu-le fericită. Aţi făcut treabă bună. Vă mulţumesc din suflet. Pot să vă

ofer ceva rece de băut, băieţi?

— Am să iau sticla cu mine, pe drum, spuse Bob. Trebuie să plec – făcu el cu ochiul. N-aş vrea s-o fac geloasă pe Bonny Sue.

— Tu, Ernie?

Băiatul ridică din umerii lui firavi.

— Cred că da.

Clare se duse repede în bucătărie şi veni cu trei sticle de Pepsi.

— Am să mai trec şi pentru şifonierul acelea, Bob.

— Bine, zise el, îndreptându-se spre ieşire. Mâine avem deschis între douăsprezece şi cinci.

Ea îl conduse, apoi se întoarse la Ernie.

— Iartă-mă că te-am solicitat.

— Nu-i nimic!

Luă o înghiţitură de Pepsi, apoi se uită în jurul lui.

— Asta-i tot ce aveţi?

— Da, pentru moment. Mă amuză să-mi iau câte ceva. Ce-ar fi să-ncerc chestia asta?

Se aşeză la un capăt al canapelei.

— Ce perne moi! Exact cum îmi plac mie, spuse ea, răsuflând uşurată. Locuieşti de mult în oraşul ăsta?

Băiatul nu se aşează. Aruncă priviri furişe împrejur, ca un motan care-şi cercetează teritoriul.

— De când eram mic.

— Eşti la liceul din Emmitsboro?

— În ultimul an.

Abia se abţinea să nu ia caietul de schiţe. Exista o anumită tensiune în trupul acela tânăr şi revoltat.

— Te duci Ia colegiu?

Băiatul ridică din umeri. Acesta era alt motiv de discordie între el şi părinţii săi. „Şcoala e singura ta cale de reuşită”. La naiba! El era propria-i cale de reuşită!

— Vreau să plec la Los Angeles, în California, cum reuşesc să adun ceva bani.

— Ce-ai vrea să faci în viaţă?

— Să strâng foarte mulţi bani.

Ea râse prietenos. Îi veni şi lui să zâmbească.

— Foarte corect! Te interesează sculptura?

În ochii lui străluci o umbră de suspiciune. Clare observă că erau negri, la fel ca părul. Şi nu atât de tineri, cum s-ar fi cuvenit, la vârsta aceea.

— De ce mă întrebaţi?

— Aşa, pentru mine. Mi-ar plăcea să-ţi modelez braţele. Sunt subţiri şi energice. Ai putea trece pe la mine, după cursuri. Îţi plătesc.

Băiatul mai bău puţin Pepsi, întrebându-se dacă avea ceva pe sub blugii aceia strâmţi.

— Poate că o să vin.

Când plecă, îşi pipăi pentagrama întoarsă pe care o purta pe sub tricoul lui cu Black Sabbath. În noaptea aceea, va face un ritual, în onoarea sexualităţii.

Cam trecu pe la localul Clyde imediat după cină. Se

ducea, adesea, acolo, sâmbăta seara, să bea o bere, să mai stea de vorbă sau să joace biliard. În felul acesta, putea să-i observe şi pe cei care întreceau măsura cu băutura, înainte de a pleca acasă cu maşina.

Când intră, în amurg, în barul întunecat, fu salutat gălăgios de toţi cei de acolo. Clyde, care se îngrăşa şi albea pe măsură ce treceau anii, îi turnă o bere în pahar. Cam se aşeză la bar, sprijinindu-şi piciorul de stinghia taburetului înalt.

Din încăperea din spate, se auzeau bilele de biliard, câte un strigăt dezamăgit, urmat de un hohot de râs. O mulţime de bărbaţi şi vreo câteva femei stăteau la mesele pătrate neacoperite, la o bere, în timp ce scrumierele se umpleau de mucuri de ţigară şi de coji de alune. Sarah Hewitt, sora lui Bud, servea pe toată lumea, îmbrăcată în blugi strâmţi şi într-un tricou mulat. Primea cu aceeaşi încântare şi bacşişurile şi avansurile.

Cam ştia că era un ritual venirea aici la un pahar de bere neagră şi o ţigară bună. Ascultă mereu aceleaşi cântece, auzea aceleaşi voci, inhala aceleaşi arome. Era liniştitor să-l vezi pe Clyde după bar, rânjindu-le clienţilor. Ceasul de perete mergea, ca de obicei, în urmă cu zece minute, iar cartofii erau întotdeauna reci.

Sarah se apropie de el cu ochii languroşi şi pielea umedă mirosind a parfum. Îşi aşeză tava pe tejghea şi îşi atinse coapsa de piciorul lui. Cam observă indiferent că îşi schimbase culoarea părului. Se făcuse blondă, că

Jean Harlow, după o vizită la Betty. O buclă îi cădea fermecător pe o sprânceană.

— Chiar mă-ntrebam dacă vei trece astă seară pe aici.

Îi aruncă o privire, amintindu-şi că fusese, cândva, în stare să roadă pahare, numai s-o poată atinge puţin.

— Cum merg treburile, Sarah?

— Din ce în ce mai rău.

Se întoarse şi-l atinse uşor cu sânii.

— Bud mi-a spus c-aţi fost destul de ocupaţi, în ultima vreme.

— Cam aşa ceva.

Bărbatul se mişcă puţin, luându-şi paharul cu bere, ca să pună capăt atingerii aceleia.

— Poate vrei să te mai relaxezi, un pic, ca pe vremuri.

— Noi nu ne relaxăm niciodată. Ea izbucni într-un râs gâlgâit.

— Mă bucur că-ţi aminteşti!

Se uită supărată peste umăr, pentru că o striga cineva, încercase, încă de când Cam se întorsese, să pună mâna pe el şi pe banii lui.

— Termin tura la două. Ce zici, trec pe la tine?

— Îţi mulţumesc că eşti aşa de drăguţă, dar prefer să-mi amintesc, nu să repet experienţa.

— Cum vrei! spuse ea, ridicând din umeri, dar vocea i se schimbase, din cauza acestui refuz. Să ştii că m-am schimbat.

Aşa zic toate, se gândi Cam, şi îşi aprinse o ţigară.

Făcuseră dragoste nebuneşte. Apoi, Cam descoperise că ea îşi împărţea favorurile şi altor bărbaţi.

— Hei, Sarah Hewitt! se auzi un glas bătăios, venit, parcă, de pe înălţimile din Emmitsboro.

Necazul era că o iubise, mai ales din punct de vedere fizic. Acum îi era milă de ea şi ştia că asta era mai rău decât ură.

Vocile din spate crescuseră în volum şi înjurăturile deveniră mai colorate. Cam ridică o sprânceană, uitându-se la Clyde.

— Lasă-i în pace!

Vocea lui Clyde era ca un orăcăit: aspră, de parcă ar fi avut coardele vocale de tablă. În timp ce desfăcea două sticle de Bud, bărbia lui triplă tremura ca o piftie.

— Ce, aici e grădiniţă?!

— Ăsta-i locul tău, spuse Cam degajat. Observase că Clyde se uitase mereu spre încăperea din spate, de când ceruse el prima bere.

— Aşa e. Şi faptul că porţi insignă îi cam nelinişteşte pe clienţii mei. Ai de gând să bei berea asta sau te joci?

Cam îşi ridică paharul şi bău. Mai trase un fum din ţigară, apoi o strivi în scrumieră.

— La spune, Clyde, cine-i în spate? Cârciumarul îl privi obraznic.

— Derbedeii obişnuiţi.

Văzând că şeriful continua să îl privească, Clyde luă o cârpă murdară şi începu să şteargă suprafaţa înnegrită a

barului.

— E Biff, acolo, în spate şi nu vreau necazuri pe aici. Cam rămase tăcut, auzind numele tatălui său vitreg.

Orice urmă de amuzament îi pieri din privire. Biff Stokey venea rareori să bea în oraş şi, când o făcea, nu era deloc prietenos.

— De când e aici?

Clyde ridică din umeri şi mişcarea aceasta îi cutremură trupul ca un munte de grăsime.

— Eu n-am cronometru.

Se auzi un ţipăt înspăimântat de femeie şi zgomot de lemn rupt.

— Se pare c-a stat cam mult pe aici, spuse Cam şi porni într-acolo, înlăturându-i pe toţi gură-cască din calea lui. Daţi-vă la o parte!

Îşi făcu drum cu coatele spre locul din care venise ţipătul.

— Am zis să vă daţi la o parte, ce dracu!

În încăperea din spate, erau clienţii care veniseră să joace biliard sau jocuri mecanice. Văzu o femeie ghemuită într-un colţ şi pe Less Gladhill clătinându-se pe picioare, lângă masa de biliard, cu un tac strâns în pumni. Avea deja o fată plină de sânge. Biff stătea la câţiva paşi, în picioare, cu un scaun rupt în mina. Era un bărbat vânjos, cu braţele ca două trunchiuri de copaci şi cu trupul tatuat, de pe vremea când fusese în marină. Fata lui arsă de soare şi buhăită de băutură avea o

expresie batjocoritoare. Ochii îi erau cum şi-i amintea Cam dintotdeauna: negri şi plini de ură.

Oscar Roody se foia de pe un picior pe altul, încercând să se ferească din calea „luptelor” şi să facă pe judecătorul de pace.

— Ei, haide, Biff, n-a fost decât un joc prietenesc.

— Cară-te de aici! mormăi Biff.

Cam puse o mână pe umărul lui Oscar şi-i făcu semn să se dea la o parte.

— Du-te şi fă o plimbare, Less, ca să te trezeşti, spuse Cam moale, cu ochii numai la tatăl său vitreg.

— Puiul ăsta de căţea m-a lovit cu scaunul! izbucni Less, ştergându-şi sângele care îi şiroia în ochi. Îmi datorează douăzeci de dolari.

— Du-te la plimbare, repetă Cam.

Întinse mâna şi-i luă lui Less tacul, cu o smucitură...

— Fir-ar al dracului de nebun! M-a atacat! Am şi martori!

Se auzi un murmur general de aprobare, dar nimeni nu ieşi în fată.

— Bine. Du-te la birou şi dă-i un telefon doctorului Crampton. O să te consulte.

Apoi, se uită în jurul lui:

— Afară, toată lumea!

Oamenii se dădură înapoi bodogănind, dar majoritatea rămaseră în prag sau lângă uşă, ca să vadă confruntarea dintre Cam şi tatăl său vitreg.

— Acu eşti om mare, nu-i aşa? răsună vocea gravă a lui Biff, înecată de băutură.

Şi începu să rânjească, aşa cum făcea întotdeauna înainte de a se repezi la Cam.

— Degeaba ai tu insignă şi bani căcălău! Tot un amărât ai rămas!

Degetele şerifului strânseră tacul cu şi mai multă putere. Era pregătit. Chiar foarte pregătit.

— E timpul să pleci acasă.

— Acu beau. Clyde, băga-mi-aş picioarele, unde-i paharul meu cu whisky?

— Gata, ai terminat cu băutura aici! zise Cam imperturbabil. Ai de ales: ieşi singur, pe uşa din fată, sau te scot eu, pe cea din spate.

Biff rânji şi mai tare. Aruncă scaunul rupt într-o parte şi ridică pumnii ameninţător. Fusese pregătit să-i dea câteva şuturi în cur lui Less, dar ocazia aceasta îi convenea şi mai mult. Nu mai fusese în stare să se impună, prin forţă, în faţa băiatului de ani de zile. Iar Cam întrecea măsura.

— Atunci, vino şi ia-mă de aici!

Când Biff se repezi, Cam ezită, o clipă. Îşi imagină că îl loveşte puternic cu tacul, în cap. Parcă auzea plesnitura, în ultima clipă, lăsă tacul deoparte şi primi un pumn în plex.

Simţi cum îi şuiera aerul printre dinţi, dar ridică pumnul la timp, să – nu fie pocnit în maxilar. Lovitura

devie spre tâmpla şi văzu stele verzi. Auzi murmurul mulţimii în spatele lui, aşa cum urlau paginii în jurul gladiatorilor.

Primul pumn pe care i-l aplică lui Biff îl umplu de satisfacţie. Sigur, ploaia de lovituri care se abătuseră asupra lui nu era de neglijat şi în memorie îi reveniră imagini de demult.

Cândva, fusese şi el mic. Mic şi slab şi neajutorat. Pe vremea aceea, nu avea decât două căi: fie să se ascundă, fie să stea şi să primească, cu stoicism, toate bătăile. Dar situaţia se schimbase. Aşteptase de multă vreme această seară. Avea ceva sălbatic în ea. Probabil că acelaşi lucru îl simţeau şi soldaţii când se aruncau în bătălie. Îşi văzu pumnul izbindu-se de gura rânjită a lui Biff şi îi simţi buzele zdrobite de încheieturile degetelor.

În nări, îi pătrunse mirosul de sânge, al lui şi al lui Biff. O sticlă fu izbită de podea şi se răspândi în cioburi mărunte. Începu să-şi piardă controlul. Se repezi ca un nebun asupra trupului aceluia de care se temuse şi pe care îl dispreţuise toată copilăria.

Voia să şteargă aceste sentimente umilitoare, să le distrugă. Cu mâinile pline de sânge şi de răni, îl apucă pe Biff de gulerul cămăşii şi-i izbi fata de perete, fără să se mai poată opri.

— Doamne, Cam. Lasă-l, Cam! Iisuse!

Răsuflarea îi ieşea din plămâni fierbinte ca o flacără. Se smuci când simţi mâinile celor din jur pe umerii lui

şi fu gata-gata să-i aplice lui Bud un pumn în fată.

În momentul acela, mintea i se lumină. Văzu chipul livid al ajutorului său şi ochii mari, curioşi, ai mulţimii. Îşi şterse sângele de la gură cu dosul palmei. Biff zăcea zdrobit la podea, inconştient, în propria lui vomă.

— M-a sunat Clyde, spuse Bud cu voce tremurătoare. Mi-a zis că lucrurile au scăpat de sub control.

Îşi umezi buzele şi se uită în jur la harababura din sala de biliard.

— Spune-mi, ce pot să fac pentru tine? Răsuflarea ieşi din plămânii lui Cam şuierătoare, ca a unui bătrân.

— Închide-l!

Cam se sprijini cu o mina de masa de biliard, ca să se liniştească. Începuse să simtă durerea loviturilor primite şi i se făcuse uşor greaţă.

— S-a opus arestării, atac asupra unui ofiţer de poliţie, tulburarea liniştii publice, beţie şi irascibilitate.

Bud îşi drese glasul:

— Poate vrei să-l conduc acasă. Ştii…

— Închide-l!

Când îşi ridică privirea, o văzu pe Sarah. Avea o expresie uşor batjocoritoare.

— Ia declaraţie de la Less Gladhill şi de la alţi martori.

— Să-ţi trimit pe cineva care să te conducă acasă, şerifule?

— Nu.

Dădu cu piciorul într-un ciob de pe jos, apoi se uită lung la mulţimea care se înghesuia la uşă. Privirea lui era rece şi dură acum. Până şi bărbaţii îşi plecară ochii.

— Distracţia s-a terminat.

Aşteptă să plece toată lumea. Apoi se duse la mama lui, la fermă, s-o anunţe că soţul ei n-avea să doarmă acasă, în noaptea aceea.

Capitolul 6

Când Cam vira pe aleea lui Clare, trecuse de amiază, îl dureau toate oasele şi toţi muşchii. Zăcuse în cadă, îşi pusese punga cu gheată şi înghiţise trei tablete de nuprin, dar bătaia zdravănă pe care-o încasase şi faptul că nu putuse dormi noaptea trecută îl cam demolaseră.

Reacţia mamei sale fusese şi mai deprimantă. Se uitase la el cu ochii aceia mari, obosiţi şi trişti şi îl făcuse să aibă sentimentul, aşa cum se întâmpla întotdeauna, că el îl provocase pe tatăl său vitreg să bea şi să devină agresiv.

Avea o mică satisfacţie că, măcar până luni când va hotărî judecătorul, Biff urma să-şi lângă rănile la închisoare.

Se opri şi se aplecă peste ghidon, să se uite la Clare cum lucrează.

Ea. Lăsase uşa garajului deschisă. Pe o masă mare de lucru, tapetată cu cărămidă, se afla o structură metalică. Clare stătea aplecată asupra ei şi mânuia un aparat de

sudură. În jur săreau o ploaie de scântei.

Reacţia lui fu promptă şi uluitoare: simţi dorinţa, la fel de fierbinte că flacăra de sudură din mâinile ei.

Ce stupid, se gândi el, în timp ce cobora de pe motocicletă. Cum să fii aţâţat de o femeie îmbrăcată în salopetă şi cu cizme de lucru? Fata îi era acoperită aproape în întregime de o pereche de ochelari de protecţie, iar părul îi era protejat de o cască de piele. Şi, deşi îi plăceau femeile îmbrăcate în lucruri din piele, şortul acela uriaş şi gros nu avea nimic comun cu o fustă strâmtă.

Îşi puse casca pe şaua motocicletei şi intră în garaj.

Ea continuă să lucreze. Muzica izbucnea cu putere din noul ei aparat stereo. Sunetele Simfoniei a IX-a de Beethoven se lua la întrecere cu şuieratul flamei albăstrui. Cam se duse să îl dea mai încet, gândindu-se că acesta era modul cel mai sigur de a-i atrage atenţia. Clare se uită scurt la el:

— Numai un minut, te rog.

Dar trecuseră vreo cinci, până când stinse aparatul de sudură. Apucă, sigură pe ea, o cheie fixă şi închise buteliile de gaz.

— Astăzi n-am avut de făcut decât nişte mici finisări. Oftă zgomotos şi îşi scoase ochelarii. Vârfurile degetelor îi vibrau, încă, de atâta energie.

— Ei, ce crezi?

Fără să se grăbească, el înconjură masa. Lucrarea ei

arăta monstruos. Şi fascinant. Omenească şi, totuşi… altceva! se întrebă ce viziune sau ce necesitate o împinsese să creeze ceva atât de tulburător.

— Ca să fiu sincer, nu mi-aş dori-o în camera mea de zi, pentru că nu m-aş putea relaxa niciodată, în prezenţa ei. E ca un coşmar pe care-l poţi atinge cu mâna.

Spusese exact ce trebuia. Clare dădu din cap, scoţându-şi casca.

— Este cea mai bună lucrare pe care am făcut-o în ultimele şase luni. Cred că Angie o să sară pe pereţi!

— Angie?

— E fata care se ocupă de opera mea. Împreună cu soţul ei, spuse Clare, răsfirându-şi părul. Deci ce… o, Doamne!

Pentru prima oară, de când intrase, îl privi cu atenţie. Ochiul drept îi era decolorat şi umflat, iar pe obraz avea o tăietură de toată frumuseţea.

— Ce naiba ai păţit?

— Ei, aşa, ca sâmbăta seara!

Îşi scoase repede mănuşa şi îi pipăi uşor tăietura, cu un deget:

— Mă gândeam că nu mai faci din astea, Te-a văzut un medic? Să-ţi aduc nişte gheată pentru ochi.

— N-am nimic, începu el, dar ea dispăru repede în bucătărie.

— Doar eşti şeriful, pentru numele tui Dumnezeu! zise ea, căutând o bucată de pânză, în care să înfăşoare

gheaţa. Se presupune că trebuie să potoleşti lucrurile, nu să le agiţi mai rău. Ia stai jos. Poate reuşim să mai alinăm umflătura asta. Ai rămas tot un violent, Rafferty.

— Mulţumesc.

Îşi lăsa trupul lovit pe scaunul cu spetează pe care îl avea în bucătărie.

— Uite, tine asta la ochi.

Se sprijini cu un şold de masa rabatabilă şi îşi petrecu mâna pe sub bărbia lui, ca să-i întoarcă faţa spre soare şi să-i examineze tăietura.

— Prevăd că-ţi va rămâne o cicatrice de toată frumuseţea, pe obrazul ăsta arătos.

Gheata îl făcu să se simtă bine, aşa că gemu uşor. Ea zâmbi, dar ochii îi rămaseră îngrijoraţi. Îi dădu părul uşor de pe frunte. Îşi amintea de Blair cum intră în tot felul de încăierări, mai ales în ultimii ani de liceu. După câte ştia, în asemenea situaţii, unui bărbat îi plăcea să fie alintat şi lăudat.

— Pot să te întreb cum arată celălalt, la ora asta? El îşi ţuguie buzele.

— L-am spart nasul ăla nenorocit.

— Vai, cât îmi place chestia asta!

Începu să-i tamponez uşor tăietura cu săculeţul de gheată.

— Şi cu cine te-ai bătut?

— Cu Biff.

Mâna ei se opri. Îşi îndreptă, cu înţelegere, ochii spre

ai lui.

— Îmi pare rău că nu s-au îmbunătăţit lucrurile între voi.

— De fapt, a fost o treabă oficială. Şi-a făcut de cap la Clyde.

Cam se smuci şi se lăsă pe speteaza scaunului. Ea îi atinse din nou faţa.

— Hei! Vrei o bere? El zâmbi în colţul gurii.

— Aşa făcea şi mama: îmi dădea lapte cu fursecuri, după ce Biff mă bătea măr.

Clare simţi un nod în stomac, dar se străduí să: zâmbească şi-i luă mâna într-a ei.

— După cum arată astea, se pare că el e mult mai rău ca tine.

Clare îi sărută, dintr-un impuls neaşteptat, încheieturile degetelor. Lui Cam i se păru acest gest extrem de tandru.

— Vezi că mă doare şi acolo, spuse el atingându-şi buzele cu degetul.

— Nu-ţi forţa norocul.

Ea îi luă punga cu gheată de pe ochişi se uită la el cu un aer profesional.

— Ce culoare! Vezi bine?

— Nu te văd clar. Parcă eşti mai frumoasă ca de obicei.

Ea îşi dădu capul într-o parte.

— Având în vedere că în salopetă arăt ca o

sperietoare de ciori, asta nu înseamnă cine ştie ce.

— Poate o să mă simt mai bine, dacă iau un calmant.

— Bine. Ce-ar fi să mă duc la farmacie să-ţi iau nişte alifie?

— Prefer să beau o bere.

Închise ochii o clipă, auzind-o cum se mişcă prin bucătărie, cum deschide frigiderul, cum îi toarnă în pahar, toate astea, pe fondul muzical din garaj. Auzi cum îi pune farfuria şi paharul în fată şi se aşază vizavi de el. Deschise ochii. O văzu calmă, răbdătoare, gata să-i ofere un sprijin. Rănile se deschideau atât de uşor!

— Doamne, Subtirico! Am vrut să-l omor, spuse Cam liniştit.

Dar privirea aceea întunecată din ochii lui contrasta puternic cu tonul vocii.

— Era beat şi înrăit şi se uita la mine la fel ca atunci când aveam zece ani şi nu mă puteam lupta cu el. Cred că mi-am dorit să-l omor mai mult ca orice altceva pe lume. Ce fel de poliţist mai sunt şi eu?

— Unul absolut uman. Ea ezită o clipă, strângându-şi buzele.

— Cam, i-am auzit pe părinţii mei discutând despre…

Situaţia ta de acasă. De ce n-a făcut nimeni nimic, în această privinţă?

— Oamenilor nu le place să se amestece, mai ales în treburile personale ale cuiva. Iar mama i-a luat partea întotdeauna. Şi acum, e la fel. Are să-i plătească imediat

cauţiunea şi îl va lua acasă. Orice-ar face, nu poate fi convinsă că Biff nu e decât un beţiv nenorocit. Mai demult, îmi doream să bea o sticlă-ntreagă şi să se sinucidă.

Se înjură în gând pentru vorbele lui. După expresia feţei lui Clare, îşi dădu seama că se gândea la tatăl ei.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic! Amândoi avem experienţă directă, în legătură cu ceea ce înseamnă alcoolismul. Numai că tata nu şi-a făcut rău decât lui însuşi.

Făcu un efort să schimbe subiectul.

— Cred că te simţi tare mohorât astăzi. Îmi vine să-mi iau pelerina de ploaie în excursia noastră!

— Chiar sunt mohorât, spuse el, întinzându-şi braţele amorţite. Şi mi-ar plăcea să stau în compania cuiva, dacă nu te deranjează.

Ea zâmbi şi se ridică.

— Stai să-mi iau o jachetă.

Când se întoarse, Cam îi reaminti să oprească radioul, apoi să încuie uşile garajului. Cu degetele mari agăţate de buzunarele blugilor, ea studie motocicleta parcată lângă maşina ei. O adevărată maşinărie, nu o jucărie, se gândi ea, dându-i târcoale.

— Frumoasă piesă! zise ea, mângâind motorul.

În timp ce el îi pregătea casca, ea se uită la a lui şi spuse râzând:

— Te-ai cam pleoştit, Rafferty!

El îi puse casca pe cap şi-i strânse chinga. Clare se aşează în spate şi îşi petrecu braţele pe după mijlocul lui. Cam porni motorul. Niciunul din ei nu observă sclipirea lentilelor de la fereastra înaltă de peste drum. Zburară pe alee şi se pierdură din vedere.

Ea îşi dădu capul pe spate. Cu ani în urmă, îşi petrecuse primăvara şi vara la Paris, îndrăgostită până peste cap de un student la arte frumoase ca şi ea. Era un băiat drăguţ, visător şi sărac. Închiriaseră amândoi o motocicletă şi se plimbau toată ziua pe străzi.

Începu să râdă de această amintire. Fusese un interludiu pur şi delicat. Trupul iubitului ei de atunci era fragil, nu ca acesta de care se lipise acum.

Cam se aplecă la o curbă şi ea îşi simţi inima bătându-i năvalnic. Era o explozie plăcută de simţăminte, la fel că vibraţiile motocicletei de sub ea. Inspiră mirosul fumului din ţeava de eşapament, al ierbii proaspăt cosite, al jachetei lui de piele şi, ceva mai vag, al trupului aceluia bărbătesc.

Lui îi plăcu să o simtă lipită de spatele lui, cu coapsele desfăcute atingându-le pe ale sale, în timp ce motocicletă vibra sub ei, într-un ritm extrem de plăcut. Mâinile i se odihneau cuminţi pe şoldurile lui, iar la curbe îi cuprindeau talia mai strâns, pentru mai multă siguranţă. Fără să se gândească, el părăsi autostrada şi o luă pe un drum lăturalnic, îngust şi sinuos. Alunecau ca nişte dansatori pe sub un tunel de crengi. Pe asfalt,

umbrele şi luminile desenau modele ciudate, iar aerul păstra răcoarea şi prospeţimea primăverii.

Se opriră la un magazin de pe marginea drumului şi cumpărară sucuri ca gheaţa şi bucăţi mari de carne rece. Le puseră într-o sacoşă şi porniră mai departe, să mănânce la iarbă verde. În pădure, la un cot al râului, drumul se lărgi.

— E nemaipomenit!

Clare îşi scoase casca şi îşi trecu degetele prin păr. Apoi râse şi se întoarse spre Cam.

— Nici măcar nu ştiu unde mă aflu.

— Nu suntem decât la vreo cincisprezece kilometri, la nord de oraş.

— Dar parcă am mers ore întregi!

— Am făcut un ocol.

El luă sacoşele cu mâncare şi-i dădu una ei.

— Singurul inconvenient, în cazul motocicletelor, e că nu-ţi poţi pune radio.

Clare se apropie de malul râului, călcând pe muşchiul moale, să vadă cum se rostogoleşte apă peste pietre.

Deasupra, frunzişul era încă fraged, verde crud. Dafinul de munte şi lemnul câinesc păreau o explozie albă de flori.

— Aici aduceam eu fetele întotdeauna, zise Cam, în spatele ei. Ca să ne facem de cap.

— Chiar aşa?

Ea se întoarse zâmbind şi îl privi visătoare. Părea un

boxer după meci. Deşi sporturile dure nu o atrăgeau, comparaţia aceasta îi plăcu, se potrivea momentului şi locului.

— Şi ţi-ai păstrat stilul?

Se aplecă spre el curioasă. Apoi, făcu ochii mari:

— O, Doamne, o, Doamne! Uită-te!

Clare îi aruncă sacoşa cu sandvişuri şi o luă la fugă. Când o ajunse din urmă, ea stătea în faţa unui copac uriaş, cu mâinile la gură şi cu privirea plină de veneraţie.

— Îţi vine să crezi? şopti ea.

— Îmi vine să cred că mi-ai mâncat zece ani din viaţă! El se uită la arborele acela bătrân.

— Ce-ţi trece prin minte?

— E frumos. Extraordinar de frumos. Vreau să fie al meu.

— Ce să fie al tău?

— Nodul acesta.

Clare se ridică pe vârfuri şi întinse mâna spre o umflătură din scoarţă, de pe trunchiul stejarului.

— Am căutat ore-ntregi şi n-am găsit aşa ceva. Pentru sculptură.

Se lăsă înapoi, pe călcâie.

— Nodurile acestea sunt formaţiuni de ţesut cicatrizat. Când un arbore se răneşte, se vindecă exact ca pielea omenească.

— Ştiu şi eu ce e un nod, Subtirico.

— Dar acesta e spectaculos. Mi-aş vinde sufletul pentru el.

În ochi îi apăru o expresie preocupată, ca întotdeauna când îşi alegea materialul de lucru.

— Trebuie să aflu cui aparţine locul acesta.

— E al primarului.

— Primarul Atherton deţine pământ aşa departe de oraş?

— Acum vreo cincisprezece ani, a cumpărat zece loturi, pentru că erau ieftine. Are vreo patruzeci de pogoane. Dacă vrei copacul, n-ai decât să-i promiţi că-l vei vota. Asta dacă rămâi aici.

— Îi promit orice, spuse ea, înconjurând arborele, ca şi cum ar fi fost deja al ei. Ce noroc pe mine că m-ai adus aici!

— Iar eu mă gândeam că am venit să ne zbenguim! Ea râse, apoi se uită la sacoşele din mâinile lui.

— Hai să mâncăm.

Se aşezară pe jos, lângă râu, într-un loc de unde ea putea să vadă bine copacul. Începură să despacheteze sandvişurile şi cartofii prăjiţi. Din când în când, trecea câte. O maşină pe drum. În rest, era linişte.

— Mi-a fost dor de pacea asta, spuse Clare, sprijinindu-se de un bolovan.

— De aceea te-ai întors?

— În parte, da.

Se uită la el cum scotea un cartof din pungă. Avea

mâini frumoase, cu excepţia încheieturilor acelora julite. I-ar fi plăcut să le toarne în bronz, pe mânerul unei săbii sau pe patul unei arme.

— Dar tu? După câte-mi amintesc, erai cel mai dornic să scapi de aici. Tot nu pot înţelege ce te-a făcut să te întorci, şi încă pe post de stâlp al comunităţii.

— De slujbaş public, vrei să spui, o corectă el şi gustă din sandviş. Probabil că mi-am dat seama că problema nu era Emmitsboro, ci eu însumi.

Asta era pe jumătate adevărat, se gândi el. Restul ţinea de ţipetele acelea dintr-o clădire veche, de detunătura armei, de sânge şi de moarte.

— Erai un băiat bun, Rafferty. Atâta doar că adolescentul din tine o luase înaintea celorlalţi, îi surâse ea. Fiecare oraş îşi are băiatul lui „rău”.

— Iar tu ai fost întotdeauna faţă cea bună.

El începu să râdă, văzându-i dezgustul de pe chip.

— Domnişoara Kimball, eminentă în şcoală, şefa consiliului elevilor.” Bănuiesc că mai ai şi acum carneţelul cu vânzările de prăjituri, de la clubul cercetaşelor.

— Uite ce-i, Rafftery. Nu sunt obligată să stau şi să-ţi ascult insultele.

— Te-am admirat întotdeauna, spuse el, dar în ochi îi apăru o sclipire şăgalnică. Crede-mă! Bineînţeles, atunci când nu mă căleai pe nervi. Vrei un cartof?

Clare îşi strecură mâna în pungă.

— Asta pentru că n-am încălcat niciodată regulamentul.

— Aşa e, fu el de acord.

Întinse mâna şi începu să se joace cu inelul de la fermoarul jachetei ei.

— Mă tot întrebam, pe atunci dacă nu ţi se putea reproşa chiar nimic.

— Cred că nu te-ai întrebat niciodată nimic, în legătură cu mine.

— Ba da.

Îşi ridică privirea. Văzu în ochii lui ceva neliniştitor. Avu, parcă, o revelaţie.

— Şi pe mine mă surprinde, uneori, cât de des îmi îndreptam gândurile către tine. Nu erai decât un copil de familie bună, care nu greşea niciodată. Şi toată lumea ştie că nu se putea trece peste o anumită limită cu tine.

Ea îi dădu brusc mâna la o parte. Cam zâmbi.

— Pe atunci, credeam că mă gândesc la ţine numai pentru că începusem să fiu prieten cu Blair.

— Aaa, în perioada aia, a lui, zbuciumată!

— Exact.

Îi plăcu vocea ei voit răguşită.

— Aşadar, ai călcat vreodată pe de lături, Subtirico?

— Ca să fiu sinceră, am avut şi eu anumite momente…

Iritată, muşcă din sandvişul ei.

— Ştii, oamenii nu mă priveau ca pe o tâmpită

slăbănoagă şi bine crescută din Dogpatch.

Iritarea ei îl stimulă:

— Şi cum gândesc oamenii despre tine, Subtirico?

— Oamenii mă văd ca pe o artistă de succes, cu talent şi cu o concepţie proprie. La ultima mea expoziţie, criticii…

Îşi reveni şi izbucni:

— Să te ia naiba, Rafferty! Mă faci să vorbesc ca o tâmpită!

— Nu-i nimic! Suntem între prieteni, spuse el, ştergându-i câteva firimituri de pe bărbie. Tu asta gândeşti, în primul rând, despre tine, că eşti artistă?

— Tu nu te gândeşti la tine, ca la un poliţist?

— Mda, zise el, după o clipă. Cred că da.

— Pentru că veni vorba, e ceva mişcare pe aici prin Emmitsboro?

— Din când în când, mai apare câte ceva. Îi povesti incidentul de la cimitir.

— Cumplit! zise ea şi îşi frecă braţele, ca şi cum i s-ar fi făcut frig. Nu prea se potriveşte cu locurile acestea. Bănuieşti c-ar fi vorba de copii?

— Până acum, n-am putut afla nimic, dar nu cred c-au făcut-o copiii. Totul era prea curat, prea cu intenţie.

Se uită în jurul ei, la arborii aceia liniştiţi. Apa clipocea uşor.

— E sinistru!

Lui îi păru rău că adusese vorba de cimitir, aşa că

schimbă subiectul spre amintiri din adolescentă.

Cam nu se mai gândea la rănile şi la vânătăile lui. Era uşor, poate chiar prea uşor. Îi plăcea să se uite la ea, la felul în care razele soarelui se strecurau prin părul ei. Cum de nu observase, cu zece ani în urmă, ce piele albă, fină şi transparentă avea? Singurul lucru de care îşi amintea erau ochii aceia aurii, aproape ca de vrăjitoare.

Acum se simţea bine ascultându-i inflexiunile vocii. Râsul ei se rostogolea ca un fum.

Stătură de vorbă toată după-amiaza, susţinându-şi fiecare punctele de vedere, punând bazele unei prietenii care, timid, începuse încă din adolescentă.

Deşi apa susura muzical, iar luminile şi umbrele dansau deasupra capetelor lor, el îşi dădu seama că, deocamdată, nu putea fi vorba decât de prietenie. Când urcară pe motocicletă, erau foarte degajaţi amândoi.

Singura greşeală pe care se gândea că o făcuse în ziua aceea, fu că o luase, la întoarcere, direct prin oraş. Asta îl determină pe Bud Hewitt să-i oprească, în momentul în care trecură prin faţa clădirii şerifului.

— Hei, şerifule!

Deşi în civil, Bud luase o atitudine oficială, când o salută pe Clare.

— Mă bucur că te-ai întors.

— Bud?

Râzând, Clare sări să îl sărute.

— Aseară mi-am petrecut timpul mâncând pizza, cu

Alice. Mi-a spus că eşti ajutorul de şerif al oraşului.

— Unul dintre ei, roşi el, de plăcere, că vorbiseră despre el. Arăţi tare bine, Clare.

În timp ce se uita la ea, mărul lui Adam îi tremura uşor. Obrajii lui Clare erau îmbujoraţi de vânt, ochii adânci şi aurii.

— Bănuiesc c-aţi fost la o plimbare.

— Aşa e, zise şeriful puţin cam iritat de privirea aceea de căţeluş a lui Bud. E vreo problemă?

— Da, cred că trebuie să-ţi spun ceva. Te-am sunat acasă şi, pentru că nu mi-ai răspuns, te-am oprit acum.

Cam ambală motorul nerăbdător:

— Hai, spune o dată!

— E ceva în legătură cu dispariţia aceea a fetiţei din Harrisburg.

— A fost găsită?

— Nu, dar am primit azi-dimineaţă un telefon de la centru. A văzut-o cineva, chiar în după-amiaza dispariţiei, pe drumul spre Emmitsboro. Mă. Gândesc că vrei să ştii asta.

— Ai vreun nume?

— Da, şi un număr de telefon. Le-am scris. Sunt înăuntru.

— Stai s-o duc mai întâi acasă pe Clare.

— Nu te-aş putea aştepta? spuse ea, scoţându-şi casca. N-am mai fost în clădirea aceasta, de pe vremea când Parker stătea la birou şi râgâia.

— Nu mai e aşa de „colorat” cum îl ştiai, rosti Cam invitând-o înăuntru.

Acolo îl recunoscu pe Mick Morgan. Fusese ajutor de şerif şi pe vremea lui Parker, iar trecerea timpului nu fusese îngăduitoare cu el. Se ofilise şi chelise, iar talia i se îngroşase binişor. Părul rămas încărunţise. Molfăi tutunul pe care îl avea în gură şi se ridică.

— Cam, nu m-am gândit c-ai să treci pe aici.

Se uită la Clare şi zâmbi uşor. Dinţii îi erau plini de suc de tutun.

— Am auzit că te-ai întors.

— Bună, domnule Morgan.

Încercă să nu se gândească la faptul că fusese primul care sosise la faţa locului, când murise tatăl ei. Şi să nu-i poarte pică pentru că o alungase de lângă trupul lui zdrobit.

— Se zice că eşti bogată şi vestită acum.

Din spate se auzi ceva trosnind, apoi o înjurătură. Morgan întoarse capul şi scuipă expert tutunul într-o găleată din colţ.

— Moş Biff ne-a bodogănit toată ziua. E mahmur rău.

— Mă ocup eu de asta, spuse Cam, uitându-se spre locul în care era închis tatăl lui vitreg, care începuse din nou cu obscenităţile. Bud, ce-ar fi să o conduci tu, pe Clare, acasă?

Ea vru să iasă discret de acolo, dar văzu tensiunea întipărită pe chipul lui Cam.

— Nu-i nicio problemă, zise ea, ridicând nonşalant din umeri.

Se apucă să citească hârtiile de pe afişier.

— Îmi fac eu de lucru, pe aici. Nu te grăbi. Morgan se bătu pe burtă.

— Dacă tot ai venit, Cam, eu iau o pauză pentru cină. Cam dădu scurt din cap şi se îndreptă spre celulele din incinta poliţiei. Înjurăturile curgeau năvalnic. Şeriful închise uşa în urma lui.

— Dură treabă! spuse Morgan şi mai scuipă o dată. Bud, hai să-ţi fac cinste cu o cafea.

— A, bine. Pe curând, Clare.

— Pe curând, Bud.

După ce plecară, ea se apropie de fereastră să privească oraşul. Era liniştit şi static ca o fotografie de duminică. Vreo doi copii mergeau cu bicicleta pe panta străzii principale. Câţiva adolescenţi se sprijineau de capota unui Buick şi flirtau. Îşi imagină că oamenii stăteau acum în casele lor, în faţa unui grătar sau a unei bucăţi de şuncă şi îşi savurau cina.

Din camera din spatele ei se auzeau ţipetele vicioase ale lui Biff. Îl înjura şi îl ameninţa pe fiul lui vitreg. Vocea lui Cam nu se auzea deloc. Probabil vorbea încet sau, pur şi simplu, tăcea şi asculta.

Când vorbi, o făcu pe un ton coborât controlat, care, însă, avea mai multă forţă decât răcnetele lui Biff. Se uita la omul acela de după gratii, care îi făcuse viaţa un

calvar. Doctorul Crampton îl pansase, dar nu putea deschide un ochi, atât îi era de umflat, iar nasul părea zdrobit, sub bandajul alb.

Era bătrân, observă, dintr-odată, Cam. Bătrân, terminat şi ridicol.

— Ai să stai aici până mâine, când ţi se va plăti cauţiunea, zise Cam.

— Ba ai să-mi dai drumul chiar acum! Îţi arăt eu ţie, când ies de aici!

Cam se uită la fata aceea „şifonată" de propriile lui mâini. Cu toate acestea, nu-şi amintea foarte clar cum se petrecuseră lucrurile. Fiecare lovitură fusese aplicată cu multă ură.

— Înţeleg ce spui. Ai face bine să nu mai calci în oraşul meu, bătrâne!

— Oraşul tău? Biff apucă gratiile cu degetele lui groase şi începu să le zgâlţâie.

— Nu eşti decât un căcăcios, în oraşul ăsta, şi aşa ai să rămâi! Ţi-ai înfipt o insignă amărâtă în piept şi-acum crezi că eşti mare sculă! Eşti un rahat, la fel ca taică-tău!

Cam se năpusti cu mâinile printre bare, atât de repede, încât Biff nu mai avu timp să scape. Se auzi pânza pârâind, acolo unde îl înşfăcase.

— Cui crezi c-o să-i pese, dacă am să te găsesc mort.

— În celulă?

Trase tare şi fata lui Biff rămase înţepenită între gratii.

— Gândeşte-te ia asta, ticălosule! Să nu te-apropii de

mine! Şi, dacă aud că te-ai dus acasă şi ţi-ai vărsat focul pe mama, te omor. M-auzi?

— Nu eşti tu în stare de asta! N-ai fost niciodată bun de nimic!

Biff se smuci şi îşi trecu o mână pe faţă, ştergându-şi sângele care-i curgea din nou, din nas.

— Ai impresia că le ştii pe toate, nu-i aşa? Nu eşti tu conducătorul oraşului ăstuia! Ai s-o păţeşti că m-ai închis aici. Ştiu eu nişte tipi care au să te pună la punct!

Dezgustat, Cam se îndreptă spre uşă.

— Măsoară-ţi cuvintele, dacă mai vrei să mănânci în seara asta! îi dau ordin lui Mick să nu-ţi aducă nimic, dacă nu taci!

— Să te ia dracu!

Biff izbea cu pumnii în graţii şi strigă, în timp ce Cam închidea uşa în urma lui.

— Te arunc eu în flăcările Iadului, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l mai fac pe pământ!

Rămas singur în celulă, Biff îşi şterse faţa şi începu să lălăie.

Clare aştepta. Când auzi uşa, se întoarse. Se uită la Cam şi îi veni să-l ia în braţe. Dar se abţinu şi-i zâmbi.

— Şi eu care credeam că ai o slujbă plictisitoare!

O evită şi se duse la biroul lui. Ar fi vrut s-o atingă, s-o ţină în braţe, dar era copleşit de greaţă.

— Ar trebui să te duci acasă.

Ea se aşeză pe colţul biroului său.

— Aştept până mă duci tu.

Cam se uită la bileţelul scris de Bud, cu o caligrafie şcolărească.

— Trebuie să dau telefonul ăsta!

— Nu mă grăbesc.

Îşi masă uşor nasul, apoi ridică receptorul. Cel puţin, îl făcuse pe Biff să tacă, se gândi el.

— Sunt şeriful Rafferty, din Emmitsboro. Aş vrea să vorbesc cu domnul său doamna Smithfield… Da, doamnă Smithfield. În legătură cu dispariţia fetiţei Carly Jamison. Ascultă un moment, apoi începu să noteze.

— Vă amintiţi cum era îmbrăcată? … Da, da, ştiu reclama aceea. Pe la ce oră? … Nu, doamnă. Nu vă acuz că n-aţi luat o autostopistă. Da, uneori e periculos… Nu v-aş putea spune exact. Nu, dumneavoastră şi soţul aţi făcut ceea ce trebuia. Mulţumim pentru ajutor. Da, sigur. Vă sunăm noi, dacă e nevoie.

Când Cam puse receptorul jos, Clare îşi dădu capul într-o parte şi zâmbi.

— Ai fost foarte oficial şi diplomat!

— Mulţumesc frumos.

Când se ridică, îi atinse braţul.

— Hai să plecăm de aici!

— Aşadar, câţi ani are dispăruta? îl întrebă ea degajat, când urcară pe motocicletă.

— Vreo cincisprezece şi e din Harrisburg.

— Avea un rucsac roşu şi le-a întors spatele tuturor,

pentru că părinţii n-au lăsat-o să-şi petreacă vacanţa de primăvară în Florida.

— De când lipseşte?

— Cam de multă vreme. Porni motorul şi plecară.

Soarele apunea. Îi convinsese să mai rămână pe terasă, la un pahar de vin. Turnase Chardonnay de douăzeci de dolari sticla în paharele pe care le cumpărase.

— Stăteam de multe ori împreună cu tata, seara, ca acum, şi aşteptam să înceapă să cânte greierii.

Îşi întinse picioarele lungi şi oftă.

— Ştii, Cam, când te întorci acasă, începi să te confrunţi cu tot felul de situaţii. Nu vreau să spun, însă, că am luat o hotărâre greşită venind aici.

El bău. Fie datorită paharelor, fie a companiei, vinul avea un gust fenomenal.

— Te referi la tine sau la mine? Ea îl privi cu coada ochiului.

— Prin oraş se zvoneşte că ai fi un bun şerif.

— Dacă e să mă compar cu Parker, asta nu în seamănă mare lucru, spuse el, atingându-i o buclă care îi căzuse pe gât. Cred că dacă mă duceam direct acasă, dărâmam un zid sau cine ştie ce mai făceam.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor. Am mai auzit şi că ai o casă trăsnet.

Duse paharul la buze, uitându-se la el.

— Bineînţeles, n-am fost invitată acolo.

— Se pare că e rândul meu, nu-i aşa?

— Cam aşa!

Băură, simţindu-se bine unul în compania celuilalt, priviră o maşină care tocmai trecea pe stradă, ascultară lătratul unui câine, şi inspirară. Parfumul zambilelor pe care le sădise tatăl ei, cu ani în urmă.

Soarele coborâse aproape de tot, iar vântul alungea umbrele pe pajişti.

Îi atinse uşor faţă cu mâna şi o întoarse spre el, în modul cel mai natural cu putinţă. Îi atinse buzele. Se apropiară mai mult, privindu-se în ochi, mişcându-se lin, în ritmul leagănului în care se aşezaseră. O sărută adânc şi-i simţi gustul dulce al respiraţiei.

Un singur pahar de vin nu avea cum să o ameţească, se gândi ea, punându-i mâna pe piept. Şi nici sărutul acesta cu un bărbat pe care îl cunoştea de-o viaţă.

Tulburată, se trase puţin înapoi.

— Cam, mă gândeam că…

— Las c-ai să te gândeşti mai târziu, murmură el şi-o trase din nou la piept.

Fata aceasta pe care o ştia din copilărie era de-a dreptul exotică. Nici că se putea un cuvânt mai potrivit. Atingerea ei îl tulbură profund. Îşi dădu seama că o săruta sălbatic, dar nu se putu abţine. O dorea din ce în ce mai mult.

— Ooo, reuşi ea să spună. El surâse.

— E de bine, sau de rău?

— Ooo, pur şi simplu!

Îşi duse paharul la buze, cu mâini tremurătoare. Vinul îi răcori gura, care îi ardea.

— Am crezut că mă întorc aici să mă liniştesc şi să mă relaxez.

— În seara asta e multă linişte.

— Mda.

Dacă o mai săruta o dată, cu siguranţă că nu se va mai putea controla.

— Cam, am fost întotdeauna de părere că într-un loc ca acesta lucrurile trebuie să meargă încet. Foarte încet.

— Bine.

O trase înapoi şi-i aşeză capul pe umăr. Aşteptase zece ani, îşi zise el, punând leagănul în mişcare. Aşa că nu se putea spune că se grăbise.

Greierii începură să cânte. Niciunul din ei nu observă că erau priviţi printr-o lentilă.

Capitolul 7

Deşi Ernie Butts considera şcoala, în cel mai bun caz, o pierdere de – vreme, îi plăceau, totuşi, orele de chimie. Era ceva fascinant în arzătoarele Bunsen, în eprubete şi în mojarele Petri. Se plictisea învăţând pe de rost sistemul periodic, dar el nu avea probleme cu memoria. Şi nici cu identificarea elementelor necunoscute din amestecuri.

De fapt, necunoscutul îl atrăsese întotdeauna.

Cel mai mult, însă, îi plăceau orele de laborator. Când făcea amestecuri şi teste, se simţea puternic, avea totul sub control. Măsura, crea şi determină proporţii, având sentimentul că face o bombă. Nu una amărâta ca aceea a lui Denny Moyers, pe care acesta o pusese, în trimestrul al treilea, în vestiarul fetelor. Chestiuni de felul acesta erau copilării. Ernie voia ceva care să bubuie şi să strălucească, să spargă ferestrele şi să provoace o adevărată isterie, în sensul clasic al cuvântului.

El era în stare să facă aşa ceva; şcoala şi cărţile pe care i le cumpăraseră părinţii lui îi furnizaseră toate cunoştinţele, în acest sens. Cu siguranţă că putea. Iar dacă, într-o zi, o va face, nu se va lăsa descoperit, ca prăpăditul ăla de Moyers. Puterea adevărată nu constă în a te lăuda peste tot cu faptele tale, ci în a-i face pe oameni să rămână cu gura căscată.

În timp ce răsfoia manualul, Ernie îşi ridică privirea spre James Atherton care îşi repeta instrucţiunile. În ceea ce îl privea pe Ernie, el considera că Atherton era mai rău decât ceilalţi adulţi. Spunea de zece ori acelaşi lucru, cu vocea lui liniştită şi autoritară, întinzându-şi gâtul, din când în când, şi ştergându-şi, la nesfârşit, ochelarii. Ca o girafă cu patru ochi, se gândea Ernie.

Toată lumea ştia că făcuse ceva bani în viaţa lui şi nu avea nevoie să profeseze. Dar nu se clintea de acolo, trimestru după trimestru, în costumele lui demodate, cu cravată, încercând să predea reacţiile chimice unor copii

pe care îi durea-n cur de ele.

Oamenii ziceau că o făcea din pasiune, dar el ştia că e un idiot.

Faptul că mai era şi primar în Emmitsboro îl amuza, la modul amar, pe Ernie. Ce avea de făcut în oraşul ăsta de rahat? Să hotărască nuanţa băncilor din parc?

— Proba de laborator va constitui un sfert din notă pe care o veţi obţine la sfârşitul acestei clase.

Atherton îşi continuă peroraţia, uitându-se la elevii lui şi oftând uşor. După treizeci de ani de profesorat, putea citi, încă de pe acum, pe chipurile elevilor rezultatele finale. Cel puţin zece la sută din clasă nu vor trece şi foarte mulţi abia vor reuşi să obţină nota minimă de promovare.

— Domnişoară Simmons, poate vrei să renunţi la cutia aceea cu pudră, pentru moment.

Se auziră câteva chicoteli, în timp ce Sally Simmons îşi băgă repede fardurile în geantă.

— Veţi lucra în echipă, continuă Atherton, aranjându-şi meticulos teancul de hârtii pe care voia să le distribuie.

— Partenerii sunt notaţi pe lista aceasta. Vă sugerez să vă familiarizaţi cu treptele experimentului. Testul scris va avea loc peste două săptămâni.

În timp ce foile circulau prin clasă, se auzeau comentarii şoptite şi chicoteli. Ernie luă la cunoştinţă, fără prea mult interes, că Sally Simmons îi era parteneră

de laborator.

— Rămâne la alegerea fiecărei echipe cum să-şi organizeze munca, zise Atherton, de la catedră.

În felul lui distant, îl studia, totuşi, pe fiecare elev. Îi cunoştea mai bine decât îşi închipuiau ei.

— Nu uitaţi că sunteţi parteneri şi că nota, bună sau rea, va fi aceeaşi pentru fiecare. Puteţi trece la locurile voastre, să vă faceţi un plan.

Îşi ridică degetul osos:

— În linişte!

Atherton aruncă o privire la ceas, mulţumit că nu mai avea decât zece minute.

— Aşadar, suntem parteneri, încercă Sally să-i zâmbească.

Deşi îl ştia pe Ernie de ani de zile, nu îşi dădea seama ce-i cu el. Era ba furios, ba deprimat. Iar ea avea o adevărată atracţie fată de rebeli.

— Mda, zise Ernie, uitându-se la ea iritat, ceea ce-o făcu să-şi lângă buzele.

— Cred c-am putea studia puţin teoria, după ore, într-o zi. Dacă vrei, vino la mine acasă.

— După ore, lucrez.

— Păi… atunci, după ce termini lucrul. Aş putea veni eu la tine, dacă asta-ţi convine mai mult.

El continua să se uite la ea, ceea ce o făcu să se joace cu o şuviţă de păr, apoi cu nasturii de la cămaşă. Sub sutienul negru, de dantelă, pe care îl şterpelise de la sora

ei, inima îi bătea într-un mod plăcut.

— De obicei, termin pe la nouă, îi spuse Ernie. Putem lucra la mine acasă… N-o să ne deranjeze nimeni, zâmbi el, arătându-şi dinţii. Numai dacă nu se amestecă Josh.

Ea zâmbi iar, ceva mai relaxată.

— Putem să facem abstracţie de asta. Josh e drăguţ, dar nu constituie o problemă.

— Da? Mi s-a părut că sunteţi destul de apropiaţi, în ultimele săptămâni.

Îşi dădu pe spate părul ei negru şi des.

— Ne-am distrat şi noi puţin. Oamenii ne-au şi pus împreună, după povestea aceea cu mormântul gol. Dacă vrei, putem să ne întâlnim diseară, să începem.

El zâmbi uşor.

— Mda, să-ncepem.

Se întreba dacă mai era virgină.

După terminarea orelor, Ernie plecă cu maşina spre casa lui Clare. Nu îl deranja să facă dragoste cu Sally, dar visurile lui cele mai fierbinţi se concentraseră asupra noii sale vecine. Îşi imagina cum ar fi să se culce cu amândouă, aşa cum văzuse pe caseta aceea porno, pe care o luase de la Less Gladhill, la benzinărie.

Îi transpiraseră palmele, gândindu-se la asta. Iubea ideea de dominaţie, de putere. Ar fi ceva să le aibă pe amândouă. Se va simţi foarte important.

Parcă pe aleea lui Clare şi opri motorul. Se uită de

acolo cum lucra cu daltă şi cu ciocanul. Astăzi era mai cald, aşa că ea era îmbrăcată în pantaloni scurţi, cu franjuri, şi într-un tricou larg, care îi alunecase pe unul din umeri.

Cum ar fi să între şi să-i smulgă tricoul acela de pe ea? Chiar acum şi aici. Parcă o vedea cum i se măresc ochii şi pupilele, de frică şi de uimire. Apoi, ar trântit-o pe ciment. Cu siguranţă, s-ar zbate. Dar apoi… apoi s-ar înfierbânta şi l-ar primi plină de dorinţă.

Nu îi plăcea deloc că şeriful Rafferty îi dădea târcoale, dar asta nu îl descuraja prea tare. Ernie îşi închipuia că nu-i va fi greu să scape de el.

Coborî din camionetă şi se îndreptă spre ea.

Concentrată să dea metalului forma dorită, Clare nu, îl observă decât când ajunsese foarte aproape de ea. Ea se îndreptă şi îşi masă spatele cu mâna. Apoi, zâmbi.

— Bună.

Curbându-se astfel, sinii îi străpunseră tari tricoul de bumbac. Îşi imagină că-i strivea în mâinile lui.

— Ai zis că pot trece pe aici, după şcoală.

— Da, aşa am spus, zise ea, punând ciocanul alături. Mă bucur c-ai venit.

Tăcu o clipă, pentru a reveni la realitate.

— Ascultă, în bucătărie e un scaun. Du-te şi ia-l aici. Dacă vrei, poţi să-ţi torni şi un pahar cu Pepsi.

Când se întoarse, băiatul eliberase una din mesele ei de lucru.

— Aşează-te aici. Poate vrei să-ţi odihneşti braţul, din când în când. Dacă oboseşti, nu te sfii să-mi spui.

Se săltă şi ea pe masa de lucru, dădu mai încet radioul din. Care se auzea vechea formaţie Moody Blues şi-i făcu un semn să stea jos.

— Voi face câteva schiţe. Dacă vrei, pune-ţi braţul pe banca aceea, cu pumnul strâns… aşa! spuse ea, zâmbindu-i. Cu şcoala, cum stai?

— Bine.

— Mi se pare că nu mai ai decât câteva săptămâni.

Ea desena în caietul de schiţe, în timp ce vorbea, încercând să-l facă să se simtă relaxat.

— Mda.

Cam tăcut băiatul acesta, se gândi ea, aşa că mai încercă o dată.

— Faci vreun sport, ceva?

— Nu, nu fac sport.

— Ai vreo prietenă?

Privirea lui îi mângâie picioarele, până sus.

— Nimic special.

— Aaa, eşti un bărbat înţelept! Părinţii tăi cu ce se ocupă?

El se strâmbă, din obişnuinţă.

— Au magazinul acela, pentru pizza.

— Serios? se miră ea şi se opri din. Desenat. Am cumpărat şi eu de acolo, acum două seri. E absolut delicioasă. Trebuie să-ţi spun că pizza de la New York

m-a determinat să iau hotărârea de a mă întoarce aici. Nici nu se compară cu cea de la Rocco.

El ridică din umeri, jenat că spusele ei îi făceau plăcere.

— Nu e nicio scofală.

— Uşor de zis, atunci când te-ai obişnuit de mic cu ea. Desfăţi pumnul şi răsfiră-ţi degetele. Mm-mm.

Continuă să schiţeze încruntându-se concentrată.

— Înainte de-a te muta aici, unde ai locuit?

— În New Jersey.

— Daaa? Şi cum de v-aţi mutat aici?

Ochii lui căpătară din nou expresia aceea morocănoasă.

— Nu mă-ntreba pe mine. Ei s-au mutat. Ea îi zâmbi împăciuitoare:

— Nu e un loc chiar aşa de rău.

— E mort. Îl urăsc. Oamenii stau şi cască gură cum creşte iarba.

Trei idei, în două cuvinte, se gândi ea. Sentimentele lui erau, într-adevăr, puternice.

— E greu acum să mă crezi că va veni o vreme când ai să-ţi doreşti şi tu să te uiţi cum creşte iarba.

— Da, ţi-e uşor să vorbeşti aşa, mormăi el, imitând-o. Poţi să te întorci la New York de câte ori vrei.

Ai dreptate.

Iar copiii, oricât ar fi luptat pentru independenţa lor, erau aici blocaţi.

— Oricum, nu mai e mult şi vei putea decide singur. Ţi-ar plăcea la Los Angeles?

— Mda. Scap eu de aici.

Rămase din nou cu ochii pironiţi la picioarele ei. Pantalonii îi erau foarte scurţi, dezvăluindu-i coapsele.

— Ai fost vreodată acolo?

— Da, o dată sau de două ori. Nu se prea potriveşte gusturilor mele. Să-mi spui neapărat ce părere ai, când te vei duce acolo. Strânge din nou pumnul.

Clare întoarse pagina caietului de schiţe şi clătină din cap.

— Aş vrea să-ţi desenez braţul până mai sus de umăr, aşa cum porneşte copacul din rădăcini. Vrei să-ţi dai jos cămaşa? E destul de cald.

Ea se uită la el, cu ochii încărcaţi de tainele acelea ale lui. În timp ce îşi trăgea tricoul peste cap, era sigur că îl dorea.

Clare îl vedea ca pe un băiat subţirel şi revoltat, care făcea primii paşi spre bărbăţie. Dar lucrul care o interesa cu adevărat era braţul acela mlădios, surprinzător de musculos, a cărui forţă nu se dezlănţuise încă.

— Da, cred că aşa, spuse ea şi se dădu jos de pe masă. Lasă-mă să ţi-l aranjez eu. Nu-ţi voi cere să stai aşa prea multă vreme, pentru că ştiu că e incomod.

Ea îi luă braţul, i-l ridică de cot şi i-l îndoi. Apoi îi strânse mâna într-a ei, ca să-i închidă pumnul.

— Aşa! Dac-ai putea să-l ţii în unghiul acesta… Bine.

Acum imaginează-ţi-l puţin. Minunat! Eşti un fenomen!

Se dădu înapoi şi-i zări pandantivul de la gât. Era din argint şi avea o formă ciudată. Ca o pentagramă, se gândi ea, şi îşi ridică ochii spre el.

— Ce-i asta? O amuletă norocoasă?

Băiatul îşi acoperi pentagrama cu mâna liberă.

— Cam aşa ceva.

” Temându-se să nu-l facă să se simtă prost, ea îşi luă iar caietul cu schiţe.

Lucră o oră, lăsându-l să-şi odihnească braţul de mai multe ori. Din când în când, îi surprindea privirea, care avea o strălucire mult prea matură pentru vârsta lui. Trecu, însă, peste asta, uşor amuzată şi flatată la gândul că o plăcea.

— Nemaipomenit, Ernie! Crede-mă! Mi-ar plăcea să fac nişte modelaje. Poate mai treci pe aici, când ai timp.

— Bine.

— Să-ţi dau nişte bani.

Rămas singur, îşi roti privirea prin garaj. În momentul în care văzu sculptură din colţ, rămase cu ochii la ea. Îşi duse iar mâna la pentagramă şi o strânse, în timp ce studia lucrarea aceea jumătate bărbat, jumătate bestie făurită din metal şi coşmaruri.

Era un semn, se gândi el, şi respiraţia i se acceleră, întinse degetele tremurătoare, s-o atingă plin de veneraţie. Ea îi fusese adusă aici special. Ritualurile, ofrandele pe care le făcuse îi erau răsplătite. Domnul

întunericului i-o dăduse cadou. Nu mai trebuia să aştepte decât locul şi momentul potrivit.

— Ce părere ai de lucrarea aceasta?

Ernie îşi trase tricoul cu grijă, înainte de a se întoarce. Clare stătea în picioare, în spatele lui. Se uita şi ea la sculptură. Îi simţea mirosul de săpun amestecat cu acela de transpiraţie.

— Are forţă."

Fu surprinsă să audă o asemenea remarcă din gura unui băiat de şaptesprezece ani. Intrigată, întoarse capul şi se uită la el.

— Te-ai gândit vreodată să devii critic de artă?

— De ce-ai făcut-o?

— Nu-mi dau seama. Nu m-am putut abţine. Răspunsul lui fu perfect:

— Ai să faci şi mai mult.

Clare se uita la grămada de metal de pe masa ei de, lucru.

— Da, se pare că da. Revenindu-şi, îi întinse câteva bancnote:

— Îţi mulţumesc că mi-ai pozat.

— Mi-a făcut plăcere. Şi de tine îmi place.

— Bine. Şi eu te plac.

Sună telefonul. Clare se îndreptă spre uşa de la bucătărie.

— Acum trebuie să plec. Pe curând, Ernie.

— Mda.

Îşi şterse mâinile umede de pantaloni.

— O să ne vedem foarte curând.

Clare deschise frigiderul şi ridică receptorul în acelaşi timp.

— Alo?

Scoase din frigider un hot dog, muştar, murături şi un suc. Auzi o respiraţie grea şi vâscoasă, în receptor. Ea surâse, puse hot dog-ul în cuptorul cu microunde, suflând şi ea, din când în când în receptor şi spunând „Da", sau „O, da". După ce potrivi timpul, desfăcu sticla. „O, Doamne, nu te opri!" Scoase un geamăt prelung.

— Ţi-a plăcut? răsună o voce masculină, de bas.

— Minunat! Incredibil! Cel mai bun! Luă o înghiţitură zdravănă de Pepsi.

— Jean-Paul, dai nişte telefoane superbe.

Scoase hot dog-ul din cuptor, îl puse pe pâine şi turnă nişte muştar.

— Dacă află Angie…

— Sunt la celălalt telefon, idioato! chicotind, Clare îşi mai luă nişte murături.

— Oo, atunci, ai descoperit totul! Aşadar, ce s-a întâmplat?

— După chestia asta, sunt făcut zob! zise Jean-Paul.

— Termină! spuse Angie blând. Am vrut să vedem ce mai faci.

— Foarte bine.

Satisfăcută, Clare muşcă din sandviş.

— Chiar foarte bine, mormăi ea, cu gura plină. Tocmai am terminat de făcut nişte schiţe, cu un nou model. Puştiul are nişte braţe grozave.

— Serios?

Amuzată de intonaţia lui Angie, Clare dădu din cap.

— Când am spus „puşti", n-am făcut nicio metaforă. Are vreo şaisprezece-şaptesprezece ani. Am mai făcut nişte schiţe şi cu o veche prietenă de-a mea, care e chelneriţă. E o adevărată poezie în mişcare. Şi am mai pus ochii pe nişte mâini fabuloase.

— Poate şi la fată… Chiar tot trupul…

Oare cum ar reacţiona, dacă i-ar cere să-i pozeze nud?

— Pari foarte ocupată, chirie, spuse Jean-Paul, luând o bucată de ametist de pe biroul lui.

— Chiar aşa. Angie, ai să fii mulţumită să afli că am lucrat zi de zi. Şi-am făcut treabă bună, adăugă ea, săltându-se pe masă şi muşcând din nou din sandviş. Am terminat o sculptură.

— Şi? O ispiti Angie.

— Aş prefera să vezi cu propriii tăi ochi. Eu sunt încă în mijlocul evenimentelor.

Cu telefonul sprijinit de ureche şi umăr, Jean-Paul se juca cu piatra aceea, trecându-şi-o dintr-o mână într-alta.

— Şi cum e viaţa la conac?

— La moşie, îl corectă ea. De ce nu vii să te convingi

tu însuti?

— Angie, ţi-ar plăcea vreo câteva zile la tară? Inhalăm parfumul vacilor şi facem dragoste în fin.

— Să mă mai gândesc.

— O săptămână în Emmitsboro nu înseamnă o călătorie la capătul pământului.

Clare insistă asupra acestei idei, în timp ce mai muşcă o dată din sandviş.

— Pe aici, n-avem tauri sălbatici şi nici violatori.

— Je suis desole, zise Jean-Paul ironic. Atunci, ce aveţi, chirie?

— Linişte şi pace. Un fel de plictiseală confortabilă. Se gândi la Ernie, la nemulţumirea şi neliniştile lui.

— După ce am să vă arăt bufetul Marthei şi taverna lui Clyde, ne aşezăm pe terasă şi ne uităm cum creşte iarba.

— Sună tentant, bombăni Angie.

— Să vedem ce mai avem în program, zise Jean-Paul, hotărându-se pe loc. Mi-ar plăcea să mergem la Clyde.

— Excelent!

Clare ridică sticla, în semn de toast.

— O să vă placă mult. E prototipul oraşului american. Nu se întâmpla niciodată nimic, la Emmitsboro.

Căzu o ploicică deasă de primăvară, umplând cercul din pădure de noroi. Nu era niciun foc în groapă, doar cenuşă rece şi oase. Felinarele luară locul lumânărilor.

Norii umbreau luna şi acopereau stelele.

Hotărârea fusese luată şi puteau să aştepte. În noaptea aceasta nu erau decât cinci siluete cu glugă. Vechea gardă. Adunarea aceasta, ritualul, rămâneau o taină pentru ceilalţi. Erau numai pentru cei aleşi.

— Doamne, e groaznic în noaptea asta!

Biff Stokey îşi făcu mâna căuş, să-şi protejeze ţigareta de ploaie. Nu aveau să fie nici droguri, nici incantaţii şi nici prostituate, în seara aceasta. În cei douăzeci de ani de când se alăturase grupului, ajunsese să fie dependent, să-şi dorească ritualul, mai mult ca orice.

Dar în seara aceasta, în locul altarului, nu era decât o scândură goală şi o cruce întoarsă. Tovarăşii. Săi erau scorţoşi şi bănuitori. Nu rostea niciunul nimic. Ploaia cădea uşor.

— Ce naiba aveţi? întrebă el. Nu e ca-n alte nopţi.

— Avem de pus la punct nişte afaceri.

Conducătorul grupului păşi în mijlocul cercului şi se întoarse spre ceilalţi. Ochii de sub mască păreau întunecaţi şi goi. Două puţuri gemene ale Iadului. Îşi ridică o mână, cu degetele răsfirate.

— Noi suntem cei aleşi. Suntem cei dintâi. În mâinile noastre, străluceşte puterea. Stăpânul nostru ne-a dat puterea să mai aducem şi pe alţii la el, ca să le arătăm măreţia lui.

Stătea acolo, ca o statuie – o imagine în oglindă, ciudată, a sculpturii de coşmar a lui Clare. Trupul îi era

curbat, gâtul întins, braţele întinse. Ochii îi străluceau de nerăbdare, în dosul măştii, mulţumind pentru puterea ce i se dăduse şi pe care ceilalţi nu aveau să o înţeleagă.

Veniseră cu toţii, ca nişte câini dresaţi, la chemarea lui. Acţionau ca oile, la porunca lui. Şi dacă unul sau doi mai aveau o fărâmă din ceea ce s-ar numi conştiinţă, setea de putere avea să o învingă, până la urmă.

— Stăpânul nostru e nemulţumit. Colţii cer răzbunare. A fost trădat de unul din copiii lui, de unul din aleşii lui. Legea a fost maculată, iar noi o vom răzbuna. În noaptea aceasta, va fi moarte.

Când marele preot îşi coborî braţele, unul din ei scoase o crosă de baseball de sub veşmânt. Biff căscă gura surprins, în momentul în care fu pocnit cu putere, în cap.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, era legat, gol, la altar. Burniţa îi umezise şi-i răcise pielea. Dar asta nu era nimic, în comparaţie cu spaima îngheţată care îi cuprinsese inima.

Stăteau în picioare, în jurul lui, unul la tălpi, unul la cap şi ceilalţi în dreptul şoldurilor. Patru bărbaţi pe care-i cunoştea aproape de-o viaţă. Ochii lor erau străini. Şi el ştiu că vedeau numai moarte în faţa lor.

Focul fusese aprins şi picăturile de ploaie sfârâiau pe butuci, de parcă se prăjea carne.

— Nu! gemu el, încordându-şi mâinile şi picioarele pe blana lunecoasă. Isuse Cristoase, nu!

În disperarea lui, invoca numele Celui pe care îl maculase ani de zile. Simţea gustul fricii, în gură, şi al sângelui, pentru că îşi muşcase limba.

— Nu puteţi face asta! Doar sunt legat prin jurământ! Conducătorul se uită la testiculul cu cicatrice al lui Biff. Semnul trebuia… şters.

— Nu mai faci parte dintre cei aleşi. Ai încălcat jurământul! Ai încălcat Legea!

— Niciodată! N-am încălcat Legea niciodată!

Din cauza zbuciumului, sfoara îi intră în carne, la încheieturi. Pe scândura apărură primele picături de sânge.

— Legea spune să nu ne arătăm colţii la mânie!

— Aceasta este Legea! Încântară ceilalţi.

— Eram beat.

Pieptul începu să i se zbuciume şi vărsă lacrimi puţine, de teroare. Cunoştea toate acele fete ascunse demaşti şi de glugi. Ochii îi treceau de la unul la altul rugători, plini de panică.

— Nu-nţelegeţi c-am fost beat?!

— Ai maculat Legea, repetă marele preot.

În glas, nu i se simţea milă şi nici pasiune, deşi simţea cum aceasta din urmă creşte în el ca un ocean.

— Ai dovedit că nu te poţi ţine de ea. Eşti slab şi astfel fiind, trebuie să fii zdrobit de cei puternici.

Clopotul răsună. Vocea marelui preot se auzi peste suspinele şi gemetele lui Biff.

— O, Domn al Flăcării întunecate, dă-ne putere!

— Putere pentru măreţia ta! Încântară ceilalţi.

— Domn al veacurilor, dă-ne tărie!

— Tărie pentru Legea Ta!

— În nomine Dei noştri Satanas Luciferi excelsi!

— Ave, Satan!

Ridică o cupă de argint.

— Acesta-i vinul amărăciunii. Îl beau de disperare că am pierdut un frate!

Bău îndelung şi cu sete, turnându-şi vinul prin deschizătura măştii, din dreptul gurii. Puse cupa alături, dar tot îi mai era sete. Sete de sânge.

— Pentru că a fost judecat şi-a fost condamnat!

— Am să te omor! urlă Biff, sfâşiindu-şi carnea de atâta zbucium. Am să vă omor pe toţi. Te rog, Doamne, nu-i lăsa să facă asta!

— Zarurile sunt aruncate. Nu există milă în inima Prinţului Iadului. În numele Lui, invoc Forţele întunericului, să-şi reverse puterea magică asupra mea. Prin toţi Zeii Cenuşii, poruncesc ca asta să se întâmple!

— Invocă numele.

— Baphomet, Loki, Hecate, Beelzebub.

— Noi suntem copiii Tăi.

Zguduindu-se de spaimă, Biff îi ameninţa, îi înjura şi-i implora, pe rând. Marele preot îl lăsă să se umple de groază, continuându-şi incantaţia.

— Glasurile mâniei mele zdrobesc liniştea.

Răzbunarea mea e absolută. Eu sunt distrugerea. Eu sunt justiţia infernală. Invoc pe fiii Domnului întunecat să-l primească pe fratele nostru căzut cu încântare crudă. El a trădat şi gemetele lui chinuite, precum şi stârvul său vor sta mărturie şi exemplu pentru cei care se simt tentaţi să încalce Legea.

— Ooo, fraţi ai nopţii, voi ce veţi străbate prin răsuflarea fierbintea Iadului, începeţi!

Ţipătul lui Biff sfâşie aerul, când îi zdrobiră prima rotulă. ÎI băteau mecanic. Şi dacă simţeau vreo strângere de inimă, aceasta nu se compara cu necesitatea pe care o simţeau de a lovi. Nu se putea compara cu Legea.

Preotul stătea în spate, cu braţele ridicate, privind masacrul. Mai poruncise de două ori uciderea fraţilor. Şi de două ori simţise revolta fierbând în sufletul celorlalţi. Era conştient că pe mulţi îi nemulţumea îndepărtarea de la puritatea iniţială a sectei lor. Alţii erau însetaţi de şi mai mult sânge, sex şi depravare.

Asemenea lucruri se mai întâmplaseră.

El hotăra dacă fiii săi urmau sau nu linia directoare pe care le-o trasase. El hotăra cine nu fusese în stare să plătească birul.

Biff urlă din nou şi plăcerea din sufletul marelui preot se înălţă.

Nu aveau să îl omoare repede. Aşa era metoda. La fiecare pocnitură a lemnului pe os, sângele marelui preot devenea tot mai fierbinte, tot mai rapid. Ţipătul

continuă, inuman, piţigăiat şi sfâşietor.

Un prost, se gândi marele preot, simţindu-şi măruntaiele fremătând. Uciderea unui netrebnic era o pierdere de vreme, dacă nu luai în considerare plăcerea actului în sine. Dar această moarte va sta mărturie în fata celorlalţi. Se vor teme de mânia întunecată. De mânia Lui. Pentru că el ajunsese să înţeleagă, de multă vreme, că nu Satan conducea aici, ci ei însuşi.

El era puterea.

Măreţia morţii era el. Plăcerea uciderii era a lui.

În timp ce ţipătul se stinse într-un geamăt gâlgâit, făcu un pas în fată. Ridică a patra crosă şi se uită la Biff. Observă că în ochii împăienjeniţi de durere, mai era o umbră de spaimă. Poate şi un – pic de speranţă.

— Te rog.

Îi ţâşni sângele pe gură şi se înecă. Biff încercă să ridice o mina, dar degetele îi erau ca nişte rămurele frânte. Nu mai simţea nicio durere acum. Trecuse pragul pe care îl putea îndura un om.

— Te rog, nu mă omorî. Am depus jurământul. Am depus jurământul.

Marele preot abia de-l mai privea, ştiind că momentul acela măreţ se apropia de sfârşit.

— El este Judecătorul, El este Conducătorul. Ceea ce am făcut noi a fost în numele Lui.

Îşi îndreptă ochii strălucitori spre fata lui Biff, încă întreagă:

— Cel ce moare în noaptea asta va fi aruncat în ghearele chinurilor, în ale mizeriei. În haos.

Vederea lui Biff se înceţoşa şi îşi revenea, apoi se înceţoşa din nou. La fiecare răsuflare, sângele îi ţâşnea din gură. Nu mai putea ţipa. Ştia că era mort şi că rugăciunile care îi răsunau în mintea lui tulbure se amestecau cu incantaţiile. Către Iisus. Către Lucifer.

— Ne vedem în Iad, mai putu el rosti.

Preotul se aplecă deasupra lui, aproape, astfel încât să nu-l mai audă nimeni, în afară de Biff.

— Acesta-i Iadul.

Cu o plăcere tremurătoare, îi dădu lovitura de graţie. Sămânţa i se împrăştie pe pământ.

În timp ce ardeau crosele în groapa rituală, noroiul începu să mustească de sânge.

Capitolul 8

Cam stătea lângă gardul din. Partea de est a lanului de porumb al lui Matthew Dopper. Cu şapca trasă pe ochi, ca să nu fie orbit de soare şi molfăind cu obrajii umflaţi, stătea Dopper însuşi, în tractorul lui. Motorul păcănea alene. Fiul lui mai mare i-l pusese la punct. Îl pasiona mai mult să se ocupe de motoare, decât să are ogorul.

Cămaşa lui decolorată era deja udă de sudoare, deşi nici nu se făcuse zece dimineaţa. Îi lipseau primele falange de la două degete ale mâinii stângi – un accident cu o combină. Lucrul acesta nu îl împiedica să

muncească şi nici să se ducă în fiecare miercuri la popice. Dar îi crease un anumit respect pentru maşini.

Albul ochilor îi era permanent străbătut de vinişoare roşii, după cincizeci de ani nenorociţi, petrecuţi în vânt şi în praf de fân. Pe chipul lui bătucit se citea o încăpăţânare mohorâtă.

Se născuse la fermă pe care o preluase când bătrânul lui dăduse ortul popii. De când fratele lui, Junior, se prăpădise în pădure, Matthew Dopper moştenise fiecare pietricică afurisită din fermă aceasta de optzeci şi cinci de pogoane. Trăia, muncea şi avea să moară aici. N-avea nevoie de Cameron Rafferty să vină şi să-i fluture insigna pe sub nas, să-l înveţe ce avea de făcut.

— Matt, e a treia plângere pe luna asta. Ca răspuns, Dopper scuipă într-o parte.

— Afurisiţii ăia de la câmpie s-au găsit să se mute aici, şi-au plantat prăpăditele alea de case pe ogorul Hawbaker şi acum încearcă să-mi facă vânt. Nu mă clintesc! Ăsta-i pământul meu!

Cam îşi propti cizmă în gard şi se rugă să nu-şi piardă cumpătul. Mireasma îngrăşământului dospit îl făcea să-i tremure nările.

— Nimeni nu încearcă să te alunge de aici, Matt. Nu trebuie decât să pui câinii ăia în lanţuri.

— Ferma asta a avut câini de sute de ani, scuipă el, din nou. Şi n-au fost legaţi niciodată.

— Lucrurile se mai schimbă, câteodată.

Cam se uită în depărtare, spre casele acelea ca nişte cutiuţe. Cândva, acolo nu existau decât poieni, lunci şi păşuni. Dacă treceai în zori sau în amurg, era imposibil să nu vezi căprioarele păscând. Acum, oamenii lansau sateliţi şi îşi împodobeau grădinile cu cerbi de porţelan.

Deci, cum să nu simpatizeze cu Matt? Dar indiferent de ceea ce simţea, trebuia să-şi facă datoria.

— Câinii tăi nu stau numai la fermă, Matt, asta-i problema.

Matt rânji.

— Le-a plăcut întotdeauna să se cace pe pământurile Hawbaker.

Cam nu se putu abţine să nu surâdă. De trei generaţii exista o luptă mocnită între Dopper şi Hawbakeri. Lucrul acesta îi făcea pe toţi să se simtă bine. Se sprijini de gard şi îşi aprinse o ţigară.

— Mi-e dor să-l văd pe bătrânul Hawbaker pe cositoarea lui mecanică.

Dopper îşi ţuguie buzele. Adevărul era că şi lui îi lipsea Hawbaker. Şi încă foarte tare.

— Socotesc că a făcut ce s-a gândit că e mai bine. Şi-a obţinut ceva profit.

Îşi scoase o zdreanţă şifonată şi îşi suflă nasul, din toate puterile.

— Dar eu nu mă mişc de aici. Până mor. Îmi lucrez pământul.

— Să ştii că mă strecuram, uneori, şi-ţi furam

porumb. Ştiu.

O clipă, resentimentul din ochii lui se mai estompă, la această amintire.

— Eu cultiv cel mai bun soi Silver Queen, din ţinut, întotdeauna am făcut asta. Şi n-o să mă schimb.

— N-am nimic împotrivă. Plecăm, apoi, în pădure, cu cortul, şi-l coceam la foc.

Îi zâmbi lui Matt, amintindu-şi gustul acela dulce ca mierea.

— Credeam că te păcăleam.

— Ştiu întotdeauna ce se petrece pe ogorul meu.

Îşi aranjă şapca. Pentru moment, ochii i se cufundară în pădurea din depărtare.

— Să ştii că nu mă deranja că luaţi acolo doi-trei ştiuleţi.

— Acum vine iulie! N-am să uit ce-ai spus. Oftă uşor.

— Ascultă, Matt. Mai sunt şi copii pe acolo. O mulţime. Ciobăneştii ăia ai tăi germani sunt ca nişte fiare.

Dopper se enervă din nou:

— N-au muşcat pe nimeni.

— Nu încă.

Cam expiră puternic. Ştia că-şi va răci gura de pomană, amintindu-i de legea din ţinut, în legătură cu câinii. Nimeni nu ţinea cont de ea. Dar oricâtă simpatie ar fi avut faţă de Matthew, nu putea să rişte ca unul din câinii lui să muşte un copil.

— Matt, ştiu că nu vrei nici tu să se-ntâmple ceva neplăcut.

Înainte ca acesta să poată protesta, şeriful ridică o mână.

— Ştiu că sunt câini prietenoşi, de cele mai multe ori. Mai ales cu tine. Dar nimeni nu poate prevedea ce vor face în prezenţa străinilor. Dacă se întâmpla ceva, câinii vor fi omorâţi, iar tu, dat în judecată. Uşurează această situaţie. Leagă-i, fă-le o curte, undeva, în grădina ta.

Dopper se uită fix la Cam, apoi scuipă. Avea el motivele lui, pentru care ţinea cei trei câini mari. Şi încă foarte serioase. Bărbatul trebuia să îşi apere familia şi pe el însuşi de… îşi aruncă din nou privirea spre pădure, doar o clipă… de orice pericol.

Nu-i plăcea să facă niciun compromis. Dar ştia că dacă nu se va conforma, îşi va face apariţia vreun căcăcios, de la ASPCA şi-o să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala. Sau prăpădiţii ăia de la câmpie au să-l dea în judecată. Nu-şi permitea să plătească rahaturile ălea de taxe avocăţeşti.

— Am să mă mai gândesc.

De şase săptămâni de când îl tot bătea la cap, acesta fu primul semn că începea să coopereze. Cam fumă liniştit şi se uită la omul din tractor. Câinii vor fi legaţi, se gândi şeriful, pentru că bătrânul Matt nu riscă să îi piardă nici pe ei, nici ferma.

— Ce-ţi mai face familia? îl întrebă Cam, dorind să

încheie discuţia pe un ton prietenos.

— Destul de bine, răspunse Dopper ceva mai relaxat. Sue Elen a divorţat de prăpăditul ăla de negustor de maşini.

Îi rânji lui Cam:

— Ai cam pierdut ocazia să fii primul la rând. S-ar putea să se uite la tine, acu, că ai bani şi-o slujbă bună.

Fără să se simtă ofensat, Cam îi întoarse surâsul:

— Câţi copii are acum?

— Patru. Cretinul ăla s-a suit pe ea, de parc-ar fi strănutat. Are şi ea o slujbă. E funcţionară la centrul comercial. Nancy are grijă de ăia mici.

Îi povesti, apoi, de băiatul cel mare, care ar fi trebuit să se întoarcă de la hambar de vreo oră, apoi, despre cel mic, care era la colegiu.

— Imaginează-ţi că puştiul s-a dus la şcoală să-nveţe cum se lucrează pământul.

Dopper scuipă din nou, contemplativ.

— Socotesc că lucrurile se schimbă, fie că vrei, fie că nu. Trebuie să mă întorc la lucru.

— Să ştii că au lanţuri la magazin, zise Cam şi îşi stinse ţigara. La revedere, Matt.

Dopper îl urmări cu privirea, până ajunse la maşină, apoi se uită la grupul de case din depărtare. Afurisiţii ăia de la câmp, îşi spuse el, apoi ambală motorul tractorului.

Cam întoarse maşina, ridicând un nor de praf şi stârnind prundişul. Merse pe marginea pădurii lui

Dopper, pe unde frunzişul era des şi verde. Gândul îi zbură către adolescenta lui. Se revăzu cu o grămadă de porumbi furaţi de la Dopper, în braţe, câteva beri în rucsac împreună cu un pachet de Marlboro şi o cutie de chibrituri. Uneori era singur şi se ducea să-şi lângă rănile provocate de tatăl său vitreg. Alteori, mergea însoţit de Blair Kimball, de Bud Hewitt, de Jesse Hawbaker sau de alţii, cu care îi plăcea să-şi piardă vremea pe atunci.

Se aşezau pe lângă foc, în miresmele acelea de porumb copt şi de cârnaţi prăjiţi, trăgând câte-o bere, spunând tot felul de minciuni despre fete şi relatând istorii de groază despre Junior Dopper, care te făceau să ţi se ridice părul măciucă.

Era ciudat că se tot duceau acolo, deşi le era frică. Poate tocmai de aceea, se gândi el. Era locul lor de taină, bântuit şi ciudat.

Uneori, aveau impresia că sunt însoţiţi de cineva, prin pădurea întunecoasă.

Simţi şi acum fiorul. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, îşi zise el zâmbind. Fantoma fără chip a lui Junior Dopper îl mai făcea şi acum să simtă furnicături pe şira spinării.

Se depărtă de pădure, hotărât să se ducă să-l liniştească pe ultimul reclamant al lui Matt Dopper. Maşina aluneca uşor pe drumul povârnit şi şerpuit, amintindu-i de plimbarea cu motocicletă, împreună cu

Clare.

Fusese tare bine. Îşi amintea de copilărie, acolo, lângă pârâu.

Numai că atunci când o sărutase, nu fusese deloc simplu. Se simţise ca trăsnit. Cum de-i scăpase ea, atunci, în adolescentă? Era hotărât să nu-şi repete greşeala.

După ce-şi va termina treburile, avea să treacă pe la ea. Spera să o găsească la lucru. O va invita la masă sau la film şi, în funcţie de reacţia ei, o va face să aducă din nou vorba de casa lui. Apoi, vor face ce le va veni mai la îndemână.

Ea nu voia să fie luată repede, îşi aminti el. Din păcate, răbdarea nu fusese niciodată punctul lui forte.

După ultima curbă, văzu doi copii cu biciclete. Chiuleau de la şcoală, bănui el, şi nu putu să nu le dea dreptate, într-o asemenea dimineaţă de mai.

Opri aproape cu regret, ca să-şi facă datoria. Coborî din maşină şi se îndreptă spre băieţi.

Îi recunoscu pe amândoi – avantajele şi dezavantajele orăşelelor mici. Unul era Cy Abbot, fratele mai mic al lui Josh, cel cu cimitirul, şi Brian Knight, nepotul lui Min Atherton. Deşi îi venea să le facă cu ochiul şi să le zâmbească, se apropie sobru de ei. Amândoi erau cam vineţi la gură şi Cam se întrebă dacă le era chiar aşa de frică sau mestecaseră tutun.

— Aşadar, zise şeriful, proptindu-şi o mână pe

ghidonul murdar al bicicletei lui Abbot, aţi cam întârziat de la şcoală, nu-i aşa?

Cy deschise gura, dar nu putu să scoată decât un hârâit uşor. Se făcu şi mai palid şi se aplecă să vomite.

— O, la naiba! mormăi Cam şi îşi puse amândouă mâinile pe bicicletă, să nu se răstoarne. Ce s-a întâmplat cu voi doi?

Îşi întoarse privirile spre Brian.

— Ne plimbam de colo-colo şi… şi…

Îşi trecu o mână peste gură şi Cam observă că ochii îi erau plini de lacrimi.

— Bine, îşi îndulci Cam glasul, punându-şi mâna pe umărul tremurător al lui Cy. Ce s-a întâmplat?

— L-am găsit, asta e.

Brian înghiţi în sec, simţind un gust amar în gură.

— Am vrut doar să ne lăsăm bicicletele, să ne ducem să ne jucăm la pârâu. Şi atunci, l-am văzut.

— Ce-aţi văzut?

— Cadavrul.

Deşi ştia că e umilitor ceea ce făcea, Cy nu se putu abţine şi izbucni în plâns.

— A fost îngrozitor, şerifule. Îngrozitor. Atâta sânge!

— Liniştește-te. Ce-ar fi să veniţi amândoi, să staţi în maşină? Eu am să mă duc să văd. Hai, vă pun bicicletele în portbagaj.

Îi conduse pe cei doi copii la automobilul său. Cine ştie? Poate văzuseră o căprioară sau un câine. Dar

mâinile îi erau reci. Cunoştea senzaţia.

— Hai, relaxaţi-vă!

Deschise portiera din spate şi încercă să mai liniştească spiritele.

— Doar n-o să-mi vomitaţi pe covor, nu-i aşa?

Cy conţină să plângă, în timp ce Brian clătină doar din cap. Îl înghionti uşor pe prietenul lui, să-l liniştească.

După cotul cu pietriş al drumului, pământul era acoperit de frunzele căzute de-a lungul toamnelor. Aruncând o ultimă privire spre chipurile livide din maşină, Cam porni pe povârnişul alunecos, din cauza ploii din noaptea trecută.

Mirosea a frunze şi a pământ reavăn. Se vedeau urmele adânci pe unde trecuseră băieţii. Zări, apoi, la fel ca ei, dâra de sânge. Îi simţi mirosul de moarte.

Trebuie să fie un animal, îşi spuse el, recăpătându-şi echilibrul. Lovit de vreo maşină şi care apoi se târâse să moară în pădure. Doamne Dumnezeule! Ce de sânge! Se opri o clipă, să alunge această imagine din faţa ochilor.

Un perete întreg însângerat. Şi ţipătul acela care nu se mai oprea…

Trase aer adânc în piept şi înjură.

Gata! Trecuse! Nu mai era nimic de făcut.

Când văzu cadavrul, stomacul lui nu reacţionă, aşa ca al băiatului. Mai văzuse oameni morţi şi până acum.

Poate chiar prea mulţi. Primul impuls fu să se înfurie că se putea întâmpla una ca asta. Aici, în oraşul lui, în sanctuarul lui.

Apoi, fu cuprins de dezgust şi de milă. Oricine era, nu mai rămăsese din el decât o grămadă de oase şi de carne. Murise oribil. Simţi regretul că băieţii chiuliseră de la şcoală, într-o zi splendidă ca aceasta, numai ca să dea peste ceva ce nu înţelegeau şi nu vor uita niciodată.

Ceea ce nu pricepea el nici după atâţia ani de poliţie erau cruzimile inutile de genul acesta. Asta nu înţelegea Cam.

Cu grijă, ca şi cum n-ar fi vrut să tulbure mortul, se ghemui alături de el. Pe trupul gol se lipiseră frunze ude. Zăcea acolo, cu braţele şi picioarele în nişte unghiuri imposibile, cu fata înfundată în pământ şi în frunze.

În timp ce îl studia, miji ochii. Abia vizibil din cauza sângelui şi-a umflăturilor, îi apăru un tatuaj. I se uscă gura. Ştiu încă înainte de a-i întoarce fata cine era. Se ridică înjurând de lângă cel ce fusese Biff Stokey.

— Doamne. Cam! zise Bud, simţind cum i se ridică un nod în gât. Doamne Dumnezeule!

Se uită lung la cadavrul de la picioarele lui. Era lac de transpiraţie. Se şterse la gură cu mâneca.

— Dumnezeule! spuse el disperat, apoi se întoarse să vomite într-un tufiş.

Ceva mai calm acum, Cam rămase în picioare acolo unde era, aşteptând ca Bud să-şi revină. Undeva, pe

partea cealaltă a pârâului, începu să cânte un cintezoi. Veveriţele se jucau prin arbori.

— Îmi pare rău, reuşi Bud să îngaime, trecându-şi mâna umedă peste faţa transpirată. Pur şi simplu, n-am putut… n-am mai văzut aşa ceva…

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Ţi-ai revenit?

— Mda.

Dar Bud evita să privească în iarbă.

— Crezi c-a fost lovit de vreo maşină? Eu cred c-aşa s-a întâmplat. Apoi a fost rostogolit până aici. Şoferii iau curbele astea mult prea repede, spuse el, ştergându-se la gură. Mult prea repede.

— Nu, nu cred c-a fost lovit de vreo maşină. Nu văd cum i-ar fi zdrobit toate oscioarele din trup.

Cu ochii micşoraţi, Cam se gândea cu glas tare.

— Şi apoi, unde sunt urmele? Cum a ajuns până aici? Unde-i e maşina? Unde-i sunt hainele?

— Păi, bănuiesc… poate s-a îmbătat iar. S-ar putea să-i găsim hainele şi maşina pe drum. Poate se plimba beat, pe drum, a venit o maşină şi…

Îşi dădu, însă, seama că era stupid.

Cam se întoarse şi-i întâlni privirea înspăimântată.

— Cred că cineva l-a bătut pân-a murit.

— Asta e crimă, Dumnezeule! Şi pe aici nu se întâmplă aşa ceva!

Din cauza panicii, vocea lui Bud crescu cu o octavă, apoi reveni.

— N-am mai avut un omor prin părţile astea de când a înnebunit T.R. Lewis, care, şi-a împuşcat cumnatul cu pistolul. N-aveam decât cinci-şase ani, pe atunci. Nu se ucid oamenii, în Emmitsboro.

Judecând după tremurul din glasul lui Bud, Cam îşi dădu seama că-l va pierde de muşteriu, dacă nu-l ia cu binişorul.

— O să-l aşteptăm pe procuror aici. Între timp, trebuie să înconjurăm locul ăsta cu o sfoară şi să începem cercetările.

Cam îşi spuse că e bine să-i dea de lucru lui Bud. Şi, mai era ceva. Cu siguranţă, Biff nu fusese omorât aici.

— Va trebui să facem şi câteva fotografii. Du-te şi ia aparatul de fotografiat.

Se uită în ochii ajutorului său şi-i puse mâna pe umăr.

— Voi face eu fotografiile, spuse el, blând. Tu du-te numai după aparat.

— Bine.

Începu să urce povârnişul. Se opri şi spuse peste umăr:

— Doamne, şerifule! Ce nebunie!

— Mda. Chiar nebunie.

După ce-i aduse aparatul de fotografiat, şeriful îl trimise pe Bud în drum, să îl aştepte pe medicul legist. Alungindu-şi orice gând din minte, Cam îşi începu treaba aceea neplăcută. Observă că încheieturile cadavrului era tăiate de sfoară şi că pe spate nu avea

lovituri.

După ce termină, simţi acută nevoie să fumeze, dar puse aparatul deoparte şi apucă spray-ul de vopsea pe care-l înşfăcase în grabă de la magazia poliţiei. Se aplecă şi apăsă, dar nu se auzi decât un fâsâit. Înjurând, agită bine tubul. Substanţa dinăuntru începu să fiarbă.

Îi plăcuse întotdeauna acest sunet. Avea ceva profesional în el şi îi dădea speranţă. Apăsă din nou.

Observă amuzat că luase un spray cu vopsea galbenă. Aşadar, avea să contureze silueta prăpăditului acestuia nenorocit într-o culoare veselă şi frumoasă.

Începu cu labele picioarelor, încercând că facă abstracţie de degetele lui sfărâmate.

De câte ori nu fusese el lovit de piciorul acesta! Dar mâna îi tremură când începu să-i contureze gamba stânga.

— Ţi-a făcut praf genunchii ăştia nenorociţi! mormăi Cam. Mi-am dorit întotdeauna să mori în chinuri. Se pare că mi s-a îndeplinit dorinţa.

Scrâşni din dinţi şi îşi continuă treaba. Până nu se ridică în picioare, nu-şi dădu seama că îl doare maxilarul. Puse capacul sprayului, apoi îşi aprinse o ţigară.

Îşi aminti de ziua când se uitase ultima oară la un mort. Numai că atunci fusese cineva drag, o persoană cu care stătea adesea de vorbă şi râdea, cineva de care se simţise ataşat.

Cam închise ochii, o clipă, pentru că imaginile trecutului îi apărură şi mai clar în minte. Îl revăzu pe Jake întins pe scări cu sângele ţâşnind din el atât de puternic, încât îşi dăduseră seama amândoi că nu mai era nicio scăpare. Nicio şansă…

A fost greşeala mea", îşi zise el, simţindu-şi transpiraţia curgând pe şira spinări „Greşeala mea".

— Şerifule, şerifule!

Bud îl zgudui. Cam sări şi se uită la el.

— A venit medicul legist.

Cam dădu din cap şi-i dădu sprayul şi aparatul de fotografiat. Lângă Bud stătea medicul legist, cu o servietă neagră în mina. Era un bărbat scund, cu pielea albă şi cu ochii ciudaţi, orientali, negri, uşor piezişi, înconjuraţi de gene lungi. Părul îi era grizonat şi bine pieptănat. Purta un costum bej impecabil, cu papion. Avea vreo cincizeci de ani, vorbă dulce şi timidă. Se simţea mai în largul lui în compania cadavrelor, decât a celor vii.

— Vă salut, domnule doctor Loomis. Aţi venit foarte repede.

— Bună ziua, şerifule, spuse el, întinzându-i o mâna palidă şi osoasă. Se pare că aveţi necazuri.

— Aşa se pare.

Cam simţi nevoia să-şi dreagă vocea.

— Cadavrul a fost găsit de nişte copii, acum vreo oră.

Am făcut deja fotografii şi-am conturat poziţia

cadavrului, aşa că puteţi lucra liniştit.

— Minunat.

Loomis se uită la cadavru. Singura lui reacţie fu să-şi ţuguie buzele. Îşi puse profesional o pereche de mănuşi chirurgicale pe care ie scoase din geantă.

— Doar nu vreţi să… zise Bud, dându-se un pas înapoi. Doar nu vreţi să-i faceţi autopsia aici.

— Nu-ţi face griji, tuşi Loomis surprinzător de tare. Autopsia i-o facem mai târziu.

Cam luă aparatul de fotografiat în mina. Poate era nevoie să mai facă nişte poze.

— Bud, du-te în drum şi nu lăsa pe nimeni să se oprească şi să vină să caşte gura.

— Da, domnule.

Uşurat, Bud porni înapoi, pe povârniş.

— Ajutorul dumitale e cam agitat.

— E tânăr. Şi e la prima crimă...

— Da, da.

Loomis îşi ţuguie buzele din nou.

— Vopseaua nu s-a uscat încă de tot.

— Îmi pare rău. N-am avut altceva la îndemână.

— Nu-i nimic. Voi lucra cu grijă.

Loomis scoase un casetofon micuţ şi îl aşează atent pe o piatră. Vorbi tare, rar şi calm, în timp ce examina cadavrul.

— Va trebui să-l întoarcem cu fata, zise Loomis degajat.

Fără să spună un cuvânt, Cam puse aparatul de fotografiat alături şi îl ajută pe doctor să ridice şi să întoarcă trupul acela. Corpul se bălăngănea ca o pungă de gunoi, înghiţi în sec, auzind zgomotul oaselor care se loveau între ele.

Acum, când îi văzu ochii sticloşi fixându-l, simţi că i se taie picioarele. Spre deosebire de spate, partea din fată a cadavrului era o imagine înfiorătoare de răni şi de oase sfărâmate. Pieptul acela că de taur fusese îngropat în trup, iar testiculele păreau o masă informă.

Avusese dreptate, în ceea ce priveşte genunchii, îşi spuse Cam, întorcându-se să ia aparatul de fotografiat. În timp ce doctorul îşi continua peroraţia presărată cu termeni de specialitate ininteligibili, el începu să facă poze.

Ridicară amândoi privirea, la auzul sirenei unei ambulanţe.

— Nu era nevoie să mai pună sirenă, zise Loomis, plescăind din buze. O să ducem cadavrul la morgă, şerifule, pentru o examinare amănunţită. Cred că nu greşesc afirmând că bărbatul acesta a fost supus unei bătăi crunte. Lovitură care i-a provocat moartea i-a fost, probabil, aplicată în cap. Estimez că decesul a survenit cu zece-cincisprezece ore în urmă. După autopsie, îţi voi da informaţii precise.

— Îmi puteţi spune când voi avea raportul?

— În cel puţin patruzeci şi opt de ore. E nevoie de

formula dentară?

— Poftim?

— De formula dentară.

Loomis îşi scoase mănuşile, le împachetă şi le puse într-o pungă.

— Cadavrul e dezbrăcat şi fără identitate. Din acest motiv te-am întrebat de formula dentară.

— Nu, nu e nevoie. Ştiu cine e victima.

— Bine.

Se uită spre povârniş. Asistenţii lui sosiseră cu un sac mare, de plastic, şi cu o targă. Înainte să vorbească cineva, se auziră frânele unei maşini, care opri în drum. Cam n-o băgă în seamă, presupunând că sunt tot felul de curioşi, pe care Bud avea să-i împiedice să vină aici. Apoi, însă, recunoscu glasul acela, care întrebă agitat: „Cum adică? Came jos acolo?”

Lui Clare i se înmuiară picioarele, la vederea ambulanţei.

— Ooo, Doamne, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? vru să fugă spre povârniş, dar Bud o opri hotărât.

— Nu ai voie să coborî acolo, Clare. Şi nici tu nu vrei una ca asta, crede-mă!

— Nu.

Mintea îi fu invadată de imagini oribile şi crude. Îşi revăzu tatăl întins pe dalele din grădină. Iar acum, Cam.

— Nu, nu şi Cam! Vreau să-l văd! Vreau să-l văd chiar acum! Dă-te la o parte!

Îl împinse pe Bud şi alergă pe povârniş, alunecând drept în braţele lui Cam.

— Ce naiba faci?

— Tu eşti!

Ea îi puse mâna pe faţă. Mai avea loviturile acelea vechi, dar era sănătos şi viu.

— Am crezut că… Nu ţi s-a întâmplat nimic, nu-i aşa? Nimic!

— Nu, nu mi s-a întâmplat nimic. Hai, acum pleacă de aici.

O întoarse, ca să nu vadă scena oribilă de jos, apoi o împinse.

— Nu ţi-am spus să nu laşi pe nimeni aici? se răsti el la Bud.

— El n-are nicio vină.

Îşi duse mâna la gură, încercând să-şi revină, apoi continuă:

— M-am smuls din mâinile lui.

— Acum, e timpul să pleci. Suie-te-n maşină şi du-te acasă.

— Dar…

El îi aruncă o privire dură.

— Treaba asta n-are nicio legătură cu tine şi nu te interesează. Avem timp să ne plângem pe umăr, mai târziu.

— Bine.

Se smuci şi plecă, dar se lăsă pe capota maşinii.

— La naiba, Clare, ţi-am spus că n-am timp de aşa ceva.

Singurul lui gând era s-o facă să plece, înainte ca trupul acela să fie adus sus. O luă de mână şi o trase spre uşa şoferului.

— Lasă-mă!

Se smuci, furioasă până la lacrimi.

— Hei! făcu el şi-i ridică faţa, uitându-se în ochii ei strălucitori. Ce ai?

— Am crezut că e vorba de tine.

Îi dădu mâna la o parte şi vru să deschidă portiera.

— Nu ştiu ce m-a apucat! M-am temut că zaci acolo, rănit sau mort. Am fost o idioată!

Respiraţia lui deveni şuierătoare.

— Îmi pare rău.

Reuşi să deschidă portiera, dar el o închise la loc.

— Fir-ar al naibii, Clare! Îmi pare tare rău. Vino puţin. O trase ia piept, fără să-i ia în seamă zbuciumul.

— Înţelege-mă, Subtirico. Am avut o zi dură.

Ea se linişti. Cam b sărută pe păr, simţindu-i parfumul dulce, atât de diferit de cel rânced, al morţii.

— Îmi pare tare rău.

Ea ridică uşor din umeri, dându-şi seama că îşi pierduseră amândoi cumpătul...

— Las-o baltă!

— Ţi-a fost teamă pentru mine, nu-i aşa?

— A fost un scurt moment de nebunie. Dar mi-a

trecut.

Îl îmbrăţişă şi îl strânse uşor. Îşi va analiză reacţiile mai târziu, îşi spuse ea. Pentru moment, se relaxă.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi spun mai târziu...

Văzu peste umărul ei cum brancardierii urcau povârnişul cu targa.

— Acum, du-te acasă, Clare.

— Să ştii că n-am vrut să mă amestec în treburile tale, începu ea. Ajungând lângă portieră, se întoarse cu intenţia de a-i adresa câteva scuze lui Bud. În clipa aceea, văzu sacul negru, de plastic.

— Cine e? şopti ea.

— Biff.

Se întoarse încet spre Cam.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii nu îi mai ardeau acum. Erau distanţi şi reci.

— Încă nu ştim.

Clare îi atinse mâna uşor.

— Nici nu ştiu ce să zic. Ce-ai să faci acum?

— Acum? spuse el, trecându-şi palma peste fată. Acum am să mă duc la fermă şi-am să-i spun mamei că a murit.

— Merg cu tine.

— Nu. Nu vreau să…

— Poate tu nu. Dar mama ta va avea sigur nevoie de o prezentă feminină.

Îşi aminti de propria ei mamă, cum se întorsese de la întâlnirea aceea mondenă şi văzuse ambulanţă în faţa casei, pe alee, şi o mulţime de lume strânsă pe pajişte, în timp ce soţul ei zăcea într-un sac de plastic.

— Ştiu cum e, Cam.

Fără să mai aştepte încuviinţarea lui, se strecură în maşină.

— Vin în urma ta.

Capitolul 9

Ferma la care crescuse Cam nu se schimbase prea mult, în ultimii treizeci de ani. Mai păstrase, într-o oarecare măsură, farmecul de pe vremea când trăia tatăl lui. În spatele grajdului, pe lângă mulgătoare, păşteau aceleaşi vaci pestriţe. Fâneaţa unduia plăcut sub adierea brizei de primăvară. În curtea păsărilor, o mulţime de găini roşii, Rhode Island.

Casa avea trei nivele, un pridvor larg şi ferestre înguste. Dar vopseaua se cojise şi era murdară. Majoritatea tocurilor ferestrelor erau crăpate, iar din acoperiş lipseau câteva ţigle. Biff nu-şi deschidea portmoneul decât dacă era vorba de băutură sau de curve.

Pe lângă ulicioara noroioasă, se vedeau câteva narcise galbene ofilite. Cam îşi aminti că-i dăduse mamei lui nişte bani împrumut, cu două luni în urmă, pentru nişte pietriş. Îşi închipui că schimbase cecul şi-i dăduse banii

lui Biff.

Ştia că grădiniţa de zarzavat din spatele casei era îngrijită şi plivită. Dar nu mai existau florile care ei îi plăceau, cândva, atât de mult. În locul lor, crescuseră buruieni şi vită sălbatică...

Îşi aminti de o zi foarte asemănătoare cu aceasta, când avea vreo cinci ani; atunci se aşezase pe pământ alături de ea, care săpa un strat de panseluţe. Mama lui cânta.

Oare de când n-o mai auzise cântând?

Îşi parcă maşina la capătul aleii, alături de Buick-ul vechi al mamei sale şi de camioneta ruginită. Nu se vedea automobilul nou şi strălucitor al lui Biff. O aşteptă liniştit şi pe Clare. Ea îl strânse uşor de mână, înainte de a urca scările pridvorului.

Îl văzu bătând la uşă, lucru care o surprinse. Nu-şi putea imagina că bate la uşa casei în care crescuse, câtă vreme mama lui mai locuia acolo. Se întrebă dacă va face şi ea acelaşi lucru, când se va întoarce mama ei, cu Jerry, din Europa. Gândul acesta era dureros, aşa că îl înlătură rapid.

Jane Stokey deschise uşa, ştergându-şi mina udă de şort şi clipind din cauza luminii soarelui. Se mai îngrăşase puţin în ultimii zece ani. Devenise ca o matroană. Părul ei cândva blond strălucitor, căpătase o culoare ternă, neutră. Se ducea la coafor, la Betty, de două ori pe an, cu banii luaţi pe ouă, dar acum îşi prinsese părul cu două agrafe.

Cândva, fusese drăguţă. Cam îşi amintea că era mândru şi oarecum îndrăgostit de ea, în copilărie. Toţi ziceau că e cea mai drăguţă fată din ţinut. Ieşise Regina fermelor, cu un an înainte de căsătoria cu Mike Rafferty. Exista, pe undeva, o fotografie, în care ea era îmbrăcată cu o rochie albă, vaporoasă, cu banda câştigătoare petrecută peste piept. Fata tânără şi strălucitoare îi era plină de speranţe.

Acum era bătrâna, îşi spuse Cam, simţind un junghi în piept. Bătrâna, zbârcită şi trecută. Urma trăsăturilor acelora frumoase se mai vedea, încă, şi asta îi accentua senzaţia de durere.

Nu se machia deloc. Biff îi spusese că nu tolera ca soţia lui să fie vopsită ca o curvă. Avea cearcăne adânci, sub ochii, cândva, albaştri, strălucitori. În jurul gurii, pe care orice băiat din Emmitsboro ar fi sărutat-o cu plăcere, cu treizeci şi cinci de ani în urmă, apăruseră cute adânci.

— Mamă.

— Cameron.

Spaima îi dispăru îndată din privire, amintindu-şi că Biff nu era acasă. Văzând-o pe Clare, îşi duse instinctiv mina la păr, jenată că nu se aranjase.

— N-am ştiut că treci cu cineva pe aici.

— Ea e Clare Kimball.

— Da, ştiu.

Îşi recăpăta bunele maniere şi zâmbi.

— Îmi aduc aminte de tine, eşti fata lui Jack şi a lui Rosemary. Ţi-am văzut fotografia prin reviste. Nu intraţi?

— Mulţumim.

Intrară în camera de zi cu mobilă uzată, pe care se aflau şervetele apretate. Mai era şi un televizor uriaş şi vechi. Lui Biff îi plăcea să stea în faţa lui cu o cutie de bere alături, uitându-se la meciuri.

— Luaţi loc, zise Jane, ştergându-şi neliniştită mâinile de şort. Vă pot oferi un ceai cu gheată?

— Nu vrem nimic, mamă.

Cam o luă de mâini şi o aşeză pe canapeaua care păstra mirosul lui Biff. Şeriful scrâşni din dinţi.

— Nu-i niciun deranj.

Îi zâmbi jenată lui Clare, care se aşezase pe un scaun, în capătul încăperii.

— E cald astăzi. Şi cam umed, după ploaia de azi-noapte.

— Mamă, zise Cam, care continua să-i ţină mâinile într-ale lui. Trebuie să stăm de vorbă.

Jane îşi muşcă buza de jos.

— Ce s-a întâmplat? Simt că e ceva rău. Iar te-ai bătut cu Biff. Nu e corect, Cam. Nu e bine să te baţi cu el. Ar trebui să-l respecţi.

— Nu m-am bătut cu Biff, mamă. Trebuia să-i spună direct, se gândi el.

— A murit. L-am găsit în dimineaţa aceasta.

— A murit? repetă ea, ca şi cum hu cunoştea înţelesul acestor cuvinte. A murit?

— S-a întâmplat azi-noapte.

Încercă zadarnic să găsească vorbe consolatoare.

— Îmi pare tare rău c-a trebuit să te anunţ tocmai eu. Încet, ca o marionetă, ea îşi retrase mâinile dintr-ale lui şi şi le duse la gură.

— Tu… tu l-ai omorât. O, Doamne! Ai spus mereu c-ai s-o faci!

— Mamă!

Întinse mâna spre ea, dar Jane îl împinse şi începu să se legene.

— Nu l-am omorât eu, spuse Cam, fără nicio inflexiune în voce.

— Îl urai.

Se clătină din ce în ce mai tare, înainte şi-napoi, fixându-l cu privirea.

— L-ai urât totdeauna. Ştiu, a fost aspru cu tine, dar spre binele tău. Spre binele tău.

Vorbea repede, abrupt, frângându-şi mâinile.

— Eu şi tatăl tău te-am cam răsfăţat. Biff şi-a dat seama de asta. Ştii bine că a avut grijă de noi.

— Doamnă Stokey, spuse Clare apropiindu-se şi aşezându-se pe marginea canapelei, s-o ia pe mama lui Cam în braţe. Cam a venit aici să vă ajute.

În timp ce o mângâia pe păr, îl văzu pe Cam ridicându-se şi apropiindu-se de fereastră.

— Îl chem pe doctorul Crampton, zise el.

— E o idee bună. Ce-ar fi să faci nişte ceai?

— El îl ura pe Biff, suspină Jane Stokey, pe umărul lui Clare. L-a urât, dar să ştii că a avut grijă de noi. Ce era să fac, după moartea lui Mike? Nu mă puteam descurca, singură, cu ferma. Nu puteam să-mi cresc singură copilul. Aveam nevoie de cineva.

— Ştiu.

Fără să-şi ia ochii de la Cam, Clare continua s-o legene uşor. Când el ieşi din cameră se simţi invadată de un val de căldură.

— Ştiu, repetă ea.

— N-a fost un om rău. N-a fost. Ştiu ce vorbea lumea. Ştiu ce credeau toţi, dar nu era rău. Poate îl plăcea să bea cam mult, dar aşa fac bărbaţii.

Nu, se gândi Clare, nu toţi bărbaţi fac aşa, dar continua s-o mângâie şi să o liniştească.

— A murit. Cum e posibil? Doar nu era bolnav.

— A fost un accident, îi spuse. Clare, sperând că nu era o minciună. O să vă explice Cam, doamnă Stokey. Vreţi să chem pe cineva anume?

— Nu.

Îi curgeau lacrimile din ochi şiroaie, în vreme ce se uita fix la perete.

— N-am pe nimeni. Acum, nu mai am pe nimeni.

— Doctorul a pornit încoace, zise Cam, aşezând o ceşcuţă şi o farfurie pe măsuţă.

Fata, ochii lui se goliseră, voit, de orice expresie.

— Trebuie să-ţi pun vreo două întrebări.

— Cam, nu cred că…

— Trebuie, spuse el, oprind fraza lui Clare la jumătate.

Dacă nu fusese în stare să-i fie fiu, atunci măcar poliţist să fie.

— Ştii unde s-a dus Biff azi-noapte?

— A ieşit.

Jane scotoci în buzunarul şortului după o batistă.

— La Frederick, cred. Muncise toată ziua din răsputeri şi avea nevoie de relaxare.

— Ştii cumva unde, în Frederick?

— Probabil la Am-Vet.

Îi veni, deodată, un gând şi îşi muşcă buza.

— A avut un accident de maşină?

— Nu.

Clare îi aruncă şerifului o privire disperată, mirată de răspunsul lui lipsit de orice precizare.

— Beţi puţin ceai, doamnă Stokey. Vă va face bine. Îi duse ei însăşi ceaşca la buze.

— La ce oră a plecat aseară?

— Pe la nouă, cred.

— Era cu cineva? Trebuia să se întâlnească cu cineva?

— Era singur. Nu ştiu dacă avea de gând să se întâlnească cu cineva.

— A luat automobilul ăla nou?

— Da, a plecat cu Cadillac-ul. Îi plăcea foarte mult maşina asta.

Îşi şterse faţa cu un şerveţel şi începu să se legene din nou.

— Te rog, Cam, spuse Clare, trecându-şi braţul pe după umerii lui Jane.

Ştia ce înseamnă să ţi se pună întrebări, să fii obligat să gândeşti, după moartea violentă a cuiva drag.

— Lucrurile astea pot să mai aştepte.

Cam se îndoia că mama lui îi putea fi de vreun folos. Ridică din umeri şi se duse la fereastră. Găinile ciuguleau în curte şi soarele învăpăia fâneaţa.

— Stau cu ea, până soseşte doctorul, îi spuse Clare, când se întoarse din nou spre ele. Ştiu că tu mai multe de făcut…

El dădu din cap şi vru să se apropie de mama lui. Dar îşi dădu seama că nu prea avea ce-i spune. Oricum, nu l-ar fi auzit.

Se întoarse şi plecă.

Când Clare parcă maşina în faţa poliţiei, peste trei ore, era bulversată. Doctorul Crampton venise şi reuşise s-o liniştească pe văduva îndurerată. Clare vorbise cu el şi căzură de acord că nu trebuia lăsată singură, aşa că rămăsese toată după-amiaza acolo.

Evitase să aprindă radioul şi televizorul, de teamă să

n-o deranjeze pe Jane Stokey. Acolo jos, la parter, nu găsi nicio carte, aşa că se plimbase prin încăpere, ca să-şi omoare timpul. Până la urmă, nu mai rezistase şi urcase să vadă ce face mama lui Cam.

Dormea profund, cu fata înlăcrimată destinsă de calmante. Clare o lăsă şi începu să umble prin casă.

Totul era foarte curat. Şi-o imaginase pe Jane ştergând praful şi frecând podelele în fiecare zi, străbătând cameră după cameră. Era deprimant. Ajunsese în fata vizuinii lui Biff şi avusese o ezitare în faţa uşii.

Nu prea ştia să se comporte în faţa morţii. Îşi găsi curajul şi păşi peste prag.

Se vedea clar că Jane nu avea voie să între cu mătura şi cu cârpa de praf pe aici. Pe un perete, era un cap de cerb împăiat, între coarnele căruia se întindeau pânze de păianjen. Pe o bucată de lemn, se vedea o veveriţă cu ochi sticloşi, iar pe un piedestal, un fazan cu aripile pe jumătate desfăcute. Tot acolo, văzuse un rastel cu flinte şi carabine.

Acestea nu erau prăfuite, remarcase ea, strâmbându-se.

Într-un colţ, era un fotoliu mare de piele, alături de o masă pe care se afla o scrumieră plină şi nişte cutii de bere Budweiser, iar într-o vitrină, străluceau tot felul de cuţite de colecţie. Printre ele, ciudat, văzu un pumnal vechi, cu un miner încrustat cu email.

Mai era acolo şi un teanc de reviste pornografice, nu

foarte deocheate. Bătrânul Biff nu se încurca să citească Playboy.

O surprinsese raftul de cărţi, pentru că nu crezuse că îl interesase lectura. Observă însă, că titlurile te duceau cu gândul tot la revistele porno. Crime oribile, sex, aventuri. Alese să citească Mercenarii Iadului. Când o trase din raft, văzuse că în dosul volumului mai era o carte.

Biblia satanică. Bună treabă, se gândi ea. Biff ăsta chiar fusese o figură.

Puse ambele cărţi la loc, apoi îşi şterse mâinile de praf pe pantaloni. Se simţi uşurată, când auzi un ciocănit în uşa de la parter.

Veniseră doamnele Finch şi Negley să-i ia Jocul.

Acum stătea în faţa clădirii poliţiei şi se gândea ce să-i spună lui Cam.

Nevenindu-i nimic în minte, coborî din maşină sperând că se va descurca la faţa locului.

Îl găsi la birou, bătând rapid, cu două degete, la maşină. Alături, o scrumieră în care zăcea un muc de ţigară şi-o cană de cafea.

Îşi dădu seama după umerii rigizi cât de tensionat era. Dacă nu s-ar fi sărutat atunci, pe terasă, i-ar fi fost uşor să se apropie şi să-i maseze umerii. Dar un asemenea sărut schimbase cu totul datele problemei. Încă nu ştia dacă în bine sau în rău.

Aşa că se hotărî să se apropie şi să se aşeze pe colţul

biroului. Luă din scrumieră ţigara aprinsă.

— Bună.

Mai bătu câteva cuvinte, apoi se opri...

— Bună.

Se întoarse cu scaunul rotativ şi o privi. Arăta proaspătă şi blândă. Erau două lucruri de care avea mare nevoie. Ochii ei erau plini de înţelegere şi de grijă.

— Îmi pare rău că m-am purtat aşa cu tine.

— N-ai făcut nimic rău, zise ea şi sorbi putină cafea rece. Eu am fost cea care a dat buzna.

— Ce face?

— Doctorul i-a dat un sedativ. Apoi, au venit doamnele Finch şi Negley. Vor sta cu ea.

— Asta e bine.

Îşi masă ceafă cu dosul palmei. Ea stinse ţigara oftând şi ocoli biroul. Începu să-i maseze umerii. El se lăsă pe spate, recunoscător.

— S-ar putea să mă obişnuiesc să te am pe aproape, Subţirico.

— Aşa s-ar spune.

Se uită peste capul lui la hârtia din maşina de scris. Era un raport de poliţie dur şi brutal. Înghiţi în sec, când citi descrierea cadavrului. Simţindu-i degetele încordate, Cam întoarse capul. Fără să spună un cuvânt, trase hârtia din maşina de scris şi-o puse cu fata în jos.

— Ai făcut mai mult decât trebuia, Subtirico. De ce nu te duci acasă? Ai şi tu de lucru.

Ea îşi lăsă mâinile să cadă.

— Deci, a fost omorât.

— Încă nu putem da un verdict clar.

Se ridică, obligând-o, astfel, să se dea un pas înapoi.

— Şi nu vrem să se facă speculaţii, în legătură cu asta, prin oraş.

— Nici n-aveam de gând să fug la cârciuma La Martha, să le povestesc tot ce ştiu. Doamne, Cam, ştiu foarte bine cum e când îţi moare cineva şi trebuie să suporţi bârfele tuturor.

— Bine.

O luă de mână.

— Recunosc, sunt deplasat. Am o stare cumplită, Clare. Dar, după tot ce ai făcut astăzi, ai fi ultima persoană pe care să-mi vărs focul.

— Ai perfectă dreptate, izbucni ea, apoi se linişti. Cam, mama ta n-a crezut în ceea ce-a spus.

— Ba da, a crezut.

Îşi trecu mâna pe obrazul ei catifelat.

— Era şocată şi îndurerată. Oamenii spun multe la. Necaz…

— Mă acuză de când aveam zece ani, o întrerupse el. Ştia că-l urăsc şi, probabil, o uram şi pe ea, că se măritase cu el. N-am putut să-i spun că-mi pare rău c-a murit, pentru că nu-i aşa! Nici măcar nu-mi dau seama dacă-mi pare rău c-a murit în felul acesta.

— Nici nu trebuie.

Îi luă mâna într-a ei.

— Nu trebuie să-ţi pară rău de nimic. Îţi vei face datoria, îl vei descoperi pe ucigaş. Asta ajunge.

— Aşa este.

— Ascultă, mi se pare că ai nevoie de o pauză. Hai să mergem la mine. Îţi fac ceva de mâncare.

Se uită la ceas, apoi la hârtiile de pe birou.

— Dă-mi zece minute. Ne întâlnim la tine.

— Douăzeci, zise ea, zâmbind. Cred că nu mai am nimic, în afară de prăjituri uscate.

Pe o bancă din parc, stăteau trei bărbaţi. O urmăriseră pe Clare intrând în biroul lui Cam. O văzuseră, apoi, ieşind.

— Nu prea-mi place ce face fata asta pe aici, zise Less Gladhill, ducându-şi, încet, ţigara fără filtru, la buze. Dumnezeu ştie ce i-o fi spunând şerifului, sau ce i-o fi povestit Jane, cât a stat la ea.

— N-ai niciun motiv să-ţi faci griji din cauza lui Clare, rosti unul din tovarăşii lui Less, cu o voce liniştită.

În spatele lor, copiii chiuiau în legănuşe.

— Şi nici în legătură cu şeriful. Avem treburi mult mai importante pentru moment.

Trase aer în piept, privindu-i pe cei doi bărbaţi de alături.

— Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte putea fi evitat.

— Merita să moară.

Less savurase fiecare lovitură de crasă.

— Poate că da, poate că nu.

Celui de-al treilea bărbat nu-i plăcea deloc să vorbească. Se uita indiferent la maşini şi la trecători. Se putea afla repede că se întâlniseră toţi trei.

— Acum e prea târziu. Ce s-a făcut e bun făcut. Nu mise pare grozav să-i omori pe-ai tăi.

— Dar a încălcat Legea… începu Less. Vocea raţiunii ridică mâna.

— O bătaie la bar e un lucru nebunesc, dar nu un motiv să fii omorât. Acum poate douăzeci de ani ne-am unit în acest, rit, ca să ne slăvim Stăpânul, nu să ne vărsăm propriul sânge.

Less se alăturase grupului pentru orgiile sexuale, dar ridică uşor din umeri.

— Ai dat şi tu zdravăn, azi-noapte.

— Zarurile fuseseră aruncate. Am făcut ceea ce trebuia făcut.

Parcă se simţea ruşinat.

— Cred că a sosit momentul să mai schimbăm puterea.

Al treilea bărbat se întoarse cu spatele, în semn că se distanţează de ei.

— Eu nu-l mai urmez. Să fie clar! Nu vreau s-o sfârşesc ca Biff.

Ridică mâna în semn de salut şi se auzi un claxon de

maşină.

— Voi faceţi ce vreţi… spuse el, făcând un semn spre Less. Şi fata lui Kimball. Eu nu mă amestec. În ceea ce mă priveşte, nu văd niciun pericol… Acum, am treabă.

Less rânji şi-l lovi prieteneşte pe umăr.

— Sunt de acord cu tine. Am să te susţin.

Îşi râse în barbă, după ce se despărţiră. Aşa după cum îşi închipuia, locul va rămâne liber pentru el. Ca mare preot, îşi va putea alege curvele.

După un ocol prin piaţă, Clare parcă pe aleea casei ei. Ernie o aştepta pe piatra de lângă garaj. Îi făcu un semn cu mâna, vru să apese pe butonul de deschidere al portbagajului, dar nimeri rabaterea scaunului. Până la urmă, reuşi să apese pe cel corect.

— Bună, Ernie.

Se duse în spatele maşinii, de unde scoase două pungi cu alimente. El sări şi-i luă una din mână, s-o ajute.

— Mulţumesc.

— Ţi-ai lăsat cheile în maşină, remarcă el. Clare îşi suflă părul din ochi.

— Aşa e...

După ce le scoase, îi zâmbi:

— Aşa fac mereu.

Rămase puţin în urma ei, admirându-i mişcarea graţioasă a şoldurilor.

— Ai zis că vrei să faci un modelaj, zise el, în vreme

ea scotea alimentele din pungă.

— Poftim? O, da! Aşa e. M-ai aşteptat mult?

— Oarecum.

— Îţi mulţumesc, dar astăzi nu cred că voi fi în stare lucrez. Sunt frântă. Vrei un sifon?

Era supărat, dar dădu nonşalant din umeri. Luă sticla din mâna ei şi o urmări cum caută tigaia.

— Sunt" Sigură că am cumpărat una, fir-ar să fie! O, uite-o!

Puse tigaia pe maşina de gătit.

— Astăzi nu lucrezi?

— Nu, până la ora şase.

Ascultându-l doar pe jumătate, desfăcu un borcan cu sos, ca să facă spaghetele.

— Ţi-e greu să îmbini munca şi învăţătura?

— Mă descurc.

Se apropie de ea, să se uite prin decolteul tricoului.

— În câteva săptămâni, termin şcoala.

— Mmmm! făcu ea, dând flacăra mai mică. Înseamnă că vei avea petrecerea de absolvire.

— Nu mă interesează.

— Nu?

Părul îi căzu pe fată când se aplecă să mai ia o cratiţă pentru spaghete.

— Îmi amintesc de banchetul meu. L-am avut ca partener pe Robert Knight.

— Cunoşti familia care conduce piaţa, nu-i aşa? L-am

văzut acum câteva minute. Are chelie cât o farfurie.

Ea chicoti şi umplu cratiţa cu apă.

— Trebuie să-ţi. Spun că asta m-a făcut să mă simt bătrână.

— Nu eşti bătrână.

Ridică o mână, să o mângâie pe păr, dar şi-o retrase repede, pentru că ea se întoarse şi-i surâse.

— Mulţumesc.

Se apropie de ea. Privirea lui o cam surprinse. Nu mai părea băiatul tânăr care-o aşteptase pe piatră.

— Aaaa…

Se gândi cum să facă să nu-l rănească.

— Hei, Subtirico!

În cadrul uşii de la bucătărie, apăru Cam. Văzuse ultima mişcare şi nu ştia cum să reacţioneze: să se amuze sau să se supere?

— Bună, Cam, zise ea, răsuflând uşurată. Ai venit la timp.

— Îmi place să fiu punctual, atunci când mi se oferă o masă pe gratis. Bună. Tu eşti Ernie, nu-i aşa?”

— Mda.

Cam rămase la fel de surprins de sclipirea de ură din ochii băiatului, precum fusese Clare de expresia de dorinţă, cu câteva clipe mai înainte. Dar Ernie deveni repede un băiat morocănos de şaptesprezece ani, îmbrăcat în blugi rupţi şi tricou.

— Trebuie să plec, mormăi el şi se îndreptă spre uşă.

— Ernie.

Clare se repezi după el, sigură că înţelesese greşit ceea ce se petrecuse. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat cu sacoşele.

Îi puse o mână prietenoasă pe umăr.

— Mâine, voi începe să lucrez în argilă. Dacă poţi să vii…

— Poate.

Se uită pe deasupra ei la Cam, care băgase lingura în sosul de pe maşina de gătit.

— Îi pregăteşti cina?

— Oarecum. Trebuie să mă întorc, să nu se ardă mâncarea. Pe curând!

Ieşi, cu pumnii strânşi în buzunare. O să aibă el grijă de Cameron Rafferty, îşi promise. Odată şi-odată…

— Sper că nu v-am întrerupt, comentă Cam, când Clare se întoarse în bucătărie.

— Foarte nostim!

Scoase o franzelă italiană din sacoşă.

— Mie nu mi s-a părut deloc aşa. Parcă voia să omoare.

— Nu fi prost! Nu e decât un copil. Căută în sertar un cuţit.

— Băiatul ăsta voia să te atace când am intrat eu.

— Nu-i adevărat.

Dar avu un fior. Exact acelaşi lucru simţise şi când îi văzuse privirea aceea înfometată. Numai că avusese

impresia că i se pare.

— E foarte singur. Nu cred că are niciun care să stea de vorbă.

— Nu e singur. E singuratic. Are reputaţia unui tip stăpânit, dar extrem de sălbatic. Primit două amenzi luna aceasta pentru depăşire de viteză. Bud l-a prins de câteva ori făcând dragoste cu câte-o fată în cabina camionetei lui.

— Serios? făcu ea surprinsă. Descrierea asta parcă-mi aduce aminte de cineva foarte cunoscut.

El surâse.

— Nu-mi amintesc să mă fi avântat vreodată să-mi vâr limba în gura femeilor mai în vârstă decât mine.

— Aşa, ce frumos ai spus-o, Rafferty! Tăie nişte felii mari, surâzând...

— Nu ţi-ai pierdut farmecul.

— Ai grijă cu el, asta am vrut să spun.

— Îl folosesc ca model, nu ca obiect de seducţie.

— Bine.

Cam se apropie de ea şi o luă de umeri, întorcând-o cu faţa spre el.

— Pentru că numai eu am dreptul să-ţi bag limba în gură.

— Da ştii că eşti romantic?

— La lasă jos cuţitul ăla, ca să-ţi arăt eu romantism. Văzând-o că râde, i-l luă el din mâna şi-l puse alături. Îi vâri încet mâinile în păr şi i-l mângâie, uitându-se în

ochii ei. Zâmbetul ei pieri.

— Te doresc. Sunt sigur că ţi-ai dat seama.

— Cred că şi eu, încercă ea să fie naturală. Uite ce-i, Cam. Nu vreau să-mi repet greşeala.

Şira spinării îi fu străbătută de un curent de foc. Gura lui i-o atinse sălbatic pe-a ei. Închise ochii şi gemu, când el îi luă urechea între dinţi.

— Nu prea ştiu să-mi analizez sentimentele… Psihiatrul meu îmi spune că…

El îi mângâia sfârcurile cu degetele.

— Foarte profund, zise Cam, apoi începu să-şi treacă limba peste linia maxilarului ei.

— Da, mi-a spus că folosesc ironia şi sarcasmul ca să mă protejez şi că nu mă deschid decât prin artă. Din acest motiv mi-am ratat căsnicia… Cam, îţi dai seama ce faci cu mine?

Ştia exact ce se întâmpla, în momentul în care îl luă sinul micuţ în mână şi-i sărută toată faţa cu pasiune.

— Cât mai ai de gând să vorbeşti?

— Cred c-am terminat. Dar ce faci? Sărută-mă odată! spuse ea, sprijinindu-şi mâinile de şoldurile lui.

— N-aş fi crezut să-mi ceri vreodată asta!

Îi atinse gura cu buzele. Fu ca un şoc. Trupurile li se apropiară sălbatic.

Buzele ei se desfăcură însetate, invitându-l, parcă, să între, împletindu-şi limba cu a lui. Geamătul lui îi vibra în toată fiinţa. Avea un gust sălbatic, periculos, şi îi

apărură în fată imagini de amor devastatoare.

Trecuse mult, mult prea mult, de când nu mai simţise mâinile unui bărbat pe trupul ei, de când nu mai avusese dorinţa aceasta puternică de a se uni prin sex. Dar ceea ce se întâmpla acum îi depăşea aşteptările şi o înfricoşă. Ştia că dacă nu se opreşte, se va îndrăgosti nebuneşte de el.

— Cam…

— Încă nu.

Îi luă fata în mâini, zguduit de ceea ce simţea. Se uită întrebător la ea, fără să înţeleagă ceea ce simţea. Apoi, oftând, îşi lipi gura de a ei. Când observă că începe să exagereze, îşi odihni fruntea de a ei.

— Cred că ar trebui să fim fericiţi că asta nu s-a întâmplat cu zece ani în urmă.

— Da, oftă ea adânc. Cam, trebuie să mă gândesc la toate acestea.

El dădu din cap şi se retrase cu un pas.

— Să ştii că n-am să-ţi spun să nu te grăbeşti. Ea îşi trecu mâna prin păr.

— Să ştii că n-am glumit, în. Ceea ce priveşte greşelile. Am făcut cam multe.

— Cred că amândoi am făcut greşeli. El îi dădu părul după ureche.

— Şi, deşi eu nu sunt de această părere, chiar acum mai fac o greşeală.

— M-ai pierdut.

— Vezi că fierbe apa.

Se întoarse şi văzu cum curge apa pe arzător.

— O, fir-ar să fie!

Bud îşi făcea rondul de rutină până la cariera de piatră, în timp ce mânca nişte cartofi prăjiţi, dintr-o pungă. Oricât de mult încercase să nu se gândească la ceea ce văzuse în după-amiaza aceea, imaginile îi reveneau în minte. Parcă zărea aievea trupul masacrat al lui Biff. Îi era tare ruşine că vomase, deşi Cam nu făcuse caz de asta.

Bud considera că un poliţist adevărat, fie el şi într-un orăşel ca acesta, trebuia să aibă voinţă, integritate şi stomac de fier. Dăduse greş în ultima privinţă, în dimineaţa aceea.

Toată lumea din oraş aflase noutatea, în legătură cu moartea lui Biff. Alice îl oprise pe stradă, în halatul acela roz fermecător, mirosind a liliac. Se simţise foarte important, când îi spusese varianta oficială, pe un ton serios.

— Cadavrul lui Biff Stokey a fost găsit pe lângă pârâul Gossard, alături de drumul cu acelaşi nume. Nu se cunoaşte, încă, motivul morţii.

Acum îşi dădea seama că ea fusese impresionată şi abia se abţinuse să n-o invite la cinema. Dar nu apucase s-o facă, pentru că ea plecase foarte repede, motivând că intră în tură.

Data viitoare n-o să mai scape ocazia, îşi promise el, luând încă un cartof din pungă. Poate, după ce-şi va termina rondul, va trece pe la bufetul La Martha să bea o cafea şi să mănânce plăcintă. Apoi, se va oferi s-o conducă pe Alice acasă. Pe drum, o va lua pe după umeri şi-i va spune că rulează un film bun în oraş, cu Stallone.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât găsea că e o idee bună, aşa că mări viteza. Coborând pe drumul carierei, începu să bată tactul cu piciorul, gândindu-se ce frumos o să fie să-l vadă pe Stallone cum îi face praf pe toţi ticăloşii, alături de Alice, în sala întunecoasă.

Când luă curbă, zări strălucirea unui obiect metalic, încetini, ferindu-se de razele soarelui la apus. Era o bară de maşină, se gândi el dezgustat. Afurisiţii de copii!

Coborî din automobilul lui şi se apropie de maşina parcată. Nu-i plăcea deloc să-şi bage nasul şi să se uite pe fereastră, la cum se sărutau puştii, apoi să-i trimită acasă.

Cu o săptămână în urmă, o văzuse pe Mărci Gladhill fără bluză, li venea greu să se gândească la faptul că o văzuse pe fata mai mare a lui Less Gladhill cu ţâţele goale. Dacă ar fi aflat taică-său…

Resemnat, dădu tufişul la o parte şi făcu un pas. Nu era prima oară când îşi parcau maşinile în tufe şi se giugiuleau pe banchetă, dar nu mai văzuse în viaţa lui o astfel de scenă, într-un Cadillac. Dădu din cap şi mai

făcu un pas. Apoi îngheţă.

Da, era Cadillac-ul lui Biff. Nu era nimeni în oraş care să nu recunoască limuzina neagră, cu tapiţerie roşie, strălucitoare. Se apropie, calcând vreascurile în picioare.

Fusese trasă într-un rug de mure. Spinii lăsaseră dungi uşoare pe vopseaua lucioasă.

Se cutremură, gândindu-se la ceea ce i se întâmplase lui Biff.

Încercă să alunge imaginea… începu să înjure şi Îşi aminti să folosească o batistă, la deschiderea portierei.

Combina stereo, cu picup CD, de care Biff fusese atât de mândru, dispăruse. Fusese scoasă curat, cu pricepere, observă Bud. Torpedoul era deschis şi gol. Aproape toată lumea ştia că Biff avea întotdeauna un pistol acolo. Cheile Cadillac-ului zăceau pe scaun. Se hotărî să nu se atingă de ele.

Închise portiera. Era tare mândru de el. La numai câteva ore după descoperirea cadavrului, el descoperise prima probă. Cu pas sprinten, se îndreptă spre maşina lui să transmită vestea prin radio.

Capitolul 10

Clare nu-şi dădu seama ce-o trezise. Nu-şi amintea să fi visat ceva sau să fi avut vreun coşmar. Cu toate acestea, se trezise brusc, în întuneric, cu muşchii încordaţi. În liniştea nopţii, nu auzi decât bătăile inimii

ei.

Dădu încet la o parte sacul de dormit. În ciuda căldurii plăcute dinăuntrul lui, picioarele îi erau reci ca gheaţa. Îşi căută tremurând pantalonii de pijama pe care şi-i dăduse jos, înainte de a se băga în sacul de dormit.

Observă că are maxilarul încleştat şi capul înţepenit într-o parte. Ascultă. Ce se aştepta să audă? Crescuse în casa aceasta împreună cu coşmarurile ei, aşa că se obişnuise să nu mai tresară la fiecare scârţâit. Dar pielea i se răcise, muşchii îi înţepeniseră, iar urechile îi tiuiau.

Neliniştită, se târî până la uşă şi se uită pe holul întunecat. Nu era nimeni acolo. Vru saşi maseze braţele, să se încălzească, şi atinse, din greşeală, întrerupătorul.

Încăperea fu invadată de lumină, făcând-o să-şi dea seama că se afla singură, noaptea, într-o casă pustie.

— Am nevoie de un pat adevărat, îşi spuse ea cu voce tare.

Ieşi în hol, frecându-şi podul palmei de stern, ca şi cum ar fi vrut să-şi liniştească bătăile inimii.

Se hotărî să-şi facă un ceai. Se va duce jos, îşi va face un ceai şi se va cuibări pe canapea. Poate va avea norocul să tragă şi un pui de somn.

Va da drumul şi la căldură, pentru că uitase s-o facă, înainte de a se băga în sacul de dormit. Nopţile de primăvară erau răcoroase. De aceea îi era aşa de frig şi tremura. Apoi, va dormi ca lemnul.

Dar se opri în capătul scărilor. Se întoarse şi se uită la

şirul de scări care duceau spre mansardă. Erau paisprezece trepte uzate, iar la capătul lor, o uşă veche, de lemn. Nu era mare lucru, dar ea nu se decisese încă să parcurgă acest drum. Dar se gândise mereu s-o facă, încă de când pusese piciorul în casă.

Nu, îşi spuse ea. Voise să se ducă acolo, cu mult înainte de a se întoarce la Emmitsboro, în casa copilăriei ei.

Se întoarse ca un om beat în dormitor, să-şi ia cheile. Le ţinea tremurătoare în mână, fără să-şi ia ochii de la uşa spre care se îndrepta.

Din umbra primului etaj, Ernie îi urmărea fiecare mişcare. Inima îi bătea ca un baros în pieptul firav. Ea venea spre el. Venea pentru el. Când se întoarse şi porni spre mansardă, el îşi linse buzele zâmbitor.

Îl dorea. Voia ca el s-o urmeze în camera aceea a morţii violente. O încăpere de taină şi de umbre. Îşi puse mâna transpirată pe balustradă şi începu să urce încet.

Clare simţea un fel de durere rece, ca un turture, străpungându-i stomacul. Pe măsură ce urca, durerea devenea tot mai intensă. Când ajunse în faţa uşii, respiraţia îi deveni şuierătoare. Bâjbâi să bage cheia în broască, sprijinindu-se de perete. „Trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt, să te confrunţi cu realul, Clare”, i-ar fi spus doctorul Janowski. „Trebuie să le accepţi şi să-ţi cunoşti sentimentele. Viaţa e dureroasă, iar moartea face parte din ea”...

— Du-te-n mă-ta! şopti ea.

Ce ştia el despre durere?

Balamalele metalice scrâşniră, în momentul în care reuşi să deschidă uşa. Fu izbită de un miros de praf şi de aer rece, stătut. O usturau ochii. În adâncul sufletului, sperase să simtă măcar o boare care să-i amintească de tatăl ei, o undă de English Leather, cu care se dădea în fiecare dimineaţă sau aroma de Lifesavers. Sau mirosul puternic de whisky. Totul fusese, însă, şters de trecerea timpului. Nu mai rămăsese decât praful. Realitatea era dureroasă. Aprinse lumina.

În mijlocul camerei nu era nimic, în afară de urmele colbuite ale vremii. Clare ştia că mama ei scosese de mult mobilă de acolo. Şi avusese dreptate s-o facă. Dar Clare ar fi dorit din tot sufletul să-şi mai poată trece palma peste biroul tatălui ei, să mai stea o dată pe scaunul acela care scârţâia.

Lângă perete, erau nişte cutii sigilate cu bandă adezivă. Picioarele reci ale lui Clare se umplură de praf, când se îndreptă spre ele. Desfăcu banda de pe una, cu ajutorul cheii, şi deschise capacul.

Şi iată-l pe tatăl ei!

Scoase de acolo, cu o exclamaţie în care se amestecau bucuria şi tristeţea, cămaşa lui de lucru. Fusese spălată şi călcată, dar mai păstra pete de iarbă şi de pământ. Parcă îl vedea aplecat, fluierând uşor, îngrijindu-şi florile.

— Uită-te la nemţişorii ăştia, Clare, obişnuia el să spună, trecându-şi zâmbind degetele osoase şi mângâietoare peste petalele albastre, cu delicateţea cu care ţineai în braţe un nou-născut. Au să fie chiar mai mari decât anul trecut. Nimic nu face o grădină să arate mai bine, decât puţin găinat.

Îşi îngropă faţa în cămaşă, trăgând adânc în nări parfumul ei. Îl simţi alături de ea.

— De ce m-ai părăsit în felul acesta?

Ţinu cămaşa aproape de trupul ei, ca şi cum ar fi vrut să absoarbă tot ce mai rămăsese din el. În timp ce se legăna îndurerată, fu cuprinsă de mânie:

— N-aveai dreptul să mă părăseşti, când eu aveam atâta nevoie de tine! Să te ia naiba, trebuia să fii lângă mine! Tată, ooo, tată! De ce?

Se lăsă pe podea şi începu să plângă.

Ernie se uită la ea. Trupul îi vibra de dorinţă şi de forţă. În clipa aceea, dorinţa se estompă şi fu cuprins de un val de ruşine. Simţi cum îi ardeau fata şi gâtul, pe măsură ce suspinele ei răsunau mai tare în încăpere. Se strecură înapoi, alungat, parcă, de accesul aceia de durere. O luă la fugă, ca şi cum ar fi vrut să scape...

Doctorul Loomis stătea pe scaunul din faţa biroului lui Cam, cu mâinile încrucişate pe servietă.

— Când am auzit că decedatul era tatăl tău…

— Tatăl meu vitreg, îl corectă Cam.

— Da, spuse el, dregându-şi vocea. Când am aflat că

e tatăl tău vitreg, am crezut de cuviinţă să aduc raportul personal.

— Apreciez gestul dumneavoastră.

Cam continuă să citească raportul autopsiei.

— E clar că e vorba de omucidere.

— Nu e nicio îndoială că a fost ucis. Loomis îşi mişcă degetele pe servietă.

— Autopsia îmi susţine teoria iniţială. Decedatul a fost omorât în bătaie. După fragmentele de lemn şi de os, se pare că au fost folosite cel puţin două ciomege; unul din lemn natur de pin, celălalt de cumpărat, vopsit şi lăcuit.

— Asta înseamnă că au fost cei puţin doi asasini.

— Tot ce se poate. Îmi dai voie?

Loomis luă fotografiile pe care le făcuse Cam. Le aranjă cu grijă, apoi le cercetă, ca şi cum ar fi privit nişte poze de familie.

— Lovitura aceasta de la baza craniului e singura aplicată în spate. După urmele lăsate, ea a fost dată chiar înainte de survenirea decesului. Cu siguranţă, atunci şi-a pierdut cunoştinţa. Mai uită-te, apoi, la încheieturi.

— Cineva i-a pocnit în cap şi apoi a fost legat. Cam îşi luă pachetul de ţigări.

— Apoi, a rămas pe spate tot timpul cât a fost lovit.

— Exact, răspunse Loomis, aproape cu un zâmbet de satisfacţie. După adâncimea rănilor de la încheieturi, se pare că s-a zbătut violent.

— Sunteţi de acord că a fost omorât în altă parte decât unde a fost găsit?

— Absolut sigur.

Cam lansă un nor de fum.

— L-am localizat maşina. I s-a furat combina muzicală, împreună cu pistolul şi cutiile cu bere, pe care le cumpărase în după-amiaza aceea.

Stinse ţigara în scrumieră, uitându-se la Loomis.

— S-au mai văzut crime şi pentru mai puţin.

— Aşa este.

— Câte omucideri de genul acesta v-au trecut prin mâna, într-un an?

Loomis nu răspunse imediat.

— De opt ani, de când m-am mutat în ţinutul acesta, n-am avut niciun cadavru bătut în halul ăsta.

— Nici eu nu cred că Biff a fost omorât doar pentru un aparat de radio şi nişte cutii de bere.

Loomis îşi împreună mâinile.

— Sunt medic legist, şerifule. Asta face din mine un detectiv, în felul meu. Îţi pot spune cauza decesului şi ora aproximativă a morţii. De asemenea, îţi pot preciza ce-a mâncat victima şi dacă a avut relaţii sexuale înainte de a muri. Mobilul omorului, însă, nu ţi-l pot oferi.

Dând din cap, Cam spuse:

— Vă mulţumesc mult c-aţi venit la mine. Şi încă atât. De repede.

— Pentru puţin, zise Loomis, ridicându-se. Cadavrul

a fost predat rudei sale celei mai apropiate.

Observând expresia lui Cam, Loomis fu străbătut de un val de milă. Îi ajunsese la urechi şi lui bârfa oraşului.

— Mama dumitale a aranjat ca funeraliile să fie organizate de firma Griffith, de aici, din Emmitsboro.

— Aaa, da.

Nu îi ceruse ajutorul, se gândi Cam. Refuzase cu încăpăţânare tot ceea ce îi oferise el. Ascunzându-şi durerea, întinse mâna.

— Vă mulţumesc mult, domnule doctor.

După ce Loomis plecă, şeriful încuie rapoartele şi fotografiile în sertarul biroului. Ieşi şi, după un moment de ezitare, se hotărî să meargă pe jos. Firma funerară se afla la numai câteva blocuri depărtare. Simţea nevoia să meargă pe jos.

Oamenii îl salutară dând din cap. Ştia fără să i se spună că şuşoteau îndată ce se depărtau de el. Biff Stockey fusese omorât în bătaie. Într-un orăşel ca acesta nu se putea păstra un astfel de secret. Nici că Rafferty, şeriful, îi fusese cel mai mare duşman.

Râzând amar, Cam dădu colţul. Era o situaţie cumplită aceea când cel ce ancheta cazul era şi principalul bănuit, mai ales că singurul lui alibi consta în statutul lui de poliţist. În noaptea în care Biff fusese ucis, citise un roman de Koonz şi băuse o bere. Ca unic martor, se putea elimina din rândul suspecţilor. Dar nu avea cum opri speculaţiile din oraş.

Se bătuse cu Biff, numai cu câteva zile înainte de crimă. Toată lumea din bar văzuse cât se urau. Povestea străbătuse oraşul de la un capăt la altul, ca un incendiu. Avea să fie povestită şi răstălmăcită, până ajungea dincolo de graniţele ţinutului, prin telefon.

Biff nu fusese omorât pentru un aparat de radio şi câteva cutii de bere. Crima fusese premeditată şi înfăptuită cu cruzime. Cu toate că îl urâse atât de mult, Cam va căuta să descopere mobilul crimei. Şi pe făptaşi.

În faţa clădirii companiei funerare, se aflau o mulţime de oameni. Unii stăteau de vorbă, alţii priveau de la depărtare. Străduţa era înţesată de camionete şi automobile parcate, de parcă se pregătea o paradă. Când se apropie, îl văzu pe Mick Morgan care încerca să facă ordine.

— N-aveţi ce vedea aici. Nu faceţi decât s-o deranjaţi pe doamna Stokey.

— L-au adus în spate, Mick? vru cineva să ştie. Am auzit c-a fost bumbăcit de nişte motociclişti de la Washington DE.

— „Îngerii Iadului", îşi dădu altul cu părerea.

— Nu, e vorba de drogaţii de dincolo de râu.

— S-a îmbătat şi s-a luat iar la bătaie, zise Oscar Roody. S-a băgat iar în bucluc.

Câteva femei care tocmai ieşiseră din salonul de înfrumuseţare al lui Betty începură şi ele să-şi dea cu părerea.

— Bărbatul ăsta i-a făcut viaţa calvar bietei Jane, spuse Betty, încrucişându-şi braţele şi clătinând atotştiutoare din cap. Altfel, cum s-ar explica faptul că trebuia să facă şase luni economii, ca să vină la coafor? Şi nici măcar n-o lăsa să se vopsească.

— Jane are nevoie acum să plângă pe umărul unei femei, zise Min, cu părul pe nişte bigudiuri colorate de plastic, privind cu ochii strălucitori spre fereastra clădirii.

Dacă ar fi ajuns prima acolo, ar fi putut, vedea măcar o clipă cadavrul, l-ar fi plăcut să povestească asta la întrunirile de la Clubul femeilor. Îşi făcu drum prin mulţime cu coatele şi se apropie de uşă.

— Doamnă Atherton, nu puteţi intra înăuntru…

— Dă-te la o parte, Mick.

— Doar am fost prietena lui Jane Stokey înainte să te naşti tu.

— De ce nu vă duceţi să vă terminaţi părul, doamnă Atherton? spuse Cam, blocându-i drumul. La apariţia lui, ciorovăielile deveniră un murmur ininteligibil. Se uita la mulţime, cu ochii mijiţi, din cauza soarelui.

Erau acolo prieteni de-ai săi cu care băuse câte-o bere, femei care îl opreau pe stradă pentru o vorbă-două. Majoritatea evitau acum să-l privească. Pe partea cealaltă a străzii, Sarah Hewitt stătea sprijinită de un arbore şi fuma, zâmbindu-i.

Min îşi pipăi bigudiurile. Uitase de ele, din cauza

agitaţiei. Asta era!

— Ştii ce, Cameron, în asemenea momente nu mai ţin cont de astfel de fleacuri. Nu vreau decât să fiu alături de mama ta.

” Da, ca să afli tot ce poţi şi să bârfeşti, apoi, cu manichiuristele, pe la colţ de stradă”.

— Îi voi transmite eu că sunteţi alături de ea.

Se uită, pe îndelete, la fiecare chip din jur. Unii începuseră să se depărteze, alţii îi cercetară urmele loviturilor de pe fată. Biff îşi lăsase amprenta pe ea, numai cu câteva zile în urmă.

— Sunt sigur că mama va avea tot sprijinul dumneavoastră la înmormântare.

Dumnezeule, simţea nevoia unei ţigări.

— Dar, pentru moment, v-aş rămâne recunoscător, dacă aţi lăsa totul în seama familiei.

Se împrăştiară, unii spre camionetele lor, alţii spre poştă sau spre piaţă, unde puteau discuta chestiunea în detaliu.

— Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat, Cam.

Mick oftă şi scoase o cutiuţă cu tutun roşu indian, de mestecat.

— N-are de ce să-ţi pară rău.

— L-au adus prin spate, iar Oscar lucra înăuntru, ia o toaletă. Asta i-a adus aici. Gioarsa asta bătrână nu şi-a putut ţine gura.

Îşi umplu gura cu tutun.

— Au venit din curiozitate. Oricum, îi făceam eu să plece.

— Da, ştiu. Mama e înăuntru?

— Aşa am auzit.

— Fă-mi o favoare şi du-te să stai la birou, până mă întorc.

— Bine.

— Îmi pare tare rău că ai necazuri, Cam. Dacă vrei, ia-ţi câteva zile libere, să stai cu mama ta. Bud şi cu mine putem face ore suplimentare.

— Mulţumesc. Eşti foarte drăguţ. Dar nu cred că are nevoie de mine.

Se îndreptă înfrânt spre uşa cu mânere elegante de bronz.

Când intră, îl izbi parfumul de gladiole şi de lămâie. Era linişte ca într-o biserică, în sala" aceea drapată în roşu. Oare de ce toate firmele funerare foloseau atât de mult roşul? Era o culoare liniştitoare?

Pluş purpuriu, lambriuri întunecate, covoare groase şi lumânări ornamentale. Pe masa strălucitoare, se afla o vază înaltă cu crini şi gladiole. Lângă ea, un teanc de cărţi de vizită.

SUNTEM AICI DE CÂTE ORI AVEŢI NEVOIE

Charles W. Griffith şi fiii
Emmitsboro, Maryland

Fondat în 1839

Bună reclamă, se gândi Cam.

Văzu o scară acoperită cu mochetă care ducea la etajul al doilea. Camerele de vizită. Un teren consacrat, printr-o tradiţie morbidă. Nu putea înţelege de ce oamenii voiau să se mai uite la cadavre. Poate gândea aşa pentru că văzuse prea multe, în viaţa lui.

Îşi aminti că urcase scările acestea când fusese copil, ca să se uite la chipul nemişcat al tatălui său. Mama lui plângea, cu Biff Stokey alături. Nu pierduse nicio clipă să se vâre în sufletul ei. Nici nu-l băgaseră în pământ, când Biff Stokey pusese mâna pe văduva lui Mike Rafferty.

Acum, cercul se închidea.

Cu mâinile înfundate în buzunare, Cam se îndreptă spre uşa închisă a capelei principale. Ezită, apoi îşi, scoase o mână din buzunar şi vru să bată. Peste câteva clipe, uşa se deschise.

În fată îi apăru Chuck Griffith, cu privirea gravă, îmbrăcat într-un costum întunecat. De mai bine de o sută cincizeci de ani, cei din familia Griffith fuseseră dricari, în Emmitsboro. Şi fiul lui Chuck se pregătea să preia afacerea, dar, deocamdată, tatăl său era înfloritor, la cei patruzeci de ani ai săi.

Încă de mic se simţise ca la el acasă în camera de îmbălsămare, ca şi cum s-ar fi aflat pe terenul de base-

ball, unde era cel mai bun fundaş. Pentru cei din familia Griffith, moartea era o afacere rentabilă şi sigură. Chuck îşi permitea să-şi ducă toată familia în concediu, două săptămâni, în fiecare an, şi să schimbe automobilul soţiei sale la intervale scurte de timp.

Aveau o casă frumoasă la marginea oraşului, un bazin încălzit, în interior. Oamenii făceau adesea glume că fusese făcut de morţi.

În calitatea sa de antrenor al echipei din Emmitsboro, Chuck făcea mult tapaj, se zbătea şi se lupta pentru succes. Ca proprietar al unei firme funerare, însă, era sobru, cu vocea blândă şi plin de compasiune.

Îi întinse imediat mâna lui Cam.

— Bine că ai venit, şerifule.

— Mama e aici?

— Da.

Chuck aruncă o privire fugară, în spate.

— Mă chinuiesc s-o conving că, în situaţia dată, e mai bine că serviciul funerar să aibă loc cu sicriul închis.

Cam îşi aminti instantaneu chipul zdrobit al lui Biff.

— Am să stau eu de vorbă cu ea.

— Intră, te rog.

Făcu un gest prin care îl invită pe Cam în încăperea întunecată, plină de flori. Se auzea o muzică discretă, din nişte difuzoare ascunse. Ceva liniştitor şi blând.

— Eram la un ceai. Mă duc să mai aduc o ceaşcă. Cam dădu din cap, apoi se apropie de mama lui.

Stătea ţeapănă pe o canapea cu spetează înaltă. Alături de ea, se afla o cutie cu batiste de hârtie. Purta o rochie neagră, pe care el nu i-o ştia. Probabil că o împrumutase sau i-o cumpărase vreo prietenă. Încheietura degetului petrecut pe sub toarta ceştii cu ceai i se albise. Îşi ţinea genunchii atât de strânşi, încât Cam îşi imagina că o dureau. La picioare, avea un geamantan mic.

— Mamă.

Cam se aşează lângă ea, punându-i mâna pe umăr. Ea nu se uită la el.

— Ai venit să-l vezi?

— Nu. Am venit să stau cu tine.

— Nu e nevoie.

Vocea ei era rece şi împietrită.

— Mi-am mai îngropat un soţ.

Îşi trase mina şi se abţinu cu greu să nu izbească ceainicul de pe masă.

— Aş vrea să te ajut să organizezi totul. În asemenea momente, e greu să iei decizii. Şi costă. Vreau să plătesc eu, totul.

— De ce?

Îşi ridică ceaşca la buze cu o mâna sigură, apoi bău.

— Doar l-ai urât.

— Vreau să te ajut.

— Lui Biff nu i-ar fi plăcut să m-ajuţi.

Îşi întoarse brusc fată şi-i văzu ochii înroşiţi de atâta plâns. Privirea ei îl răni ca o flacără.

— Să nu cumva să spui ceva rău de el. A murit în bătaie, spuse ea şuierat. Tu reprezinţi legea, aici. Dacă vrei să fii de ajutor, află cine l-a ucis pe soţul meu. Asta să faci: să-l descoperi pe făptaş.

Chuck intră, dregându-şi vocea.

— Doamna Stokey, poate vreţi să…

— Nu, nu mai vreau ceai. Se ridică şi luă valijoara.

— Nu mai am nevoie de nimic. Am adus aici hainele cu care să fie înmormântat. Acum, du-mă să-l văd pe soţul meu.

— Doamnă Stokey, încă n-a fost pregătit.

— Am trăit cu el douăzeci de ani, Vreau să-l văd aşa cum e.

— Mamă…

Se răsti la fiul ei:

— Nu vreau să te văd aici, acum! Crezi c-aş suporta să mă uit la el, cu tine alături, ştiind ce simţi? De când aveai zece ani, m-ai făcut să aleg între voi doi. Acum e mort şi îl aleg pe el.

„Întotdeauna l-ai ales pe el”, se gândi Cam şi-o lăsă să plece.

Rămas singur, se aşeză din nou. Îşi dădea seama că nu avea niciun rost să rămână acolo până se întorcea ea, dar simţea nevoia să mai stea puţin înainte de a ieşi şi a se confrunta cu privirile şi şoaptele oamenilor.

Pe masă, se afla o Biblie, cu nişte coperţi din piele uzată de atâtea atingeri. Se întreba dacă mama lui găsise

un verset acolo care s-o consoleze.

— Cameron.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe primar în prag.

— Domnule Atherton.

— Nu vreau să inoportunez într-un moment ca acesta. M-a sunat soţia mea. S-a gândit că, poate, mama ta are nevoie de ajutor.

— Acum e cu Chuck.

— Da, da.

Vru să iasă, dar îi veni un gând.

— Pot să te ajut cu ceva? Ştiu că oamenii zic asta, în asemenea momente, dar…

Primarul ridică din umerii lui osoşi, părând stingherit.

— S-ar putea ca mama să aibă nevoie de cineva care s-o conducă acasă, după ce termină aici. Nu mă vrea pe mine.

— Am s-o conduc cu plăcere. Cameron, oamenii se comportă ciudat la durere.

— Aşa se zice, spuse el, ridicându-se. Am raportul autopsiei. Mâine, am să vă trimit o copie, împreună cu celelalte acte întocmite de mine.

— A, da, zâmbi Atherton palid. Trebuie să recunosc, nu prea mă simt în largul meu.

— Nu trebuie decât să le puneţi la dosar, domnule primar. Ştiţi cumva, pe la şcoală există grupuri mai violente de adolescenţi?

Chipul sever al lui Atherton se încruntă.

— Nu. Avem câţiva rebeli, bineînţeles, şi inadaptaţii noştri. Se mai bat pentru fete sau la meciuri:

Ochii i se măriră, deodată.

— Doar nu crezi că Biff a fost omorât de nişte copii.

— Trebuie să încep de la un capăt.

— Şerifule… Cameron. La Emmitsboro, nu avem probleme nici măcar cu drogurile. Ştii foarte bine asta. Da, îşi mai pocnesc nasurile, fetele se mai trag de păr, dar, până la crimă, e cale lungă.

Îşi scoase cu grijă o batistă frumos călcată şi îşi tamponă cu ea buza superioară. Gândul la moarte îi, cea să transpire.

— Sunt sigur că vei descoperi că fapta este a unui străin de oraşul acesta.

— E ciudat ca un străin să fi aruncat cadavrul într-un loc în care se întâlnesc adolescenţii de ani de zile. La fel, să fi împins maşina în tufele pe lângă care trece Bud Hewitt, în fiecare seară.

— Da, oricine… vreau să zic… cred că asta vine în favoarea teoriei mele. Poate au vrut ca trupul să fie repede descoperit.

— Mira-m-aş! murmură Cam. Oricum, vă mulţumesc că o veţi conduce pe mama acasă.

— Poftim? O, da! Mă bucur că pot fi de folos.

Cu batista încă la gură, Atherton se uită după Cam. În ochi îi apăruse o sclipire de teamă.

Annie Nebuna stătea în faţa maşinii lui Cam şi-i

mângâia capota, ca şi cum ar fi fost un căţel. Vorbea cu ea, încântată de culoarea aceea albastră, strălucitoare. Dacă se uita mai aproape, îşi vedea chipul în luciul ei. Asta o făcea să chicotească.

Mick Morgan o văzu pe fereastră. Dând din cap, deschise uşa.

— Hei, Annie! Cam o să se supere pe tine, dacă-ţi laşi amprentele pe maşina, lui.

— E drăguţă.

Se apucă să şteargă capota cu mâneca ei murdară.

— Nu-i fac nimic.

— De ce nu te duci la Martha să mănânci ceva?

— Am un sandviş. Mi l-a dat Alice. E cu pâine de secară şi cu maioneză.

— Las-o!

Cam coborî de pe trotuar. Drumul până aici nu îi schimbase starea de spirit. Dar, văzând-o pe Annie, mângâindu-i maşina, începu să zâmbească.

— Ce mai faci, Annie?

Ea îl privi. Braţările de la mina începură să-i zăngăne, când ridică braţul. Gestul ei tineresc avea ceva jalnic, dacă te uitai! A fată îmbătrânită.

— Mă plimbi cu motocicleta?

— Astăzi n-o am aici.

Ea îşi ţuguie buzele ca o fetiţă.

— Poate vrei să te plimbi cu maşina. Vrei să te duc acasă?

— Pot să stau în față?

— Bineînţeles!

Când se aplecă să-i ia sacul, ea îl trase repede la piept.

— Îl duc eu. E-al meu! Pot să-l duc singură.

— Bine. Suie-te! Ştii să-ţi fixezi centura de siguranţă?

— Mi-ai arătat data trecută.

Îşi săltă fundul şi sacul în maşină şi începu să meşterească la centură, cu limba între dinţi. Tipă de satisfacţie, când auzi clacul închiderii.

— Vezi? Am putut şi singură!

— Foarte bine!

După ce urcă şi el, Cam coborî geamurile. Annie nu prea mai făcuse baie în ultima vreme, aşa că se bucură că seara e caldă şi că bate vântul.

— Dă drumul la radio.

— Apasă pe butonul acesta.

I-l arătă, ştiind că-i place s-o facă ea. Când se auzi vocea lui Billy Joel, Annie începu să bată din palme. Braţările îi zăngăniră din nou.

— Ştiu cântecul ăsta!

Vântul îi flutura păru! Albit. Cânta împreună cu vocea de la radio.

Cam o luă pe strada Frunzei de stejar. Când trecură pe lângă casa familiei Kimball, încetini brusc, dar n-o văzu pe Clare în garaj.

Annie se opri din cântat şi se uită la casă.

— Am văzut lumină la mansardă.

— Nu-i adevărat, Annie.

— A fost, mai înainte. N-am putut dormi. Şi nu m-am dus în pădure, că era noapte. Şi-am văzut lumină la mansardă.

Se strâmbă, ca şi cum amintirile i se îngrămădeau în creier şi nu le putea distinge. Oare, ţipase cineva? Nu, de data aceasta, nu. Nu acum se ascunsese ea în tufe şi-i văzuse pe bărbaţii ăia plecând cu maşinile. Grăbeşte-te! îi plăcea ritmul acestui cuvânt, aşa că începu să-l murmure în bărbie.

— Când ai văzut lumină, Annie?

— Nu mai ştiu.

Începu să se joace cu gemuleţul de la indicatorul de curent.

— Crezi că domnul Kimball a lucrat până târziu? Câteodată lucrează până târziu. Numai că el a murit, îşi aminti ea, mulţumită că nu se încurcase de tot. A murit şi l-au îngropat. Da faţă s-a întors. Fata aia, cu părul roşu şi frumos.

— Clare?

— Clare, repetă Annie. Ce păr frumos!

Începu să şi-l răsucească pe-al ei pe după deget.

— A plecat la New York, dar s-a-ntors. Mi-a spus Alice. Poate s-a dus în mansardă, să-l caute pe tatăl ei. Dar el nu-i acolo.

— Nu, nu e.

— Şi eu o căutam pe mama.

Suspină şi începu să se joace cu brăţările, pipăind literele acelea gravate pe brăţara de argint.

— Îmi place să mă plimb. Câteodată, mă plimb toată ziua. Găsesc tot felul de lucruri. Lucruri frumoase.

Îşi ridică braţul şi zise:

— Vezi?

— Mmmm!

Numai că el se gândea la Clare, aşa că nu se uită la brăţara pe care era gravat numele „Carly".

Clare se simţi prosteşte de ruşinată când ajunse în faţa clădirii de cărămidă, cu două etaje, a doctorului Crampton. Aceasta era intrarea pacienţilor, se gândi ea amar, apoi oftă. Dar ea nu se ducea să-l vadă pentru vreo boală. Trebuia să îl vadă, pentru a mai adăuga o verigă la lanţul care conducea spre tatăl ei.

Li reveniră imaginile copilăriei, când stătea în sala de aşteptare mirosind a lămâie, cu răţuşte şi cu floricele pe pereţi, citind cărţi broşate, cu coperţi aurii, sau reviste vechi. Apoi, intra în cabinet şi zicea, Aaa!" După câte o injecţie, fie că ţipase, fie că nu, primea un balon, drept recompensă.

Era tare plăcut aici. Mirosea a iarbă proaspăt cosită, iar cărămizile din jurul ferestrelor fuseseră proaspăt vopsite, cu ocazia curăţeniei de primăvară. Se auzea un glas plăcut, cântând.

Îl văzu aplecat asupra stratului cu lăcrămioare. Le privea. Ca şi tatăl ei, doctorul Crampton avea obsesia

grădinăritului. Lucrul acesta îi apropiase foarte mult, în ciuda faptului că doctorul era mult mai în vârstă decât Jack Kimball.

— Domnule doctor!

Se ridică repede, aruncându-i o privire. Fata lui rotundă deveni zâmbitoare. Părul îi ieşea de sub pălăria veche, făcându-l să semene cu Mark Twain.

— Clare! Chiar mă întrebam când ai de gând să treci pe aici, să mă vizitezi. N-am avut timp să mai stăm de vorbă, acum două zile, la Jane.

— Mi-a spus Alice că aveţi o jumătate de zi liberă. N-am vrut să vă deranjez în timpul serviciului.

— Ai făcut-o, în schimb, acum, când mă ocup de doamnele mele.

— Aveţi nişte flori minunate.

Simţi un junghi în inimă, amintindu-şi cum discuta tatăl ei cu doctorul despre grădinărit.

— Ca întotdeauna, de altfel.

Deşi zâmbea, el observă că ochii îi erau trişti. Un generalist, într-un oraş mic, avea flerul durerilor omeneşti de tot felul. Curăţă cu mâna zidul de piatră şi se aşează.

— Ţine-mi şi mie, puţin, companie. Povesteşte-i bătrânului tău prieten tot ce-ai făcut până acum.

Se aşeză şi ea, şi-i povesti câte ceva. Ştiau amândoi că era doar o introducere menită să netezească drumul spre ceea ce avea ea de gând să-i spună sau să-l întrebe.

— Aşadar, mama şi cu Jerrv se vor întoarce în Virginia peste vreo două săptămâni. Îi place acolo?

— Dacă tot eşti aici, poate te duc să-i vizitezi, înainte de a pleca la New York.

— Poate.

Îşi mângâia încet geanta, cu ochii coborâţi.

— Mă bucur că e fericită. Realmente, mă bucur.

— Te cred.

— N-am ştiut că va fi aşa greu.

Glasul i se frânse. Trebui să tragă aer adânc în piept, înainte de a continua.

— Aseară, am urcat la mansardă.

— Clare.

Îi luă mâna şi i-o strânse într-ale sale.

— N-ar fi trebuit să faci lucrul acesta singură.

— Nu mai sunt un copil, ca să-mi fie frică de stafii.

— Ai să rămâi toată viaţa copilul tatălui tău. Încă ţi-e dor de el. Te înţeleg. Şi mie mi-e dor de el.

Clare oftă tremurat, apoi continuă:

— Ştiu cât eraţi de buni prieteni. Cum aţi încercat să-l ajutaţi, când s-a apucat de băutură. Şi cum aţi fost alături de noi, când a început scandalul...

— Prietenul la nevoie se cunoaşte.

— Nu toţi procedează ca dumneavoastră. Se îndreptă şi-i zâmbi.

— Din acest motiv, gândindu-mă că i-aţi rămas prieten, poate vreţi să mă ajutaţi şi pe mine.

Impresionat de tremurul din vocea ei, continuă să-i tină mâna într-ale lui.

— Clare, te cunosc de când ai început să mergi. Bineînţeles că te voi ajuta. În amintirea lui Jack, dar şi pentru tine însăţi.

— Mi-am dat viaţa peste cap. El se încruntă.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Doar eşti o tânără plină de succes.

— O artistă, îl corectă ea. Da, în domeniul artei, sunt plină de succes. Dar ca femeie… Poate aţi auzit că am fost măritată şi am divorţat.

În ochi îi apărură câteva sclipiri şăgalnice.

— Da, domnule doctor, ştiu că sunteţi împotriva divorţurilor.

— În general, da.

Tuşi uşor, ca să nu pară preţios.

— În ceea ce mă priveşte, eu sunt de părere că un jurământ nu trebuie încălcat. Dar nu sunt absurd să nu admit că sunt anumite situaţii când… e absolut necesar…

— Eu am fost de vină.

Se aplecă şi rupse un fir de iarbă care creştea pe lângă zid.

— Nu l-am putut iubi destul. N-am putut fi ceea ce voia el. De fapt, n-am putut fi nici ceea ce voiam eu. Aşa că am dat-o în bară!

Doctorul îşi ţuguie buzele.

— Eu aş zice că e nevoie de doi, pentru reuşita unui mariaj.

Aproape că o pufni râsul.

— Bob n-ar fi de părerea dumneavoastră, credeţi-mă! Când mă uit înapoi la căsătoria mea sau la alte relaţii pe care le-am avut sau pe care am încercat să le am, îmi dau seama că nu m-am dăruit cu totul.

— Dacă asta crezi, atunci trebuie să ştii şi motivul acestei reţineri.

— Da...! Aş avea nevoie să înţeleg de ce a, făcut-o, izbucni ea. Ooo, ştiu multe despre ceea ce înseamnă dependenţa şi alcoolismul, că boală. Dar sunt generalităţi, iar ei a fost tatăl meu. Trebuie să înţeleg, cumva, ca să pot…

— Iartă-l, zise blând doctorul Crampton. Clare închise ochii.

— Da.

Acesta era singurul lucru, unicul pe care refuzase să îl admită, în ciuda tuturor eforturilor lui Janowski. Dar sentimentul vinovăţiei nu era atât de dureros aici, cu mâinile într-ale celui mâi bun prieten al tatălui său.

— Azi-noapte, când am urcat acolo, mi-am dat seama că nu l-am iertat. Şi mă tem că n-am s-o fac niciodată.

Crampton rămase tăcut câteva clipe, savurând parfumurile grădinii lui, ascultând cântecul păsărilor şi foşnetul frunzelor, în bătaia vântului uşor de primăvară.

— Jack şi cu mine am discutat mult mai mult, în

serile acelea, nu numai despre bălegar şi dăunători. Îmi spunea adesea cât este de mândru de tine şi de Blair. Dar tu erai ceva special pentru el, aşa cum Blair era pentru Rosemary.

— Da, spuse ea, zâmbind. Ştiu.

— Îţi voia numai binele. Voia ca toată lumea să-ţi fie la picioare.

Crampton oftă, amintindu-şi şi regretând vremurile de demult.

— Poate că voia prea mult şi de aceea a făcut greşeli. Sunt" sigur, Clare, că tot ceea ce a făcut, bine sau rău, era legat de tine. Nu-l acuza prea tare că a fost slab. Chiar şi în slăbiciune te punea pe primul plan.

— Nu vreau să-l acuz de ceva. Dar sunt atâtea amintiri! Mă copleşesc.

Bătrânul o studie cu ochii solemni.

— Uneori, nu ne putem întoarce, oricât ne-ar plăcea, întoarcerea poate să se termine într-o rană, nu într-o vindecare.

Capitolul 11

Niciun argument nu o putu convinge pe Jane Stokey să acopere sicriul în care zăcea soţul ei. Când murea un bărbat, era de datoria celor care îl cunoscuseră să-i arunce o ultimă privire, pentru a şi-l aminti şi a vorbi despre el.

— N-a fost decât un ticălos meschin, comentă Oscar

Roody, potrivindu-şi nodul cravatei. După câteva beri, te pocnea cât ai zice peşte.

— Aşa e, dădu Less din cap, uitându-se la chipul lui Biff.

„Odihneşte-te în iad!” se gândi el.

— Chuck îşi cunoaşte meseria, nu-i aşa? Din câte am auzit, Biff a fost „şifonat” rău de tot. Acum, însă, pare că trage un pui de somn.

— Probabil c-a folosit o grămadă de farduri.

Oscar scoase din buzunar o cârpă mare, roşie, şi îşi suflă zgomotos nasul în ea.

— Cred că e oribil să machiezi un mort.

— N-aş face-o nici pentru luna de pe cer. Am auzit că i-au zdrobit fiecare oscior.

Lester îşi schimbă poziţia, doar doar va vedea vreun semn.

— N-ai zice c-a fost aşa! Ieşiră să fumeze o ţigară.

Jane se afla acolo! Pe un scaun. Pentru că Biff nu aparţinea nici unei biserici, se hotărâse că serviciul divin să albă loc acolo, în capelă, oficiat de Chuck. Era îmbrăcată în rochia aceea neagră, avea părul strâns frumos la spate şi primea condoleanţele şi cuvintele de îmbărbătare.

Oamenii se perindau pe lângă catafalc, pentru a-şi lua rămas bun de la Biff.

— De câte ori nu m-a luat de cămaşă cu mâna aia grasă a lui!

Sarah Hewitt îşi pironise ochii pe chipul acela livid.

— Încetează, Sarah! spuse Bud înroşindu-se şi uitându-se în dreapta şi-n stânga, sperând că nu auzise nimeni. Nu se cuvine să vorbeşti aşa, aici.

— E o prostie că avem voie să spunem orice despre cei vii, dar despre cei morţi trebuie să minţim, zise ea, ridicându-şi o sprânceană. E-adevărat că l-au castrat?

— Doamne, Sarah!

O apucă de braţ şi o trase în capătul celălalt al încăperii.

— Măi, măi, uite cine a venit!

Zâmbetul fetei deveni melancolic, văzând-o pe Clare intrând.

— Fiica risipitoare, adăugă ea, măsurând-o de sus până jos şi înviind-o pentru costumul simplu, dar scump. Nu s-a implicat deloc, nu-i aşa?

Clare îşi simţea inima ca un bulgăre de foc. Nu crezuse că va fi atât de rău. Ultima oară când fusese aici, văzuse un sicriu acoperit de flori şi pe oamenii din oraş aliniaţi de-o parte şi de alta. Înăuntru, se afla tatăl ei. Putea să jure că şi atunci se auzise aceeaşi muzică de orgă, ca acum.

Mirosul de gladiole şi de trandafiri îi sfredelea creierul. Ochii i se umplură de groază, când se uită la insula aceea dintre cele două rânduri de scaune. Abia se abţinu să n-o ia la sănătoasa.

„Doamne, doar eşti femeie în toată firea”, îşi zise ea.

„Moartea face parte din viaţă. Odată şi odată, va trebui să dai ochii cu ea.” Dar îşi dorea atât de mult să fugă de acolo, afară, la soare, încât îi tremurau genunchii.

— Clare?

— Alice.

O apucă de mâna pe prietena ei, încercând să se tempereze.

— Se pare că a venit jumătate din oraş, aici.

— Pentru doamna Stokey.

Se simţea cam stingherită în uniforma ei de chelneriţă, dar hu reuşise să se învoiască decât douăzeci de minute de la serviciu. Oricum, nu avea nimic de doliu, în afară de un pulover.

— Au să înceapă în câteva minute.

— Am să stau în spate.

Clare nu avea nicio intenţie de a se apropia de sicriu, să se uite.

Hei, Biff, nu te-am văzut de ani de zile! Îmi pare rău c-ai murit.

Gândul acesta o făcu să izbucnească, aproape, în râs şi ochii i se umplură de lacrimi. Ce căuta ea aici? Ce naiba făcea ea aici? Venise pentru Cam, îşi reaminti Clare. Şi pentru a-şi demonstra că putea să stea în încăperea aceasta suprapopulată, să suporte toată ceremonia, ca orice adult responsabil.

— Te simţi bine? o întrebă Alice.

— Da.

Trase adânc aer în piept.

— Hai, mai bine, să stăm jos.

În vreme ce se aşezau, Clare îşi aruncă o privire prin încăpere, să îl vadă pe Cam. O reperă pe Min Atherton, îmbrăcată în haine de poliester albastre, cu fata solemnă şi ochii strălucitori. Primarul era alături de ea, cu capul plecat, ca pentru rugăciune.

Fermierii, negustorii şi mecanicii îşi puseseră hainele de duminică şi discutau despre afaceri şi despre vreme. Doamna Stokey era înconjurată de femeile din oraş. Cam stătea la o parte, uitându-se la mama lui cu o privire liniştită şi goală.

Chuck Griffith se duse în faţa tuturor, se întoarse şi aşteptă. Murmurând şi foindu-se, oamenii se aşezară pe scaunele aliniate.

Se făcu linişte.

— Prieteni, începu el, la fel ca în amintirea lui Clare, încăperea aceasta fusese înţesată în ambele seri de veghe. Nu era bărbat, femeie sau copil în Emmitsboro, care să nu-l fi cunoscut pe Jack Kimball. Veniseră cu toţii. Cuvintele pe care le rostiseră i se amestecau în creier şi nu îşi mai amintea decât înţelesul lor. Tristeţe şi regret. Dar nimeni în lumea asta nu. Ştiuse suferinţa ei adâncă.

Biserica fusese invadată de oameni, pentru a asista la slujbă. Coada de maşini care mergeau spre cimitir se întindea pe kilometri.

O parte din oamenii aceia veniseră şi astăzi aici, ceva mai bătrâni, mai graşi şi cu mai puţin păr pe cap. Se aşezară cu toţii, tăcuţi, cu gândurile lor.

Şi Rosemary Kimball fusese înconjurată de femeile din oraş, la fel ca Jane Stokey. Stătuseră aproape de ea ca o masă de sprijin, plină de milă pentru pierderea ei, răsuflând uşurate că nu se aflau în aceeaşi situaţie.

Aduseseră mâncare acasă la ei – şuncă, salată de cartofi, carne de pui – să-i hrănească pe cei îndureraţi.

Acest lucru în sine nu însemna nimic, dar amabilitatea lor îi ajutase să îşi umple o parte din golul creat atunci.

Dar, la numai câteva zile, izbucnise scandalul. Jack Kimball, omul atât de îndrăgit de comunitate, devenise în ochii celorlalţi doar un oportunist căruia i se puneau în spinare tot felul de păcate, cum ar fi mită, falsificarea documentelor şi altele de felul acesta. Rănile îi sângerau încă, atunci când i se spusese că tatăl ei nu fusese decât un mincinos viclean.

Dar ea hu putuse accepta niciodată acest lucru, aşa cum nu acceptase nici ideea de sinucidere.

Cam o văzu. Fu surprins că venise şi îl îngrijora chipul ei palid, ochii măriţi. Stătea, ţinând-o pe Alice de mână, uitându-se fix înainte. Se întreba ce vede şi ce aude ea, în momentul acela de concentrare nepământească. Era sigură că nu-l asculta pe Chuck Griffith vorbind despre viaţa eternă şi despre iertare, aşa cum nici el nu auzea nimic.

Dar ceilalţi erau extrem de atenţi. Ascultau cu feţele lipsite de expresie, nemişcaţi, şi. Se înspăimântau. Li se dădea un avertisment. Când cineva încălca Legea, era anihilat fără milă. Mânia celor aleşi era a însuşi întunecatului lor Domn. Aşa că ascultau şi îşi aminteau. Ochii le erau sumbri, capetele aplecate şi sufletele cuprinse de spaimă.

— Trebuie să plec, spuse Alice, strângând-o de mână. Auzi, Clare? Trebuie să plec, repetă ea.

— Poftim? Clipi ea.

Oamenii se ridicară în picioare şi se aliniară.

— O, da.

— N-am putut să mă învoiesc mai mult. Te duci la cimitir?

— Da, spuse Clare, gândindu-se că are propriul ei mormânt de vizitat. Mă duc.

Vreo şase maşini porniră motoarele, în parcarea din spate. Oamenii aveau de deschis magazine, de lucrat pământul – lucruri mai importante decât să se uite cum îl băgau pe Biff Stokey în pământ. Clare trase automobilul în spatele micului convoi. La vreo cincisprezece kilometri de oraş, maşinile trecură prin porţile uriaşe, de fier.

Îşi simţi degetele îngheţate, când opri motorul. Aşteptă în maşină. Dricarii scoaseră sicriul. Îi văzu pe primar, pe doctorul Crampton, pe Oscar Roody, Less Gladhill, Bob Meese şi pe Bud Hewitt. Cam mergea

lângă mama lui, fără s-o atingă.

Clare ieşi din maşină şi se îndreptă spre pantă dealului. Păsărelele cântau, ca în orice zi însorită de mai. Iarba răspândea un parfum puternic şi dulce. Din loc în loc, printre pietrele de mormânt, se vedeau flori de plastic şi coroane. N-aveau să se ofilească niciodată. Clare se întrebă dacă oamenii care le puseseră acolo îşi dădeau seama cât e de trist să vezi culorile acelea artificiale, într-un asemenea loc.

Familia ei era aici: bunica dinspre mamă şi bunicul, străbătuşă, un unchi şi un văr care murise de poliomielită, înainte să se nască ea. Se plimba printre ei, în timp ce soarele îi făcea ochii să lăcrimeze şi-i încălzea fata.

Nu îngenunche lângă mormântul tatălui ei. Nu adusese flori. Nu plânsese. Începu, însă, să citească la nesfârşit ceea ce scria pe piatra lui de mormânt, încercând să descifreze ceva. Dar nu era nimic, în afară de iarbă şi de granit.

De lângă mama lui, unde stătea, Cam o urmărea pe Clare. Soarele îi arămea părul, care strălucea ca o flacără. Doamne, cât era de vie! îşi strânse degetele, dându-şi seama cât de mult îşi dorea să atingă ceva viu. De câte ori punea mâna pe umărul mamei lui se lovea de un zid îngheţat. El nu însemna nimic pentru ea, nu-i putea fi de niciun ajutor.

Cu toate acestea, nu putea s-o părăsească, aşa cum îi

venea să facă. Şi-ar fi dorit să alerge la Clare, să-şi strecoare degetele în părul acela strălucitor, să se hrănească din viaţa aceea pe care o dorea atât de mult.

Ura cimitirele. Îşi aminti cum rămăsese cu ochii pironiţi în groapa copilului aceluia, mort cu un secol în urmă.

În momentul în care Clare plecă şi se pierdu cu maşina în zare, îşi dădu seama ce înseamnă să fii singur.

Clare lucră cu îndârjire toată ziua. Parcă era băgată în priză. A doua ei statuie în metal era aproape gata. În timp ce lăsa să se răcească metalul, oprea aparatul de sudură şi se ocupa de modelajul braţului lui Ernie.

Nu putea să stea liniştită.

Tăia, sculpta, modela. Simţi provocare, când modelă pumnul. Nelinişte, când construia fiecare muşchi al braţului. Modela cu minuţiozitate şi înlătura surplusul cu o sârmă subţire, apoi totul cu o perie pe care o găsise la magazin. Plină de energie, se spălă pe mâini de argilă, dar nu se odihni. Nu era în stare. Pe o altă masă de lucru, zăcea o bucată de lemn de cireş, sculptată pe jumătate. Îşi luă uneltele, dălţile, cuţitele şi îşi revărsă – toată energia asupra lucrării sale.

Se opri doar când fu nevoită să aprindă luminile. Soarele scăpătase. Schimbă muzica rock, cu una clasică, la fel de pasională şi de incitantă. Pe stradă, maşinile treceau fără să le audă. Sună telefonul, dar nu îl băgă în seamă.

Orice altceva, în afară de muncă, pierise din mintea ei. Acum, făcea parte din bucata aceea de lemn, era numai o forţă creatoare. Iar lemnul îi absorbea trăirile, i le sublimă. Nu avea nicio schiţă, niciun model. Doar amintiri şi dorinţe.

— Încă de la prima mişcare, degetele ei avură o siguranţă uluitoare. Ochii îi ardeau, dar şi-i frecă uşor cu dosul mâinii şi îşi continua lucrul. În loc să se stingă, focul din sufletul ei creştea tot mai mult.

Pe cer, începură să strălucească stelele. Răsărea luna.

Cam o zări aplecată asupra bucăţii de lemn. Deasupra ei strălucea un bec puternic, în jurul căruia fluturii îşi continuau dansul lor mortal. Muzica urla – coarde şi timpane.

Pe fata şi în ochii ei strălucea triumful. Din când în când, mângâia lemnul, ca într-un gest de comuniune, pe care el nu îl putea înţelege.

Era ceva crud şi puternic în forma aceea din mâinile ei. Se conturase, parcă, un profil. Când intră în garaj, văzu că era un chip ciudat de bărbat, dat pe spate, parcă spre soare.

Nu-şi dădu seama cât o privi, fără să scoată un cuvânt. Li simţea pasiunea care vibra în jur. Se întâlnea cu a lui, contopindu-se.

Clare îşi puse uneltele deoparte. Se ridică încet de pe taburet şi se dădu puţin înapoi. Respiraţia i se accelerase atât de tare, încât simţi nevoia să-şi ducă mina la piept.

Simţea durerea amestecată cu plăcerea, uitându-se la ceea ce crease.

Era tatăl ei. Aşa cum şi-l amintea. Aşa cum îl iubise. Cu dragostea aceea puternică, plină de energie. Era viu. În seara aceea, găsise, în sfârşit, o cale de a-i venera viaţa.

Se întoarse şi se uită la Cam.

Nu se miră deloc, văzându-l acolo. Nu-şi puse întrebarea dacă era sau nu pregătită pentru dorinţa care se citea în ochii lui.

Cam trase uşa garajului. Metalul răsună ciudat, izbit de ciment. Nu se mişcă, nu vorbi, ci aşteptă vibrând.

Porni spre ea. Muzica se izbea de pereţi. Era închisă aici, împreună cu ei.

Mâinile lui aspre i se plimbau pe fată, conturându-i gura, ochii, obrajii. Apoi, degetele îi pătrunseră în păr. Când o trase brusc spre el, i se opri respiraţia. Dar nu frică îi făcea trupul să i se cutremure. Sărutul lui fu ca un strigăt de triumf.

Nu mai dorise pe nimeni atât de mult cât o dorea pe ea, în momentul acela. Toată jalea, durerea şi amărăciunea acelei zile se topiră în clipa în care îi simţi gustul fierbinte, în braţele lui, ea era numai energie pură. Pulsa de viaţă. Înfometat, se afundă tot mai mult în gura ei. Inimile li se zbăteau, se loveau una de alta, prin piepturile lipite.

Mâinile lui alunecară spre şolduri, apoi spre coapse. Îi

venea s-o ia în trupul lui, atât de puternică îi era dorinţa. O trase după el, bâjbâind, prin bucătărie.

Căută cu disperare un pat, să se cufunde acolo, împreună cu ea, în ea.

Îi scoase nerăbdător tricoul şi i-l aruncă în lături. Se izbiră de un perete, în timp ce mâinile lui îi apucară sinii sălbatic.

Ea râse şi întinse braţele. Gemu când gura lui începu să i se plimbe pe trup. Se hrănea din ea sălbatic, lacom, cu o violentă care o zăpăcea. Trupul ei se arcuia, oferindu-se fără reţinere. Atingerea dinţilor lui pe piele îi făcea sângele să-i pulseze fierbinte în vene. Simţea pe sub piele ritmul acela primitiv. Nu se crezuse în stare să simtă o asemenea pasiune pentru un bărbat. Setea aceasta nu putea fi potolită decât printr-o comuniune perfectă, îşi dori să fie a lui acolo, în picioare. Repede, obscen.

Atunci, el îi trase blugii în jos, peste şolduri. Buzele lui tremurătoare coborâră.

Îşi plimbă limba pe pielea ei fierbinte. Unghiile ei se înfipseră în umerii lui. Cam gemu simţindu-i carnea fremătând. Îi auzi murmurul printre suspine, dar nu înţelegea ce-i spunea ea. Şi nici nu voia să înţeleagă. Îi prinse şoldurile. Gura lui înfometată deveni tot mai lacomă.

Murea. Nu se putea altfel. Nu avea cum să mai

trăiască la o asemenea intensitate. Trupul îi era bombardat de senzaţii puternice. Mâinile, degetele, gura lui. La fiecare respiraţie, părea că acumulează tot mai multă energie, până când nu mai suportă şi îşi dori eliberarea. Tipă, trăgându-l în sus, spre ea, şi dorindu-şi mai mult, cu frenezie.

Răsuflarea lui era la fel de aspră ca a ei. Lovi precipita întrerupătorul din spatele ei. Încăperea fu inundată de lumină. Îi pipăia fata cu degetele, strivind-o de perete.

— Uită-te la mine, zise el, simţind că-i fuge pământul de sub picioare. La naiba, uită-te la mine!

Ea deschise ochii şi se cufundă într-ai lui. Intră în panică, dându-şi seama că era imobilizată acolo, ca într-o capcană. Ca într-o închisoare. Deschise gura, dar cuvintele refuzau să descrie ceea ce simţea în momentul acela.

— Vreau să mă uit la tine, gâfâi el şi se repezi din nou la gura ei, devorându-i-o. Vreau să te văd!

Simţea că se prăbuşeşte într-un hău, că nu se putea opri din cădere. Trupul lui fierbinte o strivea de plăcile reci de faianţă.

Nerăbdătoare, îi trase Cămaşa; smulgându-i nasturii în grabă, ca să-i simtă carnea. Îşi pierduse orice control, îi trecu ei fugar prin minte. Îl dezbrăcă disperată, dorind să înlăture orice barieră.

Se chinui să-i scoată cizmele, înjurând, până o

cuprinse râsul. Se ridică şi îl încolăci cu braţele, sărutându-i uşor pe piept şi pe gât.

Să se grăbească, numai la asta se gândea, în nebunia aceea.

Începură să se rostogolească pe duşumeaua bucătăriei. Muzica urla în jurul lor. El aruncă hainele din calea lor, fără să-şi dezlipească gura de a ei. Ea ajunse deasupra lui.

Acum, se gândi ea. În sfârşit!

Arcuindu-se, se lăsă pătrunsă. Trupul începu să i se cutremure, în clipa când simţi unirea aceasta totală.

Începu să se legene, cu părul dat pe spate, la în început uşor, apoi din ce în ce mai repede, făcându-l să-şi piardă minţile în ritmul acela nebun. Îi strânse mâinile într-ale lui, uitându-se la ea.

Părea fără frică, triumfătoare. Mintea lui paralizată nu mai găsi alte cuvinte. Se înălţă deasupra lui unită cu el, într-o pasiune devastatoare.

Îi simţi zbaterea fierbinte a orgasmului. Propria-i eliberare îl făcu să geamă.

Ea se lăsă să cadă uşor, peste trupul lui umed. Părea că nu mai are oase. Mâna lui i se plimba pe spate, în timp ce încercau să-şi recapete respiraţia. De când aştepta el asta, îşi zise. Începu să o sărute pe păr.

— Am trecut pe la tine să te-ntreb dacă vrei o bere, murmură el.

— Nu, mulţumesc.

— Eşti atât de provocatoare când lucrezi! Clare zâmbi.

— Da îmi venea să te mănânc de vie.

— Cred că asta ai şi făcut, spuse ea, sprijinindu-se cu palma de duşumea şi uitându-se la el. Mi-a plăcut.

— Asta nu-i rău! Pentru. Că te-am dorit încă din clipa în care te – ai luptat cu mine acolo, sus, pe hol.

Îi luă sinul în mână, pipăindu-i sfârcul cu degetul mare. Era încă tare ca o pietricică.

— Chiar că te-ai dezvoltat frumos, Subtirico.

Îşi schimbă poziţia, astfel încât s-o facă să-i stea în poală.

— La te uită! mai ai un ciorap pe un picior!

Se uită. Într-adevăr, avea un picior gol. Celălalt îi era acoperit de ciorapul purpuriu şi gros. Asta o făcu să se simtă grozav!

— Data viitoare, ar fi bine să ne scoatem cizmele înainte!

Îşi puse tandru fruntea pe umărul lui, nevenindu-i să se mai mişte de acolo.

— Duşumeaua asta s-a cam întărit.

— Aşa e.

Dar nici lui nu-i venea să se ridice. Îi plăcea s-o ţină în braţe.

— Te-am văzut la înmormântare şi mi s-a părut că eşti obosită.

— Am nevoie de un pat.

— Al meu e liber.

Ea râse, întrebându-se dacă nu se grăbeau.

— Şi cât ceri pentru asta? El îi ridică bărbia cu mâna.

— Vreau să vii acasă, cu mine, Clare.

— Cam…

El o zgâlţâi uşor.

— Vreau să mă înţelegi. Eu nu fac compromisuri. Simţi din nou că intră în panică, la fel ca atunci când se văzuse încătuşată în ochii lui.

— Nu pentru că aş avea pe altcineva, dar…

— Bine.

— Dar nu vreau să fac un pas atât de mare, pe care… Ceea ce s-a întâmplat acum n-a fost decât…

— Cum?

— Nemaipomenit! Absolut nemaipomenit!

Îşi propuse să-i înlăture spaimele. O mângâie uşor şi o sărută. Ochii ei se întunecară.

— Vreau să vii cu mine acasă, în noaptea aceasta.

Se uită la ea, muşcându-şi buzele.

— Da?

— Da.

Ernie se uita cum ies prin uşa din fată. Auzi râsul lui Clare, pe stradă pustie, prin fereastra deschisă. Se îndreptau, mina în mână, spre maşina lui Cam. Se opriseră, la un moment dat, şi se sărutaseră lung. L-a lăsat să se atingă de ea, se gândi Ernie, simţindu-şi

abdomenul invadat de fierbinţeală.

Se uită cum urcă în maşină şi pleacă.

Cuprins de turbare, încuie uşa şi îşi aprinse lumânările negre.

Grupul se întâlni în pădure. Nu se aşezară în cercul magic. Ritualul putea să mai aştepte. Multora dintre ei le era frică. Altarul acela pe care fusese executat unul din grup se afla acolo, în faţa lor. Ca un avertisment, spre aducere aminte.

Fuseseră convocaţi aici, după înmormântare, să-şi arate buna-credinţă. În timpul ritualului care urmă, aveau să bea cu toţii vin amestecat cu sânge.

— Fraţilor, unul dintre ai noştri zace sub ţarina, spuse blând marele – preot, făcând orice murmur să înceteze. Legea a fost încălcată şi cel slab a fost pedepsit. Să se ştie că acela care încalcă Legea, acela care se rătăceşte va fi zdrobit! Morţii cu morţii!

Tăcu şi îşi întoarse încet capul.

— Aveţi vreo întrebare?

Nu îndrăzni nimeni să zică nimic. Asta îi plăcu.

— Acum, avem nevoie de altcineva, pentru completarea numărului. Vom propune nişte nume, pe care i le vom da Stăpânului.

Bărbaţii începură să vorbească din nou între ei, certându-se asupra numelor propuse. Preotul îi lăsă să-şi facă mendrele. El avea deja un candidat. Simţind că

trece timpul, intră în cerc şi ridică braţele.

Se făcu linişte.

— Avem nevoie de tinereţe, de putere şi de loialitate. Avem nevoie de o minte receptivă, de un trup capabil să ducă povara datoriei. Stăpânul nostru îi zdrobeşte pe cei slabi, pe cei singuri, pe cei mânioşi. Cunosc pe cineva care ne caută, care e pregătit deja să ni se alăture. Nu aşteaptă decât să fie îndrumat. El reprezintă o nouă generaţie de supuşi ai Domnului întunecat.

Aşadar, numele fu scris pe un pergament, apoi înmânat prinţeselor Iadului.

Capitolul 12

Sâmbăta, Ernie era de serviciu, în schimbul de la opt până la patru şi jumătate. Asta-i convenea de minune, însemna că va pleca înainte să se trezească părinţii lui. Când se va întoarce, ei vor fi la Rocco. Putea să facă tot ce voia, până la ora unu.

În noaptea aceasta, avea de gând s-o ademenească pe Sally Simmons în camera lui, să încuie uşa, să pună ACDC şi să facă dragoste cu ea nebuneşte.

O alesese pe Sally, aşa cum alesese cămaşa cu care se îmbrăcase în dimineaţa aceea. La fel de indiferent, în cel mai rău caz, ea era un paliativ, iar în cel mai bun caz, un simbol al dorinţelor lui adevărate. Toată noaptea fusese bântuit de imaginea lui Clare, rostogolindu-se în

aşternut cu Rafferty. ÎI trădase, trădase destinul lor.

Va găsi el o cale prin care s-o pedepsească, dar, între timp, putea să-şi aline frustrările cu Sally.

Alimenta o cisternă de lapte. În timp ce aparatul marca banii şi benzină, se uita, absent, în jur. Domnul Finch îşi plimba terierii, îmbrăcat în şortul care-i dezvelea genunchii albi. Avea şapca de fermier şi ochelari cu oglindă. Pe tricoul lui scria: Maryland-ul e pentru cei necăjiţi. Scotea tot felul de sunete, ca să-şi potolească potăile. Ernie era sigur că o va lua pe strada principală, vă traversa parcarea de aici şi va intra să cumpere o gogoaşă şi să se pişe. Aşa proceda în fiecare dimineaţă de sâmbăta, de când îl ştia.

— Ce mai faci, tinere? îl întrebă Finch, ca de obicei.

— Bine.

— Trebuie să-mi mai plimb puţin fetiţele.

Târziu, ca întotdeauna, îşi făcu apariţia şi Less Gladhill.

Părea mahmur. Abia salutându-l pe Ernie, intră în garaj să schimbe fişele de contact ale unui Mustang 75.

Sosi şi Matt Dopper cu camioneta lui. În remorcă, se aflau cei trei câini. Înjură preţul ridicat al benzinei, îşi cumpără un pachet de tutun Bull Durham şi o luă spre magazinul de cereale.

Veni, apoi, doctorul Crampton, cu ochii cârpiţi de somn, ca să-şi facă plinul. Îşi cumpără nişte bilete de loto, apoi discută cu Finch despre asta.

Înainte de zece, aproape jumătate din oraş trecuse pe acolo. Ernie se muta de Ia o pompă la alta, făcând plinul maşinilor în care se aflau feţe ce se duceau la târg, mame tinere, bărbaţi bătrâni, ce conversau unii cu alţii prin geamurile deschise ale automobilelor.

Când intră să bea o Cola, Skunk Haggerty, patronul staţiei de benzină, mânca o gogoaşă, aşezat după biroul lui şi-i făcea curte Revei Williamson – chelneriţa slăbănoagă, cu nasul mare, de la Martha.

— Păi, mă gândeam că în seara asta să mă spăl pe cap şi să-mi fac o mască, zise Reva, molfăind guma cu aromă de căpşuni.

— Mie îmi place faţa ta aşa cum e.

Lui Skunk i se potrivea numele de minune. Oricât s-ar fi spălat, oricât deodorant ar fi folosit, nu putea stopa mirosul acela urât care i se degaja din pori. Dar era burlac. Iar Reva fusese măritată de două ori. Acum era disponibilă.

Chicoti într-un mod care îl făcu pe Ernie să dea ochii peste cap. Se duse în spate să se uşureze. Îi auzi de acolo cum flirtau şi chicoteau. Nu mai erau şervetele de hârtie, la toaletă. Asta intra în sarcina lui. Îşi şterse mâinile de pantaloni şi se duse, bombănind, în magazie. Reva râdea ca o proastă.

— O, Skunk, eşti o figură!

— Rahat! murmură Ernie şi trase o cutie cu şervetele de hârtie, din raft. Dar acolo, văzu o carte. O scoase,

lingându-se pe buze...

Jurnalul magic al lui Aleister Crowley. Răsfoi paginile, dintre care căzu o foaie de hârtie. O ridică, uitându-se peste umăr, să nu-l vadă cineva.

Citeşte. Crede. Alătură-te nouă.

Îşi băgă hârtia în buzunar, cu degete tremurătoare. Era clar că fusese lăsată pentru el. În sfârşit, îi sosise şi invitaţia. Văzuse el unele lucruri prin telescop. Îşi dăduse seama că era ceva. Şi aşteptase. Acum, era răsplătit, i se oferea şi lui un loc.

Îi crescu inima, când îşi strecură cartea pe sub cămaşă, îşi scoase, exaltat, pentagrama şi o lăsă la vedere, peste tricou. Acesta va fi semnalul lui. Vor vedea că a înţeles şi că îi aştepta.

Clare se lăsă biciuită de jetul de apă de sub duş. O durea tot trupul, într-un mod plăcut. Îşi săpunea pielea cu ochii închişi, fredonând încetişor. Mirosea a Cam. Fără să vrea, începu să râdă ca o nebună.

Ce noapte!

Îşi trecu mâinile pe trup, amintindu-şi. Mai avusese ea tot felul de întâlniri romantice, dar nu puteau fi comparate cu ceea ce i se întâmplase acum.

O făcuse să se simtă cea mai sexy femeie în viaţă. Lacomă şi plină de dorinţe. Îşi dăduseră, într-o singură noapte, mai mult decât reuşiseră ea cu Rob să-şi dăruiască în…

Scutură din cap. Nu va face comparaţie. Mai ales cu

fostul ei soţ.

Îşi dădu părul pe spate şi îşi spuse că mai avea încă multe de făcut. Venise sub duş, ca să nu-l trezească pe Cam. Când deschisese ochii alături de el, îi venise să-l ia din nou în braţe. Până şi după furtună aceea de iubire, îi venea greu să facă ea primul pas.

Nu era decât sex, îşi spuse ea. Da, într-adevăr, de cea mai bună calitate, dar nimic mai mult. Dacă se va lăsa pradă sentimentelor, va strica totul. Aşa se întâmplase întotdeauna.

Acum, avea să se frece bine cu apă şi săpun, ca. Şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Va fi curată. Se va întoarce, apoi, şi va tăbărî pe el. Numai gândindu-se la asta, surâse şi scoase un ţipăt uşor.

Cam îşi lipi faţa de peretele de sticlă al duşului. Hohotul lui de râs, o făcu să-l bombăne. Deschise uşa şi intră lângă ea, sub jetul de apă.

— Te-am speriat?

— Eşti nebun! Mi-a stat inima în loc.

— La să văd!

Îşi puse mâna între sânii ei şi zâmbi.

— Nu. Mai bate încă. De ce n-ai rămas în pat?

— Pentru că am venit aici! îşi dădu părul la o parte.

Privirea lui alunecă, măsurând-o din cap până în picioare. Sângele începu să-i fiarbă, înainte ca el să o cuprindă.

— Eşti frumoasă udă, Subtirico! îşi coborî gura pe

umărul ei.

— Şi ai un gust minunat. Ţi-a căzut săpunul.

— Mmmm! Aproape toate accidentele din casă se petrec în baie.

— Sunt capcane ale morţii!

— Stai să-l ridic.

Se lăsă să alunece pe lângă trupul lui, cu gura lipită de el. Luă săpunul. Şuieratul respiraţiei lui se amesteca cu zgomotul apei.

Îşi închipuise că fusese secătuit în noaptea aceea şi că ghearele dorinţei se potoliseră. Dar deveniseră, acum, şi mai disperate, şi mai violente. O trase spre el şi o sprijini de faianţa udă. Ochii ei păreau din aur topit. Se uita intens în ei, în timp ce se cufunda în trupul ei.

— Ţi-e foame? o întrebă Cam, în timp ce ea îşi uscă părul, răsfirându-şi-l, la fereastră.

— Mor de foame! zise ea, fără să se întoarcă.

În faţa ei, se întindea pădurea deasă, verde şi întunecată. Se înconjurase de codru, se ascunsese acolo, în inima lui. Spre apus, se vedeau munţii roşiatici, de parcă soarele s-ar fi scufundat în spatele lor.

— Cum de-ai găsit un asemenea loc?

— Mi l-a lăsat bunica mea.

Îşi încheie cămaşa şi se apropie de ea.

— Aparţine familiei Rafferty de mai bine de o sută de ani. N-a vrut să îl vândă şi mi l-a lăsat mie, până la urmă.

— E superb. Aseară nu mi-am dat seama, zâmbi ea. Cred că n-am mai fost în stare să văd nimic. Mi s-a părut că m-ai adus într-o casă, pe un deal, şi atât.

O ridicase şi urcase cu ea pe umăr urlând, până în patul lui.

— Când am revenit la Emmitsboro, m-am hotărât să-mi aleg un loc departe de oraş. Cred că Parker a făcut cea mai mare greşeală că a stat în apartamentul acela de deasupra magazinului de băuturi. N-a mai putut să scape de viciu.

— Insigna asta poate, uneori, deveni o povară, spuse Clare serioasă. Parcă spuneai ceva de mâncare.

Se uită la ceas.

— Am întârziat. Poate găsim ceva prin casă.

Asta îi convenea lui Clare. Dacă ar fi fost văzuţi împreună, maşina de bârfa s-ar fi pus imediat în mişcare. N-aveai cum să-nchizi gura lumii. Măcar să amâne momentul.

— Pot să dau o raită?

Până acum, nu văzuse decât dormitorul cu patul dublu, duşumeaua parchetată şi tavanul. Şi baia. Baia cu cada îngropată, numai în sticlă şi faianţă. Până acum, fusese mulţumită de gusturile lui. Nu se temea de culori. Dar voia să vadă şi restul, înainte de a-şi forma o idee.

În ciuda celor întâmplate, ştia că un bărbat nu putea dormi, la nesfârşit, singur în pat. O luă de mână şi o conduse afară.

— Aici, mai sunt două dormitoare.

— Ai trei dormitoare? întrebă ea, ridicându-şi o sprinceană. Ţi-ai făcut planuri de viitor?

— Să zicem că da.

O lăsă să cerceteze etajul, ascultându-i comentariile şi uitându-se cum dădea admirativ din cap. Îi plăcură iluminatul şi duşumelele din lemn masiv, ferestrele mari şi uşile care duceau spre terasă.

— Eşti îngrozitor de ordonat, zise ea, la coborâre.

— Când eşti singur, n-are cine să facă dezordine. Ea râse şi îl sărută.

Se opri la baza scărilor, să arunce o privire în camera de zi, cu grinzi în tavan, scăldată în soare. Pe jos, erau covoare indiene. Unul din pereţi era din piatră de râu şi adăpostea un şemineu. Canapeaua era moale, plină de perne, şi te îmbia să tragi un pui de somn.

— Păi, asta-i…

Coborî ultima treaptă, se întoarse şi văzu sculptura. O aşezase lângă casa scărilor, în aşa fel încât să ajungă soarele la ea. Se vedea din orice unghi din încăpere.

Avea o înălţime de aproximativ un metru şi douăzeci şi era făcută din bronz şi cupru. Reprezenta silueta subţire şi lungă a unei femei goale. Avea braţele ridicate şi părul arămiu, dat pe spate. Clare o numise Feminitate şi căutase să redea toată forţa şi magia acestui termen.

La început, rămase uluită că vedea una din lucrările ei la el în casă. Îşi băgă mâinile în buzunare.

— Parcă mi-ai spus… m-ai luat drept pictoriţă.

— Te-am minţit, zise el, surâzând. M-am amuzat şi te-am indus în eroare.

Se încruntă.

— Bănuiesc să o ai mai demult.

— De vreo doi ani.

Îi trecu părul peste urechi.

— Am vizitat o galerie din Washington şi-am văzut câteva lucrări de-ale tale. Aceasta mi-a plăcut cel mai mult.

— De ce?

Îşi dădu seama că nu prea era în largul ei. Părea stânjenită. O luă uşor de bărbie.

— Nu intenţionam s-o cumpăr. De altfel, atunci nici nu-mi permiteam asta. Dar m-am uitat la ea şi mi-am dat seama imediat că-mi aparţine. Mi s-a întâmplat acelaşi lucru aseară, când am intrat în garaj şi te-am văzut lucrând.

Ea se smuci.

— Eu nu sunt o sculptură, Cam.

— Bineînţeles că nu.

O studie cu ochii mijiţi.

— Te-ai supărat câte-am recunoscut în această sculptură. Pentru că te-am înţeles.

— Dacă am chef de psihanaliză, apelez la psihiatrul meu.

— Las-o baltă, Clare. N-ajută la nimic.

— N-o las baltă deloc! şuieră ea, printre dinţi.

— Ba ai s-o faci! Alege: stăm aici şi strigăm unul la altul, ne urcăm în pat şi facem sex sau bem o cafea, împreună, în bucătărie?

O clipă, nu fu în stare să scoată niciun cuvânt. Apoi, însă, izbucni:

— Cum îţi permiţi, ticălosule?!

— Se pare că strigăm unul la altul!

— Nu strig deloc! Tipă ea. Dar să-ţi fie clar: dacă mă culc cu tine e pentru că aşa vreau eu! Poate nu înţelegi lucrul acesta trăind într-o comunitate atât de mică, dar suntem în anii 90! Nu e nevoie să mă ademeneşti, să mă seduci sau să mă forţezi! Sexul între doi adulţi responsabili nu e decât o chestiune de liberă alegere.

— Asta e foarte bine, spuse el şi-o trase brutal spre el, cu ochii strălucind. Numai că tot ceea ce s-a întâmplat între noi doi e mai mult decât sex: Va trebui să admiţi asta, până la urmă.

— Nu trebuie să admit nimic!

Ea îşi încrucişă braţele. Cam îşi lăsă capul în jos. Se aştepta ca el să o sărute sălbatic. În loc de aceasta, buzele lui şoptiră blând. Tandreţea neaşteptată a vorbelor lui o descumpăni:

— Simţi ceva, Subţirico?

Ochii îi erau mult prea grei, ca să-i poată deschide.

— Da.

El îi atinse uşor gura cu a lui.

— Te temi?

Dădu din cap, apoi suspină, când el îşi lipi fruntea de a ei.

— Şi eu la fel. Ai terminat cu ţipatul?

— Cred că da.

Cam îşi trecu braţul pe după umerii ei.

— Hai să bem cafeaua aia.

Peste o oră, când o duse acasă, telefonul lui Clare suna. Vru să nu-l bage în seamă şi să se apuce imediat de lucru, până nu-i dispărea starea de gratie în care se afla. Dar cum nu se oprea, cedă, până ia urmă, şi ridică receptorul.

— Alo?

— Dumnezeule, Clare! îi răsună vocea lui Angie, în urechi. Unde ai fost? Încerc să iau legătura cu tine de ieri.

— Am fost ocupată, zise ea, căutând în punga cu fursecuri. Am lucrat şi-am mai avut nişte treburi.

— Îţi dai seama, că, dacă nu răspundeai până la amiază, aveam de gând să pornesc imediat spre tine?

— Angie, ţi-am spus că sunt bine. Aici nu se întâmplă niciodată nimic.

Îşi aduse aminte de Biff Stokey.

— Sau, aproape nimic. Ştii că nu prea răspund la telefon când lucrez.

— Şi azi-noapte, la trei, lucrai? îşi muşcă buza de jos.

— Aaa, la trei eram foarte ocupată. Ce mai e nou?

— Am veşti importante pentru tine, fetiţo.

Clare puse fursecurile deoparte şi îşi luă o ţigară.

— Cât de importante?

— Foarte. Institutul Betadyne din Chicago construieşte o aripă nouă, dedicată artei femeilor în lume. Vor să achiziţioneze trei lucrări de-ale tale pentru a le expune permanent. Şi, adăugă ea, auzind-o pe Clare oftând, mai e ceva.

— Ce mai e?

— Vor să-ţi comande o lucrare care să stea în fata clădirii, pentru a cinsti contribuţia femeilor la dezvoltarea artei.

— Lasă-mă să stau jos!

— Vor să termine noua aripă într-un an şi jumătate. Au nevoie de nişte schiţe de-ale tale, până în septembrie, şi, bineînţeles, vor să vii acolo la deschidere, să te întâlneşti cu presa şi să ti se facă fotografii. Jean-Paul şi cu mine îţi vom da detalii, când venim.

— Veniţi?

— Venim, oftă Angie. Am sperat că te vei întoarce să lucrezi aici, dar Jean-Paul a fost de părere să mai aşteptăm, să vedem ce faci.

Clare îşi duse mâna la cap.

— Angie, încerc să-mi însuşesc tot ce mi-ai spus.

— Pune nişte şampanie la rece. Suntem acolo luni

după-amiază. În afară de contract şi de planuri, să-ţi mai aducem ceva?

— Nişte pături, spuse Clare încet.

— Poftim?

— Nimic.

— Bine. Te va suna, mâine, Jean-Paul, ca să-ţi dea mai multe instrucţiuni. Te felicit, fetiţo!

— Mulţumesc.

Clare puse receptorul jos, apoi îşi frecă fata cu mâinile. Acesta era pasul următor, pentru care lucra: atâta. Angie o împinsese de la spate să-l facă. Ar fi vrut, doar, să ştie dacă era pregătită.

Lucră toată dimineaţa şi după-amiaza, până târziu. Când simţi cârcei în mâna, se opri. Tot trebuia să se ducă la cumpărături după pături, cearceafuri, prosoape şi alte mărunţişuri, pentru musafiri. Va pleca în oraş şi, dacă! Avea noroc, îl va lua şi pe Cam cu ea.

Oare asta nu demonstra că nu se temea de relaţia lor?

Bineînţeles. Şi faptul că se cufundase toată ziua în muncă era dovada că nu se temea nici de cea mai importantă comandă din viaţa ei.

Vru să se ducă sus să se schimbe şi se trezi că urcă, v din nou, scările spre mansardă. Uşa era deschisă, aşa cum o lăsase ea. Nu fusese capabilă să o încuie la loc. Ar fi însemnat să-şi închidă propriile ei amintiri. Rămase în cadrul uşii şi începu să-şi întoarcă gândul peste ani, atunci când tatăl ei ţinea pe biroul lui vechi

teancuri de hârtii, de fotografii şi de cărţi de grădinărit. Îşi aminti de bucata aceea mare de plută, pe care prinsese cu ace poze cu case, liste tăiate din ziare, numerele de telefon ale, instalatorilor şi constructorilor, ale tâmplarilor şi electricienilor… Jack Kimball făcea întotdeauna servicii prietenilor şi concetăţenilor săi.

Bineînţeles, avusese un birou curat şi ordonat, în oraş. Dar prefera să lucreze aici, la înălţime, unde putea fi alături de familia lui. Şi de unde putea să simtă miresmele grădinii sale!

Îşi aducea aminte că existaseră aici o mulţime de cărţi. Pereţii erau plini de rafturi cu cărţi. Intră în cameră şi începu să deschidă şi alte cutii, să cerceteze toate lucrurile pe care le împachetase mama ei, dar nu putuse să le arunce.

Găsi cărţi de arhitectură, cartea cu adrese a tatălui său, romane de Steimbeck şi de Fitzgerald. Mai erau volume groase de teologie şi religie. Jack Kimball fusese fascinat şi, în acelaşi timp, respins de religie. Se uită prin ele, întrebându-se ce-l făcuse să se întoarcă la religia lui din copilărie, atunci, înainte de a muri.

Încruntându-se, şterse coperţile unei cărţi, întrebându-se unde mai văzuse ea simbolul acela. Era o pentagramă, în interiorul căreia se afla un cap de ţap. Vârfurile superioare veneau în prelungirea coarnelor, cele laterale adăposteau urechile, iar jos se vedeau botul şi bărbuţa.

I Calea spre stânga, citi ea, cu voce tare. Se cutremură şi începu să răsfoiască volumul, când văzu o umbră deasupra capului ei.

— Clare?

Ea tresări şi scăpă cartea din mână. Căzu printre celelalte, cu fata în jos. Fără să gândească, luă altă carte de acolo, înainte să se întoarcă.

— Iartă-mă!

Cam stătea în cadrul uşii, încercând să-şi aleagă cuvintele. Ştia că o durea să între în camera aceea.

— Ţi-am văzut maşina şi am auzit radioul. Aşa că mi-am închipuit că eşti pe undeva, prin casă.

— Da… mă uitam, printre lucruri, zise ea ridicându-se şi ştergându-şi genunchii de praf.

— Te simţi bine?

— Sigur că da!

Se uită la cărţile pe care le împrăştiase pe duşumea.

— Vezi că şi o singură persoană poate face dezordine?

Îi puse mâna pe obraz.

— Hei, Subtirico, vrei să stăm de vorbă?

— Ai grijă, spuse ea, apucându-i încheietura mâinii. Am început să mă sprijin de tine.

— Foarte bine.

O trase uşor spre el şi îi masă delicat spatele.

— L-am iubit atât de mult, Cam.

Oftă adânc, uitându-se la firicelele de praf care dansau

în razele soarelui.

— N-am mai fost în stare să iubesc pe nimeni atât de mult. Când eram mică, obişnuiam să vin aici, după ora de culcare. Mă lăsa să stau pe scaun, în timp ce lucra, apoi mă ducea jos, în braţe. Puteam sta de vorbă despre orice, chiar şi după ceam mai crescut.

Îl strânse de mână.

— Nu mi-a plăcut deloc când s-a apucat de băutură. N-am înţeles niciodată de ce-şi făcea atâta rău şi ne supăra şi pe noi. Uneori, îl auzeam plângând, noaptea. Şi rugându-se. Era atât de singur şi de nefericit! Dar, a doua zi, făcea ce făcea şi îşi vedea de treburi. Îţi lăsa impresia că, de atunci înainte, lucrurile vor merge bine, din nou. Dar nu era aşa.

Oftă şi se dădu înapoi, cu ochii uscaţi.

— A fost un tată bun, Clare. Mulţi ani v-am invidiat pe tine şi pe Blair pentru un asemenea tată. Cu băutura, nu se putea controla.

— Ştiu.

Clare zâmbi şi făcu ceea ce nu fusese în stare să facă singură: deschise fereastra şi se uită în jos. Terasa era măturată şi curată şi se învecina cu locul în care tatăl ei planta trandafirii timpurii...

— Am făcut tot felul de şedinţe de psihanaliză, am umblat peste tot. Dar nimeni nu mi-a putut spune un lucru. Şi m-am întrebat eu însămi de nenumărate ori:

Chiar a căzut, Cam? Să fi băut atât de mult, încât să-şi

piardă echilibrul? Sau a stat chiar în locul acesta şi s-a hotărât să renunţe la lupta cu demonul din el?

— A fost un accident.

Cam îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse cu faţa la el.

— Vreau să cred asta. Am încercat mereu, pentru că varianta cealaltă e prea dureroasă. Tata, aşa cum îl ştiam eu, nu avea cum să se sinucidă. Nu putea s-o rănească pe mama, pe Blair sau pe mine, atât de tare. Dar, pe de altă parte, aşa dum îl ştiam eu, nu putea nici să înşele, să mituiască inspectorii şi să falsifice rapoartele, aşa cum a făcut el, cu centrul acela comercial. Nu era în stare să mintă, să-şi însuşească nişte bani, încălcând legea cu atâta arogantă. Iar el a făcut-o. Aşa că nu ştiu ce să mai cred.

— Te-a iubit, dar a făcut greşeli. La asta trebuie să te gândeşti.

— Tu înţelegi mai bine ca oricine ce înseamnă să-ţi pierzi tatăl, atunci când ai cea mai mare nevoie de el.

— Da, înţeleg.

Ea îi strânse degetele între ale sale.

— Ştiu că sună ciudat, dar dacă aş fi sigură, chiar şi în privinţa sinuciderii, mi-ar fi mai simplu, decât să mă tot întreb.

Dădu din cap şi reuşi să zâmbească.

— Te-am prevenit c-am să mă sprijin pe tine. Îi înlănţui degetele, apoi i le apropie de obraz.

— Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

Îşi dădu capul într-o parte şi îl sărută uşor pe buze.

— Îţi stau oricând la dispoziţie. Pe cuvânt.

— Hai să mergem jos.

Ieşi înaintea lui, dar îl opri să închidă uşa.

— Nu, las-o aşa.

O luă repede pe scări în jos, jenată.

— Vrei o bere, Raffy?

— Am trecut, de fapt, să te-ntreb dacă nu vrei să ieşim la restaurant, apoi să mergem la un film. După aceea, să ne întoarcem acasă la mine, să facem dragoste toată noaptea.

— Bine.

Îşi trecu limba peste buze.

— Mi se pare tentant, cu totul şi cu totul! Dar e ceva: săptămâna viitoare, am musafiri, aşa că va trebui să cumpăr două pături, un scaun, cearceafuri, o lampă, mâncare…

El ridică o mână...

— Vrei să renunţăm la film şi să ne ducem la târg?

— Da, dar mai e şi piaţa aceea de vechituri, îi zâmbi plină de speranţe.

Ce n-ar fi dat să-i zâmbească mereu aşa!

— Îl sun pe Bud, să vedem dacă-mi împrumută camioneta lui.

— Doamne, ce bărbat!

Îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi îl sărută cu foc, apoi se retrase, înainte ca el să reacţioneze.

— Urc să mă schimb.

Telefonul începu să sune, chiar când urca scările.

— Răspunde tu. Spune-i, indiferent cine ar fi, că sun eu, mai târziu.

Cam ridică receptorul…

— Alo.

Nu se auzi decât un bâzâit uşor, apoi un clic.

— A-nchis! strigă el, apoi formă numărul lui Bud.

Când coborî, Clare îl găsi în garaj, studiindu-i lucrarea pe care o făcuse în ziua aceea. Neliniştită, îşi băgă mâinile în buzunarele fustei gri, pe care o îmbrăcase.

— Cum ţi se pare?

— Eşti incredibilă!

Mângâie lemnul lustruit cu dosul mâinii.

— Sunt atât de diferite între ele!

Trecu în revistă toate lucrările, de la cea în metal, la cea din argilă.

— Şi, totuşi, păstrează amprenta ta.

— Cred că trebuie să-mi cer iertare pentru scena de azi-dimineaţă. Ai dat dovadă de mult bun gust, atunci când mi-ai cumpărat lucrarea.

— Mi-am imaginat că ţi-ai cam pierdut cumpătul. Se uită cu atenţie prin caietul ei cu schiţe.

— Ooo, să nu uit. Ţi-am luat nodul acela.

— Tu…

— Ţi l-ai dorit, nu-i aşa?

— Ba, dai Foarte mult. Dar n-aş fi crezut că-ţi aminteşti. Cum ai făcut?

— L-am spus primarului. A fost tare flatat. Îi venea să te plătească, numai să-l iei!

Înveli argila în cârpe ude.

— Eşti tare drăguţ cu mine, Rafferty. El puse caietul cu schiţe deoparte.

— Da, sunt.

Se întoarse şi se uită lung la ea.

— Sper să nu fii un cumpărător cârcotaş.

— Voi bate recordul în ţinut. Ridică o mână.

— Şi cumpăr eu şampania pentru cină!

— Sărbătoreşti ceva?

— Am primit astăzi nişte veşti. Îţi spun eu, la masă. Se îndreptă spre maşina lui, când îl văzu pe Ernie pe partea cealaltă a străzii, li făcu semn cu mâna.

— Hei, Ernie!

El abia se uită la ea, ţinându-şi pentagrama de la piept strâns, în mina.

Partea a doua

Atunci Domnul zise către Satan:, Pe unde vii? Iar Satan răspunse Domnului şi-i zise: Am dat târcoale pe

pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos”.

Cartea lui Iov

Capitolul 13

— Ce-i cu mirosul ăsta?

— Acesta, mă belle, este un buchet dulce, pastoral. Jean-Paul zâmbi larg şi inspiră adânc.

— Aaa, c’est incroyable!

— Incredibil! mormăi Angie, scoţând capul pe fereastra maşinii. Miroase a bălegar de căi!

— Şi când, singura mea dragoste adevărată, ai mirosit tu bălegar de cal?

— În ianuarie 1987, într-o trăsură în care am îngheţat, atunci când ne-am plimbat prin Central Park, iar tu mi-ai cerut pentru prima oară de nevastă. Sau, poate, a doua oară?

Ei începu să râdă şi-i. Sărută mâna.

— Atunci, asta ar trebui să-ţi aducă în memorie amintiri frumoase.

Aşa era, dar nu se putu abţine să nu-şi scoată flaconul cu Chanel şi să pulverizeze parfumul în jur.

Angie îşi încrucişă picioarele, minunându-se cum putea soţul ei să fie atât de încântat uitându-se la iarbă, la pietre şi la vacile mari şi grase. Dacă acestea însemnau farmec pastoral, prefera Strada 42.

Îi plăcea şi ei să admire peisajul, dar de la balconul

unui hotel, în Cancun, sau străzile Parisului dintr-o cafenea, ori valurile Atlanticului de pe puntea unui vapor. Deşi într-o pictură ar fi apreciat un astfel de peisaj, nu constituia totuşi ideea ei despre stimularea vizuală.

— Un seloz!

Ea se uită şi oftă.

— Cred că se numeşte „siloz”, deşi nu-mi dau seama de exersa pronunţia.

Călătoria nu-i displăcea. Jean-Paul arăta grozav la volan. Zâmbi, cu o privire de satisfacţie pur feminină. Oricum, Jean-Paul era foarte atrăgător. Şi era numai al ei.

De fapt, îi plăcuse să treacă prin defileu, cu geamurile lăsate şi cu muzica tare. Nu se simţise obligată să se ofere să treacă ea la volan, având în vedere faptul că el avea atât de rar ocazia să-şi pună casca şi mănuşile de piele cu care conducea.

După New Jersey, primiseră o amendă, pe care Jean-Paul o semnă vesel, chiar înainte de a ieşi pe autostradă şi de a mări viteza la o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Era fericit ca un porc în mocirlă, îşi zise Angie, apoi închise ochii. Începuse să gândească în termeni pastorali!

Ultima oră a călătoriei o enervase. Atâtea dealuri, arbori şi câmpii. Atâta spaţiu liber. Prefera canioanele

din oţel şi sticlă ale Manhattan-ului. N-o deranja vederea unui crocodil, dar un iepure care-i sărea în fată, pe şosea, o făcea să între în panică.

Unde era zgomotul, pentru numele lui Dumnezeu? Unde erau oamenii? Oare trecuseră pe undeva, prin Zona Crepusculară, într-o versiune a Fermei animalelor a lui Orwell?

Ce gândea Clare? Voia să se mute într-un loc, în care să fie vecină cu vacile?

Se juca nervoasă cu lanţul de aur masiv din jurul gâtului, când Jean-Paul puse frâna. Pietrişul scârţâi sub roţi.

— Uite! O capră!

Angie începu să-şi caute medicamentele în poşetă:

— Doamne, Jean-Paul! Nu te mai maturizezi odată? El râse şi se aplecă peste ea, să se uite la ţapul cenuşiu care păştea iarbă Părea la fel de neimpresionabil ca Angie.

— Parcă îţi plăceau caprele, atunci când ţi-am dăruit mantoul acela de angora, de Crăciun.

— Da, îmi place şi jacheta mea suedeză. Asta nu înseamnă, însă, că-mi plac oile.

El o prinse uşor de ureche, apoi se întoarse.

— Unde e următoarea bifurcaţie? Angie îi aruncă o privire:

— Ne-am rătăcit?

— Nu.

O văzu înghiţind două calmante cu Perrier, băut direct din sticlă.

— Nu ştiu unde suntem, dar nu ne-am rătăcit, pentru că suntem aici.

Logica lui o făcu să-şi dorească să aibă un valium la ea, nu excedrin.

— Nu fi caraghios, Jean-Paul! Mă deprimi.

Scoase o hartă din geantă şi începură s-o studieze. Îi mai trecu supărarea, când Jean-Paul îi masă puţin ceafa. Ca întotdeauna, ştia exact ce puncte să atingă.

Era un bărbat răbdător şi entuziast. Şi asta în toate situaţiile. Când o cunoscuse pe soţia lui, ea lucra la un negustor de artă rival. Îi citise imediat ambiţia în priviri. Rece şi retrasă, nereceptivă la flirturi sau aluzii deocheate, constituise o adevărată provocare pentru mândria lui de bărbat. Îi trebuiseră şase săptămâni ca s-o convingă să ia cina cu el şi alte trei luni până s-o convingă să-i între în pat.

Ei, acolo nu fusese rece şi nici retrasă.

Sexul era punctul ei vulnerabil. El ştia că-l place, că se simte atrasă de farmecul lui. De fapt, toate femeile erau atrase de el. Era îndeajuns de artist ca să-şi dea seama că are un fizic plăcut. Era înalt, cu un trup pe care şi-l îngrijea cu religiozitate. Accentul franţuzesc şi intonaţia ciudată îi dădeau un farmec în plus. Părul cârlionţaţii ajungea până la umeri şi-i punea în valoare chipul osos şi inteligent. Ochii îi erau albaştri, adânci,

iar gura parcă sculptată. Purta mustaţă ca să nu pară efeminat.

Se simţea atras nebuneşte de femei. Provenea dintr-o familie cu multe femei şi le iubea încă din copilărie pentru blândeţea, forţa, vanităţile şi vicleşugurile lor. Îl interesau atât matroanele bătrâne şi cărunte, cât şi divele cu silueta statuară, deşi din motive diferite.

Atitudinea aceasta deschisă fată de femei îl făcuse să aibă mult succes în afaceri.

Angie fusese singura lui dragoste adevărată, deşi mai avea amante. Ca să o convingă să se căsătorească cu el, îi mai trebuiseră doi ani. Nu regretase niciodată alegerea pe care o făcuse.

O strânse uşor de mână, când ajunseră din nou pe autostradă.

— Je t'aime, spuse el, aşa cum obişnuia.

Asta o făcu să zâmbească. Îi duse mâna la buze.

— Ştiu.

Era un bărbat deosebit, se gândi ea. Chiar dacă, uneori, o călca pe nervi.

— Dar anunţă-mă dacă vrei să mai pui frâna pentru capre sau pentru cine ştie ce altă lighioană.

— Vezi câmpul acela?

Angie îşi aruncă privirea pe fereastră şi oftă:

— Cum să-mi scape aşa ceva?

— Mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine acolo, în plin soare. Aşa, pe îndelete. Mai întâi cu gura. Te-aş gusta

peste tot. Iar când ai începe să tremuri şi să strigi, aş continua cu mâinile. Doar cu vârfurile degetelor. Mi le-aş trece peste sânii tăi fermecători, aş coborî, apoi, până în tine, acolo unde, e fierbinte şi umed.

Chiar şi după patru ani, el o făcea să freamăte. Îl privi cu coada ochiului şi îl văzu zâmbind. Se uită ceva mai jos şi observă că nu glumise. Câmpul acela nu i se mai păru atât de străin.

— Poate Clare ne va arăta un câmp ceva mai departe de şosea.

El chicoti, se aranja în scaun şi începu să cânte împreună cu Beausoleil.

Pentru că era prea neliniştită ca să lucreze, Clare se apucase de plantat petunii pe lângă alee. Angie şi Jean-Paul plecaseră din New York la zece, aşa cum discutaseră; însemna că trebuiau să sosească din moment în moment. Se bucură la gândul că avea să-i vadă curând, că le va arăta împrejurimile. Dar era înspăimântată că va trebui să" le prezinte şi ceea ce lucrase. Dacă nu le plăcea?

Nicio piesă nu i se părea grozavă. Se avântase pentru că voise să-şi demonstreze că mai putea face ceva dintr-o bucată de metal sau de lemn. Prea fusese uşor. Atât lucrul în sine, cât şi ideea. Era clar, regresa.

Pe ce te temi, Clare, de cădere sau de succes? îi răsuna în urechi vocea doctorului Janowski.

De amândouă, ca toată lumea. Ia du-te-n colo! Fiecare are dreptul la mica sa nevroză!

Îşi alungă aceste gânduri şi se concentră la grădinărit.

Tatăl ei o învăţase cum se plantează flori, cum să le îngrijească, cum să le iubească şi să le ude. La New York, uitase de aceste plăceri.

Mintea i-o luă razna. Se gândi la Cam şi la cât de intens se iubeau de fiecare dată. Parcă se hrăneau unul din altul. Nu fusese cu nimeni atât de aprinsă.

Pierduse mult, se gândi ea. Oare cât avea să dureze? Dădu din umeri şi îşi continuă treaba. Ştia că pasiunile acestea nebuneşti se sting repede. Nu-şi va îngădui să-şi facă probleme din asta. Oricât ar dura va fi destul. Pentru moment, îi era greu să admită că nu mai putea să-l îmbrăţişeze când voia.

Bătătorea cu dragoste pământul în jurul petuniilor roşii. O ardea soarele pe spate, în timp ce presăra îngrăşământul. Vor creşte şi vor înflori până va da primul ger. Nu vor dura veşnic, dar, atât cât vor fi în floare, îi va face plăcere să se uite la ele.

Îşi ridică ochii, pentru că auzi un motor de maşină. Era Bob Meese, care îşi trase camionul pe aleea ei.

— Hei, Clare!

— Bună, Bob.

Înfipse hârleţul lângă o tufă de trandafiri.

— Ce frumoase flori ai aici!

— Mulţumesc.

Se şterse de pământ pe pantaloni.

— Ţi-am spus c-am să-ţi aduc lampa, dacă găsesc o clipă liberă.

Se încruntă, apoi îşi aminti.

— A, da! Ai sosit la timp. Prietenii mei trebuie să vină dintr-un moment într-altul. Ce bine că pot să le pun lampa în cameră!

Şi încă ce lampă, se gândi ea, uitându-se cum o scotea din remorcă. Avea aproape un metru şi jumătate înălţime, cu un abajur în formă de clopot, cu mărgeluşe şi cu franjuri, pe un picior aurit. Părea luată dintr-un bordel din secolul al nouăsprezecelea. Clare spera din tot sufletul să fie aşa!

— Arată chiar mai bine decât mi-o aminteam, zise ea şi încercă să îşi amintească dacă i-a plătit-o sau nu. Poţi să mi-o aduci în garaj? O pun eu în cameră, mai târziu.

— Nicio problemă.

O aduse înăuntru, apoi începu să se uite la lucrările ei.

— Bănuiesc că oamenii dau mulţi bani pentru aşa ceva.

Ea zâmbi, mai degrabă uimită decât supărată.

— Nevasta mea iubeşte arta, spuse el, uitându-se la o sculptură în bronz şi cupru.

Rahat modern, pufni ea, în gând, dar, ca negustor de antichităţi ştia că nu trebuia să spună nimic rău despre ceva pe care oamenii dădeau mulţi bani.

— Şi-a pus o căruţă trasă de măgăruş, din ghips, în

faţa casei, în grădină. Faci şi aşa ceva?

Clare îşi muşcă vârful limbii.

— Nu, zise ea serioasă. Nu fac aşa ceva.

— Dacă vrei, poţi să treci pe la noi, să le vezi. Poate-ţi vine vreo idee.

— Îţi mulţumesc.

Când îl văzu plecând, fără să-i dea notă de plată, Clare îşi spuse că îi plătise deja. Deschise portiera şi se întoarse puţin:

— Cred c-ai auzit că Jane Stokey, şi-a vândut ferma, nu?

— Poftim?

— Jane Stokey, repetă el, virându-şi degetul mare sub curea.

Era mândru că-i dădea primul această veste.

— Şi-a vândut ferma sau are de gând s-o facă. Se zice c-ar vrea să se mute în Tennessee. Are o soră acolo.

— Cam ştie?

— Nu pot să-ţi spun. Dacă nu ştie încă, va afla curând. Îşi storcea creierii cum să facă să între pe la şerif şi să-i arunce pastila aşa, într-o doară.

— Cine a cumpărat-o?

— Un mahăr din Washington, după câte am auzit. Probabil că a citit anunţurile mortuare. Se pare că i-a făcut o ofertă serioasă. Sper să se ocupe cu construcţia de case.

— Are dreptul să facă asta?

— Păi, e zonă agricolă acum, dar poţi să ştii? Cu bani faci orice, dacă ştii pe cine să ungi.

Tăcu, tuşi uşor, amintindu-şi de Jack Kimball.

— Tu ce faci? Te stabileşti aici?

Clare observă că privirea lui era îndreptată spre fereastra mansardei.

— Mai mult sau mai puţin. Se uită din nou la ea:

— Nu e prea sinistru să stai aici?

— E greu să ţi se pară sinistră o casă în care ai crescut.

Şi în care stafiile îi erau atât de apropiate!

El îşi şterse o pată de pe oglinda exterioară. Oamenii erau curioşi, voiau să ştie de ce aprinsese lumină la mansardă.

— După câte lucruri îţi cumperi, bănuiesc c-ai să stai aici, o vreme.

Aproape că uitase cât de important era pentru locuitorii micilor oraşe să afle totul despre ceilalţi.

— Nu mi-am făcut niciun plan, dădu ea din umeri. Frumuseţea neprevăzutului.

— Da probabil.

Nu prea înţelegea. Nonşalant şi inteligent, credea el, încercă să afle ceea ce voia?

— Ciudat că te-ai întors. Îmi amintesc de prima seară când te-am invitat la întâlnire. Atunci, la carnaval, nu-i aşa?

Ochii i se goliră de expresie, chipul i se albi.

— Da, la carnaval.

— Asta a fost…

Se opri, ca şi cum, brusc, şi-ar fi adus aminte.

— Doamne, Clare, spuse el mimând sinceritatea. Îmi pare tare rău. Cum am putut uita?

— Nu-i nimic.

Se abţinu să nu râdă.

— E mult de atunci.

— Da, e mult. Mă simt un ticălos, îi luă mâna, spăşit.

— Cred că ţi-e greu, când oamenii îţi amintesc de clipele acelea.

Nu era nevoie să-i reamintească cineva. Ridică uşor din umeri.

— Nu-ţi face probleme, Bob. Nu m-aş afla aici, dacă n-aş suporta...

— Da, sigur… Cred că faci destule care să te distragă. Mă gândesc la statuile tale. Şi la şerif… îi făcu el cu ochiul.

— Merge repede vorba, pe aici, remarcă ea rece.

— Asta e. Nici nu v-aţi ferit.

— Nu, desigur.

Oarecum amuzată, observă că se uita în garaj la sculptură ei, numită Bestia interioară.

— Poate i-ar plăcea lui Bonny Sue s-o pună lângă măgăruşul ei, în grădină.

Bob roşi şi se mută de pe un picior pe altul.

— Nu cred că e stilul ei. Nu pot să zic că ştiu ceva

despre artă, dar…

— … ştii ce-ţi place, completă ea. Nu-i nimic dacă nu e pe gustul tău, Bob. Nici eu nu sunt sigură că e bună.

Nu, lui nu-i plăcea, pentru că îi era mult prea familiară.

— Cum ai ajuns să faci aşa ceva? Ea îşi aruncă privirea peste umăr.

— Nu ştiu. Pur şi simplu mi-a venit" imaginea într-un vis, spuse ea încet, ca pentru sine.

El îşi miji ochii, dar când Clare se întoarse, îşi luă, din nou, o expresie neutră.

— Cred c-am să rămân la trăsuricile mele. Să m-anunţi dacă ai necazuri cu lampa.

— Bine, îi răspunse ea, gândindu-se zâmbind că fusese primul băiat care o sărutase. Salut-o pe Bonny Sue din partea mea.

— Am să-i transmit.

Satisfăcut de ceea ce aflase, dădu din cap şi îşi trase pantalonii mai sus.

— O să se bucure.

Se întoarse. Ochii i se măriră, dintr-odată.

— Dumnezeule mare! Uite ce maşină!

Clare se uită şi văzu Jaguar-ul care tocmai dăduse colţul. Chiar când Jean-Paul sări din maşină, ea se îndreptă alergând pe panta aleii să i se arunce în braţe.

— Mmm! făcu el şi o sărută. Ai gust de lemn dulce. Se întoarse râzând, s-o îmbrăţişeze pe Angie.

— Nu pot să cred c-aţi venit!

— Nici eu, spuse Angie, dându-şi părul pe spate şi aruncând o privire leneşă spre stradă.

Era îmbrăcată în pantaloni şi jachetă verde şi o bluză roz, de mătase.

— Aşadar, acesta-i Emmitsboro.

— Da, acesta e, zise Clare şi o sărută. Cum aţi călătorit?

— N-am luat decât o amendă.

— Bănuiesc că Jean-Paul se stinge de sete, spuse Clare, uitându-se la el cum scosese două geamantane şi-o geantă mare de piele, din portbagaj. Intrăm imediat să bem un vin, adăugă ea şi-i luă geanta.

Porni pe alee. Când ajunseră în dreptul camionului lui Bob, se opri să facă prezentările...

— Bob Meese. Angie şi Jean-Paul prieteni de-ai mei şi negustori de artă, din New York. Bob are cel mai bun magazin de antichităţi din oraş.

— Aha!

Jean-Paul lăsă jos unul din geamantane şi-i întinse mâna.

— Trebuie să îţi vizităm magazinul înainte de-a pleca de aici.

— E deschis de la zece la şase, până sâmbătă, şi de la douăsprezece la cinci, duminica.

Bob remarcă pantofii din piele de aligator ai lui Jean-Paul şi brăţara de aur masiv. Bărbat să poarte aşa ceva!

O mai remarcă şi pe soţia lui cu înfăţişare exotică. Era neagră. O să transmită micile detalii diseară.

— E timpul să plec.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus lampa.

— Pentru puţin.

Salută scurt, urcă în camion şi dădu cu spatele să iasă de pe alee.

— Parcă spuneai de un vin… zise Angie.

— Da, sigur.

Clare îşi vârî braţul pe sub al lui Angie şi-o trase spre intrarea din fată a casei.

— În cinstea voastră, m-am dus tocmai la Frederick şi-am făcut provizii din cel mai fin vin posibil.

— La stai puţin!

Jean-Paul o luă în direcţia opusă.

— Lucrezi aici, în garaj?

— Da. Dar n-ar fi mai bine să intrăm, să vă liniştiţi puţin? Ce spuneţi de petuniile acestea? Tocmai le-am…

Angie se şi luase după soţul ei, trăgând-o şi pe Clare. Aceasta oftă uşor, tăcu şi aşteptă. Naivă, voise să amâne cât putea acest moment. Părerile lui Jean-Paul şi ale lui Angie erau foarte importante. Ştia că ţin la ea amândoi. Şi, din acest motiv, îi spuneau întotdeauna adevărul, chiar dacă era brutal. Piesele acestea pe care le făcuse acasă erau de o importantă vitală pentru ea. Mai mult ca oricând, îşi pusese tot sufletul în ele.

Rămase în urmă, fără să scoată un cuvânt, şi-i urmări

cum le studiază. Auzea zgomotul uşor al pantofilor lui Angie, care se învârtea în jurul sculpturii din lemn, uitându-se la ea din toate unghiurile. Nu rostiră niciun cuvânt, nu schimbară nicio privire. Jean-Paul îşi ţuguie buza de jos – era ticul lui nervos – în timp ce studia sculptură din metal care îl intrigase atâta pe Bob Meese.

Acolo unde vechiul ei coleg văzuse o grămadă de fiare, Jean-Paul descoperea o sursă de foc, flăcări avântate şi distrugătoare. Îi încreţea pielea pe el. Îl făcea să se întrebe ce jertfă fusese adusă, pentru a crea o astfel de minune.

Fără să spună nimic, îşi îndreptă atenţia spre braţul de argilă pe care Clare îl arsese numai cu o zi în urmă. Tânăr, sfidător, se gândi el. Având potenţialul brutal al eroilor. Ţuguindu-şi buza, trecu la piesa următoare.

Clare se. Mişcă de pe un picior pe altul. Îşi vârî mâinile în buzunare, apoi le scoase din nou. De ce se punea, oare, într-o asemenea situaţie? Se întrebă ea. Avea sentimentul că-şi expunea cele mai adânci trăiri la vederea indiscretă a publicului. Şi niciodată nu lucrase mai bine, mai uşor, ca acum. Îşi şterse palmele umede de blugii mulaţi pe coapse. Dacă ar fi fost deşteaptă, s-ar fi apucat să-şi Vândă uneltele!

Cei doi Lebeau nu se mai săturau să privească sculptura ivită din coşmarul ei. Fără un cuvânt. Aveau un stil de a comunica pe tăcute, care îi scăpa lui Clare. I se tăie respiraţia, când îl văzu pe Jean-Paul întorcându-

se. Îi puse, solemn, mâinile pe umeri şi se aplecă să o sărute uşor pe obraz.

— Uluitor.

Clare răsuflă uşurată.

— Doamne ajută!

— Sper că nu greşesc, răsună, emoţionată, vocea lui Angie. Realmente, sper să nu vorbesc prostii. Dar faptul că ai venit să lucrezi aici a fost cea mai bună Idee. Doamne, Clare, mă uluieşti.

Clare îi îmbrăţişă pe amândoi. Îi venea să plângă şi să râdă, totodată. Ştia, în sufletul ei, că sculpturile erau bune. Dar mintea o făcea să se îndoiască.

— Hai să bem un pahar de vin, zise ea.

Bob Meese se grăbi să ajungă la magazin, unde intră prin spate, ca să evite clienţii. Formă numărul, cu gura uscată. De fiecare dată când îşi amintea, la lumina zilei, ce făcea noaptea, i se termina saliva din gură.

— Am văzut-o, spuse el, în momentul în care i se răspunse.

— Şi?

— Da, se gândeşte la bătrânul ei. Se vede de la o poştă.

Bob mulţumi în gând că fusese prea tânăr când Jack Kimball făcuse ultimul său salt din viaţă.

— Nu cred că ştie în ce era el amestecat. Se comportă destul de firesc. În legătură cu statuia, am avut dreptate. M-am uitat astăzi mai bine la ea.

— Spune!

Bob regretă că nu-şi luase mai întâi ceva rece de băut.

— Seamănă cu… v-am spus eu.

Îşi strânse buzele. Aici, în biroul unde avea fotografia soţiei sale şi a copiilor, unde mirosea domestica ulei de seminţe de în, i se părea greu să creadă că face parte din rândurile lor. Şi că îi plăcea.

— Seamănă cu măştile de ceremonie, cu robele noastre. O fiară cu trup omenesc.

Vocea i se transformase într-o şoaptă, deşi nu eră nimeni pe aproape care să audă.

— Ar putea fi oricare dintre noi, văzut de ea. Nu cred că-şi aminteşte exact. Cred că nu ştie nici măcar că-şi aminteşte.

— O parte din ea nu ştie.

Vocea de la celălalt capăt al firului era neutră şi rece.

— Şi asta ar putea fi periculos. O vom supraveghea. Poate-i dăm şi un avertisment uşor.

Bob fu doar pe jumătate încurajat de cuvântul „uşor”.

— Ştiţi ce? Eu nu cred că-şi aminteşte, cu adevărat. Nu cred că prezintă vreun pericol pentru noi. L-ar fi spus şerifului. Şi, după toate aparenţele, cei doi sunt mult prea ocupaţi cu scârţiitul patului, ca să-i mai intereseze şi altceva.

— Bine spus!

Dispreţul din vocea aceea îl făcu pe Bob să tresară.

— Am să ţin cont de părerea ta.

— Nu vreau să se întâmple ceva rău. E o veche prietenă.

— Tu nu ai prieteni, ci, doar, fraţi. Suna ca o ameninţare.

— Dacă va trebui să ne ocupăm de ea, ne vom ocupa. Adu-ţi aminte de jurământ.

— Îmi aduc, îmi aduc! spuse Bob, în timp de legătura fu întreruptă. Îmi amintesc.

Sarah Hewitt se plimba pe strada principală, încântată de seara aceea îmbălsămată. Era cald, aşa că îşi pusese pantaloni scurţi, ceea ce-i făcu pe babalâcii care stăteau la taifas în fata poştei să holbeze ochii. Erau atât de strânşi pe trup, încât trebuia să se culce pe pat, ca să-şi poată desface fermoarul, iar tricoul se mula pe sânii tari şi tineri. Pe piept scria „Sălbatic”.

Trăsese o ţigaretă cu opium şi îşi dăduse pe buze cu ruj roşu închis, incitant. Mergea agale, legănându-se, conştientă că toate privirile rămâneau pe fundul ei jucăuş. Nimic nu-i plăcea lui Sarah mai mult decât să atragă atenţia, indiferent dacă în mod pozitiv sau negativ.

Începuse să facă astfel de lucruri încă din clasa a şasea, când îl lăsase pe Bucky Knight să-i scoată tricoul în spatele tufelor, la un picnic cu şcoala. Pentru că băiatul era cu trei ani mai mare, fusese ţinta mâniei nestăvilite a doamnei Finch. Lucrul acesta amuzase foarte mult pe Sarah, pentru că ea fusese cu ideea.

Peste trei ani, îl lăsase pe tatăl micuţei Marylou Wilson să-i facă mult mai mult decât atât. Sarah avea grijă de Marylou în fiecare sâmbătă seara, cu cincizeci de cenţi pe oră. Dar când libidinosul de Sam Wilson o conducea cu maşina acasă, îi mai dădea douăzeci, numai să-şi tină gura că o pipăia şi el, din când în când.

Îi plăcea că primeşte bani, dar se sătură de mâinile umede ale lui Sam şi de burtă lui lăbărţată, aşa că se lăsă sedusă de un băiat de vârsta ei – unul din fiii lui Hawbaker. Dar să fie – al naibii, dacă-şi mai amintea de care!

Oricum, n-avea nicio importantă, se gândi ea. Se însuraseră, cu toţii, cu nişte femei cu curul, mare şi cu ochi de vultur.

Începu să se gândească şi ea la căsătorie. A, nu, la fidelitate, nu! Ideea de a sta toată viaţa, în pat, cu un bărbat, i se părea revoltătoare. Dar trecuse de treizeci de ani, avea mai puţin de trei sute de dolari în bancă şi se săturase să stea singură în cămăruţa aceea de deasupra cârciumii lui Clyde.

Îi surâdea ideea de a avea propriul ei acoperiş şi un cont la bancă. Dacă tot va face pasul acesta, atunci voia să găsească pe cineva cu parale şi, totodată, să nu-i fie frică să se uite la el dimineaţa, când se sculă, l-ar fi plăcut un bărbat cu buzunarele pline de cecuri, de acţiuni şi de cărţi de credit.

Se opri surâzând în faţa clădirii poliţiei. Înăuntru se

afla un bărbat care îndeplinea toate cerinţele sale.

Când intră, Cam îşi ridică privirea. Îi făcu un semn uşor cu capul, continuând să vorbească la telefon. Parfumul ei greu întrecu mirosurile de cafea şi de praf din încăpere. N-ar fi fost normal să nu simtă un nod în stomac, când o văzu aşezându-se pe colţul biroului, etalându-şi picioarele acelea lungi. Ea surâse şi îşi trecu mâna prin părul ca o coamă. Sub culoarea platinată, şuviţele negre străluciră ca nişte şerpi veninoşi. Îşi aprinse o ţigară.

— E înregistrată la Earl B. Stokey, strada Unu, cutia poştală douăzeci şi doi-unsprezece, Emmitsboro… Corect. Un Colt de calibrul patruzeci şi cinci… Ţi-aş rămâne recunoscător.

Puse receptorul jos şi aruncă o privire la ceas. Întârziase deja la cină, la Clare.

— Ai vreo problemă, Sarah?

— Depinde.

Se aplecă să se joace cu insigna lui din piept.

— Parker avea o sticluţă pe aici. Tu, nu?

Nu se obosi s-o întrebe cum de ştia asta despre Parker.

— Nu.

— În ultima vreme, ai devenit foarte direct, nu-i aşa, Cam?

Se uită fix şi batjocoritor în ochii lui.

— Stai aici, la birou, serios şi important. Se pare că

într-adevăr investighezi cazul lui Biff, spuse ea, punându-i un picior pe coapsă.

— Asta mi-e meseria.

Nici nu tresări când ea îi suflă în fată un nor subţire de fum. Aşteptă să vadă ce mai avea de gând să facă.

— Oamenii se întreabă dacă n-ai s-o iei mai uşor, de data aceasta.

Când se aplecă să-şi scuture scrumul în scrumieră de sticlă, sânii îi zvâcniră provocator.

Prin ochii lui, trecu o umbră de furie, pe care, însă, şi-o reprimă repede.

— Oamenii au dreptul să se întrebe ce vor.

— Ei, parcă mai vii de acasă!

Zâmbi, uitându-se la el printre genele grele de rimei.

— Nimeni nu ştie mai bine ca mine cât de mult îl urai pe Biff.

Ea îi luă mâna, i-o puse pe coapsă, foarte aproape de locul fierbinte al pielii de sub pantalonii scurţi.

— Îţi aminteşti? Stăteam, adesea, în pădure, în întuneric şi îmi spuneai cât de mult îl urăşti şi cât de mult îi doreşti moartea. Ziceai c-ai fi în stare să-l omori cu puşca; cu pumnalul; până şi cu mâinile goale.

Simţi că transpiră, numai gândindu-se la asta.

— Apoi făceam dragoste. O dragoste superbă.

Cam simţi că i se zvârcolesc măruntaiele. Amintiri de demult. Dorinţe din trecut. Pofte uitate.

— Asta a fost demult.

Încercă să-şi retragă mina, dar ea îl opri.

— N-ai încetat niciodată să-l urăşti. Acum câteva zile, la Clyde, ai vrut să-l omori. Te-am privit cu mult interes.

Se întoarse în aşa fel, încât să-i prindă mâna între coapsele ei.

— Ca-n vremurile de demult.

— Nu.

Căldura era seducătoare, dar îşi aminti, într-o străfulgerare, de vaginul ei cu dinţi, ca o capcană pentru urşi, gata să se închidă în jurul unui penis imprudent. Privind-o în ochi, îşi retrase mâna dintre coapsele sale.

— Nu, Sarah. Nu e ca-n vremurile de demult. Privirea îi deveni tăioasă, dar se aruncă, surâzând, în poala lui.

— Dar ar putea să fie. Îţi aduci aminte ce făceam noi doi?

Îşi coborî mâna şi tresări triumfătoare, când văzu că el se excitase.

O apucă de mână.

— Nu te amăgi, Sarah! Râse:

— Mă doreşti, ticălosule!

O luă de umeri şi o împinse, în timp ce se ridică.

— De zece ani nu mă mai conduce instinctul.

Dar, pentru că îşi aminti că o iubise şi o dorise cândva, o zgudui precipitat.

— De ce-ţi faci asta? Doar eşti în stare să gândeşti şi să vezi. Crezi că nu ştiu ce se întâmpla acolo, sus, la

tine? Pentru douăzeci de dolari, accepţi să te culci cu oricine. Nare rost să faci asta, Sarah.

— Nu-mi spune tu, mie, ce are rost şi ce nu.

— Pentru prima oară, după ani de zile, simţi o undă de ruşine. Şi îl un pentru asta.

— Nu eşti cu nimic mai bun decât mine. Crezi că dacă i-ai pus-o gratis lui Clare Kimball ai mai multă clasă?

— Te rog să n-o amesteci şi pe ea.

Asta o întărită şi mai tare. Izbucni furioasă. Turbarea nu îi putea fi ascunsă nici de straturile dense de machiaj de pe fată. În clipa aceea arăta exact aşa cum era în realitate: o curvă ordinară, dintr-un orăşel neînsemnat.

— Căţeaua aia bogată, cu maşină şi cu casa ei sofisticată! Ciudat cum pot banii să şteargă orice urmă a hoţului de taică-său! Nici nu se întorsese bine în oraş, şi-au sosit cucoanele cu prăjiturele şi dulceaţă!

— Iar soţii lor au venit la tine.

— Aşa el Zâmbi amar.

— Şi-or să vină şi după ce Clare Kimball o să plece la New York şi-o să te lase cu ochii-n soare Noi doi rămânem aceiaşi. Tu eşti tot Cameron Rafferty, cel deviat de la linia dreaptă, la fel de legat de oraşul ăsta ca şi mine.

— E, totuşi, o diferenţă, Sarah. Eu m-am întors aici, pentru că aşa am vrut, nu pentru că n-am avut unde să mă duc.

Ea se smuci, dându-i mâinile la o parte. Voia să i-o plătească, să-l facă să sufere. Prin orice mijloace.

— Trebuie să fie foarte avantajos să porţi insigna asta în piept, acum, că mama ta se întreabă dacă nu cumva l-ai omorât tu pe Biff.

Îi văzu ochii înfierbântându-i-se şi asta îi plăcu.

— Şi n-o să treacă prea mult până când oamenii vor începe să-şi amintească felul cum ţi-ai pierdut controlul la cârciumă şi l-ai umplut de sânge.

Surâse din nou şi miji ochii.

— Sunt unii care-i vor face pe oameni să-şi amintească. Crezi că ştii oraşul ăsta ca pe propriile-ţi buzunare, şi pe toţi cetăţenii lui de frunte. Dar sunt unele lucruri pe care nu le cunoşti, lucruri pe care nici nu ţi le poţi imagina. N-ar fi rău să-ţi pui întrebarea ce l-a făcut pe Parker să-şi strângă jucăriile şi să plece. De ce şi-a mutat curul ăla gras şi leneş, înainte de-a ieşi la pensie.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Spusese prea mult. Nu trebuia să se lase condusă de furie şi de mândrie. Se îndreptă spre uşă, apucă clanţa şi se întoarse.

— Ne-ar fi mers bine împreună.

Îi mai aruncă o privire, gândindu-se că îl ajutase puţin să cadă în flăcările iadului.

— Ai să regreţi tu!

După ce uşa se închise în urma ei, Cam îşi trecu mâna

peste fată. Regretă deja, gândi el. Regretă că nu plecase de la birou cu zece minute mai devreme, ca să n-o mai întâlnească. Regretă că nu se comportase mai bine, că îşi amintea mult prea clar nopţile petrecute cu ea, în pădure, cu mirosul lor de brad, de pământ reavăn şi de dragoste.

Ea îi amintea de ceea ce fusese el la şaptesprezece ani. Şi la ce-ar fi putut deveni, dacă n-ar fi avut puterea să se rupă de impulsurile lui vicioase. După moartea partenerului său, sticla devenise o tentaţie şi un răspuns, totodată.

Îşi atinse absent insigna din piept. Era un fleac, ceva ce putea fi cumpărat, aşa cum spusese Clare, de la i orice magazin de mărunţişuri. Dar pentru el însemna j ceva. Ceva ce nu-şi putea explica nici măcar lui însuşi. Prin ea aparţinea acestui oraş, aşa cum n-o mai simţise de la moartea tatălui său. Sarah nu avea dreptate, se; gândi el. Îi cunoştea pe oamenii de aici. Îi înţelegea, dar ce naiba voise să spună, în legătură cu Parker? Se simţi dintr-odată obosit. Îşi masă ceafa. N-ar fi rău să i dea un telefon în Florida. Se uită la ceas şi îşi luă cheile.

O va face a doua zi dimineaţă, numai să-şi satisfacă curiozitatea.

Cam îşi dădu seama că era prea obosit ca să facă fată bunelor maniere care se cereau în compania musafirilor lui Clare. Va trece pe acolo, va invocă o scuză şi-o va lăsa cu prietenii ei. Cuvintele lui Sarah îl incitau. Era

încremenit aici. Nu conta că-şi alesese singur locul în care să trăiască. În linii mari, situaţia era aceeaşi. Nu se mai putea întoarce pe străzile marelui oraş, nu avea cum să mai tină o armă în mână, simţindu-se bântuit de; fantoma camaradului. Clare avea să se întoarcă la New, York. Peste o săptămână, peste o lună sau peste o jumătate de an. El nu putea s-o urmeze. Îşi aminti cât de pustiit se simţise când o văzuse plecând de la cimitir. Spaima îi pătrunsese până-n adâncul fiinţei.

Cam îşi parcă maşina în spatele Jaguarului, trecu pe lângă automobilul lui Clare şi-i scoase cheile din contact. Apoi, se îndreptă, prin garaj, spre intrarea în casă. Se auzea muzică de jazz sofisticată şi tare. O văzu lângă masă, încercând să desfacă o pungă de cartofi prăjiţi. Era în picioarele goale şi îşi legase părul cu un şiret. În urechi, avea cercei lungi, de ametist. Tricoul îi era uşor şifonat, sub braţ.

Îşi dădu seama că o iubea cu disperare. Se întoarse şi îl văzu, în timp ce golea pungă într-un bol albastru.

— Bună. Mi-a fost teamă că nu…

N-o lăsă să termine. O trase spre el şi o sărută sălbatic. Ea îi cuprinse umerii cu mâinile. Trupul îi vibra. Se lipi de el şi se lăsă în voia pasiunii aceleia devastatoare.

Uşurare. Simplitate. Dulceaţă. Uluială. Toate acestea îl copleşiră. Încet-încet, fără să-şi dea seama, deveni mai blând, mai tandru. Mâinile ei coborâră de pe umeri, pe

talia lui.

— Cam, spuse ea, uimită că-şi auzea glasul prin aerul acela siropos.

— Ssstt!

Îi atinse buzele, apoi îşi trecu limba peste ele. Gura ei mirosea plăcut a vin.

— Clare, Jean-Paul n-are noroc deloc cu cărbunele ăla. Cred c-ar trebui… Ooo!

Angie se opri sprijinită de tocul uşii.

— Vă cer iertare, spuse ea. Cam şi Clare se depărtară puţin.

— Ooo!

— Ooo!

Clare îşi ridică o mână tremurătoare spre frunte.

— Cam, ea este…

— Angie, spuse ea, întinzându-i mâna. Angie Lebeau. Mă bucur că te cunosc.

— Cameron Rafferty.

Continuă să-şi tină posesiv braţul pe după umerii lui Clare.

— A, da, şeriful, zâmbi Angie, măsurându-l din cap până-n picioare. Clare ne-a povestit despre tine.

Uitându-se la Clare, îşi ridică o sprânceană.

— Se pare că nu ne-a spus chiar tot.

— Avem vin. Sau poate, vrei o bere?

— Indiferent.

Începu, la rându-i, s-o măsoare pe Angie cu privirea.

Semăna cu muzica aceea lunecoasă, de jazz. Şi, pe deasupra, foarte suspicioasă.

— Aţi fost colege la facultate, nu-i aşa?

— Aşa e. Acum sunt impresarul ei. Ce părere ai de lucrările ei?

— Mai bea nişte vin, Angie. Clare îi oferi un pahar plin.

— Din punct de vedere personal sau profesional?

— Poftim?

— Întrebam dacă te interesează că prietenă sau ca impresar.

Se uită la Angie, în timp ce Clare îi puse în mână un pahar cu vin.

— Pentru că, dacă o faci ca impresar, trebuie să am grijă. Asta pentru că vreau să cumpăr sculptura aceea cu focul, din garaj.

Îi aruncă o privire lui Clare.

— Iar ţi-ai lăsat cheile în maşină! zise el şi le scoase din buzunar.

Angie surâse şi sorbi din pahar.

— O să mai stăm de vorbă. Între timp, poate te pricepi cum să aprinzi cărbunii.

Capitolul 14

Lui Jane Stokey nu-i păsa ce se întâmpla cu ferma. Ea terminase, oricum, cu asta. Terminase şi cu Emmitsboro. Avusese doi soţi, care erau acum în

cimitir, amândoi pierduţi pe neaşteptate. Pe primul îl iubise ca o nebună, cu disperare. Fusese fericită cu el. Uneori, chiar şi după atâţia ani, i se făcea dor de el, mai ales când trecea pe câmpul pe care îl arase – ogorul pentru care murise. I se întâmpla asta şi când urca scările spre dormitorul pe care îl împărţiseră, şi-l amintea tânăr şi frumos, vibrând de viaţă. Fusese o perioadă când frumuseţea făcuse parte din viaţa ei, când florile din grădină sau o rochie nouă o bucurau şi-i înaripau gândul.

Dar Michael se prăpădise cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, iar ea era acum o femeie bătrână, de peste cincizeci de ani.

Pe Biff nu-l iubise şi nici nu-l dorise. Dar avea nevoie de el. Depindea de el. Se temuse de – el. Pierderea lui părea o amputare. Nu mai exista nimeni acum care să-i spună ce, când şi cum, nu mai avea, noaptea, un trup cald lângă ea.

Plecase din casa părinţilor la optsprezece ani, ca să-şi urmeze soţul, plină de speranţă şi de dragoste copleşitoare. Mike avusese grijă de ea, plătea taxele, lua hotărâri şi preluase toate problemele casei. Ea făcea treburile casnice, îngrijea grădina şi născuse un copil.

Asta fusese ea învăţată să facă. Atâta ştia.

Abia se împliniseră şase luni de la moartea lui Mike şi ea se dăruise împreună cu ferma, cu casa, lui Biff. Încă înainte de căsătorie, el preluase anumite responsabilităţi

ale casei. Nu mai fusese nevoită să se lupte cu problemele bancare şi cu organizarea bugetului. Chiar dacă nu mai avea atâţia bani şi atâta pace ca atunci când era Mike, devenise din nou o nevastă. Da, poate Biff nu fusese cumsecade, dar existase.

Pentru prima oară în viaţa ei se văzu, acum, foarte singură.

Singurătatea răsuna în casa aceea mare şi goală. Îi venise să îl cheme pe Cam acolo, numai pentru a simţi o prezentă masculină lângă ea. Dar asta ar fi însemnat lipsă de loialitate fată de Biff, care îi organizase viaţa atâta vreme. Moartea lui n-avea să-i schimbe părerile.

Pe lângă această, îşi pierduse şi băiatul, cândva, aşa cum îl pierduse şi pe tatăl lui. N-ar fi putut spune cu exactitate când se întâmplase acest lucru. Oricum, demult, încetase să-i mai fie fiu. Era acum un străin neliniştitor şi ameninţător.

O făcuse să se simtă îngrozitor de vinovată că se căsătorise cu Biff atât de repede după moartea lui Mike. Nu, nu-i spusese niciun cuvânt, dar felul în care se uita cu ochii aceia întunecaţi şi plini de reproş, fusese cauza rupturii.

Se opri în drum spre îngrămădeala aceea de acareturi şi îşi puse jos cutiile pe care le căra. Soarele strălucea cu putere peste tinetele care aveau să fie în curând cosite de alţii. Un vitei abia fătat sărea, lacom, după mama lui,

dar Jane nu îl observă. Pentru ea, ferma nu mai exista. Şi nici speranţa.

Cândva, o iubise, aşa cum îşi iubise fiul. Dar sentimentul acesta i se părea acum atât de îndepărtat, ca şi cum ar fi fost trăit de altă femeie. Ştia că Biff fusese dur cu ferma, aşa cum fusese cu băiatul şi cu ea.

Dar aveau nevoie de aşa ceva. Mike îi răsfăţase. Îşi simţi ochii înfierbântaţi şi nu se sfii să lase lacrimile în voia lor. În ultimele zile, i se întâmpla des acest lucru. Oricum, n-o vedea nimeni, nu-i păsa nimănui.

În câteva săptămâni, putea să-şi ia banii pe fermă şi apoi să plece în Tennessee, la sora ei. Îşi va cumpăra o căsuţă. Şi ce-o să facă acolo? Se sprijini de perete şi suspină. Doamne, ce-o să facă?

Muncise mult şi din greu în fiecare zi a vieţii sale, dar nu avusese niciodată serviciu. Nu înţelegea termeni ca „angajament legal" sau „profit". Rămânea intimidată şi speriată în faţa celor de la Oprah sau Donahue care vorbeau despre descoperirea eului, începând cu acceptarea durerii.

Nu-şi dorea să fie eliberată sau iniţiată într-ale vieţii. Dar, cel mai mult, nu dorea să rămână singură.

Plânse până nu mai putu, apoi îşi şterse faţa cu şortul, în zilele de după moartea lui Biff, se ocupase de tot felul de lucruri mai mult sau mai puţin importante. În dimineaţa aceasta, mulsese deja vacile, hrănise animalele, adunase ouăle şi le spălase. Apoi făcuse

ordine în casa ei ordonată, oricum.

Era aproape de amiază şi mai avea în fată destul timp după care va trebui să suporte o noapte fără sfârşit.

Se hotărâse să înceapă cu şoproanele. Majoritatea maşinilor şi uneltelor vor fi vândute la licitaţie, dar voia să treacă, mai întâi, în revistă acareturile, pentru a alege toate lucrurile ce puteau fi vândute direct, pe un preţ bun. O înspăimânta gândul că nu va avea destui bani, că, nu numai că va fi singură, ci şi săracă.

Biff nu avusese asigurare pe viaţă... De ce să fi risipit banii pe aşa ceva? îl îngropase pe credit. Mori acum, j plăteşti mai târziu! Atât ipotecă pe casă, cât şi împrumutul pentru cositoarea mecanică erau aproape plătite. Mai erau nişte cheltuieli, cu hrana animalelor, cu piaţa, cu tractorul şi cu Cadillac-ul lui Biff. Ethan Myers de la bancă îi spusese că-i vor prelungi termenul, până când îşi va pune lucrurile la punct, dar datoriile o făceau să nu poată dormi noaptea.

Nu suporta uşor ruşinea de a se şti datoare. Înainte, Biff era cel care trebuia să se îngrijească de toate acestea, Biff plătea, sau nu. Acum nu mai avea niciun intermediar.

Nu putea vinde ferma destul de repede. Îşi scoase cheile din buzunarul şortului. Biff nu-i permisese niciodată să între în şopronul acesta. Ea nu-i pusese niciodată nicio întrebare, în acest sens. Nu îndrăznise. Chiar şi când băgă cheia în broască simţi un fior de

frică, ca şi cum el putea să apară în spatele ei, urlând şi ameninţând-o. Când uşa se deschise, i se prelinse o picătură de sudoare de pe buza de sus.

Bătrânul cocoş o speriase cu strigătul lui.

Aerul dinăuntru era închis şi dulceag. Ca şi cum murise ceva şi aici. Jane îşi puse lacătul şi cheia în buzunarul şortului, respirând zgomotos pe gură. Propti uşa cu un bolovan, ca să rămână deschisă.

I se făcu, deodată, frică să nu rămână închisă acolo, să nu fie nevoită să bată cu pumnii în uşă şi să implore, ţipând, să i se dea drumul. Parcă auzea hohotul de râs al lui Biff.

Îşi frecă braţele reci şi se uită în jur. Încăperea nu era mare – trei pe patru metri – şi fără ferestre, aşa că soarele nu ajungea nici cu uşa deschisă până în cele mai ascunse cotloane. Nu se gândise să aducă o lanternă. Cu siguranţă că există vreuna pe aici, lăsată de Biff. De multe ori îşi petrecea ore întregi în această încăpere, mai ales noaptea.

Oare ce făcea? Se întrebă ea, aşa cum făcea când el era în viaţă, de teamă să nu-i citească gândurile.

— Pătrunsese acolo, cuprinsă de un fior. Zări în întuneric un pat de campanie, cu o saltea goală şi pătată. Pe etajerele de metal stăteau teancuri întregi de reviste strânse de-a lungul anilor. Va trebui să le ardă, îşi zise ea, cu obrajii aprinşi. N-ar fi putut îndura să fie văzute şi de alţii.

Nu găsi nicio lanternă, dar erau o mulţime de lumânări negre. Nu prea-i veni să le aprindă, dar întunericul era şi mai neliniştitor. La lumina lor, începu să pună revistele în cutii, încercând să le evite coperţile. Simţi ceva moale. Curioasă, trase şi văzu că era o robă lungă. Mirosea a sânge şi a fum, aşa că o aruncă repede şi pe ea, în cutie.

Nu se întrebă ce era. Nu-şi permise să facă aşa ceva. Dar inima îi bătea mult prea tare. Va arde totul, îşi zise ea. Totul. Îşi repetă asta la nesfârşit, ca pe-o litanie, aruncând priviri furişe spre uşă. Gura i se uscase, mâinile îi tremurau.

Apoi, dădu peste fotografii.

Văzu o fată, de fapt, o copilă întinsă pe pat. Era goală, legată de încheieturile mâinilor şi de glezne. Avea ochii deschişi şi privirea goală. Mai erau şi altele – reprezentând" aceeaşi fată, cu picioarele desfăcute şi genunchii îndoiţi, în aşa fel, încât să i se vadă sexul.

Altă tânără, ceva mai mare, foarte blondă, proptită de perete, ca o păpuşă. Şi din triunghiul întunecat de pe pântec se vedea – Doamne Dumnezeule!

— O lumânare neagră.

Erau zeci de fotografii. Dar nu se putu uita. În vreme ce le rupea înfrigurată, îşi simţea stomacul greu, zbătându-i-se nebuneşte. Jane îndesă toate bucăţelele acelea de hârtie în cutie.

Stinse, gâfâind, toate lumânările şi le puse alături de

celelalte lucruri. Cără cutia afară cu gesturi smucite şi repezite. Clipi de lumina soarelui. Se uită de jur-împrejur, cu ochi sălbatici.

Dacă venea cineva? Trebuia să se grăbească, să ardă totul. Nu se gândea la ceea ce făcea, ia ceea ce distrugea. Alergă spre hambar, să ia o canistră de benzină. Pieptul i se contractă dureros. Când îmbibă cutia cu lichidul inflamat, respiraţia îi deveni şuierătoare. De atâta grabă, îi căzuseră agrafele din păr şi acum şuviţele îi atârnau în dezordine, de parcă era o vrăjitoare gata să-şi spună descântecul.

De două ori încercă să aprindă mucul unei lumânări şi de două ori chibritul se stinse.

Suspină zgomotos. În sfârşit, se aprinse. O întinse spre cutia îmbibată în benzină. Din cauză că mâna îi tremura, era gata-gata ca lumânarea să se stingă din nou. Apoi se dădu înapoi.

Cartonul fu cuprins de flăcări înalte. Fumul şi vaporii se ridicară ameninţător. Înăuntru, fotografiile se curbară sub flăcări şi chipul lui Carly Jamison dispăru în cenuşă.

Jane şi-l acoperi pe al ei cu mâinile şi începu să plângă încet.

— V-am spus că e un orăşel liniştit, zise Clare.

Se plimba pe strada principală, încadrată de Jean-Paul şi de Angie.

— Cred că „oraş” e un cuvânt exagerat.

Angie se uită la un câine fără lesă, care se zbenguia fericit pe trotuarul celălalt. Îşi ridică piciorul şi urină nestingherit lângă trunchiul unui stejar.

— Mai degrabă i-aş zice sat.

— Un hamburger la Martha o să te mai înveselească.

— De asta mă tem cel mai mult.

— Ce-i asta? întrebă Jean-Paul, indicând dungile roşii, albe şi albastre din susul străzii.

— Ne pregătim pentru parada de Ziua Eroilor, care va avea loc sâmbăta.

— O paradă? spuse el şi faţa i se lumină. Cu fanfară şi cu fete frumoase care aruncă bastoanele în aer?

— Astea şi multe altele. E cel mai mare eveniment din oraş.

Făcu un semn spre casa pe lângă care tocmai trecuseră, unde o femeie stătea în genunchi şi freca duşumeaua terasei.

— Toată lumea a intrat în alertă. Îşi scot scaunele pliante pe terasă. În scuarul din centru, se va construi o tribună, pentru primar şi pentru cei din consiliul orăşenesc şi pentru celelalte mărimi de aici. Vin orchestrele şcolare de prin împrejurimi, Regina fermelor de anul acesta, cai, Mica Ligă…

— Uiuiu! făcu Angie şi îşi dădu un bobârnac în coaste. Pompierii au să-şi lustruiască maşinile sau camioanele – cum le-o zice – iar noi vom avea baloane şi lozinci. Şi – zise ea, uitându-se la Jean-Paul –

„majorete”.

— Majorete, repetă el, oftând. Poartă cizmuliţele acelea cu pinteni?

— Fii sigur.

— Jean-Paul, parcă ne-am propus să ne întoarcem, joi, acasă.

El îi zâmbi.

— O zi sau două, în imensitatea universală, nu mai contează. Oricum, vreau să mă ocup şi de lucrările terminate ale lui Clare, să aranjez transportul la galerie. Vreau să asist eu însumi la ambalare.

— Vrei să te zgâieşti la cizmuliţele alea micuţe! bombăni Angie.

El îi sărută vârful nasului.

— Da, şi asta.

Se opriră să treacă vreo câteva maşini, apoi traversară strada. Angie zări o camionetă, pe care scria: Dumnezeu, armele şi curajul au făcut din America ceea ce este ea astăzi. Doamne, se gândi ea, ce căuta aici? În vreme ce traversau, ascultă cu jumătate de ureche poveştile lui Clare despre paradele din anii trecuţi. În ultimă instanţă, Angie recunoştea că oraşul avea un anumit farmec. Asta dacă te dădeai în vânt după viaţa la tară.

Cu siguranţă, n-ar fi putut locui aici şi se întrebă cât va mai rezista în liniştea aceasta plictisitoare şi ca vizitator. Dar Jean-Paul era realmente încântat.

Bineînţeles, nu băga de seamă că erau priviţi cu insistentă, se gândi Angie. Deşi zeci de oameni se uitau la ei cu ochii holbaţi. Se cam îndoia că erau de acord cu stilul ei de a se îmbrăca şi de a se pieptăna. Îi remarcaseră, desigur, şi culoarea pielii. Zâmbi superior, când o urmă pe Clare în bufetul Marthei.

Cânta o muzică potrivită pentru un grup de văcari beţi. Dar Angie rămase uimită când văzu cât de plăcut era înăuntru. Părea un local evreiesc din New York. Ceapă călită, pâine prăjită, murături şi supă condimentată. Jean-Paul îi făcu un semn chelneriţei şi intrară într-un separeu.

— O cola cu vişinată, decretă Clare. Aici încă se mai serveşte aşa ceva.

Le înmână lista învelită în plastic.

— Să nu cumva să comandaţi paste făinoase. Angie deschise lista.

— Nici n-aş fi visat aşa ceva.

Căută pe listă, trecându-şi degetul ei lung, cu unghie purpurie, pe sub fiecare fel de mâncare.

— Ce-ar fi să lăsăm la alegerea ta?

— Chiftele cu garnitură.

Alice se opri lângă masă cu carneţelul în mina şi făcu toate eforturile să nu se uite la cei doi care stăteau în faţa lui Clare. Păreau două păsări exotice în bufetul acesta. Bărbatul avea părul cârlionţat şi lung, mânecile cămăşii largi, iar femeia era brună, de culoarea cafelei

pe care o servea ea la bar şi avea ochi de culoare deschisă.

— Vreţi să luaţi masa de prânz? întrebă ea.

— Bineînţeles, Alice. Ei sunt prietenii mei, familia Lebeau. Angie şi Jean-Paul.

— Sunt încântată să vă cunosc, zise Alice.

Bărbatul zâmbi, ceea ce-o făcu să se simtă mai puţin stresată.

— Veniţi de la New York?

— Da, am venit în vizită, pentru câteva zile, spuse Jean-Paul observând cum îşi mută privirea de la el la soţia lui, şi invers. Astăzi, Clare ne arată oraşul.

— Nu prea e mare lucru de văzut.

— Încerc să-i conving să rămână la parada de sâmbătă.

Clare îşi luă o ţigară, apoi trase scrumieră de metal în faţa ei.

— A, da! E destul de frumos atunci. Nu chiar ca de Ziua Recunoştinţei, dar, totuşi…

— Alice a fost majoretă, le spuse Clare. Chelneriţa roşi.

— Acum b sută de ani. V-aţi hotărât ce să comandaţi sau mai aveţi nevoie de puţin timp?

— Suntem gata, zise Clare şi făcu comandă pentru toată lumea.

Alice se îndepărtă grăbită.

— La uitaţi-vă cum se mişcă! M-am gândit să prind

această mişcare, în argilă, bineînţeles.

— Sunt uimit că nu l-ai convins pe şeriful tău să-ţi pozeze, zise Jean-Paul, scoţându-şi una din ţigările lui lungi şi subţiri.

— Mă pregătesc s-o fac.

— Mi-a plăcut de el.

Ea zâmbi şi-i atinse mâna.

— Ştiu. Şi mă bucur.

— Nu mă aşteptam să fie aşa, zise şi Angie. Decise că, dacă bărbaţii aceia doi continuau să o privească insistent, o să facă şi ea acelaşi lucru.

— Imaginea mea era a unui burtos cu ochelari de soare, plin de arogantă.

— La ascultă, băiete! Se maimuţări Clare, cu accent provincial. Imaginea aceasta seamănă bine cu aceea a fostului şerif. Cam e cu totul altceva. Cred că, poate…

O văzu pe Angie privind în altă” parte, fără s-o asculte. Observă că se uita la doi bărbaţi din separeul vecin. Ei, la rându-le, se uitau sfidător, ceea ce-o făcu pe Clare să se îndrepte în scaun. Sperând să aplaneze situaţia, puse uşor mâna pe braţul lui Angie.

— Nu e lume chiar aşa civilizată pe aici. Angie se relaxă, zâmbi şi-i strânse mâna:

— Am observat. Sper că nu ţi-ai băgat în aşternut prea mulţi bărbaţi de pe aici.

— Aşa ceva nu se obişnuieşte prin părţile noastre.

— Ai dreptate.

. Angie începu să bată cu degetele pe iasă.

— Nu se întâmpla mare lucru la Emmitsboro.

— Nu suntem chiar atât de înapoiaţi. Săptămâna… cută, am avut chiar o crimă pe aici.

— Numai una?

Sesizând tonul soţiei sale, Jean-Paul îi puse mâna pe picior, pe sub masă.

— Numai una, fu Clare de acord. Şi singura din Emmitsboro, de când mă ştiu. A fost destul de dur. Tatăl vitreg al lui Cam a fost omorât în bătaie şi aruncat la marginea drumului, în afara oraşului.

— Păcat, spuse Angie, uitând de privirile, acelea insistente. Probabil i-a fost foarte greu.

Neliniştită, Clare îşi stinse ţigara în scrumieră.

— E greu, deşi numai că au fost apropiaţi nu se poate spune.

— Suspectează pe cineva? întrebă Jean-Paul.

— Nu ştiu, dar mă îndoiesc.

Clare aruncă o privire pe fereastră la maşinile şi la oamenii care se mişcau alene pe stradă.

— E greu de crezut c-ar fi putut fi cineva din oraş. Scutură din cap şi zise:

— De fapt, toţi refuză să creadă asta.

Trecuse de trei, când se întoarseră acasă. Jean-Paul scotocise prin magazinele de antichităţi şi achiziţionase trei rame de mahon. Spre surpriza ei, Angie dăduse peste o agrafă din argint masiv, foarte frumoasă, care ar

fi costat-o de sute de ori mai mult, dacă ar fi cumpărat-o în Manhattan.

La colţ, opri un autobuz galben, cu copii, gâfâind şi pârâind din toate încheieturile.

— Uite-l pe Ernie, spuse Clare, văzându-l lângă aleea ei. Cel care mi-a pozat pentru braţul acela, le explică ea.

— Se pare că te-aşteaptă, comentă Jean-Paul.

— Mai vine pe aici, uneori. E un singuratic. Zâmbi şi-i făcu semn cu mâna.

— Nu cred că se prea înţelege cu părinţii lui. Nici măcar nu s-au obosit să vină să vadă sculptură.

Ernie se uita la ea supărat că nu o găsise singură. Ştia că şeriful era ocupat. Se dusese la ferma lui Dopper unde fuseseră măcelăriţi doi vitei tineri. Ştia sigur, pentru e el comisese masacrul, cu scopul de a se iniţia în cultul la care voia să adere.

— Bună, Ernie. Astăzi nu lucrezi?

— Am câteva minute libere.

— A, da. Nu te-am mai văzut pe aici de câteva zile.

— Am fost ocupat.

— Atunci, aş vrea să-ţi arăt sculptura finisată. Aceştia sunt. Prietenii mei, domnul şi doamna Lebeau.

Mormăi ceva, apoi strânse mâna întinsă a lui Jean-Paul.

— Hai, vino în garaj. Vreau să ştiu ce părere ai. Clare o porni înainte.

— N-ai văzut-o de când am finisat-o şi-am ars-o.

Argila s-a potrivit foarte bine, pentru că e ceva mai aspră şi mai primitivă decât lemnul. Şi, pentru că domnul Lebeau vrea s-o trimită curând la New York, s-ar putea să nu mai ai ocazia s-o vezi altă dată.

Clare gesticulă, apoi îşi puse degetele mari în găicile blugilor.

— Deci, ce zici?

Imaginea sculpturii îl făcu pe Ernie să se simtă ciudat. Fără să-şi dea seama, îşi cuprinse braţul drept cu mâna stângă. Ea reuşise să ia ceva din el, mai mult decât o mână, un braţ şi nişte degete. Nu putea explica despre ce e vorba. Dacă ar fi găsit cuvintele potrivitele, s-ar fi referit, cu siguranţă, la esenţă, pentru că asta reuşise ea să surprindă.

— Cred că e bună.

Clare râse şi-i puse o mână pe umăr.

— Atunci, e-n regulă! Îţi mulţumesc mult că m-ai ajutat.

— N-a fost mare lucru.

— Pentru noi, e mare lucru, zise Jean-Paul. Fără tine, Clare n-ar fi creat aşa ceva. Iar dacă n-ar fi creat-o, noi n-am fi avut ce expune în galeria noastră şi nu i-am mai fi făcut pe ceilalţi negustori de artă să crape de invidie şi de ciudă.

Îi surâse băiatului.

— Aşadar, îţi suntem cu toţii datori.

Ernie ridică din umeri, simţindu-şi pentagrama de la

gât. Jean-Paul se uită la ea. Mai întâi, fu surprins. Dar apoi se amuză. Adolescenţi, se gândi el, care iau în joacă ceea ce nu înţeleg. Se uită din nou la Ernie şi zâmbetul îi dispăru. Da, era adolescent, dar Jean-Paul avu sentimentul că înţelege totul foarte bine.

— Jean-Paul?

Angie se apropie de el şi-i atinse braţul.

— Te simţi bine?

— Da.

O trase uşor pe soţia să lângă el.

— Am cam luat-o razna. Ce pandantiv interesant!

— Mie îmi place.

— Poate te reţinem, zise Jean-Paul blând, ţinând-o protector pe după umeri, pe soţia sa.

— Mda, spuse Ernie şi îşi trecu limba peste dinţi. Am câte ceva de făcut.

Îşi atinse, în mod voit, pentagrama, ridicându-şi degetele ca pe coarnele unei capre.

— Sper să ne mai vedem.

— Să nu-l mai foloseşti ca model, zise Jean-Paul, uitându-se după băiatul care se îndepărta pe alee.

Clare îşi înălţă sprâncenele, uimită.

— Poftim?!

— Am zis să nu-l mai foloseşti ca model. Are ochi foarte răi.

— Păi…

— Nu mă lua în serios.

O sărută pe Clare pe obraz şi începu din nou să zâmbească.

— Se spune că bunica mea avea o mare putere de clarviziune.

— Cred c-ai stat cam mult la soare, zise Clare. Şi ai nevoie de un păhărel.

— N-aş zice nu.

Mai aruncă o privire peste umăr, apoi le urmă pe Angie şi pe Clare, în bucătărie.

— Ai fursecuri?

— Întotdeauna.

Îi făcu semn să caute în frigider, în timp ce ea deschise uşa bufetului să ia o pungă cu cartofi prăjiţi.

— Doamne, ascultă ce bâzâit de muşte. Parcă-ar fi un roi!

Curioasă, se întoarse la uşa bucătăriei şi aruncă o privire afară. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Doamne! Ooo, Doamne!

— Clare?

Angie sări imediat lângă ea.

— Draga mea, ce…

În clipa aceea văzu ea însăşi. Îşi duse mâna la gură şi se întoarse.

— Jean-Paul!

Dar el le şi dădu la o parte. Cineva aruncase în faţa uşii batante un pisoi negru, mort. Din gâtul tăiat, curgea sânge întunecat. Se adunaseră o mulţime de muşte, care

bâzâiau îngrozitor.

Jean-Paul trase câteva înjurături în franţuzeşte, apoi îşi întoarse faţa lividă spre ele.

— Duceţi-vă înăuntru! Mă ocup eu de asta.

— E oribil, spuse Clare neputându-se dezlipi de uşă. Atâta sânge! Poate a sfâşiat-o un câine şi a tras-o aici.

Jean-Paul se gândea la pandantivul de la gâtul lui Ernie.

— Probabil că băiatul acela a făcut-o.

— Băiatul?

Clare se întinse şi-i dădu lui Jean-Paul o pungă de plastic.

— Ernie? Nu fi ridicol! Cu siguranţă, a fost un câine.

— Purta o pentagramă la gât. Simbolul satanismului.

— Satanism?

Clare se trase înapoi, cutremurându-se.

— Hai să n-o luăm razna.

— Satanism?

Angie intră să ia vinul din frigider. Aveau cu toţii nevoie de un păhărel.

— Din când în când, mai scrie câte ceva despre ei. Se pare că-şi ţin ritualul în Central Park.

Clare căută precipitat o ţigară.

— Poate puştiul purta simbolul acesta şi a vrut să îl provoace pe Jean-Paul cu el. Doamne, şi tata avea ceva, un semn de pace, dar asta nu însemna că a fost comunist.

Trase repede un fum în piept.

— Mulţi oameni se simt atraşi de ocultism, mai ales copiii. E modul lor de a se răzvrăti împotriva autorităţilor.

— Ar putea deveni foarte periculos, insistă Jean-Paul.

— Copilul ăla n-a decapitat o pisică, să mi-o pună mie pe scări. E îngrozitor! Cred că ai văzut prea multe filme.

Şi trebuia să împlinească treaba asta neplăcută.

— Cherie, am să te rog să faci ceva pentru mine: fii atentă cu el. Bunica mea zicea că trebuie să ai mare grijă cu aceia care au luat-o pe poteca din stânga! Luaţi vinul de aici, le mai spuse el, după ce inspiră adânc. Duceţi-vă în cealaltă încăpere, până termin cu asta.

Calea spre stânga, se gândi Clare, şi-şi aduse aminte de cartea pe care o găsise în camera tatălui ei, acolo, la mansardă.

Capitolul 15

Ce naiba se întâmpla? Cam se lăsă pe speteaza scaunului, cu o sticlă rece de Pepsi alături. Trecuse pe acasă, după ce fusese la Dopper, şi făcuse un duş. Acum privea apusul soarelui, îmbrăcat numai în blugi şi nu înceta să se minuneze.

Doi vitei fuseseră măcelăriţi într-un mod barbar. Decapitaţi. Castraţi. După ceea ce spusese veterinarul care îi examinase – li se scoseseră şi o parte din

organele interne. Şi dispăruseră.

Ţi se făcea greaţă. Cam se întinse după Pepsi, ca să-şi spele gustul acela rău din gură. Cel care o făcuse voise să şocheze şi să dezguste. Şi chiar reuşise. Până şi Matt Dopper se făcuse alb, deşi fierbea de furie. Viţeii nu aveau decât două luni şi el voia să-i tină până creşteau, pentru sacrificare.

Pentru a fi tăiaţi, nu masacraţi aşa, se gândi Cam.

Iar Matt dădea, într-o oarecare măsură, vina pe el. Dacă nu şi-ar fi legat câinii, nimeni n-ar fi îndrăznit să-i calce în gospodărie, nimeni nu i-ar fi măcelărit viţeii.

Cam se lăsă iar pe spate, uitându-se la apusul acela de soare şi simţind răcoarea pe piele. Momentul avea o încremenire care-i plăcea, îl fascină. Lumina pălea uşor. În liniştea aceea solemnă se auzi strigătul unui huhurez.

Ce se întâmpla în oraşul lui pe care credea că îl cunoaşte atât de bine? Un mormânt profanat, un bărbat ucis oribil, doi vitei masacraţi. Şi toate acestea în numai câteva săptămâni, într-un loc în care controversa cea mai mare era legată de alegerea stilului de muzică, pentru balurile de sâmbătă seara.

Care era legătura între toate acestea? Oare exista vreuna?

Cam nu era atât de naiv, încât să nu-şi dea seama că problemele marilor oraşe se puteau strecura şi aici. Emmitsboro nu era Brigadoon, dar nu putea fi ignorat.

Droguri. Mai luă o înghiţitură din sticlă şi se uită la

prima stea care răsărise. Fusese tentat să creadă că acela care îi măcelărise viţeii lui Dopper fusese nebun sau străin de oraş. Dar numai cineva din Emmitsboro putea şti că fermierul îşi înlănţuise câinii.

Oraşul acesta era destul de aproape de Washington, ca să poată constitui o piaţă comodă de desfacere a drogurilor. Poliţia federală găsise la o fermă din apropiere vreo câteva sute de kilograme de cocă, nişte carabine automate şi douăzeci de mii de dolari, bani lichizi. Le atrăsese atenţia turma aceea de măgari care făceau drumul cu regularitate, pe autostrada 70, cu încărcătura de coca sub şa.

Oare Biff făcuse ceva matrapazlâcuri, rămăsese dator sau devenise prea lacom şi îl înlăturaseră?

Fusese bătut de cineva fie foarte furios, fie lucid şi răzbunător.

Dar niciunul din cele două incidente nu părea să aibă vreo legătură cu sinistra întâmplare din cimitir.

Şi, totuşi, de ce îi spunea instinctul că trebuie să facă o conexiune între ele?

Pentru că era obosit, îşi zise el. Pentru că se întorsese aici să scape de urâţenia lumii acesteia, de sentimentul culpabilităţii. Şi, n-avea cum să nu recunoască, atunci când ţinuse în braţe trupul muribund al partenerului său, i se făcuse frică.

Se lăsă pe spate şi închise ochii. Îşi dorea cu disperare să bea ceva, tocmai de aceea refuza să se mişte, îşi

imaginã cã ia o sticlã, o ridicã şi îşi lipeşte buzele de gura aceea seducãtoare, apoi cã simte lichidul arzător coborându-i în toată fiinţa. O înghiţitură, două. Apoi, toată sticla. Viaţa-i prea scurtă să te zgârceşti! mai bine ţi-o îneci în alcool. Ducă-se!

Dar urmă dimineaţa mahmură de după, când răul te făcea să-ţi doreşti moartea. În timp ce bătrânul Jack trona în spatele lui, el îşi vărsa măruntaiele, ţinându-se cu mâinile de faianţa umedă din baie. Ce mai vremuri!

Nu era decât unul din jocurile lui mentale pe care le juca cu el însuşi, de când terminase prietenia cu bătrânul Jack Daniels.

Voia să creadă că se va scula dimineaţa fără să simtă dorinţa arzătoare de a bea. Voia să creadă că, după ce se trezea, avea să treacă prin oraş, se reglementeze câteva probleme de circulaţie, să le tină câteva lecţii copiilor, la şcoală şi să completeze câteva formulare.

Nu-şi dorise investigarea unei crime sau a unor fermieri fanatici. Şi, mai ales, nu-şi dorise să aibă de-a face cu părinţi disperaţi, aşa cum erau soţii Jamison, care sunau în fiecare săptămână, cu regularitate de ceasornice.

Dar ştia că, a doua zi când se va trezi, va simţi nevoia acută să se „drogheze” cu Jack, şi abia apoi va fi în stare să plece la lucru. Pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte.

Crezi că ştii oraşul acesta, dar nu-i deloc aşa.

Cuvintele amare ale lui Sarah Hewitt îi răsunau în cap ca nişte tobe. Ce încercase să-i spună? Ce ştia ea despre Parker?

Cam nu avusese ocazia să-l întâlnească. Parker se mutase din Fort Laudedale cu mai bine de un an în urmă, fără să-şi lase adresa. Cam îşi puse în gând să-l – caute. Nu înţelegea de ce simţea că trebuie să se implice atât de mult.

Când deschise ochii, era întuneric beznă, ceea ce îl linişti. Întinse mâna după sticla inofensivă, în care se afla amestecul acela de apă, zahăr şi cofeină. Îşi aprinse o ţigară şi trase telescopul lângă el. Îl liniştea mult să se uite ia stele.

Tocmai studia planeta Venus, când auzi o maşină pârcind pe aleea lui. Şi ştiu din primul moment că era Clare. Mai mult, îşi dădu seama că o aşteptase.

Ea simţise nevoia să iasă din casă. Abia aşteptase s-o facă. Coborî din maşină. Angie şi Jean-Paul se vor simţi bine să fie singuri o oră – două. Cu siguranţă că aşteptaseră acest moment, pentru a discuta cine ştie ce teorie nouă de-a lui Jean-Paul. Ea nu avea chef de aşa ceva.

— Hei, Subtirico!

Cam se apropie de balustrada terasei şi se uită la ea.

— Urcă!

Clare sări câte două trepte odată şi i se aruncă în braţe. Înainte ca el să se dezmeticească, îşi lipi buzele de

ale lui, sălbatic.

— Ei, reuşi să zică el, după câteva clipe. Şi mie îmi pare bine că te văd.

Îi cuprinse şoldurile cu mâinile şi se uită la ea, în lumina care venea de la fereastra dormitorului.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Ştia că se vedea pe faţa ei cum se simţea.

— Pur şi simplu, n-am mai putut să stau în casă. Îi trecu mâinile prin păr şi se lipi de el.

— Sau, poate, m-a apucat aşa, o nebunie.

Dacă ar fi crezut-o, ar fi trebuit să se simtă flatat, amuzat chiar. O sărută uşor pe frunte.

— Mie poţi să-mi spui, Clare.

Ştia că el o va asculta. Că îi va păsa de ce-i spune. Dar nu-i putea povesti despre oroarea aceea sau despre suspiciunea lui Jean-Paul, sau despre cartea pe care o găsise în mansarda tatălui ei, ascunsă sub saltea, aşa cum adolescenţii îşi ţin revistele porno.

— De fapt, nu e nimic. Bănuiesc că sunt cam stresată. Atâtea comisioane, contracte, speranţe.

Parţial, era adevărat, dar avea sentimentul că el va simţi şi mai mult, dacă nu-şi ştergea repede această întâmplare din minte.

— Tu ce făceai?

Se desprinse de el şi se îndreptă spre telescop.

— Mai nimic.

Cam, se apropie de ea, cu sticla în mina.

— Vrei un Pepsi?

— Da, spuse luând sticla şi bând direct din ea. Am sperat c-ai să mă suni, zise ea, regretând, însă, imediat aceste vorbe. A, lasă asta! Spune-mi, ce vezi prin telescop?

Înainte de a se uita, îi puse o mână pe umăr.

— Te-am sunat, dar telefonul tău a fost tot timpul ocupat.

— Aaaa, spuse ea, zâmbind satisfăcută. A vorbit Angie cu New York-ul. Ai o ţigară, Rafferty? Cred că mi-am lăsat geanta în maşină.

El îi oferi una.

— Îmi plac prietenii tăi, zise el, aprinzând un chibrit.

— Sunt nemaipomeniţi. Cred c-a fost o prostie, dar m-am temut de întâlnirea voastră. Parcă te-aş fi prezentat părinţilor mei. O, Doamne!

Se aşeză pe braţul scaunului.

— Nici nu-mi vine să cred c-am spus aşa ceva. Nu mă lua în seamă, prefă-te că abia am sosit, adăugă ea, oftând. Parcă sunt o adolescentă. Îmi vine să mor.

— Mie îmi place că te văd aşa, zise Cam, ridicându-i! Bărbia cu mâna. Cred că sunt nebun după tine. Acum! Zece minute, stăteam aici şi-mi plângeam de milă. Abia i acum îmi dau seama de ce.

Ea se uită la el. La lumina stelelor, ochii lui păreau negri. Zâmbeau uşor. O trase brusc la piept de-o făcu să

i se taie respiraţia!

— Rafferty, ce avem aici?

— Cred că nu mi-am dat, încă, seama. Poate ştii tu.

El îşi dăduse seama deja, dar voia să o facă pe ea! Să descopere.

— Ce-ar fi să te gândeşti puţin? Se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— Vino să vezi! E Venus!

Clare se foi în scaun şi îşi lăsă capul într-o parte.

— Îmi place să fiu alături de tine, zise ea, uitându-se la astrul acela roşu. Vreau să spun, aşa ca acum, nu neapărat în pat.

— Ăsta-i un început bun.

— Deşi şi când facem dragoste e minunat.

El îşi ţuguie buzele.

— Nu pot să te contrazic.

— Încerc să-ţi spun că… chiar dacă ne înţelegem atât de grozav în pat, nu de asta… Mi-e dor de tine, te visez şi mă gândesc la tine”.” Nu de asta sunt acum, aici.

— Bine.

Îi luă mâna sprijinită de braţul scaunului.

— Aşadar, de ce eşti aici?

— Pur şi simplu, pentru că vreau să fiu cu tine. Continuă să se uite prin telescop, deşi nu mai vedea nimic.

— Bine?

— Da.

Îi duse mâna la buze şi i-o sărută atât de romantic, încât ei îi dădură lacrimile.

— Nu vreau să stric totul, Cam. Mă pricep la gafe de minune.

— Între noi, lucrurile merg foarte bine, Subtirico; Foarte bine.

Priviră stelele mai, bine de o oră. Când plecă, Clare aproape uitase de cartea aceea secretă.

Lisa Mac Donald era într-o stare jalnică. Nici măcar nu ştia unde se află, iar maşina o lăsase de tot. Optimistă, încercă să mai pornească, o dată, motorul. La urma-urmei, nu avea decât două sute douăzeci de mii de kilometri la bord. Răsuci cheia de contact, ascultând ţăcănitul acela anemic. Maşina vibră, dar nu se urni. Dezgustată, trânti portiera ridicând capota. Dar ea era tare la balet, nu la mecanică. Aşa că pierdea timpul degeaba.

Era aproape lună plină şi stelele străluceau. Dar ele nu făceau altceva decât să arunce umbre lungi, pe asfalt. Nu se auzea decât cântecul brotăceilor şi al greierilor. Capota scârţâi în momentul în care o deschise. Înjurând se întoarse să caute ceva în torpedou. Fratele ei, care era o pacoste, un pisălog, dar şi cel mai bun prieten al ei îi pusese acolo o lanternă şi o trusă de prim ajutor.

— „Orice şofer trebuie să fie în stare să schimbe un cauciuc”, bombăni ea, imitându-l pe Roy.

Răsuflă uşurată când văzu că lanterna se aprinde. Roy

insistase să-i pună baterii puternice.

Dacă n-ar fi venit să-l viziteze, dacă el n-ar fi insistat atâta ca ea să plece cu trenul, nu s-ar fi încăpăţânat să conducă de la Philadelphia, şi-acum n-ar fi fost într-o asemenea situaţie.

Încruntându-se, îşi dădu părul blond şi lung până în talie, peste umeri, şi lumină interiorul motorului. Nu i se părea nimic neobişnuit. Totul era negru şi unsuros. Aşa că, de ce naiba nu funcţiona?

De ce nu-şi verificase, oare, maşina, înainte de a pleca? Pentru că îşi cumpărase o pereche de pantofi cu poante şi bugetul nu îi permitea să le facă pe amândouă. Lisa îşi avea şi ea priorităţile sale. Şi-ar fi cumpărat papuci de dans, chiar dacă n-ar mai fi avut bani de mâncare.

Obosită, supărată şi nerăbdătoare, roti lanterna în jurul ei. Văzu un gard, un câmp şi câteva luminiţe, cam la trei kilometri. În afară de ele, nu erau decât pădurea şi bandă neagră a şoselei, care dispărea după o curbă.

Unde erau staţiile de benzină şi cabinele telefonice? Unde erau bufetele mcdonald, de pe şosele? Cum puteau oamenii să trăiască aşa? Trânti capota şi se sprijini de ea.

Poate ar trebui să citească o pagină din manualul de cercetaş a lui Roy şi să aştepte să fie descoperită de cineva. Se uită în josul şoselei, apoi, în sus, şi oftă prelung şi adânc. Oricum, trebuia să se descurce.

Ar fi putut să plece pe jos. La greutatea ei, putea să pară fragilă şi mititică, dar rigorile dansului îi întăriseră trupul. Era mai rezistentă decât mulţi. Dar unde să se ducă? Şi cât să tot meargă?

Resemnată, se întoarse în maşină să se uite la harta pe care Roy notase direcţiile pe care trebuia să le urmeze. Lăsă uşa deschisă şi se aşeză pieziş pe scaunul şoferului, încercând să-şi dea seama unde greşise.

Trecuse prin Hagsrstown. Era sigură de asta, pentru că-şi făcuse plinul la maşină şi băuse o cola dietetică acolo. Apoi, venise pe şoseaua 64, aşa cum îi spusese Roy. După aceea, o luase la dreapta.

Rahat! îşi îngropă faţa în mâini. Acum îşi amintea: o luase la stânga. Refăcu mental drumul de la intersecţie încoace: văzuse magazinul pe o parte şi câmpul de porumb, pe cealaltă. Se oprise la semafor, mâncând un baton de ciocolată şi ascultând Chopin. Când se schimbase culoarea, cotise. Se concentră, ca să-şi amintească. Era întotdeauna ţinta glumelor colegilor ei, pentru că încurca mereu dreaptă cu stânga. Când dansa, îşi punea o bentiţă elastică pe mâna dreaptă.

Da, sigur că da! O luase la stânga.

Necazul era că se născuse stângace, iar tatăl ei insistase să se obişnuiască să facă totul cu dreapta. Nici după douăzeci de ani nu-şi revenise din confuzie.

Era caraghios să-şi acuze tatăl că stătea acum într-o maşină stricată, în mijlocul pustietăţii. Dar îşi mai vărsa

şi ea focul.

Aşadar, cotise greşit. Lisa îşi trecu degetele lungi şi subţiri prin păr. Nu era chiar o nenorocire. Tot ceea ce trebuia să facă era să îşi dea seama în ce parte a drumului s-o ia.

Nu era stilul de femeie care intră în panică. Analiza întotdeauna situaţia cu multă seriozitate, până ieşea din impas. Procedă aşa şi acum, refăcând drumul înapoi, până ajunse în punctul în care se încurcase, apoi se uită la următorul oraş.

Emmitsboro, decise ea. N-avea cum să nu fie în stare să parcurgă cei trei kilometri. Va ajunge în oraş sau, şi mai bine, la vreo casă din drum şi îl va suna pe Roy, recunoscând cât a fost de proastă şi de iresponsabilă. În momentul acela, confesiunea i se părea mai bună decât o noapte întreagă petrecută în maşină.

Lisa îşi puse cheile în buzunar, înşfăcă geanta şi porni.

Nu aşa îşi propusese ea să-şi petreacă seara aceasta. Voise să-i facă o surpriză lui Roy şi să-i apară la uşă cu douăsprezece ore mai devreme decât se aştepta. Apoi, să desfacă împreună sticla de şampanie pe care o adusese cu ea.

Nu avea ocazia să-l anunţe în fiecare zi că primise rolul Dulcineei, din Don Quijote. Deşi avea mulţi prieteni, îşi dorea să împărtăşească această bucurie cu fratele ei.

Parcă vedea cum i se luminează fata, la auzul acestei veşti, cum o ia în braţe râzând şi învârtind-o prin încăpere. Mama ei o dusese conştiincioasă, în fiecare zi, la orele de dans. Dar numai Roy o înţelesese cu adevărat şi o încurajase în aspiraţiile ei.

Mişcă ceva în tufe. Ca o fată de oraş ce era, Lisa sări speriată, tipă, apoi înjură. Unde erau luminile orbitoare ale străzilor? Se întrebă ea, şi mulţumi în gând pentru lanternă pe care o luase cu ea.

Pentru a se linişti, îşi spuse că putea fi mult mai rău. Dacă plouă! Sau dacă ar.fi fost frig? auzi strigătul unei bufniţe. Grăbi pasul. Dacă o atacă o bandă de violatori? Dacă-şi rupea piciorul? se cutremură la aceste gânduri. Un picior rupt era mai rău pentru ea decât o bandă de violatori.

Avea să înceapă repetiţiile, într-o săptămână. Se vedea desfăcându-şi evantaiul negru, făcând piruete graţioase. Vedea luminile strălucitoare, auzea muzică, simţea minunea care se va petrece. Nu era nimic mai important ca dansul, în viaţa ei. Aşteptase, muncise şi se rugase şaisprezece ani, ca să ajungă să interpreteze un rol principal. Acum îl avea. Făcu trei piruete în mijlocul drumului. Toate durerile acelea musculare, toate picăturile de sudoare, toate lacrimile îi erau acum răsplătite.

Zâmbi, când văzu maşina parcată cu botul spre pădure. Primul ei gând fu că era salvată. Poate dădea de

un bărbat cumsecade – spera că nu era vreun obsedat sexual – dare s-o ajute să-şi repare maşina.

Dar se opri, întrebându-se de ce automobilul acesta era astfel parcat, cu partea din fată în tufe. Nesigură, se apropie şi zise:

— E cineva?

Se uită pe drumeagul care ducea în pădure. Părea un tunel întunecat. Evită o groapă.

— Mă puteţi ajuta?

Porni pe pantă, luminând pământul cu lanterna, de frică să nu-şi scrintească glezna.

— E cineva pe aici? auzi un fâsâit.

— Maşina mea…

Dar se opri. Văzu printre arbori două siluete îmbrăcate în robe lungi, negre. Păreau fără chip, fără formă. O cuprinse o spaimă ascuţită şi instinctivă. Raza de lumină se îndreptă tremurătoare spre ei. Se dădu un pas în spate şi o luă la fugă. Dar ei se luară rapid după ea.

Tipă de durere şi de groază când se simţi înşfăcată de păr. Un braţ o cuprinse de mijloc, ridicând-o. Parcă trăia un coşmar negru. Dădu din picioare neputincioasă. Tot zbătându-se, îşi lovi agresorul în cap cu lanterna. Acesta gemu şi slăbi strânsoarea. Simţi cum i se rupe cămaşa.

Ceva o izbi în fată. Începu să sângereze şi nu mai văzu nimic. Apoi, o luă la goană, ca o nebună, orbeşte. Suspină sacadat şi îşi simţea respiraţia fierbinte. Vru să

se oprească, dar spaimă că ei o urmau încă o teroriza.

Îşi dădu seama că o luase spre inima pădurii şi că se rătăcise. Trunchiurile căzute păreau capcane, frunzişul – o barieră în calea salvării ei. Ea era iepurele speriat şi iute urmărit de o haită de ogari. Se avânta înainte sălbatic. Inima îi bătea atât de tare, încât nu auzi nicio clipă zgomotul de paşi în urma ei.

O prinse brutal şi o trânti pe un bolovan. Chiar în spaimă aceea, auzi pocnetul osului. Piciorul se răsuci şi trupul îi căzu greu la pământ. Îşi simţi propriul sânge, când dinţii i se înfipseră în buză.

Bărbatul acela incanta ceva. Doamne, Dumnezeule, atât îşi mai putu spune. El cântă, iar ea simţea mirosul sângelui.

Acum, auzi mai mult, în vreme ce el o târa fără milă. Apărură tot felul de siluete care se apropiau strigând. Totuşi, cel care o prinsese nu îi chemă, li văzu ochii, numai ochii. Şi hotărî în momentul acela să lupte pentru viaţa ei.

Ştia că era şi el speriat. Îi simţea frica. Când se apucase să-i sfâşie hainele, ea îşi înfipsese unghiile în mâna lui. Lupta cu toată fiinţa sa să scape.

Dar o strânse de gât cu ambele mâini. Grohăia ca un animal, se gândi ea ameţită. Ea tuşea, înecându-se şi mişcările pierdură din forţa. Abia mai era în stare să bată uşor cu călcâiul în pământ.

Nu putea să respire, nu putea să respire. Ochii îi

ieşiseră din orbite, iar el se uita la ea surâzând. Neputincioasă, mâinile îi alunecară pe roba de pânză aspră şi se izbiră de covorul de frunze de pe jos.

Murea. Da, acum murea. Mâinile i se încleştară, printre frunzele foşnitoare. Degetele ei care căutau orbeşte dădură de un bolovan. Inima şi plămânii erau gata-gata să-i plesnească, în momentul în care ridică braţul şi îl pocni în ceafă. El gemu şi degetele îşi slăbiră strânsoarea. Trăgând disperată prima gură de aer în piept, îl mai lovi o dată.

Gâfâind, reuşi să iasă de sub el. Nu cunoscuse o asemenea durere până atunci. Îi venea să se aşeze pe o piatră şi să plângă pina-i trecea. Dar auzi voci, strigăte, oameni care veneau în fugă. Frica o îmbărbătă, o făcu să se ridice. Îşi muşcă buza, simţindu-şi piciorul moale. Durerea chinuitoare o străpunse până în abdomen. Începu să alerge şchiopătând printre arbori intuind că e urmărită.

Clare se simţea mai bine. Incomparabil mai bine, îşi zise ea. Fredona. Nu ştiuse până atunci că o discuţie în aer liber, despre stele, şi despre tot felul de fleacuri putea să-i liniştească într-atâta nervii încordaţi. Îi părea rău că nu putuse rămâne la el, să facă dragoste sau, pur şi simplu, să stea de vorbă şi să adoarmă lângă el.

Angie şi Jean-Paul ar fi înţeles, cu siguranţă, se gândi ea şi zâmbi. Dar mama ei avusese grijă s-o deprindă cu

bunele maniere. Oricum, voia să se ducă la ea în cameră şi să studieze cartea aceea pe care o găsise în camera tatălui ei.

N-avea niciun sens să se ascundă după deget. Nu rezolvă nimic. Tot datorită lui Cam ajunsese la această concluzie. Va citi cartea, încercând să o priceapă. Apoi, se va uita şi peste celelalte cărţi împachetate.

— Ce spui de asta, doctore Janowski? murmură ea. Nu mai e nevoie să arunc o sută cincizeci de dolari, pentru a găsi răspunsul cel mai bun la frământările mele.

Oricum, nu va întâmpina nicio problemă. Smuci din cap şi vântul îi dădu părul în ochi. Totul va fi bine. Emmitsboro îşi va ţine paradă, vor fi câteva cuvântări, apoi se va întoarce la monotonia lui liniştită. Aşa cum îi plăcea ei.

Văzu o siluetă apărând dintre arbori. Trebuie să fie un cerb, îşi zise ea şi apăsă brusc pe frâna. Maşina scârţii din încheieturi şi se opri, poticnindu-se. Farurile luminară puternic şi văzu chipul unei femei pe care o izbise cu bară. I se făcu rău.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Clare coborî din maşină. I se înmuiaseră picioarele. Mirosea a cauciuc încins. Lângă automobilul ei, zăcea o femeie. Pantalonii îi erau plini de sânge.

— Doamne, ajută-mă, Doamne!

Murmurând disperată, Clare se aplecă şi atinse părul acela blond, cu degete tremurătoare Lisa clipi, dar abia

putea zări ceva. Se zgâriase la ochi, când fugise prin pădure.

— Ajută-mă.

Vocea îi era o şoaptă hârâită, abia auzită.

— Am să te ajut. O, cât îmi pare de rău! Nu team văzut decât în ultimul moment.

Lisa se târî, sprijinindu-se de asfalt, şi o apucă de cot. Fiecare cuvânt al ei părea că-i arde gâtlejul. Dar trebuia să se facă înţeleasă, înainte de-a fi prea târziu.

— Doamne-ţi mulţumesc. Ajută-mă, te rog. Nu mă pot scula singură.

— Nu cred c-ar trebui să te mişti.

. Oare, nu avea ceva la gât sau la coloană? Dumnezeule, n-avea la ea nici măcar o trusă de prim-ajutor.

— Vin! Grăbeşte-te! Pentru numele lui Dumnezeu!

Lisa se agăţă de bara de protecţie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te!

— Bine, bine.

N-avea cum s-o lase aici, să se ducă după ajutor. O ridică cât putu de uşor în scaunul de lângă şofer.

— Stai aşa…

— Porneşte maşina!

Lisa era terorizată. Ţinându-şi mâna încleştată de mânerul uşii, se uita înspre pădure. Ochii îi erau plini de spaimă.

— Porneşte repede, până nu ne găsesc!

— Te duc la spital.

— Oriunde.

Lisa îşi acoperi faţa însângerata cu mâinile.

— Du-mă oriunde, dar nu mă lăsa aici.

Se prăbuşi pe scaun, în timp ce Clare porni. Trupul Lisei se cutremură, înainte de a se prăbuşi în inconştientă.

— Ochii lui, murmură ea aproape ininteligibil. O, Doamne, ochii lui! Că ai diavolului!

Când sună telefonul, Cam avea gura plină de pastă de dinţi. Scuipă, înjură moale şi nu se mai obosi să se clătească. Ridică receptorul după al treilea apel.

— Alo?

— Cam.

Îşi dădu seama că se întâmplase ceva.

— Clare, ce s-a întâmplat?

— Sunt la spital. Eu…

— Cum aşa? întrebă el, înşfăcându-şi blugii de pe scaun. Eşti rănită?

— Nu e vorba de mine. Eu sunt bine.

Mâna îi tremura pe ceaşca de cafea atât de tare, încât din ea săreau stropi de pe lături.

— Am făcut un accident cu o femeie. Mi-a sărit în fată, din pădure. Am crezut că e un cerb şi-am încercat să opresc. O, Doamne, Cam. Nu ştiu cât de rău e lovită! Nu vor să-mi spună. Am nevoie…

— Vin imediat. Stai cuminte! Aşează-te pe un scaun şi închide ochii!

— Bine, zise ea, ducându-şi mâna la gură. Îţi mulţumesc.

I se păru că trecuseră ore întregi. Stătea la urgentă, ascultând murmurul vocilor, zgomotul paşilor pe dale, bâzâitul televizorului. Leno îşi făcea monologul, criticând pe toată lumea. Clare se tot uita la petele de sânge de pe blugii şi bluza ei, rememorând într-una momentul în care pusese frâna. Oare ezitase? Condusese prea repede? Visase cu ochii deschişi? Dacă ar fi fost mai atentă, femeia n-ar fi zăcut acum aici, la urgentă.

Doamne, se gândi ea, nici măcar nu ştiu cum o cheamă.

— Clare.

Zăpăcită, îşi ridică privirea. Cam se aplecă spre ea.

— Nici măcar nu-i ştiu numele.

— Stai liniştită.

Îi duse mâinile la buze şi i le ţinu aşa, asigurându-se că era întreagă. Avea hainele pătate de sânge, dar, după un moment de panică, îşi dădu seama că nu era al ei.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Mi-a sărit înaintea maşinii. Am lovit-o!

Observă că faţa îi era lipsită de culoare. Până şi buzele îi erau livide, iar pupilele dilatate. Când îi puse mâna pe obraz, îi simţi răceala umedă.

— Te-a consultat cineva? Ea îi aruncă o privire goală.

— Vreau să ştiu ce se întâmpla. Trebuie să ştiu. Ţie au să-ţi spună, nu-i aşa? Te rog, Cam. Nu mai suport.

— Bine, stai liniştită. Mă întorc imediat.

Îl văzu apropiindu-se de o asistentă, căreia îi arătă legitimaţia. Aceasta îl conduse jos, în hol. Când se întoarse, aduse o pătură şi o acoperi pe Clare.

— E la chirurgie, spuse el, încălzindu-i mina într-ale lui. Cred că va dura. E lovită rău la genunchi şi la ochi.

Aşteptă până când o văzu pe Clare strângându-şi buzele şi dând din cap.

— Are şi ceva leziuni interne şi răni în jurul gâtului.

Clare, poţi să îmi spui cât de rău ai lovit-o? Cât de departe a fost aruncată de impact?

— M-au întrebat deja despre asta.

— Spune-mi şi mie.

— Mi s-a părut că m-am izbit de ea. Eram pe cale să opresc. Am crezut că am s-o fac la timp. Am tras volanul mult spre stânga. Jur că mi s-a părut că pot opri. La timp. Dar când am coborât din maşină, am găsit-o acolo, zăcând plină de sânge.

Cam miji ochii.

— Era chiar lângă maşină?

— Da, aproape sub roată, îşi duse mâna la gură.

— Nu mai ştiam ce să fac. Mă implora s-o ajut.

— Ţi-a spus ceva?

Clare dădu din cap, legănându-se.

— Bine, odihneşte-te puţin.

Îşi trecu braţul pe după umărul ei şi-o sărută pe tâmplă.

— Vrei nişte apă? Ea dădu din cap.

— N-am nimic. Numai că îmi apare mereu în fată imaginea ei în lumina farurilor.

Avea de gând s-o întrebe şi despre asta, dar voia să-i lase timp să se liniştească.

— Ascultă-mă. Medicul de gardă mi-a spus că avea hainele sfâşiate, iar părul şi trupul îi erau pline de frunze şi de rămurele. Vânătăile de pe gât demonstrează că a vrut cineva să o sugrume.

— Dar…

— Ai zis c-ai văzut-o ieşind în fugă din pădure.

— N-am să uit asta niciodată.

— Bine, spuse el zâmbind, observând că îi apăru putină culoare în obraji. Vreau să mă uit la maşina ta, înainte de a te conduce acasă.

— Nu pot să plec de aici, până nu ştiu tot ce se întâmpla.

Eşti epuizată, Subtirico.

— Nu plec, până nu ştiu, decretă ea, trăgând aer în piept. Fugea de cineva. Până acum, nu mi-am dat seama din cauza fricii. N-am vrut s-o mişc de acolo, dar încerca disperată să urce în maşină. Era înspăimântată, Cam. În durerile acelea, bănuiesc, îngrozitoare, încerca să urce în maşină! zicea că trebuie să plecăm, înainte ca

ei să vină.

O sărută uşor pe frunte.

— Mă duc să-ţi găsesc un pat.

— Nu, nu vreau să…

— Te las aici, numai cu această condiţie. Trebuie să te relaxezi, oftă el. Clare, trebuie să-ţi luăm sânge, pentru testul alcoolemiei.

— Alcoolemie? întrebă ea ridicându-şi ochii spre televizor, unde Leno spunea nişte glume deocheate. Fă-ţi datoria, şerifule.

— Dă-o-ncolo de datorie.

Vru s-o zguduie, dar se temea că, dacă o face, se dezintegrează, pur şi simplu. Trebuie să aibă răbdare cu ea. Îşi dori să se implice mai puţin.

— Clare, sunt aici să te ajut. Trebuie să îndeplinesc anumite formalităţi. Am să fac tot ce pot să-ţi uşurez sarcina.

— Ştiu, iartă-mă! Dar nu se uită la el.

— Am să fiu cât se poate de cooperantă. Spune-mi doar ce trebuie să fac.

„Vreau să te bazezi din nou pe mine” se gândi el.

— Mai întâi, fă testul acela. Încearcă să te relaxezi, încearcă să ai încredere în mine.

Ea nu zise nimic, dar se uită la el.

— Şi va trebui să-mi dai o declaraţie.

— Ooo! zise ea, întorcându-se din nou. Ca unui prieten său oficial?

— Şi, şi luă fata în mâini şi o întoarse spre el.

— Nu mă respinge, Subtirico. Încep să te cunosc.

Ea îşi strânse buzele, încercând să nu strice lucrurile şi mai mult.

— După ce-mi iei declaraţia, pleci?

El o privi lung, mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

— Ştiu c-ai avut o noapte groaznică şi că n-ar trebui să te întreb nimic. Dar, îţi promit, nu-ţi voi pune decât o întrebare.

Se relaxă din nou, încercând să zâmbească.

— Cred că nu mă mai gândesc la nimic, dacă mă mai ţii de mână.

— Cum e? întrebă el, strângându-i degetele.

— Mai bine, spuse ea, lăsându-şi capul pe umărul lui şi închizând ochii. Mult mai bine.

Capitolul 16

Probabil că aţipise. Când se trezi, inima îi bătea nebuneşte. Simţea în gură gustul aspru şi uscat al spaimei. Se chinui să se ridice. O clipă, visul fu mai puternic decât realitatea, şi masa tare acoperită cu pluş deveni un sicriu. Imaginea aceasta îi bântuia creierul cu violentă.

Apoi îşi aminti cum Cam o dusese în salonul de reanimare şi trăsese perdeaua, astfel încât lumina să pătrundă vag acolo. Văzuse umbrele celor care treceau pe lângă uşă.

Când îi răspunsese la întrebări, se simţise tristă şi penibilă. Dăduse drumul unui casetofon şi o făcuse să-i spună amănunţit tot ce făcuse de când plecase de la el. Deşi nu purta insigna, ştia că aceasta stătea acum ca o barieră între ei.

După ce oprise casetofonul şi scosese banda, pe care lipise o etichetă, îi adusese o ceaşcă de ceai şi rămăsese cu ea, până când adormise.

Acum, se bucura că nu mai e acolo, pentru că îşi putea trage şi ea sufletul în linişte. Visul care o trezise îi rămăsese clar în minte, ca un film care se derula la nesfârşit.

Vechiul coşmar se amestecase cu unul nou, în care ea însăşi alerga prin pădure, izbindu-se de arbori şi dând buzna pe şosea. În spatele ei, se auzea o incantaţie din ce în ce mai tare. Mirosea a fum şi a sânge. Îşi văzuse fata ei, lividă şi îngrozită, în lumina farurilor. La volanul maşinii care se repezise spre ea, se afla un bărbat cu chip de ţap.

Se trezise în izbitura aceea îngrozitoare, care îi răsuna încă în urechi.

Clare îşi frecă faţa cu palmele şi simţi cum îi pulsează vârfurile degetelor. Era trează, îşi zise ea, era nevătămată şi la adăpost de orice pericol. Acum auzi pe cineva tuşind şi gemând, în apropiere.

Coşmarul se risipeşte, se gândi ea; realitatea nu. Undeva, la etaj, se afla o femeie care zăcea într-un pat şi

de situaţia căreia se simţea responsabilă.

Chiar când vru să-şi coboare picioarele de pe măsuţă, perdeaua se dădu la o parte.

— Te-ai trezit, zise Cam, apropiindu-se de ea.

O luă de mână şi-i examină chipul cu atenţie.

— Cât am dormit? A ieşit de la chirurgie? Vreau să… Se opri, pentru că văzu că nu venise singur. Era cu Doctorul Crampton.

Acesta îi zâmbi încurajator şi o bătu uşor pe mâna cealaltă.

— La să vedem, tânăra doamnă, cum stăm.

Îi luă pulsul. La fel o salutase şi cu cincisprezece ani în urmă, când îi tratase o infecţie la ureche. Iar reacţia ei nu fu altfel decât atunci.

— Mi-e bine. N-am nevoie de injecţii sau de altceva. El îşi drese vocea, aranjându-şi ochelarii cu rame de sârmă, pe nasul mare.

— Mă deprimă, când văd că oamenii cred că umblu cu seringi în buzunar. Ai ameţeli?

— Nu. Cam, n-ai avut altă treabă decât să-l faci pe doctorul Crampton să-şi piardă vremea venind până aici?

— M-am gândit c-ai să te simţi mai bine, dacă te vede. Şi, pe lângă asta, adăugă el surâzând, medicul de gardă e prea tânăr şi prea arătos.

Apoi, se întoarse spre Crampton şi-i zise:

— N-am vrut să vă jignesc.

— N-am nevoie de medic. Cum de mai putea glumi?

— Mai bine spune-mi cum se simte ea.

— A ieşit de la chirurgie.

Cam o ţinea de mână, în timp ce Crampton în examina ochii cu o luminiţă.

— Nu şi-a revenit, încă, dar va fi bine.

Nu putu să-i spună că va mai fi nevoie de operaţie, pentru refacerea genunchiului.

— Doamne, îţi mulţumesc!

Se simţea atât de uşurată, încât nu protestă când doctorul Crampton îi puse garoul de tensiune în jurul braţului.

— Acum, pot s-o văd?

— Nu, până mâine dimineaţă, nu, zise Cam, strângând-o uşor de mână. Aşa a zis medicul, Subtirico. Nu sunt eu de vină.

— Te afli sub un stres mult prea mare, tânăra doamnă, îi zise doctorul Crampton. Să mă suni la cabinet, să-ţi fac o programare pentru săptămâna viitoare. Fără proteste, te rog.

— Da, să trăiţi! El îi zâmbi.

— Nu-i aşa că vei încerca să ieşi din starea aceasta? Ea îi zâmbi, la rându-i.

— Mie-mi spui?

— Ai fost totdeauna unul din pacienţii mei cei mai dificili, spuse el, punându-i un deget pe nas. Vreau să te relaxezi. Am să-ţi dau ceva să te ajute să dormi.

Se priviră susţinut.

— Aş face aceiaşi lucru pentru propria mea fiică. Vorbele lui o făcură să ofteze. Acesta era bărbatul care o văzuse şi când avusese pojar, şi când o examinase, adolescentă, prima oară, goală. Glasul lui părintesc rămăsese acelaşi, la fel ca şi blândeţea mâinilor. Avea riduri noi şi mai adânci, decât cele pe care i le văzuse ultima oară, când îi fusese pacientă. Părul îi era mai rar, mijlocul îngroşat. Dar îşi amintea foarte bine cum le împărţea baloane, dintr-un bibelou în formă de clovn, copiilor cuminţi.

— Şi nu primesc nimic?

Tuşi uşor şi îşi deschise servieta. Împreună cu tabletele, scoase de acolo un balon lung şi roşu.

— Văd că n-ai necazuri cu memoria.

Luă acest simbol al speranţei şi al copilăriei şi îl strânse în mina.

— Aţi fost foarte drăguţ c-aţi venit aici. Cred că şeriful v-a scos din pat.

— N-ar fi pentru prima oară. Şi, bănuiesc, nici pentru ultima, zise el, făcându-i cu ochiul. Ai avut un şoc destul de urât, dar cred că odihna te va face. Să-ţi revii. Dacă nu-ţi faci programarea de care vorbeam, să ştii că-ţi iau balonul înapoi.

Îşi luă servieta şi se întoarse spre Cam.

— Dacă vrei, pot să vorbesc cu chirurgul să se uite din când în când la pacientă.

— V-aş rămâne recunoscător.

Făcu un semn de protest, ca şi cum nu era nevoie să i se mulţumească. Se uitară după el cum plecă.

— Nu s-a schimbat deloc, zise Clare. Cam îi ridică mâna şi i-o lipi de obraz.

— M-ai cam speriat, Subtirico.

— Îmi pare rău.

— Mai eşti supărată pe mine?

— Nu chiar. Dar să ştii că e cam ciudat să fii interogată de cineva cu care te culci.

El îi lăsă mâna şi se dădu un pas îndărăt.

— Dacă vrei, pot să-l las pe Bud să continue. O provoca, se gândi Clare. Deliberat.

— Nu, cred că mă descurc, încercă ea să zâmbească. Aşadar, care e următorul pas?

— Te pot duce acasă, ca să dormi de-adevăratelea.

— Sau?

— Dacă eşti pregătită, mă poţi conduce acolo, unde s-a întâmplat totul.

Aceasta îi era obligaţia. Intră puţin în panică, dar se potoli imediat.

— Bine. Alegem varianta a doua.

— Am să conduc eu. Vom ruga pe cineva să ne aducă maşina ta, mai târziu.

Voia să cerceteze locul acela în amănunt, nu numai la lumina unei lanterne, ca să-şi dea seama de impact. Ea îşi trase picioarele de pe măsuţă şi îl luă de mână:

— Cred că mi-am uitat cheile în contact.

Fuseseră tratate răni grave. Fuseseră luate decizii mai importante. Cei doisprezece copii ai Satanei îşi strânseră rândurile. Temerile dispăruseră. Aveau să se întâlnească în prima noapte cu lună plină, pentru Esbat. Ca să venereze. Să hirotonisească. Să jertfească.

Ofranda ce li se trimisese scăpase. Nu aveau decât să aleagă altă.

— Aici s-a întâmplat, zise Clare, închizând ochii. Cam trase maşina.

— Eu veneam din partea cealaltă, dar aici…

Îi reveniră în minte scrâşnitul frânelor, propriul strigăt.

— Aici am lovit-o.

— Vrei să stai în maşină, în timp ce eu arunc o privire?

— Nu.

Deschise portiera şi ieşi.

Luna apusese. Stelele păleau. Era cea mai rece şi întunecoasă parte a nopţii. Oare, exista un moment, se întrebă ea, când omul era mai vulnerabil decât acum, în intervalul care aparţinea mai degrabă creaturilor care dorm sau se ascund în timpul zilei? Ceva foşni în tufiş, ceva ce striga ca un vânător şi ca o pradă totodată. Văzu umbra unei bufniţe care zbură cu victima însângerată în gheare. Greierii îşi continuau muzica neobosită.

Clare îşi cuprinse trupul cu braţele. Cam lumină urmele de cauciucuri, care porneau de pe asfalt şi coteau brusc la stânga.

După lungimea lor, îşi dădu seama că Clare nu avusese mai mult de şaizeci la oră. Iar după unghi, reacţionase rapid, încercând să evite victima. După dovezile care îi stăteau la picioare şi după declaraţiile lui Clare, victima se izbise de maşină, şi nu invers. Dar, pentru moment, îşi păstra opiniile pentru el.

— A ieşit din pădure? întrebă el.

— Chiar în locul acesta.

Ea arătă cu degetul. Imaginaţia ei de artist recreă scena pe loc.

— Alerga, mai degrabă se târa repede. O fracţiune de secundă, am crezut că e un cerb, după felul în care a ţâşnit din pădure, fără se se oprească. Primul gând atunci a fost că eram pe cale să calc o căprioară. Mi-am amintit cum a izbit Blair un căprior, chiar în prima lună când ne-am luat permisele de conducere. Şi-a făcut maşina praf.

Îşi desfăcu braţele, apoi îşi vârî mâinile în buzunare. Găsi nişte monede şi începu să se joace cu ele.

— Am apăsat tare pe frâna şi-am învârtit volanul. Ieşise în drum atât de repede! Apoi, am văzut-o în lumina farurilor.

— Spune-mi ce-ai văzut.

— O femeie foarte subţire şi mult păr blond, care îi

acoperea cămaşa, fata, pantalonii. Ca şi cum aş fi cosit-o la pământ.

Pe măsură ce vorbea, i se usca gura.

— Ai o ţigară?

El scoase două şi le aprinse. Apoi, îi întinse una din ele.

— Şi după aceea?

Resentimentele dispărură odată cu fumul inhalat.

— Cam, ţi-am spus deja.

— Spune-mi şi aici.

— Am lovit-o.

Rosti cuvintele tăios şi făcu vreo doi paşi.

— Am auzit pocnitura aceea îngrozitoare.

Îşi plimbă lanterna peste dâra de sânge care se sfârşea exact acolo unde se vedea urmă de frâna a maşinii lui Clare.

— Era conştientă?

— Da, m-a rugat s-o ajut. Era înfricoşată, îngrozitor de înfricoşată. Lucrul. De care fugea era mult mai înspăimântător decât teama de accident.

— Avea nişte chei?

— Poftim?

— Am găsit nişte chei în buzunarul ei.

Scoase o punguţă mică de plastic, în care se aflau nişte chei.

— Sunt de maşină, zise el, uitându-se pe şosea. Hai să dăm o raită.

În timp ce conducea, se gândea tăcut că nu găsise nicio geantă, niciun rucsac, niciun act de identitate. Blondele drăguţe nu puteau trece neobservate într-un orăşel ca Emmitsboro, aşa că trase concluzia că nu era localnică. Nu fu surprins când văzu automobilul Volvo tras la marginea drumului, cam la un kilometru şi jumătate de locul accidentului.

Clare nu rosti niciun cuvânt. Se uită la Cam. Îşi înfăşurase mâna într-o batistă şi deschisese torpedoul. Acum se uita prin lucrurile dinăuntru.

— Lisa Macdonald, citi el, pe foaia de înmatriculare. Cel puţin, ştim cum o cheamă.

— Lisa Macdonald, repetă ea.

Un nume pe care nu avea să îl uite niciodată.

Mai găsi o hartă, pe care se vedea însemnată exact ruta între Philadelphia şi Williamsport – un oraş la vreo douăzeci şi cinci de kilometri de Emmitsboro. Scoase, tot cu mâna înfăşurată în batistă, cheile şi le introduse în contact. Motorul păcăni.

— Se pare că a avut o pană de motor.

— Dar de ce se dusese în pădure?

„Poate fusese dusă acolo” se gândi Cam şi îşi băgă foaia de înmatriculare în buzunar, încă nu se ştie.

Închise portiera maşinii. Spre răsărit, soarele începu să-şi facă apariţia, peste munţi. Clare arăta palidă şi epuizată.

— Te duc acasă.

— Cam, aş vrea să te ajut. Vreau să fac ceva.

— Cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut e să iei tabletele acelea pe care ţi le-a dat. Doctorul şi să tragi un somn zdravăn. Au să mă sune de la spital, când se trezeşte. Te anunţ şi pe tine.

Se schimbase din nou în poliţist şi asta ei nu-i plăcea deloc.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Am să dau nişte telefoane. Apoi, pun raportul la dosar. Hai!

— Merg şi eu cu tine, zise ea, îndreptându-se spre maşina lui. Pot să-ţi fiu de ajutor.

— Clare, asta-i meseria mea. Nu cred că m-ai lăsa să pun mâna pe aparatul tău de sudură.

— E altceva. Sunt şi eu implicată.

— Diferenţa constă în faptul că aceasta este o chestiune oficială.

Deschise portiera şi-i făcu semn să între.

— Tu eşti martor.

— Martor la ce?

— Am să te lămuresc eu, spuse el şi închise portiera.

Vestea se răspândi ca un incendiu. Când, în sfârşit, doctorul Crampton urcă în pat, îi povesti soţiei sale, Aceasta îi spuse lui Alice, dimineaţă, când vorbiră la telefon. Alice alergase la Bud, înainte chiar de terminarea schimbului de dimineaţă. Pe la amiază, când Cam aranjase ca George Howard să remorcheze maşina

cu camionul său special şi să o ducă în parcarea magazinului de automobile Jerrys Auto Bales and Repairs, povestea se împrăştiase deja prin oraş, în vreo douăzeci de variante.

. Min Atherton nu pierdu nicio clipă şi se îndreptă spre casa lui Clare, cu jeleu de portocale, dornică să afle ceva de bârfit. Când fu respinsă şi întoarsă brutal din drum de Angie, care îi spuse că Clare dormea şi nu voia să o deranjeze, zbură la Betty, să se plângă de infatuarea acelei femei negre.

Pe la prânz, umbla zvonul că prin pădurea Dopper se află un psihopat. Alţii ziceau că fata dăduse peste stafia lui Junior Dopper. Dar majoritatea optau în favoarea psihopatului.

Oamenii făceau comentarii în piaţă, pe lângă stivele de salată verde, în legătură cu ceeace va face şeriful. Erau de părere că o va acoperi pe Clare, având în vedere că relaţiile lor deveniseră destul de apropiate. De cazul lui Biff nu se mai prea ocupase şi, într-un fel, nici nu era de condamnat.

Nu era păcat că Jane Sotkey îşi vindea ferma şi plecă în Tennessee? Domeniul Rafferty care aparţinuse acestei familii de aproape o sută de ani, şi care va rămâne în mintea localnicilor sub acelaşi nume şi de acum încolo, va fi împărţit în loturi pentru locuinţe. Asta fără nicio îndoială. Doamne, ce scumpe erau roşiile! Şi doar erau de seră. Fără niciun gust.

Oare, nu era în legătură cu viţeii aceia ai lui Dopper? Cu siguranţă, fuseseră nişte drogaţi din oraşul de reşedinţă. Aceiaşi care îl omorâseră şi pe bătrânul Biff. Şeriful ar trebui să-şi dea seama de asta.

Rumoarea se întindea peste tejghele, prin firele de telefon care împânzeau oraşul, pe lângă leagănele din parc.

Cam răspunsese la mii de telefoane şi-i trimisese pe Mick şi pe Bud să liniştească lumea şi să stopeze zvonurile. Oamenii erau destul de agitaţi. Îşi încuiau uşile, se uitau afară, după ce stingeau lumina, înainte de a se urca în pat. Parcă vedea puştile pregătite după uşă, gata să fie folosite la cea mai mică mişcare Spera să nu înceapă să tragă aiurea, să se împuşte între ei din greşeală.

Era şi aşa destul de rău în sezonul de vânătoare de cerbi, când avocaţii, dentiştii şi alte mărimi din oraşul de reşedinţă împânzeau pădurea şi se împuşcau unii pe alţii mai des decât vânatul. Dar cei din Emmitsboro se pricepeau la arme.

Dacă oraşul intra în panică, trebuia să se ducă la primar să-i aprobe încă un ajutor, măcar temporar, care să îl ajute să-i convingă pe fricoşi că nu orice creangă care se izbea de fereastră înseamnă apariţia unui criminal.

Se ridică de la birou şi se îndreptă spre baia cât o debara, din spatele încăperii. Mirosea a Lysol. Era

isprava lui Bud. Ajutorul de şerif care lupta împotriva microbilor.

Aplecându-se peste chiuvetă, îşi dădu cu apă rece peste ochi, încercând să înlăture cocleala aceea din gută şi din ochi. Nu dormise de treizeci şi şase de ore, iar mintea îi era la fel de sleită ca şi trupul.

Mai demult, el cu partenerul său stăteau tot aşa, îngheţaţi într-o maşină, urmărind cine ştie ce obiectiv. Aţipeau pe rând, beau cafea tare, dezlegau jocuri de cuvinte încrucişate imposibile, numai ca să alunge tensiunea aşteptării.

Îşi ridică faţa şiroind de apă şi se privi în oglinda aceea mică din perete. Oare, va uita vreodată? Sau, măcar, amintirile acelea se vor estompa cât de cât, încetând să-l mai hăituiască atât?

Doamne, cât îşi dorea să bea ceva!

În loc de asta, îşi şterse faţa şi se întoarse în birou, să mai bea o gură de cafea. Sorbi prima înghiţitură. Chiar în momentul acela, intră Clare. Aruncă o privire spre barbă care îi crescuse, la cearcănele vinete de sub ochii şi clătină din cap.

— N-ai dormit deloc.

El mai sorbi o gură din lichidul fierbinte.

— Ce cauţi aici?

— Am trimis-o pe Angie să facă ceaiul şi-am şters-o. Dacă le-aş fi spus că plec, ea şi Jean-Paul ar fi făcut mare tapai. Mi-am închipuit că dacă te sun, ai să mă

concediezi rapid. Aşa, e mai greu.

— Şi-a revenit. Nu prea ştie ce s-a întâmplat cu ea, dar ştie cum o cheamă, de unde e şi în ce an suntem.

— Mi-ai spus că mă suni.

— Am crezut că mai dormi, încă.

— Ei, bine, nu!

Clare se apropie de birou, apoi porni spre fereastră, încercând să se calmeze. Era o cauză pierdută.

— La naiba, Cam. Chiar dacă e vorba de ceva oficial, am şi eu dreptul să ştiu.

— Iar eu îţi spun, nu? zise el, fără nicio inflexiune.

— Mă duc s-o văd.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Ia stai!

— La naiba! exclamă ea, întorcându-se gata de ceartă. Nu numai că am dreptul s-o văd, am obligaţia asta.

— N-ai nicio responsabilitate. Ceea ce i s-a întâmplat s-a petrecut în pădure.

— Chiar dacă a fost rănită înainte sau după, eu ştiu că am dat peste ea.

— Nu-i deloc aşa. Maşina ta n-are nicio urmă. Da, s-a lovit în tine, dar asta-i cu totul altceva.

Explodă, deşi informaţia aceasta o uşura grozav.

— Fir-ar să fie! Ce căutam eu acolo, chiar atunci? Şi vreau să ştii ceva: n-am nevoie de protecţie sau de consolare. Dacă ţi-am făcut o astfel de impresie, ei, bine, ai greşit! Sunt pe picioarele mele de prea multă

vreme, ca să-mi dai tu, lecţii, acum, în legătură cu ceeace trebuie sau nu trebuie să fac.

Pentru că îşi dădu seama că era mai sănătos să rămână pe loc, Cam nu se apropie de ea.

— Ai trecut prin prea multe, într-un timp scurt, Subtirico, zise el, punându-şi cafeaua pe birou. Poate te interesează să ştii că am luat legătura cu fratele Lisei. E-n drum spre spital, unde am să mă duc şi eu, după ce vine Bud.

— Foarte bine!

Se simţea ca o proastă, vinovată şi nervoasă, dar nu se opri.

— Înseamnă că ne vom vedea acolo.

Trânti uşa în urma ei. Nici n-apucă bine să coboare, că se ciocni nas în nas cu Jean-Paul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! M-am gândit că s-ar putea să fii aici.

— Ascultă, îţi mulţumesc că te interesează soarta. Mea, dar mă grăbesc Mă duc la spital, s-o văd pe Lisa Macdonald.

O cunoştea foarte bine, aşa că nu încercă să se certe cu ea. O luă de braţ.

— Atunci, o să trecem pe la tine, ca s-o oprim pe Angie să-şi smulgă tot părul acela frumos din cap şi apoi, te conduc eu acolo, cu maşina.

De aproape o oră, Clare măsura cu pasul coridorul.

Spitalului. Lucrul acestea o deprima. Afară de personalul medical şi de rudele foarte apropiate, nu avea voie nimeni să se apropie de salonul Lisei Macdonald. Aşa ordonase şeriful. Clare se hotărî să aştepte. Dacă putea să creadă că se va duce acasă să taie frunze la câini, Cam se înşela amarnic.

Probabil, aceasta era problema lor: nu se cunoşteau încă.

— Ţi-am adus nişte ceai, zise Jean-Paul întinzându-i un pahar de plastic. Ca să-ţi liniştească nervii.

— Mulţumesc. Dar pentru asta mi-ar trebui ceva mai mult, decât un ceai.

— N-am găsit vodcă, la automat.

Ea îi zâmbi şi sorbi o înghiţitură, ca să-i facă pe plac.

— De ce nu mă lasă să intru, s-o văd? Ce crede el că face cu asta, Jean-Paul?

— Îşi face datoria, cherie. Clare şuieră:

— Nu face pe deşteptul cu mine!

Îl văzu pe Cam îndată ce acesta ieşi din lift. Alături de el, mergea o femeie cu o servietă în mina. Clare îi dădu repede paharul lui Jean-Paul şi se îndreptă băţoasă spre Cam.

— Ce-ţi trece prin minte, Rafferty? Am tot dreptul s-o văd şi eu.

Cam tocmai discutase vreo douăzeci de minute cu medicul de gardă şi obţinuse permisiunea să o interogheze pe Lisa.

— Dar şi Lisa Medonaald are dreptul să decidă dacă vrea să te vadă sau nu. După ce intru eu la ea, şi dacă acceptă, n-am nimic împotrivă.

Îi spuse toate acestea din mers. Văzu o asistentă şi intră în salonul Lisei.

Bărbatul înalt, cu părul deschis la culoare, care stătea alături de patul bolnavei se ridică imediat. Roy Macdonald se aplecă să-i spună ceva surorii lui, apoi se apropie de Cam. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani. Fată serioasă, cu trăsături fine, era marcată de cearcăne adânci în jurul ochilor. Îi întinse lui Cam o mina rece, dar puternică.

— Sunteţi şeriful Rafferty?

— Da. Am stat de vorbă cu doctorul Su, domnule Macdonald. Mi-a acordat permisiunea să-i iau o declaraţie surorii dumneavoastră. Dânsa e doamna Lomax, stenografă.

— Rămân şi eu aici.

— E foarte bine, zise Cam, făcându-i semn femeii să-i pregătească materialul. Cred c-are să-i fie cam greu. Şi dumitale, la fel.

— N-are importantă, dacă asta ajută la prinderea făptaşului.

Roy Macdonald îşi strânse pumnii.

— Doctorul a zis că n-a fost violată.

— Nu, se pare că nu sunt indicii, în acest sens.

— E şi mai rău, murmură Roy. Piciorul... Înghiţi în

sec şi îşi păstră tonul coborât.

— Are probleme cu arteră şi cu genunchiul. Iar ea e balerină.

Aruncă o privire plină de neputinţă şi de mânie spre sora lui.

— Mai bine zis, a fost balerină.

— Pot să te asigur că au operat-o imediat şi că sunt foarte buni.

— Pe asta mă bazez şi eu.

Tăcu, temându-se că interogatoriul acesta îi va face Lisei mai mult rău decât bine.

— Ea nu ştie că, poate, nu va mai fi în stare să danseze niciodată. Dacă află…

— Voi încerca să nu-i îngreunez situaţia.

Roy se întoarse la sora lui şi o luă de mână. Ea rosti cu voce spartă:

— Au venit tata şi mama?

— Nu, nu încă. Dar au să sosească curând. Acum a venit şeriful. Vrea să pună câteva întrebări.

— Nu ştiu, spuse ea strângându-l de mână. Să nu pleci de lângă mine.

— Nu plec nicăieri. Dacă nu vrei, nu eşti obligată să vorbeşti.

Îşi trase scaunul mai aproape de pat şi continuă:

— Nu eşti obligată să faci absolut nimic.

— Nu contează, spuse ea, simţindu-şi lacrimile în gât. Nu contează.

— Domnişoară Macdonald.

Cam stătea în picioare la capătul patului şi aşteptă ca ea să-şi îndrepte faţa spre el.

— Sunt şeriful Rafferty, din Emmitsboro. Dacă vă simţiţi în stare, aş vrea să vă pun câteva întrebări. Stenografa va notă totul. Când obosiţi, ne oprim.

În ciuda calmantelor administrate, simţea o durere puternică în picior. Se temea că va fi şi mâi rău. Roy o minţise. Nu va mai fi niciodată în stare să interpreteze rolul Dulcineei.

— Bine.

Cam îi aruncă o privire dactilografei, care dădu din cap şi îşi apropie mâinile de tastele maşinii de scris.

— Ce-ar fi să începeţi prin a-mi povesti tot ce s-a întâmplat?

— Nu-mi amintesc.

Fratele ei îşi trosni degetele.

— V-a lăsat maşina în pană?

— Da. Veneam de la Philadelphia şi mă duceam să-mi văd fratele. Voiam să…

Dar nu fu în stare să vorbească despre balet, despre trupa lor, despre visurile ei care urmau să se realizeze.

— Mă rătăcisem, din cauză că am cotit unde nu trebuia, spuse ea, zâmbindu-i lui Roy. Sunt unele lucruri pe care nu le poţi schimba, oricât ai vrea.

De teamă să nu plângă, îi strânse mâna uşor, dar nu zise nimic.

— M-am uitat pe hartă şi am văzut că nu mă aflu decât la vreo trei kilometri de un oraş Emmits… Emmmits…

— Emmitsboro, completă Cam.

— Da, Emmitsboro. M-am gândit să plec de acolo, poate întâlnesc o casă. Mergeam pe şosea…

Se vedea făcând piruete în mijlocul drumului.

— Şi, ce s-a întâmplat, domnişoară Macdonald?

Ea dădu din cap. Se pusese, parcă, o perdea întunecată între ea şi memoria ei. Nu vedea nimic.

— O maşină.

Închise ochii şi dădu din cap...

— O maşină, repetă, dar fără convingere.

— Şi o femeie.

Îşi auzi propria voce tremurând. Apoi, îşi aminti de degetele acelea mângâietoare pe fată.

— Aveam nevoie de ajutorai ei.

— De ce?

— Mi-era tare frică.

— De ce?

Lisa dădu din nou din cap.

— Nu-mi amintesc decât că-mi era frică. M-a ajutat să urc în maşină. Trebuia să ne grăbim, să plecăm de acolo.

— De ce?

Ochii i se umplură de lacrimi şi simţi o usturime în cel lovit.

— Nu ştiu. Chiar a fost o femeie? Nu mi s-a părut?

— Nu, nu vi s-a părut. A fost o femeie. Cam simţi că se putea baza pe intuiţia lui.

— Aşteptaţi puţin Şeriful seduse şi deschise uşa.

— Clare?

Se întoarse repede şi porni spre el.

— Mă laşi s-o văd?

— Vreau să ştii două lucruri: e în formă foarte proastă şi tot ce vei spune e înregistrat oficial.

— Bine.

— Nu eşti obligată să intri, dacă nu vrei. Îi stătea, încă, în cale.

— Poţi să-ţi iei un avocat, înainte de a vorbi. Ea se uită lung la el.

— N-am nevoie de niciun avocat.

Trecu nerăbdătoare pe lângă el, apoi deveni nesigură, când îl văzu pe bărbatul acela din salon, care se întoarse şi o privi crunt.

Din primul moment, Roy ştiu că aceasta era femeia care o accidentase pe sora lui. Se ridică repede şi pomi spre uşă.

— Ce naiba vrei să faci! Nu vreau să se apropie de sora mea.

— Domnule Macdonald…

— Să iasă imediat!

Îi aruncă lui Clare o privire ostilă.

— N-ajunge c-a adus-o pe sora mea în halul ăsta?

— Domnule Macdonald, sora dumitale era deja rănită, din pădure, înainte de accidentul cu domnişoara Kimball. Nu vreţi să aflaţi de ce?

Roy îşi potoli mânia, care era, de fapt, mai mult frică şi dădu din cap.

— Dacă spui un singur lucru care s-o supere, te dau afară eu, cu mâna mea.

Simţind că şeriful vrea să reacţioneze, Clare îşi puse mâna pe braţul lui.

— Ai tot dreptul s-o faci.

Voise atât de mult s-o vadă pe Lisa! Insistase, fără să ştie că-i va fi atât de greu să se apropie de patul acela de spital. Atât de înspăimântător! Femeia era aproape la fel de lipsită de culoare ca bandajele de pe faţa ei şi de la mâini. Avea un ochi pansat şi piciorul îi era susţinut de un aparat special.

— Lisa, spuse Clare, strângându-şi buzele şi apropiindu-se de pat. Eu sunt Clare Kimball.

Uitându-se la ea, respiraţia Lisei se acceleră. Se mişcă, vru să vină mai în fată. Fratele ei o ajută să se sprijine de perne.

— Nu-ţi face griji, draga mea. N-o să-ţi facă nimeni niciun rău. O dăm afară.

— Nu, spuse ea, întinzând mâna şi apucând-o pe Clare. Îmi amintesc de tine.

— Îmi pare rău. Atât de rău!

Clare simţi cum o podidesc lacrimile. Făcu un gest de

neputinţă.

— Ştiu că nu mai pot face nimic să îndrept lucrurile. Dar vreau să ştii că fac orice pentru tine…

— De treaba aceasta se vor ocupa avocaţii, spuse Roy. Nu e momentul să-ţi linişteşti conştiinţa.

— Nu, nu e, rosti Clare, încercând să se calmeze. Lisa…

— Îmi amintesc de tine, repetă Lisa. Mi-ai salvat viaţa.

— Ai apărut acolo, pe şosea. Ei voiau să mă omoare. Bărbaţii aceia. În pădure, l-ai văzut?

Clare dădu din cap.

— Cum ai ajuns în pădure, Lisa? o întrebă Cam cu vocea calmă.

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc. Alergam. Îmi pierdusem lanterna, adăugă ea şi mâna îi tresări. Da, l-am lovit cu ea în cap, apoi am fugit. Am crezut că voiau să mă violeze. Aşa că am luat-o la fugă. Era tare întuneric în pădure. Nu vedeam nimic. Din spatele meu… Apoi, am căzut. El era peste mine. O, Doamne! Piciorul… genunchiul… mă doare. Roy…

— Sunt aici, draga mea.

— Mă durea îngrozitor. Simţeam miros de sânge. Era sângele meu. Şi i-am văzut ochii. Voia să mă omoare. M-a strâns de gât, n-am mai putut respira. Eram gata-gata să mor. Dar am scăpat. Veneau mai mulţi spre mine, dar am fugit. Mă durea piciorul îngrozitor. Ştiam

că mă vor prinde. Atunci, am văzut o lumină. Trebuia să ajung la ea. Cineva a ţipat. Maşina ta…

Se întoarse spre Clare.

— Erau farurile mele, îi spuse Clare. Te-am lovit cu maşina.

— Nu, eu m-am aruncat în faţa ta. Mi-a fost frică să nu treci. Eram sigură c-au să mă prindă. De aceea ţi-am ieşit în fată, să te opresc. Am căzut. Iar tu m-ai urcat în maşină. M-ai luat de acolo.

— Lisa, spuse Cam calm. L-ai văzut pe bărbatul care te-a atacat?

— Era negru.

— Un bărbat de culoare?

— Nu… nu ştiu… Nu cred. Era îmbrăcat în negru, într-o robă cu glugă. Dar i-am văzut ochii…

— Altceva? Culoarea părului, forma feţei, vocea?

— Nu i-am văzut decât ochii. Parcă priveam în iad. Începu să plângă.

— Să ne oprim aici, pentru moment.

Cam depăşise deja timpul acordat de medic.

— Am să mă întorc mâine. Dacă îţi aminteşti ceva, orice, cheamă-mă.

— Te rog… zise ea, strângând-o pe Clare de mână. Vreau să-ţi mulţumesc. N-am să uit niciodată momentul acela în care ţi-am văzut chipul aplecat deasupra mea. M-ai ajutat. Mai vii să mă vezi?

— Sigur că da.

Clare ieşi simţind că se înmoaie picioarele.

— Vino aici, Subtirico, îţi aduc un scaun.

— N-am nimic. Cât e de rău lovită?

— Are leziuni de cornee. Doctorii spun că-şi va reveni, dar nu se ştie. Coastele şi gâtul îi sunt contuzionate. Îi va fi greu să vorbească, vreo câteva zile.

— Dar piciorul?

Până acum evitase să întrebe acest lucru.

— Câte de rău?

— Nu ştiu exact nici medicii.

— Îmi mai pui piedici s-o văd?

— Depinde de ce spun doctorii.

— Iertaţi-mă, zise Roy, închizând uşa în urma lui. Domnişoară Kimball… Vă datorez scuze.

— Nu, nu-mi datorezi nimic. Am şi eu un frate. Într-o situaţie ca aceasta, cred c-ar fi reacţionat la fel. Arh să-mi las numărul de telefon aici, la spital. Să mă suni, când vrea să mă vadă.

— Mulţumesc.

Se întoarse spre Cam.

— Vreau să ştiu tot ce veţi face. Vreau să-l fac să plătească pe cel care i-a făcut ăsta surorii mele.

Intră în salon şi închise uşa.

— Mai am câteva lucruri de rezolvat, spuse Cam, rezistând tentaţiei de a-şi masa tâmpla dureroasă. Te descurci singură?

— Nu-i nicio problemă.

— S-ar putea să stăm din nou de vorbă. Oficial. Ea aprobă.

— Ştii unde mă găseşti, şerifule. Plecă, lăsându-l acolo, singur.

Capitolul 17

Sally Simmons trase maşina la staţia de benzină Amoco, fără să fie prea interesată în a-şi face plinul şi a-şi verifica uleiul. O atrăsese acolo Ernie Butts. Era un simţământ care o făcea să se ruşineze, fără să înţeleagă de ce. Şi o incita.

În săptămânile când filtrase cu Josh, nu îi permisese decât să o atingă mai sus de talie. Deşi se lăsase dezbrăcată de tricou, iar el îi sărutase sânii cu buze fierbinţi, îl oprise de fiecare dată când încercase să-şi coboare mâinile spre fermoarul de la blugi.

Şi nu pentru că ar fi fost o pudică. Ştia că multe fete de la liceu făcuseră deja marele pas. Dar ea era o romantică, la fel ca în cărţile pe care le citise şi îşi imaginase întotdeauna că se va îndrăgosti nebuneşte de cineva nonconformist, sălbatic şi, probabil, total nepotrivit cu ea.

Ernie părea să-i satisfacă aceste visuri.

Avea ceva ciudat şi înfricoşător în el. Ceva ce îl făcea să semene cu Heatheliff – eroul ei tragic preferat. Faptul că îl simţea rău nu făcea decât să o incite şi mai mult. Nu trebuia decât să se convingă pe ea însăşi că se

îndrăgostise de el. Şi el de ea.

Mama ei îi povestise deschis despre sex, anticoncepţionale, responsabilitate, consecinţe. Spectrul bolii SIDA, al sarcinii nedorite sau al avortului, împreună cu dorinţa arzătoare de a se duce la colegiu să studieze jurnalistică, o făcuseră să reziste în fata avansurilor lui Josh.

Dar cu Ernie Butts era altceva.

Când o dusese în camera lui, orice idee a responsabilităţii, viitorului, precum şi avertismentelor mamei ei se topiseră ca prin farmec.

El aprinsese lumânări negre şi pusese o muzică uluitoare care îi înfierbânta sângele. Ernie nu glumise şi nici nu se jucase, aşa că Josh. Fusese dur şi aceasta o speriase, la început. Apoi îi făcuse ceva despre care mama ei nu-i povestise niciodată. O făcuse să ţipe, să suspine, şi să geamă. Îi trezise dorinţele.

Numai gândindu-se la asta, se udă toată şi începu să palpite.

Se întoarse la el în fiecare seară, sub pretextul lucrării la chimie de care nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Atracţia aceasta puternică fată de el era amestecată cu frică. Simţea că era rece, că se gândea la altcineva când îşi revărsa fierbinţeala în trupul ei.

Voia dovezi de afecţiune. Nu mai putea îndura.

Parcă lângă pompa de benzină şi ieşi din maşină, ştiind că arată nemaipomenit în pantaloni scurţi şi în

tricou. Era, pe bună dreptate, mândră de picioarele ei – cele mai lungi şi mai frumoase din tot liceul. Se unsese cu cremă de corp a mamei sale şi îşi încreţise părul. Acum îi cădea în valuri ondulate pe umeri.

Se simţea matură şi sofisticată.

Când ieşi Ernie, se sprijini de portieră şi zâmbi.

— Bună.

— Bună. Ai venit pentru benzină?

— Da.

Încercă să nu-şi arate dezamăgirea că n-o sărutase. De fapt, la şcoală nici măcar nu o lua de mână.

— Mă bucur tare mult că e vineri.

— Mai avem o săptămână şi terminăm.

— Mda.

„Mare lucru!” se gândi Ernie.

Ea îşi şterse mâinile umede de pantaloni.

— Mary Alice Wesley dă o petrecere trăsnet, de absolvire. Mi-a spus că pot să vin cu cine vreau. Vrei să vii cu mine?

Se uită la ea cu privirea aceea pătrunzătoare.

— Eu nu merg la petreceri. Câtă benzină vrei?

— Fă-mi plinul, dacă vrei. Îşi linse buzele.

— Te duci mâine la paradă?

— Am lucruri mai bune de făcut, decât să mă uit la nişte hahalere ţopăind pe stradă.

Şi ea defila, aşa că se simţi rănită că el nu-şi amintea. Bunic îi ei va veni tocmai de la Richmond, cu un aparat

de filmat, ca să imortalizeze pe peliculă momentul. Ea va fi, pentru ultima oară, conducătoarea grupului artistic de la liceul din Emmitsboro. Dar nu-i veni să-i spună lui despre asta, acum.

— După paradă, facem o petrecere acasă la mine, în aer liber. Hamburgeri şi chestii de-astea. Poate vii şi tu.

Nu îl atrăgea deloc. Doar n-o să vină să stea în grădina lui Sally, să mănânce chiftele şi să se zgâiască la babalâcii aceia.

— Am de lucru.

— Ooo, nu-i nimic. Petrecerea tine toată ziua, aşa că, dacă ai timp…

Vocea i se frânse, umilită.

— Diseară, am maşina pe mâna mea. Poate vrei să ne plimbăm, după ce termini lucrul.

Se uită din nou la ea, închizând rezervorul. Se pare că Sally era iar pe jantă, rânji el. Da, recunoştea, avea temperament. Era, probabil, în stare să se lase în genunchi şi să îl sugă chiar acolo, dacă i-ar fi cerut-o.

— Ce-ar fi să treci pe la mine, la nouă şi jumătate, să mă-ntrebi de sănătate?

— Bine.

— Cincisprezece dolari şi cincizeci de cenţi, pentru benzină.

— Aaa, da! Stai să-mi iau geanta.

În clipa în care se aplecă în maşină, sosi şi Clare. Ernie uită de existenţa lui Sally.

— Hei, Ernie!

— Vreţi să vă fac plinul?

— Da.

Ea zâmbi, evitând să se uite la pan dativul lui.

— Nu te-am mai văzut de câteva zile.

— Am fost ocupat.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Îşi aşează cotul pe geam şi îşi culcă tâmpla pe el. Abia se întorsese de la spital. O vizitase din nou pe Lisa Macdonald. Era obosită, dar nu mai avea sentimentul acela insuportabil de vinovăţie.

— Trebuie că ai multe de făcut, acum, cu numai o săptămână înainte de absolvire.

— Prietenii dumneavoastră mai sunt încă aici.

— Vor să vadă parada de mâine. Vii şi tu? El ridică doar din umeri.

— Eu, una, n-aş vrea s-o pierd, continuă Clare. Am auzit că au de gând să aducă gogoşi. Mie-mi plac gogoşile la nebunie.

— Ernie, uite banii.

Sally veni şi se aşeză între ei. Îşi dădu părul pe spate şi-i aruncă o privire rece lui Clare.

— Văd că ai clienţi. Vin mai târziu.

— Da, sigur.

Clare se uită după fă. Ta, până porni motorul.

— Cine e?

— Aaa, Sally? Nimeni!

— Sally Simmons?

Râzând, Clare îşi caută portmoneul în geantă.

— Doamne, aveam grijă de ea, când era mică. Cred că trebuie să mă întorc acasă să mă aşez în balansoar!

Îi plăti cu inima uşoară. Ce era rău în faptul că băiatul avea o prietenă geloasă?

— Ne vedem mai târziu, Ernie.

— Da, mai târziu.

Îşi duse mâna la pentagramă, în timp ce Clare se pierdea în zare.

Aveau nevoie disperată de informaţii. Cât ştia femeia aceea? Pe cine văzuse? Acestea erau întrebările pe care şi le puneau pe şoptite. Erau cuprinşi de frică, iar cel care îi conducea ştia că acesta e un semn de slăbiciune, care putea conduce la greşeli.

Vor ajunge în posesia informaţiilor, ca întotdeauna.

Unii erau mai îngrijoraţi din cauza lui Clare Kimball, decât din cauza celei care scăpase. Ea intervenise şi le zburase de sub nas ofranda care urma să fie jertfită. Clare, care nu luase în seamă sau nu înţelesese avertismentul lor. Clare, care, copil fiind, le profanase sanctuarul, iar acum nu-şi mai amintea de toate acestea. Clare, care crease imaginea Stăpânului, din metal şi foc.

Unii îi ţineau partea, alţii erau împotriva ei. Dar hotărârea fusese luată deja.

Timpul urmăririi şi al avertismentelor aproape că trecuse. Se apropia momentul punerii în practică a

planului lor.

Unii ar fi încercat, poate, cu trandafiri. Dar Cam ştia că banalităţile nu i se potrivesc lui Clare. Îi luă mult timp până să se decidă ce să aleagă. Era o chestie de mândrie. Dar nimic nu îl deprima pe un bărbat mai tare decât să-şi calce orgoliul în picioare.

Îi venea tot mai greu să creadă că tot ce se întâmplase în oraşul acesta provenea dinafară. Cu toatea acestea, de câte ori îl străbătea sau se uita în jurul lui i se părea absurd ca Emmitsboro să adăpostească un criminal.

— Dar Lisa Macdonald era o realitate şi primul lui indiciu. Primise şi raportul de laborator. Nu tot sângele de pe haine era al ei. Lisa avea grupa 0. Mai erau urme şi din grupa A.

Sub unghii, găsiseră fragmente mici de piele de bărbat din tipul Caucazian, şi câteva fire de bumbac negru.

Cercetaseră pădurea, pornind din locul în care Clare o găsise pe Lisa şi descoperiseră urme de sânge. Acolo unde avusese loc lupta se vedea pământul răvăşit. Avea nevoie de mai multe investigaţii de laborator şi aceasta însemna că va trebui să facă o cerere la primar, pentru suplimentarea bugetului.

Îşi dorea câteva ore în care să nu se mai gândească la dovezi. Şi la faptul că trebuia să se întoarcă la spital, să sape şi mai mult în memoria Lisei Macdonald.

Clare lucra. Văzu lumină în garajul ei, deşi nu era

încă prea întuneric. În ultimele zile, trecuse de multe ori pe acolo şi o văzuse aplecată asupra mesei de lucru. De data aceasta, însă, intră pe alee.

Era Alice şi sporovăiau despre Beatles.

— „O zi din viaţă”.

— Hai mişcă-te. Merge mai bine, când te mişti.

— Credeam că trebuie să stai nemişcat, când pozezi. Deşi se simţea flatată, Alice ar fi preferat să pozeze altfel, nu în uniforma ei de chelneriţă.

— O să faci o chestie de-aia modernă, de n-o să mă recunoască nimeni?

— Eu voi şti că eşti tu, spuse Clare răbdătoare. Frământa fără grabă argilă din mâinile ei.

— Vreau să fie fluidă. După aceea, am s-o torn în bronz.

— Şi mama mi-a dat cu bronz pantofiorii, când eram copil.

Alice întoarse capul şi zâmbi.

— Bună, Cam.

— Ce faci, Alice? Te laşi imortalizată? Ea chicoti.

— Aşa se pare.

Nemaifiind sigură pe mâinile ei, Clare şi le scoase din argilă.

— Pot să-ţi fiu de vreun folos, şerifule?

Rece şi alunecoasă, ca un cub de gheată, se gândi el şi îşi ridică o sprinceană.

— S-ar putea. O luă de braţ şi o scutură.

— Hai, las-o baltă!

— Ce naiba faci? Nu vezi că lucrez?

Îl împinse cu mână plină de argilă, în timp ce el o trăgea pe alee. Alice se uita la ei cu ochii mari.

— Uite ce-i, Rafferty! Nu sunt obligată să-ţi tolerez brutalitatea aceasta de poliţist!

— Nu fi ticăloasă, Subtirico!

O târî la spatele camionetei lui Bud.

— Ţi-am adus un cadou.

Văzu trunchiul acela noduros, care acum i se păru şi I mai spectaculos decât şi-l amintea.

— O, Doamne!

Înainte să-i poată da o mina de ajutor, ea începu să se caţere pe remorcă. Mângâie scoarţa cu pioşenie.

— Ce frumos el Murmură ea, imaginându-şi deja ce va descoperi în el.

— Nu-i decât o bucată de lemn! zise Alice uluită şi dezamăgită, totodată.

— E o taină, îi spuse Clare. Şi o provocare, şi un dar. Râse, văzând expresia prietenei sale.

— Ştii ce? Peste un an-doi, când va fi bun de lucru, am să-ţi fac o sferă.

— Ce frumos! zise Alice politicoasă, făcând-o pe Clare să râdă din nou. Stai să vezi ce-o să zică Angie!

Se lăsă pe călcâie mângâind scoarţa în continuare şi aruncând priviri furişe către Cam. El nu zicea nimic. Se uita, doar, la ea, sprijinit de oblonul remorcii.

— Rafferty, eşti tare şmecher!

— La vremuri de disperare, trebuie să găseşti soluţii disperate. Mi-am închipuit că, dacă-ţi aduc trunchiul, ai să accepţi să stai de vorbă cu mine. Cam îşi întoarse palmele în sus.

— Vrei să te ajut?

— Mă descurc singură.

Dar când se aruncă în camionetă, el o prinse de talie. O puse cu picioarele pe pământ, aşteptându-se să primească o palmă.

— Ai noroi pe mâini.

— Argila, nu e noroi.

La naiba! Simplul contact cu el o lăsa fără suflare.

— Ar fi bine să te depărtezi de mine, ca să nu te murdăresc.

— Ai făcut-o deja.

El se apropie de ea, aşa cum un vulpoi îşi miroase femelă.

— Ce-ai mai făcut? Cum te-ai mai simţit?

— Foarte bine.

Inima îi bătea cu putere...

— Cred că plec şi eu, spuse Alice, dregându-şi glasul. Hei, am zis că mă duc.

— Nu! strigă Clare şi se smulse din braţele lui Cam.

Vreau să zic, m-aş bucura să mai lucrez o oră, dacă nu eşti prea obosită.

— Nu sunt prea obosită. Dar nu e bine să te pui rău cu

şeriful, într-un orăşel ca al nostru, îl tachină Alice.

— Asta e o gândire sănătoasă, spuse Cam, luând-o pe Clare de braţ. Hai să intrăm, să stăm puţin de vorbă.

Nu ştia ce să facă: să-l înjure, sau să râdă. În momentul acela, se auziră frânele şi claxonul unei maşini.

— Hei!

Apăru capul unui bărbat.

— Aveţi vreo cameră de închiriat?

— Blair!

Clare începu să alerge pe alee, cu braţele desfăcute. Blair coborî din automobil. Se uită la mâinile ei şi se dădu. Înapoi.

— Dumnezeule! Nu mă atinge!

— Ce faci aici?

— Am vrut să prind parada. Bună, Cam.

Luă o geantă de voiaj de pe locul din spate al maşinii apoi, o apucă pe alee.

— Ai venit în vizită, sau vrei s-o arestezi pe Clare? N-ar fi fost o idee rea s-o sechestrez la domiciliu, se gândi Cam rânjind.

— Am făcut doar pe cărăuşul, îi atinse reverul cu mâna.

— Frumos costum!

— Am lucrat până târziu. N-am avut timp să mă mai schimb. Alice, ce bine îmi pare că te văd!

— Bună, Blair!

Îi fu ciudă că se înroşise.

— Clare nu mi-a spus că vii…

— Păi, n-a ştiut. Deci…

O trase de păr pe sora lui.

— Cum te descurci?

Clare îi aruncă lui Cam o privire, apoi se uită într-o parte.

— Aş putea spune că am avut câteva săptămâni de evenimente. Angie şi Jean-Paul sunt aici.

— Aici! îşi ridică el sprâncenele. În Emmitsboro?!

— De aproape o săptămână. Cred c-au început să se sature. Dar ce-ar fi să mă duc să vă pregătesc ceva de băut?

— Sunt gata să te ajut. Cam îi puse mâna pe umăr.

— Ce-ar fi să mă ajuţi să dau jos cadoul ăsta din camionetă?

— Cadou? Bineînţeles că te ajut. Îşi lăsă geanta lângă maşină.

— Ce-i asta, un trunchi de copac?

— Da.

Se uită la Cam.

— Costumul meu e făcut din mătase.

Cam surâse, lăsă jos oblonul şi sări în remorcă.

— Nu face pe grozavul Kimball!

— Rahat!

Blair se săltă în remorcă şi puse umărul.

— Pentru ce-i chestia asta? Îmi intră aşchii sub piele.

— E o ofrandă de pace. Clare mi-a întors spatele.

— Daaa?

— E o poveste lungă. Stai să cobor eu primul. Dumnezeule! Ţine-l bine! zise el când Blair fu gata-gata să lase butucul să-i cadă pe picior. S-ar putea să te intereseze povestea asta, continuă el, în timp ce cărau trunchiul în spatele casei.

— Poveştile Rafferty sunt pasiunea vieţii mele.

— Nu vrei să treci pe la mine, pe la birou, mâine, după paradă?

— Bine. Acum nu-mi poţi spune nimic?

— Ba da: mă culc cu sora ta. Ochii lui Blair să făcură mari.

— Cred că trebuia să lămuresc acest lucru, mai întâi.

— Doamne, Cam. Şi ce-ai vrea să spun?

— Cred că ar fi exagerat să mă feliciţi. Hai să-l punem aici.

Gemu, când lăsară butucul lângă garaj. Se uită cum Blair îşi scutură costumul de praf.

— Vrei să-mi tragi una?

— Să mă mai gândesc!

— Înainte de-a o face, am să-ţi mai spun ceva ce ea încă nu ştie: o iubesc.

Blair îl privi lung, apoi îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ei, ce să zic?

— Ţi-am admirat întotdeauna darul ăsta de-a vorbi! Uluit şi simţindu-se stupid, Blair îşi trecu mâna prin păr.

— Mă depăşeşte. Şi când naiba s-au întâmplat toate acestea?

— N-aş putea spune cu exactitate. Blair oftă adânc.

— Cred c-ar fi bine să intrăm să bem ceva.

— Du-te tu, spuse Cam, uitându-se spre casă. Încă nu e pregătită să mă primească.

Porni spre camionetă, oprindu-se când îl auzi pe Blair strigându-l.

— Cam, ea nu e Sarah Hewitt. Deschise larg portiera camionetei.

— Nimeni nu ştie asta mai bine ca mine. Dar Cam se îndrepta acum spre Sarah.

Cârciuma lui Clyde era mult prea goală pentru o seară de vineri. Oamenii erau neliniştiţi. Soţiile lor le ordonaseră să vină acasă direct de la lucru, chiar dacă era sfârşit de săptămână. Dacă o femeie nu mai putea merge în siguranţă pe drum, cum să nu se teamă că vor fi atacate în propriile lor case?

Rămăseseră numai câţiva clienţi fideli. Less Gladhill stătea trântit peste bar, descântând o bere şi plângându-se de indigestia pe care o făcuse după ce mâncase o bucată de carne la Martha. Se certase cu nevastă-sa şi plecase de acasă să mănânce şi să-şi caute consolare în altă parte. Toată lumea ştia că zdrahoana de Barb Gladhill putea să-şi poarte singură de grijă cu vârf şi îndesat.

Cam studie feţele acelea cunoscute, în timp ce se apropia de bar. Se uită nu numai la cine era, dar observă şi cine lipsea.

— Cam slabă mişcarea, îi zise el lui Clyde. Barmanul pufni.

— De asta ai venit aici, să-mi spui că n-am clienţi? Sau vrei ceva de băut?

— Dă-mi o Rolling Rock.

Îl văzu pe Skunk Haggerty, în colţul lui obişnuit, aşteptând-o pe Reva Williamson, să-şi termine tura la bufetul Marthei. Stătea în fata paharului cu Johnnie Walker. Băiatul lui Dopper care venise pe acasă de la colegiu bea bere Budweiserşl spera să între în graţiile lui Sarah Hewitt.

Tonomatul nu cânta. Din încăperea din spate, se auzea zgomotul bilelor de biliard.

Cam îşi bău berea, în timp ce Less veni lângă el.

— Asta-i de la ceapă aia prăjită. La naiba, Clyde, mai dă-mi o bere!

— Mergi acasă pe jos?

— Crezi că nu mai pot să conduc?

— Cred că dacă mai bei una…

— Atunci, am să merg pe jos!

Făcându-i-se milă de el însuşi, dădu berea pe gât. Numai el ştia ce păţise cu nevastă-sa! Nici nu era de mirare că îşi căuta fericirea în altă parte. Se însurase cu o iapă de luptă!

— Ce păcat că omul nu se poate bucura liniştit nici măcar când bea o bere!

— Ai avut o zi grea?

Cam bău, fără să-şi dezlipească ochii de bandajul lui Less, de la mâna dreaptă.

— Te-ai lovit?

Mormăind, Less îşi întoarse mina de pe o parte pe alta. Se aştepta la această întrebare, aşa că pregătise şi un răspuns.

— M-am ars la b ţeava de eşapament.

Cam avea de gând să verifice a doua zi povestea lui Less.

— Dură treabă!

Less rigii uşor, apoi oftă.

— Nu prea sunt în toane bune. Era vorba să facem un poker în seara asta. Dar băbătia lui Roody nu-l mai lasă să iasă după apusul soarelui. Lui Skunk i s-au aprins călcâiele după slăbătura aia cu curul mic, Reva. Sam Poffemburger s-a dus să se culce la fosta lui nevastă, până se mai calmează, iar George Howard îşi plimbă câinii prin curte. Chestia aia cu fata atacată a dat totul" peste cap!

— Asta cam aşa e.

— Dă ea ţi-a dat vreo informaţie, acolo, la spital?

— Dacă mă apuc să pălăvrăgesc despre martori, pot să-mi scriu de pe acum demisia.

Bău din nou.

— Nu pot să-ţi spun decât că încerc să dărâm nişte ziduri. Până Ia urmă, sper să reuşesc.

Cam se uită la el ca un poliţist. Less îşi dădu seama de acest lucru.

— La spune, ce-ai făcut marţi, seara, între zece şi jumătate şi unsprezece.

— Ce naiba vrei să zici?

— Îmi fac datoria, spuse Cam dând halba peste cap. Uneori e mai uşor aşa, la o bere, decât la birou.

— Rahat!

— E o chestiune de rutină, Less. Nu eşti primul cu care am stat de vorbă. Şi nici ultimul.

— Nu-mi prea place chestia asta.

Înşfăcă un bol cu alune de pe bar şi începu să le crape cu mâna sănătoasă. Voia să demonstreze că era contrariat, nu speriat.

— Nici mie. Aşadar, de ce nu-mi spui, ca să ne bem berea liniştiţi?

— Dacă chiar vrei să ştii, am fost la Charlie Griffith, în garaj, să-i repar maşina.

Se uită peste umăr la Skunk.

— N-am voie să lucrez în afara programului. Dacă află, mă dă afară.

— Nu are cum să afle. Totuşi, voi verifica.

— N-ai decât. Acu, şerifule, dacă nu te superi, vreau să-mi beau berea liniştit.

Cam îşi luă halba pe jumătate goală şi porni spre

încăperea din spate. Foşti prieteni – ştia foarte bine. Mai bine îi pierdea în felul acesta, decât omorâţi de un glonţ.

Sarah juca biliard cu Davey Reeder, un tâmplar şleampăt, cu dinţii de capră, cu mâini dibace şi creier puţin. Cu ani în urmă, Davey obişnuia să meargă împreună cu Cam şi cu Blair în escapadele lor prin pădure. Era mai în vârstă ca ei cu vreo doi ani şi nu reuşise să ia examenul de absolvire decât foarte târziu. Se culcase cu una din fetele lui Lawrence, se căsătorise cu ea şi, pe la douăzeci şi doi de ani, divorţase.

Cam îşi dădea seama că Davey era unul din clienţii constanţi ai lui Sarah. Îi era milă şi de unul şi de altul.

— Hei, Davey!

— Bună!

Zâmbi cu gura aceea de castor şi sărută cele trei bile, pe care le vâri, apoi, în orificiul din dreapta.

— Vrei să jucăm pe bere?

— Ultima oară când am făcut-o, tu te-ai îmbătat, iar eu am rămas fără bani.

Davey împinse bilele, nimerind la fix.

— Pot să-ţi dau un avans.

— Altădată.

Sarah zâmbi şi îşi trecu mâna insinuant în sus şi în jos, pe tac.

— Vrei, poate, să joci altceva?

— Rahat! pufni Davey, care dăduse greş de data aceasta. E rândul tău, Sarah.

— Nu e prea vesel aici, fără muzică.

Cam scoase câteva bancnote din buzunar.

— Ce-ar fi să schimbi atmosfera, Davey? Du-te şi pune-ne nişte muzică. Şi cumpără-ţi încă o bere.

— Bine, zise el şi ieşi repede.

— Aşadar…

Sarah se aplecă alene peste masă, suspină şi lovi bila.

— Nu-i rău! Ai cheltuit cinci dolari, numai să rămâi singur cu mine.

. Îşi dădu părul pe spate, apoi îşi trecu limba peste buza de sus, aplecându-şi capul într-o parte.

— Vrei să joci şi tu?

— Am să-ţi pun nişte întrebări directe, Sarah. Şi vreau ca răspunsurile tale să fie la fel.

— Ooo, discuţiile astea oficiale mă pun pe jar.

— Las-o baltă!

O înşfăcă de mână şi o smuci spre el.

— Ce ai insinuat acum două zile, când mi-ai spus că nu cunosc acest oraş?

Se pipăi cu degetele pe tricou.

— Ai fost plecat multă vreme de aici. Lucrurile s-au mai schimbat.

Dădu din umeri şi vru să se întoarcă, dar el o trase înapoi. În ochii ei apăru o sclipire.

— Hai, dă-i drumul îmi place brutalitatea, nu mai ţii minte?

— Mi-ai aruncat pastila cu Parker. Ce ştii, în legătură

cu motivele plecării lui?

Ea îşi alunecă un picior între ale lui.

— Ce să ştiu?

— Răspunde-mi, Sarah! Pe aici se întâmplă lucruri inadmisibile!

— Tatăl tău vitreg a fost omorât în bătaie. Iubita ta a lovit o fată. Ce legătură au toate astea cu mine?

— Răspunde-mi, auzi? Să rămânem la Parker. De ce-a plecat?

— Cred că pentru că se săturase de oraşul ăsta. De unde să ştiu eu?

— Ştii foarte bine. Erai destul de furioasă şi abia te-ai abţinut să nu-mi spui. Urca şi el pe la tine?

O luă de păr, imobilizând-o.

— Urcă pe scările din spate, să te plătească cu douăzeci de dolari?

— Şi ce dacă?

Îl împinse pe Cam.

— Ce-ţi pasă cu cine mă regulez?

— Îţi spunea câte ceva, după ce-şi rostogolea hoitul ăla îmbuibat peste tine?

— Poate.

Îşi scoase o ţigară. Când aprinse chibritul, mâinile îi tremurau.

— Bărbaţii le povestesc femeilor de teapa mea tot felul de lucruri, la fel ca unui doctor sau ca unui preot. Râse şi dădu fumul afară pe gură.

— Ai vrea să-mi spui şi tu, ceva, anume?

— După aproape şaizeci de ani aici, în oraş, după ce fusese şerif douăzeci şi cinci, cum de i-a venit aşa, deodată să-şi ia lucrurile şi să plece?

— Pentru că scorpia aia cu care era însurat a vrut să se mute la Fort Lauderdale.

— Nu e la Fort Lauderdale. Nu l-am găsit niciunde!

— Aaa, vechile trucuri noi ale lui Parker! Luă berea lui Cam şi sorbi cu nesaţ.

— N-ai destule griji pe cap? Încă n-ai aflat cine l-a omorât pe Biff, nu-i aşa? Sau n-ai vrut?

— Spune-mi ce ştii? o întrebă el, blând. Cine ţi-a spus lucruri pe care nu trebuia să ţi le spună, acolo, sus la tine?

— Ştiu tot felul de lucruri. Puse halba jos.

— Ştiu cine are necazuri cu banca, cine păcăleşte fiscul. Şi care nevastă nu vrea să se culce cu bărbatul ei mai mult de o dată pe săptămâna.

— Şi mai ştiu că stresezi pe toată lumea cu întrebările tale, în ioc să-ţi cauţi psihopatii prin pădure. N-am nimic să-ţi spun, Cam.

— Nu vrei să-mi spui.

— Poate, cândva, aş fi făcut-o. Luă tacul şi îl lovi în joacă.

— Aş fi făcut multe pentru tine, cândva. Ţi-aş fi uşurat situaţia. Dar o femeie ca mine trebuie să aibă singură grijă de ea însăşi. Şi crimă, şi atacul, şi viţeii

masacraţi – toate s-au întâmplat de când ai venit tu, aici...

Ochii ei păreau că ascund multe.

— S-ar putea să fie nevoie să ţi se pună şi ţie câteva întrebări.

. El se aplecă spre ea.

— Gândeşte-te bine! Dacă ştii ceva ce n-ar trebuie să ştii, eu sunt singura ta şansă.

Ea îi întoarse spatele şi se aplecă asupra mesei.

— Eu sunt singura mea şansă pentru mine.

— Am auzit că şi mama ta vrea să plece. De ce? Sarah lovi şi bila se izbi de celelalte, împrăştiindu-le.

Clare răsfoia cărţile tatălui său la lumina veiozei. Şi nu era pentru prima oară. În ultimele nopţi, le citise într-una, încercând să facă legătura între ele şi tatăl ei mult iubit. Voia să înţeleagă.

Găsise şase cărţi în cutiile de la mansardă. Şase care se ocupau de ceea ce Jean-Paul numise poteca din stânga. Toate cu coperţi tari şi care făceau elogiul satanismului.

Ceea ce o înfricoşa şi mai tare fu faptul că nu erau elucubraţiile unui nebun semianalfabet. Încercau să te convingă într-un mod viclean că au dreptate şi erau publicate la edituri serioase. Ca artist, vedea libertatea de exprimare ca pe ceva indispensabil. Nu trebuia să existe niciun suflet pe lume care să nu se bucure de această libertate. Cu toate acestea, de câte ori deschidea

un volum, i se zbârlea părul. Când începea să citească suferea de-a dreptul. Şi, totuşi, continua să citească, la fel ca tatăl ei, în taină, ruşinată şi tristă.

El căutase ceva, se gândi Clare. Jack Kimball fusese însetat de cunoaştere, gata să se întrebe asupra problemelor existenţei. Probabil se interesase de satanism, aşa cum o făcea cu politica, cu arta, cu horticultură.

Bău nişte apă de la robinet, dorindu-şi să se convingă de aceasta şi cu inima, nu numai cu mintea.

Tatăl ei fusese un bărbat căruia îi plăcea să fie fascinat şi provocat de orice lucru nou. Un adevărat rebel, zâmbi ea amar, încercând să distrugă imaginea aceea pe care părinţii ei se străduiseră să i-o creeze despre ei înşişi. Crescut în bună tradiţie catolică, el se referea la părinţii lui ca la sfânta mamă şi la sfântul tată, de parcă ar fi fost amândoi o entitate divină.

Le povestea adesea, ei şi lui Blair, cum se trezea de dimineaţă şi se ducea să asculte mesa în timpul postului. Când aţipea, mama lui îl îmboldea cu cotul. Ştia o mulţime de anecdote cu şcoala catolică, unele vesele, altele care te băgau în sperieţi. Le spusese cât de dezamăgiţi fuseseră părinţii lui and a refuzat să între în preoţie. Râdea când îşi amintea cum mama lui aprindea lumânări şi se ruga Sfintei Fecioare să-i îndrepte paşii spre adevărata lui chemare. Dar în râsul lui se simţea o anumită amărăciune.

Şi mai auzise nişte lucruri, pe care n-ar fi trebuit să le audă. Bunicii ei ajunseseră să nu se mai suporte unul pe celălalt, dar continuaseră să trăiască sub acelaşi acoperiş, pentru că biserica nu admitea divorţul.

— Mai bine să trăieşti în amărăciune, decât în păcat, îşi amintea tatăl ei cu dezgust. Doamne, ce ipocriţi erau!

Când se căsătorise, Jack Kimball se îndepărtase total de biserică. Dar, peste zece ani, se întorsese la ea, la fel de fanatic ca şi părinţii lui. Şi, după alţi câţiva ani, luase şi sticlă alături de mătănii. De ce? Oare răspunsul se afla în cărţile pe care le citea ea, acum?

Nu voia să creadă asta. Nu era în stare să se confrunte cu aşa ceva. Tatăl ei, aşa cum îl ştia, era puternic, ambiţios, vesel. Cum ar fi putut un bărbat care suferea atunci când i se îmbolnăvea un trandafir să se alăture unei secte care propovăduia sacrificarea animalelor, vărsarea de sânge nevinovat? Era de neconceput.

Şi, totuşi, mai era visul acela, care o hăituise din copilărie. Nu trebuia decât să închidă ochii, şi îl vedea pe tatăl ei gol, cu ochii sticloşi, dansând în jurul gropii cu jăratic, cu sângele picurându-i de pe degete.

Era un vis simbolic, îşi zise ea şi strânse în grabă cărţile teanc. Doctorul Janowski îi spusese de nenumărate ori că nu acceptase niciodată moartea tatălui ei. Visul acesta nu era decât spaima, durerea şi disperarea pierderii lui.

Dar când stingea lumina şi rămânea întinsă în pat, fără

să poată dormi, îşi dădea seama că visul acesta începuse cu mult înainte de moartea tatălui ei.

Capitolul 18

Pe la ora zece, Emmitsboro era înţesat de lume. Trotuarele forfoteau de oameni: copii trăgând de părinţii lor, adolescenţi sperând să fie văzuţi de alţi adolescenţi, negustori de limonadă, crenvurşti şi baloane.

Cei mai bătrâni şi mai înţelepţi îşi puseseră şezlonguri pe lângă trotuar, în apropierea tonetelor cu băuturi răcoritoare. Drumul era închis de la Fundătura Câinelui, până la Mousetown, aşa că oamenii îşi parcau maşinile.

Norocoşii care locuiau pe Stradă Mare, său cunoşteau pe cineva de acolo, stăteau în pridvoarele lor proaspăt vopsite, la umbră.

În grădinile din spatele caselor, se pregătiseră deja picnicurile – mese din lemn acoperite cu hârtie colorată, care flutura în bătaia vântului uşor. Grătarele fuseseră. Scoase în curte, berea şi pepenii fuseseră puşi la rece.

Liceul din Emmistboro avea un dirijor nou. Vechii membri ai fanfarei abia aşteptau să găsească motive de critică. Era şi aceasta o mică plăcere omenească.

Se bârfea mult. Moartea lui Biff Stoker trecuse pe planul al doilea, în favoarea atacului comis asupra femeii din Pennsylvania. Fermierii considerau că măcelărirea viţeilor lui Dopper era cea mai importantă problemă la ordinea zilei.

Dar acum, cu un oftat, comunitatea se strânsese să sărbătorească.

Televiziunea din Hagerstown îşi trimisese o echipă. Bărbaţii îşi trăgeau pântecele, iar femeile îşi aranjau părul, când camerele de luat vedere scanau mulţimea.

În mijlocul oamenilor, se aflau doisprezece care se ascundeau în spatele panicardelor colorate şi al râsetelor, pentru a-şi sărbători ritualul lor secret. Chiar dacă printre ei se strecurase nemulţumirea, astăzi oraşul era al lor.

Benzile negre pe care le purtau în jurul braţelor nu erau semnul doliului pentru cei dispăruţi, ci simbolul legăturii lor cu Stăpânul întunecat Celebrarea Zilei Eroilor va începe pentru ei aici, printre alămurile lucitoare şi bastoanele jucăuşe şi se va termina într-o altă noapte, curând, în cercul secret din pădure.

Atunci va muri cineva, iar secretul dintre ei va continua să se ascundă în întuneric…

Min Atherton trona în tribună principală. Îi făcea plăcere să stea acolo, să se uite de sus la prieteni şi la duşmani. Îşi cumpărase o rochie nouă de bumbac, pentru această ocazie, şi avea impresia că irişii de culoare violet de pe sâni şi de pe şolduri îi dădeau o înfăţişare de copilă. Regretă puţin că se strânsese atât de tare cu cureaua – mai ales după ce mâncase două farfurii cu gogoşi – dar, aşa cum zicea mama ei, „suferă baba la frumuseţe”.

Îşi spălase părul, se coafase şi îşi dăduse cu fixativ atât de mult, încât nu i l-ar fi clintit niciun uragan, darămite briza uşoară de primăvară. Părea o cască lăcuită, deasupra feţei ei late.

În apropiere era soţul ei înconjurat de membrii consiliului orăşenesc. Min era foarte mulţumită că el arăta atât de bine, de serios, în costumul maroniu. Încercase să protesteze în legătură cu cravată roşie pe care i-o alesese, dar îl convinsese că va arăta foarte bine la televiziune. Ca întotdeauna, cedase insistentelor ei.

Min se considera soţia perfectă a politicianului. Femeia care îşi sprijinea bărbatul. Şi savură puterea pe care o deţinea, în secret. Îi furniza informaţii pe care le auzea în salonul de înfrumuseţare, la piaţă, prin vecini şi în timpul vânzărilor de patiserie. O bătea adesea uşor pe mâna, spunându-i că e mai bună decât un agent CIA.

Ea n-avea nevoie de dispozitive de ascultare, nici de aparate secrete de filmat. Avea un fler înnăscut pentru bârfă, aşa cum ogarii îl au pentru sânge. Min savura câte o bârfă, comentând-o zile întregi.

La urma-urmei, era dreptul ei, ca soţie a primarului, să afle totul.

Trecu în revistă mulţimea cu ochi lacomi.

Iat-o şi pe Sue Ann Reeder – acum Bowers – gravidă în şase luni, la numai patru lui de la căsătorie. Nici mariajul acesta nu va dura mai mult ca precedentul.

Peggy Knighy îşi cumpărase bomboane şi vată de

zahăr. Până la urmă, o să-şi piardă toţi dinţii.

Mitzi Hawbaker îşi ţinea bebeluşul pe şold şi se săruta cu bărbatul ei virându-i limba în gură… Min se uita la ea dezgustată: chiar aşa, în mijlocul străzii?

Pufni şi se întoarse nu numai din cauza acestei expuneri publice de salivă, ci şi pentru că nu voia să mai vadă copiii. Când se uită la ei, se simţea golită, în ciuda atâtor gogoşi îngurgitate.

Nu era drept că toate proastele acelea tinere turnau la copii, ca iepuroaicele, în vreme ce pântecul rămăsese sterp. Le ura pe toate, pentru fertilitatea aceea nebună.

— Vrei ceva rece de băut, înainte de începerea paradei, Min?

Atherton îşi puse o mână pe umărul soţiei lui. Min i-o bătu uşor – singurul gest de afecţiune pe care o soţie avea voie să îl arate soţului ei în public – şi îi zâmbi.

— Ar fi grozav.

O iubea, se gândi ea, în timp ce el plecă în grabă să-i aducă răcoritoarea. Şi nici nu avea nevoie de altcineva.

Ajutată puţin de unul din consilieri, Gladys Finch, în calitatea ei de preşedintă a Societăţii Istorice, urcă în tribună, cu pantofiorii ei delicaţi.

— Ce zi frumoasă pentru paradă! Ţii minte anul trecut cum a plouat?

— E puţin cam cald.

Glady aprobă din cap, dar ea se simţea excelent în rochia de bumbac cu dunguliţe albastre.

— Fanfara noastră are şanse mari să câştige anul acesta:

— Mda.

Min nu era de acord cu melodiile propuse de noul

Îi văzu pe soţii Crampton şi le făcu un semn regal cu mâna. Cel puţin aşa crezu.

— Lucy Crampton arată cam slăbită.

— Noul regim, zise Gladys, contrariată că Min nu fusese prima care să afle această veste.

— Uite-o şi pe Sarah Hewitt. O. Vezi? îşi puse mâna înmănuşată la gură, nu de surpriză, ci ca să-şi oprească vorbele care îi veneau pe limbă.

— Tocuri înalte şi o fustiţă de-o palmă! Nu ştiu cum mai poate biata maică-sa da ochii cu lumea.

— Mary a făcut tot ce-a putut cu fata asta.

— Trebuia să pună bâta pe ea. Ăla nu e Blair Kimball?

— Ba da. La uite ce bine arată!

— Bănuiesc c-a venit auzind de necazul surorii sale. E o ruşine, continuă ea, înainte ca Gladys să poate zice ceva. Să-i aduci pe oamenii aceia în oraş!

— Care oameni?

Gladys o văzu pe Clare împreună cu soţii LebeaG.

— Ei, şi tu, Min!

— Îţi spun eu că nu e normal. Poţi să pufneşti cât vrei, dar dacă unul din copiii tăi s-ar căsători cu aşa ceva, ai vorbi altfel... Ţi-aduci aminte ce scandal a fost când

unul din băieţii lui Poffemburger s-a întors din Vietnam cu femeia aceea?

— Faţa lor cea mai mare e o studentă de nota zece, zise Gladys înţepată.

— Nu e nimic de capul ei, sunt sigură, pufni Min, apoi se întoarse, văzându-l pe soţul ei.

— James, îţi mulţumesc Tocmai l-am văzut pe Blair Kimball. Ce frumos din partea lui că a venit la paradă!

— Da, într-adevăr. Ce mai faci, Gladys?

— Tare-mare! Am auzit că ai o întrunire mare orăşenească, miercuri. Oamenii sunt foarte îngrijoraţi din cauza creşterii taxei de cadastru. Asta va duce sigur la o explozie a impozitelor.

— Consiliul, împreună cu mine, căutăm o soluţie, îşi scoase ochelarii şi şi-i şterse.

— Dar mai bine să-mi rostesc cuvântarea. Oamenii abia aşteaptă să înceapă parada.

Se apropie de microfon, bătu uşor în el să vadă dacă funcţionează, apoi îşi drese vocea. Se auzi un sunet ascuţit care făcu mulţimea să râdă, apoi se lăsă linişte.

Primarul vorbi despre morţii cei viteji, despre nenorocirile războiului şi despre slăvirea care trebuie acordată lui Dumnezeu şi patriei. În mulţime, câţiva zâmbiră secret, în furtuna aceea de aplauze. Pentru morţii aleşi, se gândiră ei, pentru răzbunare şi pentru Stăpânul întunecat.

Aerul vibra de forţă. În curând, se va vărsa sânge

proaspăt.

Ernie nu asculta nimic. Era sătul de domnul Atherton la şcoală. În loc de asta, îşi croi drum prin mulţime, ca s-o vadă pe Clare.

Era urmărit, aşa cum fusese mereu, în ultimul timp. Fusese acceptat. Şi i se scrisese. Sufletul lui era pregătit pentru a fi primit.

— Începe cu şcoala elementară, le explica Clare prietenilor ei. Credeţi-mă, e un haos acolo, în momentul acesta. Copiii şi-au pierdut mănuşile, cizmuliţele. Alţii vomită prin tufişuri.

— Pare frumos, comentă Angie.

— Mai taci din gură, new-yorkeză afurisită! zise Clare şi îşi petrecu braţul pe după umerii ei. Se zice că fanfara liceului va da lovitura anul acesta.

— Şi majoretele? întrebă soţul lui Angie.

— Ai să vezi zeci, îl asigură Blair. O adevărată explozie de frumuseţe. Şi mai sunt şi acrobate.

— Aaa.

— Şi Clare era gata-gata să fie.

— Vezi, vezi, Blair!

— Chiar aşa? întrebă Jean-Paul cu o sclipire în ochi. Mă chere amie, nu mi-ai spus niciodată.

— Asta pentru că şi-a călcat singură pe şireturile bascheţilor.

— Betty Mesner mi le-a legat greşit, se bosumflă Clare amintindu-şi. Ai refuzat-o şi ea s-a răzbunat pe

mine.

— Da, zâmbi Blair. Timpuri de demult. Aaa, bună Annie!

Annie nebuna strălucea. Ziua paradei era pentru ea cea mai frumoasă zi a anului, mai spectaculoasă chiar decât Crăciunul sau Paştele. Ţinea în mână un con de gheaţă, iar degetele i se înroşiseră din cauza aceasta.

— Te cunosc, zise ea.

— Bineînţeles că mă cunoşti. Sunt Blair Kimball.

— Te cunosc, repetă ea. Jucai baseball pe teren. Eu mă uitam mereu. Şi pe tine te cunosc, îi zise lui Clare.

— Mă bucur că te văd Annie. Au început să înflorească trandafirii, spuse ea, amintindu-şi că tatăl ei obişnuia să-i dea câte o floare.

— Mie-mi plac trandafirii cel mai mult.

Se uită la Clare şi îl văzu pe Jack Kimball în zâmbetul.

— Îmi pare rău c-a murit tatăl tău, spuse ea politicos, ca şi cum abia s-ar fi întâmplat evenimentul.

— Mulţumesc.

Annie zâmbi, mulţumită că-şi amintise să facă ceea ce trebuia. Apoi, se uită la Angie.

— Şi pe tine te cunosc. Eşti negresa care stă la Clare.

— Ea e prietena mea, Angie. Iar el este soţul ei, Jean-Paul. Locuiesc la New York.

— La New York?

Annie îi studie cu mai mult interes.

— Îl ştiţi pe Cliff Huxtable? Şi el e negru şi locuieşte la New York. ÎI văd mereu la televizor.

— Nu, zise Angie, zâmbind. Nu l-am cunoscut.

— Poţi să te uiţi la el, la televizor. Are nişte pulovere tare frumoase. Mie-mi plac lucrurile drăguţe.

Se uită la colierul de aur al lui Angie.

— Unde l-ai găsit?

— Aaa, păi… zise Angie stânjenită, ducându-şi mâna la colier. La New York.

— Eu găsesc lucruri drăguţe şi aici.

Întinse braţul plin de brăţări. Ca s-o salveze pe prietena ei, Clare o apucă de mână, să-i admire bijuteriile.

— Sunt foarte frumoase.

Curioasă, îşi trecu degetul peste brăţara pe care scria Carly.

— Asta-i brăţara mea preferată, străluci ea toată. A-N-N-l-E. O port în fiecare zi.

— E minunată, zise Clare, amintindu-şi ceva vag şi încruntându-se.

— Ei, şi acum, capul sus! spuse Blair. Iat-o şi pe Regina Fermelor.

— Vreau s-o văd!

Annie îşi făcu loc prin mulţime, să vadă mai bine, iar Clare uită îngrijorarea aceea vagă, în strigătele care izbucniră pe trotuar.

Se uitară la caravanele strălucitoare, ascultară

strigătele de bucurie. Mulţimea se vălurea dintr-o parte într-alta. Copilaşii erau ridicaţi pe umeri. Mirosea a carnaţi prăjiţi, a băuturi dulci şi a pudră de bebeluş. În depărtare, se distingea muzica fanfarei. Ochii lui Clare se umplură de lacrimi.

Apărură fetele îmbrăcate frumos, ca la paradă, aruncând în aer bastoane argintii. Chiar dacă se împiedica câte una, mulţimea aclama voioasă. Iar în spatele lor, prinţesele, veneau fanfarele.

Strălucirea soarelui pe alămuri te orbea. Trompete, tobe, tromboane, flauturi, piculine. Muzica se amesteca şi cu zgomotul tropăit al paşilor pe asfalt. Tobele răsunau magic.

Jean-Paul aproape că leşină, când trei fete cu fustiţe scurte, strălucitoare, executară un nuni de tragere cu carabina.

Tinereţea plină de speranţă mărşăluia prin fata părinţilor, a bunicilor, a profesorilor, aşa cum se întâmpla de generaţii întregi. Ei erau viaţa oraşului. Bătrânii îi priveau, ştiind toate acestea.

Angie îşi strecură braţul pe după tafia soţului ei. Se aştepta să se plictisească, nu să se emoţioneze. Spre surpriza ei, inima îi bătea în ritmul tobelor. Când le văzu pe majorete, i se puse un nod în gât.

În clipa aceea, nu conta că era pe margine. Clare avusese dreptate. Era o paradă frumoasă. Era un oraş minunat. Se întorsese să vorbească cu prietena ei, dar se

opri, văzându-l pe Ernie în spatele lui Clare. Se juca cu pandantivul lui. Avea ceva matur şi neliniştitor în priviri, se gândi Angie. Avu sentimentul că va zâmbi şi îşi va arăta colţii, apoi şi-i va înfige în gâtul lui Clare.

Instinctiv, o trase pe prietena ei spre ea. Mulţimea începu să aclame. Fanfara liceului apăruse cântând tema Indiana Jones. Ernie îşi ridică privirea. Se uită fix la Angie şi zâmbi. Deşi nu-i văzu decât dinţii albi, senzaţia de rău îi rămase în suflet.

După terminarea paradei, Cam şi cele două ajutoare ale sale fură foarte ocupaţi cu traficul. Hewitt se afla în partea de sus a oraşului, fericit că dirijează circulaţia cu un fluier şi făcând semnale hotărâte cu mâna. Când lucrurile se mai potoliră, Cam părăsi intersecţia. Tocmai păşise pe trotuar, când auzi aplauze.

— Bună treabă, şerifule! Blair îi surâdea entuziasmat.

— Tare-mi vine să cred că insigna asta de tinichea e purtată acum tocmai de cel care i-a furat-o, mai demult, lui Parker şi i-a bătut-o în cuie pe un stâlp de telefon.

— Ăia de la Post ştiu cum ai băgat tu, odată, un sconcs în vestiarul fetelor, şi apoi le-ai aşteptat afară, cu un aparat de fotografiat?

— Bineînţeles! Am scris totul în biografia pe care, mi-au cerut-o. Vrei să bem o cafea la Martha?

— Mai bine să trăim periculos şi să ne bem otrava la mine, la birou.

Porni zâmbindu-i.

— Aşadar, Clare ţi-a zis ceva de mine?

— Nu, în afară de faptul că m-a întrebat şi ea acelaşi lucru, în legătură cu tine.

— Şi ce i-ai spus?

— Doamne! Parcă sunteţi liceeni! Cam deschise uşa biroului.

— Mie-mi spui?

Se duse. Spre aparatul de cafea şi-i dădu drumul. — Am auzit despre Biff.

Blair aşteptă ca şeriful să-şi aprindă o ţigară, apoi continuă:

— Urâtă treabă!

— La fel de urâtă ca propria-i viaţă.

Văzându-l pe Blair înălţându-şi o sprinceană, Cam ridică din umeri.

— Oricum, nu trebuie să-mi fi plăcut de el, ca să-i găsesc criminalul. Asta mi-e meseria. Mama a vândut ferma, adăugă el...

Nu putea spune nimănui cât de tare îl duruse lucrul acesta. Dar Blair avea să înţeleagă, cu siguranţă.

— Se mută în Sud, imediat după îndeplinirea formalităţilor. Am trecut pe acolo acum vreo două zile. Stătea în pragul uşii. Nici măcar nu mi-a dat voie să intru în casa aia nenorocită.

— Îmi pare tare rău, Cam.

— Ştii, mi-am propus să mă întorc aici, în oraş, să am

grijă de ea. Cred că în parte mă minţeam pe mine însumi. Dar nu total. Cred că mi-am pierdut vremea.

— Dacă te plictiseşti aici, cred că la centru abia aşteaptă să te întorci.

— Nu pot să mă mai întorc. Se uită spre vasul de cafea.

— Ar trebui să sterilizez instalaţia aia de cafea. Vrei şi nişte chimicale? întrebă el, ridicând o cutie cu lapte praf.

— Bineînţeles.

Blair se uită peste fotografiile de pe afişier, amestecate cu tot felul de anunţuri şi postere.

— Ce poţi să-mi spui despre accidentul lui Clare?

— Pot să-ţi spun că Lisa Macdonald a avut un noroc chior că s-a întâlnit cu Clare pe şosea.

Îi înmâna cafeaua lui Blair şi se aşează. Îi prezentă situaţia clar şi concis, ca de la poliţist, la ziarist.

Când Cam termină de povestit, Blair golise o jumătate de ceaşcă de cafea fără să-i fi simţit, măcar, gustul.

— Dumnezeule! Dacă femeia aceea ar fi fost atacată tocmai când se oprea Clare. Dacă n-ar fi dus-o destul de repede în maşină şi-ar fi fost atacate amândouă?

— M-am gândit şi eu la asta. Poate prea mult, chiar.

— Bine că nu i-a trecut şi ei ideea asta prin minte!

Oraşul e dat peste cap. Toţi se tem că dacă ies şi să se pişe în tufe, îi atacă cineva.

— Şi femeia n-a văzut chipul agresorului?

— Nu. Cel puţin aşa îşi aminteşte.

— Crezi că e un localnic?

— Am fost obligat s-ajung la această concluzie.

Bău din cafea, apoi îi povesti lui Blair tot, începând cu mormântul profanat, cu o lună în urmă.

De data aceasta, Blair se ridică şi se duse să-şi umple ceaşca singur.

— Lucruri de genul acesta nu se întâmpla într-un orăşel ca Emmitsboro.

— Nu dacă oamenii nu sunt întărâtaţi. Se uită la Blair, sorbind încet din cafea.

— Odată, ia Washington, am dat peste nişte câini. Erau trei dobermani mari şi negri. Fuseseră mutilaţi cam în acelaşi fel ca viţeii lui Dopper. Am mai găsit şi altele, în locul acela: lumânări negre, pentagrame desenate pe arbori. Totul, într-un cerc cu diametrul de trei metri.

— Satanism? întrebă Blair, venindu-i să râdă.

— Dar se abţinu, văzând fata serioasă a lui Cam. Se aşeză din nou încet, pe scaun.

— Nu aici, Cam. N-avea cum să ajungă până aici.

— Ştiai că ţărâna mormintelor e folosită în ritualurile satanice? M-am documentat. Este preferat pământul din mormântul unui copil. Nimic altceva n-a fost deranjat în cimitir. Şi cineva a cărat toată ţărâna de acolo. Poţi să-mi spui de ce?

— Cred c-a fost o joacă de copii.

Dar instinctul lui de ziarist îi spunea că nu e aşa.

— Poate. Dar Biff n-a fost omorât dintr-o joacă de copii. Şi nici viţeii aceia n-au fost măcelăriţi dintr-o joacă de copii. Inimile lor lipseau, Blair. Cel ce-a făcut-o a luat inimile cu el.

— Dumnezeule! Puse cana deoparte.

— Ai spus cuiva la ce te gândeşti?

— Nu. Reflectez şi eu cu glas tare. Cam se aplecă înainte.

— Numai că trebuie să iau în consideraţie faptul că Lisa Macdonald mi-a spus că bărbatul carea agresat-o incanta ceva. La început, a zis că l-a auzit cântând. Dar când am mai întrebat-o o dată, a folosit cuvântul „incantaţie". I s-a părut că în latină. Tu ai tot fel de legături, Blair, poţi afla mult mai multe despre cultul acesta decât mine, la bibliotecă.

— Să văd ce pot face.

Blair se ridică încercând să se liniştească. Dacă s-ar fi aflat oriunde altundeva decât în Emmitsboro, ar fi aderat fără rezerve la teoria lui Cam. Ca reporter, ştia foarte bine ce amploare luaseră cultele de genul acesta în marile oraşe şi în campusurile universitare.

— Crezi că puştii au făcut un experiment şi s-au implicat prea mult?

— Nu mă pot pronunţa. Ştiu că drogurile merg mina în mână cu lucrurile acestea, dar pe aici n-am prins decât rareori câte un puşti fumând câte o ţigară cu marijuana. Cred că se întâmpinau mai multe pe vremea

când eram noi elevi.

— Poate e vorba de vreun rebel, care îl citeşte pe Crowley şi ascultă Black Sabbath.

— Biff n-a fost omorât de o singură persoană, îşi scoase o ţigară.

— Nu-mi vine să cred că doi-trei copii care ascultă Metallica şi incantează ce află şi ei de prin cărţi să ajungă la o asemenea psihoză. Cei de genul acesta sunt numiţi în literatura de specialitate „diletanţi". Or, ceea ce se întâmplă aici, nu e treabă de diletant. Şi-am crezut c-am să mă întorc acasă să mă relaxez la sfârşit de săptămână.

— Îmi pare rău. Ascultă, ţi-aş rămâne recunoscător, dacă i-ai spune toate acestea lui Clare.

— Ai vreun motiv?

— Oficial, ea e singurul meu martor în cazul Macdonald, şi nu vreau s-o influenţez. Apoi, e şi aşa destul de neliniştită.

Blair bătu uşor cu degetul în cană, cântărind situaţia.

— În dimineaţa asta am examinat vreo douăzeci de minute fiecare părticică a butucului aceluia. Ochii lui Cam se luminară şi zâmbi.

— O, da?

— Şi dacă mă gândesc la banii pe care i-am cheltuit eu pe flori şi pe bijuterii cu femeile!

— N-ai avut niciodată farmecul meu, Kimball. Ce-ar fi să-mi pui o vorbă bună?

— Nu te ştiam că ai avea nevoie de aşa ceva.

— Niciodată n-a fost atât de important pentru mine. Blair nu fu în stare să facă nicio glumă, aşa că se ridică, jucându-se cu mărunţişul din buzunar.

— Chiar eşti aşa prins?

— Mortal.

Îşi frecă pieptul cu mâna, în dreptul inimii:

— Simt că mor!

— Ştiai că fostul ei soţ a fost un ticălos? Voia să dea tot felul de petreceri, la care o punea să facă decoraţiunile.

— Îl urăsc deja.

Acum putea să-l întrebe pe Blair ceea ce nu îndrăznise s-o întrebe pe Clare.

— Şi de ce s-a căsătorit cu el?

— Pentru că s-a auto convins că e îndrăgostită şi că era timpul să-şi întemeieze o familie. S-a dovedit, până la urmă, că pe el nu-l interesa asta. Şi-a convins-o că iot ce nu mersese bine în căsnicia lor fusese din cauza ei. Ea l-a crezut şi în această privinţă. E cam naivă.

— Mi-am cam dat seama, zise Cam, aproape râzând. Poate vrei să mă întrebi dacă am intenţii onorabile.

— Du-te şi te culcă, Rafferty! îşi ridică repede o mână.

— Să nu cumva să-mi spui că ai prefera să te culci cu sora mea!

— În momentul acesta, mi-ar plăcea să stăm jos şi să

avem o conversaţie raţională. Blair se uită la ceas:

— Când termini slujba?

— Într-un orăşel ca acesta, nu termini niciodată slujba. Parcă văd că mă cheamă cineva să alung pe cine ştie ce puşti cu skateboardul de pe strada principală sau să intervin în vreo bătaie pentru fete.

— Bătrânul Fogarty se mai bate cu Megrath?

— În fiecare săptămână.

— Din parc poţi să vii direct la noi acasă. Ce-ar fi să mă duci acum acolo, să mâncăm un grătar de pui?

— Ce vecin bun eşti tu! îi surâse Cam.

Prezenţa lui n-o supăra deloc, se gândi Clare. Se uita spre locul din care se auzea sunetul acela metalic şi văzu că şeriful tocmai aruncase un inel pe lângă ţintă.

Nu era supărată pe el. Tot ce încercase să facă, fusese să se distanţeze puţin, să aibă o privire mai de perspectivă. În privinţa lui, Clare simţise că îi cam scăpaseră lucrurile de sub control. Dovadă era felul în care se purtau unul cu altul de la accident încoace.

Bob îi reproşa întotdeauna că nu juca cinstit, când aveau câte o ceartă. Ei i se părea că judecă logic, dar…

Acum făcea la fel, se gândi ea, înfigând furculiţa în carnea care se frigea. Bob nu mai era de actualitate, şi dacă nu înceta să se tot gândească la trecut, va ajunge din nou pe patul doctorului Janowski.

Gândul acesta o aduse pe calea cea bună.

Cam era de actualitate, decise ea. Nu-i plăcuse deloc

că o interogase ca un poliţist, apoi se ascunsese într-un colţ, ca o îndrăgostită care se temea pentru iubirea ei. Până la urmă, are să i-o spună.

Între timp, avea nevoie să reflecteze. Dar el îşi făcea mereu apariţia. Mai întâi, cu butucul, ştiind foarte bine că asta avea s-o facă să cedeze. Şi acum, zburda prin grădină cu Blair. Făcând pe deşteptul cu trupul lui frumos, strâns în blugi, şi cu o cămaşă cu mânecile suflecate până la cot, în aşa fel încât să i se vadă pielea bronzată şi braţele musculoase.

Se concentră asupra grătarului. Întoarse carnea şi nu-şi ridică privirile când auzi strigătele şi râsul acela masculin.

— Are nişte fese superbe! zise Angie, întinzându-i un pahar eu vin.

— Am fost întotdeauna o admiratoare a fundului lui Jean-Paul.

— Nu vorbeam de el. Deşi, ai dreptate. Pufni, simţind în nări mirosul de pui prăjit.

— N-am ştiut că ai şi asemenea talente, fetiţo!

— E cam greu să faci grătar într-un apartament.

— N-ar fi fost de mirare, având în vedere că mai şi sudezi, la tine acasă. Şi ai de gând să-l laşi să-ţi scape?

— Eşti foarte hotărâtă astăzi.

— Tu nu?

— Eu nu fac decât să mă reculeg puţin, îşi ridică privirile şi zâmbi.

— La uită-te! Bietul Bud nu-şi mai ia ochii de la Alice, iar Alice nu-şi mai ia ochii de la Blair.

— Tu pe cine pariezi?

— Pe Bud. Nu e el prea isteţ, dar e perseverent. Blair n-o să fie decât un vizitator aici, în Emmitsboro.

— Dar tu?

Clare nu rosti, pentru moment, niciun cuvânt. Turnă nişte sos peste puii fripţi. În aer, mirosea a liliac. Vântul. Desprinsese florile din tufă şi acum părea că ninge cu petale. Terasa era inundată de umbre şi lumini. De la radio, se auzea o muzică veche, de pe vremea copilăriei sale, când nu era obligată să-şi facă planuri de viitor.

— Ai văzut sculptura la care am lucrat aseară?

— Aceea de bronz? Mi-a sugerat o femeie întinsă pe un altar, gata să fie sacrificată.

— Mă sperie cât de uşor îmi vine să lucrez aici. Cum simt că trebuie să-mi materializez viziunile. Am crezut întotdeauna că sunt făcută să trăiesc la New York, zise ea, uitându-se la prietena ei. Acum nu mai sunt atât de sigură.

— Din cauza muncii tale sau din cauza feselor ălora de nota zece?

— Cred, că trebuie să mă mai gândesc, ea să-ţi pot răspunde.

— Ticălosul! exclamă Blair, care venise să ia o bere. Jean-Paul are impresia că noi jucăm bocce. Când mâncăm? M-am săturat să fiu umilit de doi poliţişti

amărâţi!

— Vă anunţ eu, îndată ce voi, băieţii, terminaţi de curăţat porumbul acela.

Nu prea le conveni, dar se supuseră, până la urmă. Toată lumea se aşeză la vechea masă de picnic de pe terasă, să mănânce grătar de pui cu porumb şi cu salată de cartofi făcută de Alice. Băură vin franţuzesc rece. Atmosfera se înveseli. Nu discutară despre crimă, ci despre jocurile din grădină.

Pe lângă bordura din pietre, înfloriseră panseluţele pe care le plantase Clare. Mirosul de liliac se îmbina cu acela de sos picant. Bud se aşezase lângă Alice şi – o făcea să râdă atât de des, încât abia mai apucă să se uite la Blair. După-amiaza se prelungi într-o seară plăcută, specifică primăverii.

Cam îşi făcu planul cum să joace, lăsând-o pe Alice în locul lui şi se strecură, apoi, după Clare în bucătărie.

— Ai făcut un pui grozav, Subtirico.

— Mulţumesc.

Stătea cu capul în frigider, aranjând farfuriile cu ceea ce rămăsese.

O luă de mână şi o trase.

— Nu că nu mi-a plăcut peisajul, dar vreau să te privesc în faţă când vorbesc cu tine.

— Salată de cartofi se strică.

— Eşti tare drăguţă, în postura de femeie de casă. Rămâi aşa.

Îşi puse mâinile pe frigider, ca să n-o mai lase să-i scape.

— Uite ce-i Cam, am musafiri.

— Care se distrează de minune singuri. Jean-Paul scoase un strigăt triumfător, urmat de o ceartă jovială. Glasurile ridicate pătrundeau prin ferestrele bucătăriei.

— Ai văzut?

— Îmi forţezi mina, Rafferty.

— Aşa se pare. Bine. Sunt gata să-mi cer scuze, dacă-mi spui şi mie de ce te-ai supărat.

— Nu m-am supărat.

Ea îşi trecu o mână prin păr.

— Serios, nu e nimic.

— Nu mă duce cu zăhărelul, Subtirico.

— Bine, atunci.

El se aplecă, dar ea îl împinse, punându-i mâna pe piept, înainte să apuce s-o sărute.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Mie mi s-a părut foarte bun.

Făcu tot efortul să-şi liniştească atât dorinţa, cât şi mândria.

— Atunci, dă-mi tu unul mai bun.

— Te-ai purtat cu mine ca un poliţist, îşi înfipse degetele mari în buzunare.

— M-ai interogat, mi-ai luat sângele la analiză şi ţi-ai completat raportul. Apoi, te-ai schimbat deodată şi te-ai purtat ca un iubit plin de grijă ţinându-mă de mână şi

făcându-mi ceai, să mă liniştesc.

— Cred că problema noastră e destul de serioasă, pentru că sunt şi una, şi alta.

Îi ridică bărbia ferm.

— Şi intenţionez să rămân la fel. Ea se supără.

— Asta-i altceva, ce intenţionezi tu. Simt că toată relaţia noastră a evoluat după cum ai dorit tu. Vrei să te dai la o parte?

El se întoarse. Măcar acum stătea de vorbă cu el şi n-o va lăsa în pace până nu va spune totul.

— Trebuie să recunosc. Am vrut să fac dragoste cu tine şi am reuşit. Am vrut să te fac să mă doreşti şi am reuşit şi asta.

Era greu să te cerţi pe tema asta.

— Deci, ai de gând să devii rezonabil.

— M-am gândit că încercarea moarte n-are. Şi dacă nu pun repede mâna pe tine, înnebunesc.

Ea începu să caute prin sertare, după o ţigară.

— Nu-mi place să fiu luată de sus. Mă irită.

— Şi dacă e invers?

Ea îşi ridică privirea şi văzu ceva în ochii lui. Mâinile îi îngheţară simţind că o cuprinde panica.

— Să nu spui asta, reuşi ea să zică. Te rog. Nu sunt pregătită să aud aşa ceva.

El se întoarse pe călcâie, încercând să fie răbdător.

— Dacă faptul că-ţi spun tot ce simt te face să-ţi pierzi cumpătul, atunci, am să mai aştept.

Nu mai fugi, când el se apropie şi-o trase lângă el. Suspinând, se lăsă cuprinsă de braţele lui, închizând ochii şi lipindu-şi obrazul de al lui.

— Aşa e mult mai bine, murmură el.

— Da, aşa e.

— Ascultă. Îţi aduci aminte de asta?

Din aparatul de radio se auzea o muzică lină.

— Sunt The Drifters, Sub punte.

— A venit vara, zise el şi o învârti în pas de dans.

Îşi amintiră amândoi că făcuseră dragoste pentru prima dată în această încăpere.

— Mi-a fost dor de tine, Subtirico.

— Şi mie mi-a fost dor.

Se lăsă în voia lui, încolăcindu-i gâtul cu braţele. El îi prinse lobul urechii, făcând-o să tresară. Poate era simplu, se gândi ea. Trebuia să lase lucrurile să decurgă de la sine.

Am auzit c-ai jucat biliard cu Sarah Hewitt, aseară şi mi-am imaginat c-o zgâria pe fată cu cuţitul meu de sculptat.

Se dădu puţin înapoi, cu sprâncenele ridicate.

— Eşti o femeie periculoasă, cu o imaginaţie revoltătoare.

— Asta sigur! Mi-am imaginat că folosesc cuţitul acela şi în cazul tău, dar într-o cu totul altă parte a trupului. Nu cred că ţi-ar fi făcut plăcere.

El o trase înapoi.

— Ştii ce pedeapsă poţi să iei, dacă ameninţi un ofiţer?

— Nu.

— Vino acasă la mine, să-ţi arăt.

Capitolul 19

Lumina puternică a lunii scălda patul argintându-le trupurile înfierbântate. Nu se apucaseră să facă dragoste imediat. Mai întâi, dansaseră, alunecând uşor, în tăcere, sub razele lunii, li plăcuse cum se ridicase pe vârfuri, în aşa fel încât ochii şi gura să le fie la acelaşi nivel. Ea îşi lipise trupul de al lui, zâmbindu-i. Apoi râsese, când el o învârtise şi-o aruncase în sus, prinzând-o în dansul acela erotic.

Îmbrăţişaţi, se deplasaseră, în ritmul muzicii, până în dormitor.

Se dezbrăcaseră alene, sărutându-se cu patimă şi mângâindu-se unul pe altul. Pentru că aveau o noapte întreagă înaintea lor, nu se mai grăbiseră. Îşi amestecară suspinele şi şoaptele cu muzica aceea superbă.

Se iubiseră în continuarea dansului.

Într-un ritm sinuos şi blând.

Pas cu pas.

Cu senzualitate.

Cu schimbarea rolurilor.

Cu trupurile aţâţate.

Cu pauze de odihnă.

Ţinându-se strâns de mână.

Oftând la sfârşit muzical.

Acum, deşi dansul se terminase, Clare mai asculta muzica aceea, care îi făcea sângele să-i clocotească.

— Trebuia să te-ameninţ mai devreme.

— Trebuia s-o faci.

— Mi-a fost teamă.

— Ştiu. Şi mie.

Salteaua se undui, cearşafurile foşniră, când ea se întoarse să se uite la el. Zâmbi.

— Dar acum mă simt mult mai bine.

— Da?

O trase spre el de păr, ca să o sărute.

— Şi eu la fel.

— Îmi place chipul tău.

Cu ochii întredeschişi, ea îi urmări linia maxilarului cu degetul, apoi, obrazul şi nasul.

— Mi-ar plăcea să-ţi sculptez faţa. El râse şi o muşcă uşor de deget.

— Serios. E un chip foarte bun de sculptat. Ai oase puternice. Ce zici?

Uşor jenat, el ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să zic.

— Şi mâinile, la fel, zise ea ca pentru sine, cercetându-i palmele, degetele lungi şi liniile adânci. Nimic delicat în ele. Mâini muncite.

— Tu trebuie să ştii.

Ea îşi drese vocea şi dădu din cap.

— Din punctul de vedere al unui artist, sunt mâini de ţăran. Dar mai e şi restul. Ai un trup superb. Elegantă masculină întruchipată. Îngust în şolduri, umeri frumoşi, pectorali bine conturaţi, muşchi abdominali tari, coapse şi gambe minunate.

El se jenă din ce în ce mai tare.

— Termină, Clare.

— Deja mă gândisem să-ţi propun să-mi pozezi nud, înainte de a deveni atât de… intimi.

— Nud?

Începu să râdă, punându-i mâinile pe umeri. Dar se opri, văzând-o cât era de serioasă.

— În niciun caz n-am să pozez gol!

— Nud, îl corectă ea. Gol eşti când faci dragoste sau duş. În artă, eşti nud.

— Nu pozez nici nud, nici gol.

— De ce nu?

Incitată de această idee, nu se dădu bătută cu una, cu două.

— Păi, te-am văzut deja gol din toate unghiurile. Nud înseamnă ceva mult mai impersonal, dacă se poate spune aşa.

— Nud înseamnă complet dezbrăcat.

— Ai arăta grozav turnat în bronz, Cam.

— Nici măcar pentru tine n-aş face asta. Ea zâmbi.

— Bine. Atunci am să-mi fac schiţele din memorie.

Poate am să-ţi măsor doar…

Ea îşi strecură o mână în jos, între trupurile lor.

— Încetează.

Clare se prăpădi de râs.

— Cine-ar fi crezut că Rafferty, băiatul cel rău, devenit om al legii, mai e şi ruşinos?

— Nu sunt ruşinos, sunt discret.

— Mă doare-n fund.

— Credeam că discutăm de-al meu, nu de-al tău! pufnind, îşi puse pernele mai bine sub cap. De unde-i venea atâta energie? Cu zece minute în urmă, nici nu ştia sigur dacă se va mai putea mişca. Acum simţea c-ar fi vrut să… să danseze!

— Cred c-am putea folosi o cârpă în jurul şoldurilor. Îţi prinzi insigna în ea şi eu voi intitula sculptura Braţul lung al legii.

— Vezi, vezi!

După un oftat lung şi profund, îşi întoarse privirile spre el.

— Trebuie să-ţi spun că devin foarte încăpăţânată, când e vorba de munca mea. Am urmărit o dată două săptămâni, o cerşetoare, numai să-i pot face schiţa mâinilor. De ce zâmbeşti?

— Eşti frumoasă.

— Încerci să schimbi subiectul.

— Da. Dar eşti frumoasă. Ai nişte pistrui pe nas. Au aproape aceeaşi culoare cu ochii tăi.

— Bine. Mă poţi sculpta şi tu, dacă vrei, dar, mai întâi, trebuie să mă laşi pe mine.

El îi aruncă o pernă pe fată.

— Ştii, zise ea, luând-o şi punându-şi-o sub cap, peste celelalte, dacă eram la New York, te-aş fi pus să te îmbraci, ca să putem ieşi la un club.

Surâse şi închise ochii.

— Muzica tare, înghesuială, băuturi foarte scumpe servite de chelneriţe nepoliticoase.

El îi luă mâna şi începu să se joace cu degetele ei.

— Ţi-e dor de aşa ceva?

— Mmmm?

Îşi ridică un umăr, apoi se lăsă să cadă la loc.

— Nu prea m-am gândit la asta. E greu că nu există o brutărie vizavi, dar la piaţă găseşti şi aici destule gogoşi.

El se încruntă, uitându-se la degetele ei. Erau lungi, subţiri – degete de artist.

— Unde locuieşti?

— Am o mansardă în Soho.

O mansardă în Soho. I se potrivea. Exotic şi trăsnit.

— Ai fost vreodată la New York?

— Da, de vreo două ori.

El îşi ridică privirea de la mâna ei, la fată. Era total relaxată, cu ochii închişi, cu buzele întredeschise şi cu chipul uşor îmbujorat, după dragoste. Nu se obosise să-şi tragă cearşaful peste ea, aşa cum ar fi făcut alte femei. Stătea întinsă comod, complet goală. El îşi strecură o

mână pe sânii ei, apoi îi mângâie coastele, mai mult să se asigure că nu visează, decât să se excite.

— Ţi-a plăcut?

— Ce să-mi placă? Ea zâmbi din nou.

— New York-ul.

— Da, mi-a plăcut. M-am simţit ca într-un parc de distracţii cu preţuri exorbitante.

Descrierea aceasta a lui o făcu să zâmbească şi mai tare.

— Total diferit de carnavalul din Emmitsboro.

— Da, total diferit. Ce ciudate sunt căile Domnului! Ne-am întors amândoi aici ca să devenim iubiţi.

El întinse mâna, ca s-o mângâie pe obraz.

— Nu vreau să te mai întorci la New York, Clare. Ea deschise ochii contrariată.

— Să nu-mi spui că merg prea repede, pentru că simt că de asta depinde toată viaţa mea.

— N-am avut de gând să spun asta. Nici nu ştiu ce-am vrut să spun.

— Nu vreau să te pierd, iar dacă te întorci la New York, nu pot să merg cu tine. Nu mai pot intra în rândurile poliţiei.

— Dar aici nu faci tot muncă de poliţie?

— Ba, da.

Se ridică în capul oaselor şi se întinse după o ţigară. Ea nu se mulţumea cu jumătăţi de măsură, sau cu ultimatumuri. Şi, la urma-urmei, de ce să se

mulţumească? se gândi el. Va trebui să îi spună totul.

— Ce orăşel frumos şi liniştit! Aşa mi-am dorit şi eu să fie!

Aprinse un chibrit. Şi aceasta era o mişcare liniştită şi inofensivă. Se uită o clipă la flacără, înainte de a stinge chibritul.

— De aşa ceva aveam eu nevoie. M-am întors aici pentru că nu mai puteam lucra ca poliţist într-un oraş mare. Nu mai aveam încredere în mine să mai ies cu cineva, în vreo acţiune.

— Să nu mai ieşi?

— Da, cu un partener, zise el. N-am mai avut puterea să-mi iau răspunderea în acoperirea unui partener.

Ea îşi puse mâna peste a lui.

— De ce?

— Am avut un partener. Am lucrat împreună mai bine de trei ani. Era un poliţist bun. Şi un prieten minunat.

— Era? întrebă ea şi îi duse mâna la buze. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

— Am făcut-o de oaie, iar el a murit.

— Nu poate fi chiar aşa simplu.

I se făcu deodată frig şi îşi puse cămaşa lui. Ştia ce însemna să-ţi ascunzi rănile, să le ţii numai pentru tine, ca pe o comoară secretă şi întunecată.

— Poţi să-mi spui?

— Se pare că nu mai pot da înapoi.

Dar nu zise nimic un moment, în timp ce respiraţia i

se auzea prin acordurile melodiei lui Johnnie Ray.

— Ieşisem într-o acţiune de stradă, în legătură cu un caz şi, între timp, am primit un mesaj, în legătură cu o tulburare a ordinii publice.

Parcă auzea şi acum semnalul acela radio şi glasul senin al lui Jake: „Se pare că e pentru tine şi pentru mine, Tonto."

— Era, de fapt, vorba de un individ înarmat care trăgea în maşinile parcate şi în ferestrele clădirilor, în partea de sud-est. Pentru că eram la numai câteva blocuri depărtare, ne-am dus acolo. Când am ajuns, tipul ţinea o femeie de gât, cu pistolul îndreptat spre tâmpla ei. Ea ţipă ca din gură de şarpe.

Cam se opri şi trase din ţigară. Îşi aminti luna aceea strălucitoare, o căldură înăbuşitoare de august. În aer, plutea mirosul greu al gunoiului.

Toate aceste imagini îi apăreau mult prea clar în minte. Vedea până şi culoarea bluzei acelei femei, privirea sălbatică a nebunului, strălucirea geamului pe trotuar.

— Nu era normal, A tras-o în clădirea aceea pustie, care urma să fie demolată. Am cerut întăriri şi am pătruns înăuntru. Jake n-a mai ieşit de acolo niciodată.

Individul o trăgea pe femeie pe scări. Îşi pierduse un pantof, spuse el blând. E straniu! Îţi aminteşti nişte lucruri ciudate. Da, îşi pierduse pantoful şi i se auzeau călcâiele pocnind pe scări, când ticălosul acela o trăgea

cu brutalitate. Ochii ei…

Îşi amintea cum se uitase la el cu ochii întunecaţi, plini de teroare, de speranţă şi de disperare.

— Nu mai ţipa. Plângea. Se ruga. Acum, ţipa el.

”Eu sunt calea adevărului şi lumina! Eu sunt ispăşirea şi salvarea! Dacă ochiul tău te înşală, atunci scoate-l naibii!”

— Am urcat până la primul palier.

Parcă auzea şi acum suspinele şi strigătele răsunând pe scări. Simţea în nări mirosul de praf şi de umezeală.

— La capătul scărilor, la al treilea etaj, se rupsese o treaptă. Am căzut în ea în genunchi. Jake era cu trei trepte înaintea mea. M-am săltat din gaura aceea.

Curvă din Babilon! Cine va arunca prima piatră? Cine are curajul să facă asta? Cine e îndreptăţit s-o facă?

— Ticălosul a împuşcat femeia. Urcam în mâini şi în genunchi, când a împuşcat-o. A tresărit lângă zid ca o marionetă şi, înainte de a cădea, el trăsese deja trei gloanţe în Jake. Apoi, l-am omorât.

Îşi aminti strigătul, în momentul în care gloanţele pătrunseseră în carne.

— L-am omorât, repetă Cam. Cu două secunde prea târziu. Stăteam încă în genunchi şi Jake se rostogolea pe scări, când am făcut-o. Dacă n-ar fi luat-o înaintea mea, ar fi trăit şi astăzi.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ba da, ştiu. Era partenerul meu şi a murit pentru că

nu l-am putut acoperi.

— A murit pentru că l-a ucis un maniac. Şi pe el, şi pe femeia aceea.

Îl îmbrăţişă, înconjurându-i trupul rigid.

— Poate, dacă scările nu erau putrede, dacă partenerul tău ar fi căzut în locul tău, poate dacă omul acela ar fi înnebunit în altă parte a oraşului, poate atunci toate; acestea nu s-ar fi întâmplat. Nu puteai să schimbi nimic.

Din toate acestea.

— Am refăcut scena de nenumărate ori în minte. De 4 sute, de mii de ori.

Îşi lipi buzele de gâtul ei, savurându-i parfumul şi gustul pielii.

— Şi niciodată nu ajungeam la timp. Apoi, m-am apucat de băut.

Se depărtă puţin, pentru că voia ca ea să se uite la el.

— O luasem rău cu băutura. Şi dacă m-ar fi ajutat cu ceva, aş fi continuat să beau. Mi-am depus arma şi m-am întors aici, pentru că am crezut că nu voi avea decât de înmânat citaţii şi de împiedicat câte o bătaie în bar.

— Faci treabă bună aici. Ea se lăsă pe spate, să ajungă să-i ia mâinile!

— Aparţii acestor locuri, indiferent ce te-a adus înapoi, acesta-i adevărul.

Îi duse mâinile la buze.

— Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva apropiat, să te întrebi dacă nu puteai face ceva pentru a împiedica

nenorocirea. Aş vrea să-ţi spun că trece cu timpul, dar nu sunt sigură că-i aşa. Tot ce pot să-ţi spun e să-ţi ierţi totul şi să mergi mai departe.

— Poate am început să fac acest lucru. Poate. Apoi, în ultimele săptămâni, cu tot ceea ce s-a întâmplat în acest oraş, am început să mă întreb dacă sunt potrivit să mă ocup de cazul acesta. Nu, mai bine zis, m-am întrebat dacă sunt în stare să mă ocup de el.

Ea zâmbi uşor, sperând că asta-l va ajuta.

— Vreau să-ţi spun că, atunci când m-ai interogat, păreai un poliţist foarte dur.

— N-am avut intenţia să fiu dur cu tine.

— Nici n-ai fost. Cred că ar fi trebuit să spun un poliţist adevărat.

Îi trecu o mână prin păr. Da, îi plăcea chipul lui. Mai ales acum, că îl vedea vulnerabil.

— Îmi aduc aminte de tine, Rafferty, acum vreo zece-doisprezece ani când hoinăreai prin Emmitsboro şi nimeni nu avea curajul să se ia de tine. Îmi amintesc cum o plimbai pe Annie cu motocicletă, şi cum vorbeai cu ea. Erai tare drăguţ cu ea. Ciudată combinaţie! Să ştii că oraşul acesta are nevoie de tine şi nu s-ar găsi cineva mai bun, pentru acest post.

El îi masa braţele uşor.

— Eşti drăguţă cu mine.

— Da.

Se aplecă puţin şi îl sărută.

— Cred că sunt. Cred că te iubesc, adăugă ea, sărutându-l din nou.

— La stai puţin.

Îi strânse braţul mai tare şi o trase spre el.

— Mai spune-mi o dată.

— Credea…

— Nu, lasă asta!

Ea se uită la el, oftă şi zise:

— Bine. Te iubesc.

— Aşa da!

El surâse uitându-se în ochii ei.

— Aşa e bine, Subtirico, şi eu te iubesc.

Ea îi mângâie fata, fără să-şi dezlipească privirile dintr-ale lui.

— Ştiu. Vreau să cred că ni s-a întâmplat acelaşi lucru amândurora.

— Aici e mai mult decât o întâmplare.

Ea se sprijini de umărul lui. Se cuibări acolo, de parcă era locul ei de când lumea.

— Uneori, îmi vine să cred că lucrurile se întâmplă pur şi simplu, pentru că trebuie să se întâmple. Amândoi ne-am întors aici, după zece ani. Ai venit în Emmitsboro pentru că voiai nişte răspunsuri. Iar eu, am fugit de acolo.

Ea închise ochii, zâmbind.

— Cauză nu e atât de importantă ca rezultatul.

— Aşa zic şi eu.

— Dar cred că greşeşti. N-ai fugit de acolo, ai fugit aici!

Clare deschise ochii.

— O, Doamne!

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, în timp. Ce ea se desprinse din braţele lui.

— Mi-am amintit de fată pe care o căutai, când am venit eu aici, în oraş. Fugise din…

— Harrisburg.

— Da, din Harrisburg. Cum o chema?

— Jammison, zise el. Carly Jammison. De ce?

— Dumnezeule!

Închise din nou ochii. N-avea cum să fie o coincidentă.

— Cum se scrie?

— C-A-R-L-Y. Clare, ce s-a întâmplat?

— Annie. Am văzut-o pe Annie, în dimineaţa aceasta, la paradă. Se lăuda cu bijuteriile ei. Avea o brăţară la mână cu numele „Carly" gravat pe ea. Nu ştiam de ce mi-a atras atenţia!

Simţi o strângere de inimă. Se uită la ceas şi văzu că era trecut de unu.

— Mâine dimineaţă, mă duc să stau de vorbă cu Annie.

— Lasă-mă să merg şi eu cu tine. N-am să mă amestec. Cred că te pot ajuta. Zicea că e brăţara ei preferată, pentru că are gravat numele ei pe ea. Citea

literele aiurea. Dacă mă laşi o oră, îi fac alta la fel şi îi propun un schimb.

— Bine. Sper din tot sufletul că a găsit-o pe marginea autostrăzii Cincisprezece şi că fetiţa a pierdut-o în timp ce făcea autostopul spre Florida.

— Probabil că aşa s-a întâmplat. Dar o luase cu frig.

— Copiii sunt neglijenţi. Nu şi-o fi dat seama că-i lipseşte, până cine ştie când.

— Mda.

Dar ceva îi spunea că nu era deloc aşa.

— Nu trebuie să fie o capodoperă, a spus Cam, încercând s-o grăbească.

— Tot. Ce fac eu trebuie să fie o capodoperă.

Clare suda zalele cu o grijă exagerată. Era mulţumită de model. O bandă subţire, cu o parte mai lată, ovală, pe care va grava numele lui Annie. Asta dacă era lăsată să lucreze liniştită.

Cam se plimba prin garaj, uitându-se la unelte, luându-le şi punându-le apoi la loc.

— Vreau să ajung la ea, înainte de a pleca de acasă.

— Bine, bine.

O să înnebunească aflând că mai avea de sudat o dată. N-avea decât! Nu putea face lucru de mântuială.

— Nu te mai juca cu lucrurile mele!

— Ce naiba faci?

Blair apăruse în cadrul uşii, în pantaloni scurţi,

mahmur.

— Clare face o brăţară de argint.

— O brăţară?

Se apără cu mâna de lumină, fără să facă vreo mişcare bruscă, pentru că ştia că o să-i crape capul de durere.

— E şapte dimineaţa. Duminica! Cam se uită la ceas.

— Şi zece.

— A, da! Şi zece...

Blair făcu o mişcare bruscă, pe care o regretă imediat.

— Lucrez pentru poliţie, zise Clare, în timp ce îşi căuta ustensilele de gravat.

— Făcutul unei brăţări e o treabă a poliţiei?

— N-avem timp, interveni Cam.

— Putem s-o luăm cu noi.

— Îţi cumpăr un bidon de cafea, după ce terminăm!

— Ai nevoie acum, nu mai târziu, spuse ea. Abia te mai ţii pe picioare.

— Am trecut de faza asta. Acum am să cad de-a dreptul!

— Vezi?

— Ascultă, începu Blair şi îşi puse amândouă mâinile pe cap să nu i se mai clatine. Ce-ar fi ca voi doi să vă vedeţi de treabă, iar eu să mă întorc în pat şi să trag un pui de somn?

Niciunul din ei nu se uită la el.

— Cât mai durează?

— Vreo două minute.

Vârful ascuţit străluci în masa argintului.

— Dacă aş avea timp mai mult…

— Clare, străluceşte, deci, o să-i placă.

— Eu sunt artistă, zise ea, făcând câteva înfloriturі cu aparatul de gravat.

— Munca e sufletul meu.

— O, Doamne!

Îşi muşcă buzele, ca să nu râdă. Luă o cârpă şi frecă brăţara.

— Aaa! Cam rudimentară, dar frumoasă!

— Ia-ţi acum sufletul înapoi şi hai să mergem.

— Mâi lasă-mă cinci minute. Trebuie să finisez unde am sudat.

— Poţi s-o faci şi în maşină.

Deşurubă el însuşi menghina mică…

— N-am să uit că nu dai nicio importantă procesului creator.

Vorbea din mers, în timp ce Cam o trăgea afară din garaj.

— Hai să luăm maşina mea. Ca să nu pară o vizită oficială.

— Bine. Conduc eu.

— Foarte bine. Cheile sunt în contact.

Luă brăţara în mina şi începu s-o pilească.

— Şi ce-ai să faci după ce iei brăţara de la ea? El dădu maşina înapoi.

— Mă rog lui Dumnezeu să-şi amintească unde a

găsit-o. Apoi, sun la familia Jammison. Va trebui să identifice brăţara.

— Cred că e îngrozitor pentru ei. Să nu mai ştie nimic, unde e, ce face…

Dacă mai e, se gândi Cam.

Rulotă lui Annie era la marginea oraşului, pe o colină mică, cunoscută sub numele de Muddy Ridge. Nimeni nu-şi putea explica de ce era atâta noroi acolo, după ce uraganul Agnes bântuise în vara anului 1972, în ciuda pietrişului abundent.

Cert este că acolo se aflau mai multe rulote, şi, fiind duminică, singurele flinte care bântuiau pe afară erau câţiva câini costelivi, care ridicau piciorul pe lângă cauciucuri sau adulmecau după resturi de mâncare. Dintr-una din rulote, se auzea vocea onctuoasă a unui pastor evanghelist, care propovăduia despre Dumnezeu prin radio.

Rulotă lui Annie se cunoştea dintr-o mie. Îi vopsise una din laturi într-un mov aprins, cu nişte vopsea găsită pe maidanul din spatele magazinului universal. Restul era de culoare verde pal metalic, cu excepţia scărilor pe care i le reparase Davey Reeder de curând.Pe acestea, Annie le pictase într-un galben care-ţi lua ochii. Imaginea rulotei îţi dădea dureri de cap, dar ei îi plăcea...

— Ultima oară când am venit aici, spuse Clare, a fost

înainte de Ziua Recunoştinţei, când aveam vreo paisprezece ani. Am venit împreună cu mama, să-i aducem nişte plăcintă de dovleac.

Puse pila jos, între scaunele lor.

— Ştii ce-mi place, Cam? Oamenii au grijă de Annie a lor, fără măcar să îşi dea seama. Pur şi simplu, o fac.

Clare îşi vârî brăţara în buzunar. O auzea pe Annie cântând Graţia Divină, în rulotă. Vocea ei răsuna mai pur, mai sincer în aerul dimineţii, decât glasul profesionist al, evanghelistului.

— Aşteaptă, spuse Clare, luându-l de braţ. Las-o să termine.

— Cândva, m-am rătăcit, dar astăzi m-am regăsit. Am fost orb, acum văd.

Cam ciocăni la uşa metalică. Observă că peretele avea o mulţime de găuri şi îşi propuse să-l repare, înainte de venire averii. Se auziră fâşiituri, murmure, înainte că Annie să deschidă uşa. Când, în sfârşit, apăru, clipi, apoi zâmbi radioasă.

— Bună! Bună!

Îşi pusese vreo două bluze una peste alta şi se încheiase aiurea la jerseu. Pantofii de tenis erau curaţi, iar pieptul plin de bijuterii.

— Poftiţi, poftiţi şi luaţi loc.

— Mulţumim, Annie.

Cam trecu pragul. Rulotă era înţesată de cutii şi de lăzi. Pe tejgheaua care separa bucătăria de camera de zi,

se vedeau o mulţime de obiecte strălucitoare: pietre, surprize din plastic din pacheţele cu gumă sau cu biscuiţi, sticluţe goale de parfum.

Pereţii îţi luau ochii de atâtea poze tăiate de prin reviste. Springsteen dansa alături de chipul cald al Barbarei Bush; Christie Brinkley zâmbea triumfător lângă i imaginea unei formaţii rock.

Aceştia erau prietenii şi tovarăşii ei, de la lady Di, la fata care făcea reclamă la şampon.

— Luaţi loc, le spuse Annie. Unde vreţi voi. Am nişte lichior de cireşe.

— Eşti drăguţă, zise Clare, care alesese o pernă înflorată, să se aşeze. Dar nu trebuie să te deranjezi.

— Îmi place când am musafiri.

Annie aranjă nişte fursecuri pe o farfurie ciobită, apoi turnă lichiorul în trei păhărele de plastic.

— A fost doamna Negley pe la mine şi mi-a adus nişte cărţi. Îmi place să mă uit la poze.

Se mişcă graţios, printre cutii, ca să-i servească.

— Dacă mai vreţi, să-mi spuneţi.

— Mulţumim, zise Cam. Ce-ar fi să te aşezi şi tu lângă noi?

— Stai să aduc mai întâi fursecurile. Nu se face să nu-i serveşti pe musafiri cu mâncare. Aşa zicea mama mea.

După ce puse farfuria pe o cutie, se aşează şi ea.

— V-a plăcut parada de ieri?

— Da, îi zâmbi Clare. Mi-a plăcut foarte mult.

— Muzica a fost foarte frumoasă. Frumoasă şi tare. Ce bine-ar fi s-avem paradă în fiecare zi! După aceea, am fost acasă la reverendul Barkley. Am mâncat hamburgeri şi îngheţată.

— Îţi aminteşti c-ai văzut-o şi pe Clare la paradă?

— Sigur că da. L-am cunoscut şi prietenii. Ai o prietenă neagră şi un prieten alb. N-am dreptate?

— Da, şi ne-ai arătat brăţările. Ar dori să le vadă şi Cam.

Îndatoritoare, Annie îşi ridică braţul.

— Îmi plac lucrurile drăguţe.

— Sunt tare frumoase. Cam se uită după brăţara de argint.

— De unde o ai pe aceasta?

— Am găsit-o.

— Când ai găsit-o?

— O, acum câtva timp.

Zâmbi şi îşi scuturã braţul, ca să audă clinchetul brăţărilor.

— Alaltăieri.

Cam îşi ascunse nerăbdarea.

— O aveai la mână când te-am adus cu maşina acasă? Ţii minte, atunci când am ascultat la radio muzica lui Biliyjoel.

Ochii ei se întunecară, apoi se luminară.

— Aaa! Ce mult îmi place cântecul ăla! Ştiu toate cuvintele.

— Aveai brăţara atunci?

— Da, da! Sigur că da.

Îşi trecu degetele peste literele gravate.

— Am găsit-o cu mult înainte. Am găsit-o înainte de-a înflori trandafirii şi de-a da frunza.

— Bine. Poţi să-mi spui unde ai găsit-o?

— Pe jos.

— Aici, în oraş? Ea se încruntă.

— Nu.

Îşi aminti, dar nu voia să-i spună despre locul acela secret. Nimeni nu trebuia să ştie unde e. Stingherită, întinse mâna după un fursec.

— Am găsit-o pe jos. Eu strâng tot ce găsesc. Până şi ace. Mai vreţi să beţi ceva?

— Nu, mulţumesc.

Clare se întinse şi îi luă mâna într-a ei.

— Annie, e foarte important să ne spui unde ai găsit brăţara aceasta. M-am gândit că ai să-ţi aminteşti, dacă îţi place atât de mult. Bănuiesc c-ai fost fericită, atunci.

Se foi în scaunul ei, ca un copil înainte de a ieşi pe scenă să-şi recite poezia, în faţa clasei. În jurul gurii, îi rămăsese un cerculeţ roşu, de lichior.

— Am găsit-o undeva. Într-un loc sau altul. Ce-am găsit al meu să fie! Găsesc tot felul de lucruri. E bine să le iau, pentru că oamenii le aruncă.

— Bine.

Era clar că nu reuşeau decât s-o agite.

— Îmi plac pozele tale.

Mina nervoasă a lui Annie se linişti.

— Le-am lipit ca să nu mai fiu singură. Am ales numai oameni care zâmbesc. N-am nevoie de fete triste. Mai am şi un album special cu poze, la care mă uit noaptea.

— Astăzi am făcut ceva frumos. Vrei să vezi ce?

— Da.

Annie îşi puse politicos mâinile una peste alta, deşi i-ar fi plăcut să mai vorbească despre pozele ei.

— Tu faci statui.

— Uneori.

— Doamna Atherton spune că faci statui cu oameni goi.

Annie chicoti şi roşi.

— Ce comică e doamna Atherton!

— Este o pacoste, mormăi Cam. Dar Clare face şi brăţări.

— Daaa? se miră Annie, cu ochii mari. Chiar aşa? Clare se căută în buzunar.

— Astăzi, am făcut-o pe asta.

— Oooo.

Annie suspină uluită, atingând literele cu degetul.

— E tare frumoasă. E cea mai frumoasă.

— Mulţumesc. Vezi literele? Ea se aplecă şi chicoti.

— A-N-N-I--E, Annie.

— Aşa e. Acum uită-te la asta.

Îi luă braţul şi puse braţările una lângă alta.

— Pe aceasta scrie altceva, încruntându-se, Annie le studie pe amândouă.

— Nu ştiu.

— Pe aceasta nu scrie Annie. Ea nu îţi aparţine.

— N-am furat-o. Mama mi-a spus că nu e frumos să furi.

— Ştim că n-ai furat-o, zise Cam. Dar cred că trebuie să aflăm a cui e.

— Vrei s-o dau înapoi… Bărbia începu să-i tremure.

— E a mea. Am găsit-o!

— Poţi s-o iei pe aceasta.

Se calmă imediat, ca un copil.

— Mi-o faci cadou?

— Da, ţi-o fac cadou. Dar trebuie să ne ajuţi şi să ne-o dai pe cealaltă.

Annie dădu din cap. Reflectând.

— A ta e mai frumoasă.

— Acum ea ta.

Clare i-o strecură pe mână.

— Vezi?

Annie ridică braţul în lumina soarelui. Metalul străluci.

— Nimeni nu mi-a mai făcut o brăţară. Niciodată. Oftă uşor, când îşi scoase brăţara lui Carly.

— Ia-o pe asta.

— Annie.

Cam o atinse ca să-i atragă atenţia.

— Dacă îţi aminteşti unde ai găsit-o, să vii să-mi spui imediat. E foarte important.

— Găsesc o mulţime de lucruri. Mereu găsesc câte ceva.

Zâmbi. Ochii bătrâni îi erau lipsiţi de expresie.

— Mai vreţi fursecuri?

— Şi acum, ce ai de gând să faci? îl întrebă Clare, când plecară de la Annie.

— Am să-i sun pe cei din familia Jammison.

— Păcat că nu şi-a amintit unde a găsit-o.

— N-are importantă. Mi-ai fost de mare ajutor, Clare, îţi mulţumesc.

— Mai bine găseam fata.

— Da, ai dreptate.

Clare se uită pe fereastră.

— Crezi că n-o mai găseşti, nu-i aşa?

— Nu există niciun indiciu.

— Nu vorbesc de dovezi. Se întoarse spre el.

— Mă refer la ceea ce-ţi spune instinctul. Ţi-am văzut expresia, când ai băgat brăţara în buzunar.

— Nu, nu cred c-o mai găsesc. Cred că n-o mai găseşte nimeni.

Tăcură tot restul drumului. Trăseseră pe alee şi ieşiră deodată din maşină. Clare se apropie de el, îi înconjură talia. Şi îşi puse capul pe umărul lui.

— Hai înăuntru. Îţi fac o cafea şi nişte ouă.

— Îmi place că vrei să găteşti pentru mine.

— Mi se pare că-mi cam place şi mie.

— Am mult de lucru, Subtirico. O sărută pe creştetul capului şi se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— Am să fac o comandă de la Martha.

— Voi fi pe aproape. Când termini.

— Sper.

Clare rămase în drum să-i facă semn cu mâna, până dispăru din vedere. Apoi, se întoarse în casă. Auzi voci în bucătărie.

— Nu-mi place deloc, insistă Angie. Când se întâmpla aşa des, înseamnă că e ceva deliberat.

— Ce? întrebă Clare intrând şi uitându-se la cei trei din jurul mesei. S-a întâmplat ceva?

— Unde e Cam? întrebă Angie.

— S-a dus înapoi, la birou. De ce?

— Angie e cam speriată, spuse Blair. Mahmureală se transformase într-o durere de cap.

— Azi-noapte a sunat telefonul.

— A sunat de trei ori, îl corectă ea. Şi de fiecare dată mi-a închis.

— Cine ştie ce puşti! Decretă Clare şi se îndreptă spre ibricul cu cafea.

— Un anume puşti, poate, spuse Angie, bătând agitată din picior. Acela de vizavi.

— Ernie?

— De ce crezi asta?

— Când m-am sculat prima oară să răspund, la fereastra de sus a casei lui era lumină.

— Doamne, Angie!

— Ieri, la paradă, te-a fixat cu privirea.

— Aa, asta el Cred că trebuie să-l târâm afară din casă şi să-l împuşcăm pentru asta.

— N-o lua în glumă, îi spuse Jean-Paul. Băiatul acesta e periculos.

— Băiatul ăsta nu e decât un copil. Atâta tot!

— Se joacă de-a satanismul, insistă Jean-Paul, în timp ce Blair tuşi uşor.

— Poftim?

— Ernie are o pentagramă, zise Clare. Şi asta îl face pe Jean-Paul să vadă diavoli peste tot.

— Părerea mea e că băiatul acesta poate crea necazuri, zise francezul cu încăpăţânare.

— La stai puţini spuse Blair, ridicându-şi mâna. Ce-i cu pentagrama aia?

— E vorba de o pentagramă pusă invers, răspunse Jean-Paul cu ochii în ceaşca de cafea. Băiatul o poartă ostentativ. Şi, pe deasupra, o urmăreşte pe Clare.

Blair lăsă cafeaua pe masă şi se ridică.

— Clare, cred c-ar trebui să-i spui şi lui Cam despre asta.

— Nu fi ridicol! Nu-i nimic de spus. Cam are şi aşa destule pe cap, ca să-i mai vin şi eu cu prostiile acestea.

Mă duc să lucrez.

Trânti uşa şi ieşi.

— Ce ştii despre satanism? îl întrebă Blair pe Jean-Paul.

— Doar ce-am citit prin ziare. Dar e destul şi atât. Băiatul acela mă îngrijorează.

— Spune-i şi despre pisică, insistă Angie, aruncând o privire spre garaj.

— Ce pisică?

Ea se aplecă, fără să mai aştepte ca Jean-Paul să zică un cuvânt.

— Cineva a lăsat o pisică moartă, fără cap, la uşa din spate. Clare s-a încăpăţânat să spună că a adus-o vreun câine, dar eu nu cred. A fost pusă acolo cu intenţie.

Se uită jenată la soţul ei.

— Jean-Paul a studiat-o cu atenţie, înainte de a o arunca.

— Da, am constatat că era decapitată, nu sfâşiată de vreun câine. Pur şi simplu, i se tăiase capul.

Blair se ridică, dând din cap.

— Aveţi grijă de ea. Eu mă duc să dau nişte telefoane.

Capitolul 20

— De ce naiba nu mi-a spus nimic? întrebă Cam, înciudat.

Blair stătea la birou, în faţa lui. Pe chip i se citea o uşoară tensiune.

— Nu ştiu. Aş vrea să-l văd şi eu pe puştiul acela. Să-i studiez cu atenţie.

— Mă ocup eu de Ernie.

— Ar fi bine să te ocupi şi de asta, zise Blair, întinzându-i un dosar voluminos. Am fost până la redacţia ziarului din Hagerstown. Şi la morgă, l-am sunat şi pe cei de la Post iar cei de acolo mi-au trimis câteva articole, prin fax, despre satanism. Cred că e o lectură interesantă.

Cam deschise dosarul şi şuieră printre dinţi.

— Suntem prea departe de Washington.

— Depărtarea nu înseamnă nimic. Porcăriile astea ajung oriunde.

Tot felul de animale mutilate, cu organele scoase. Cam se uită la paginile acelea xeroxate, cu dezgust.

— Am întâlnit şi eu asemenea cazuri, când lucram la Washington. Am văzut prin pădurile din apropierea oraşului cercuri rituale şi simboluri încrustate pe scoarţa copacilor. Dar aici...

Îşi ridică privirea spre Blair.

— Doamne Dumnezeule! Doar am crescut aici! Cum de se întâmpla aşa ceva, fără ca noi să ne dăm seama?

— În cele mai multe cazuri, grupurile acestea sunt foarte prudente.

— Blair se ridică şi se duse să-şi mai pună cafea.

— Mai vrei şi tu nişte trotil?

— Da.

Îşi dăduse seama că e ceva ciudat, încă de când fusese chemat la mormântul acela gol.

— Totuşi, Biff, zise el. A fost omorât mizerabil. Nu, nu mizerabil. Cu arogantă.

— Am să-ţi spun ce-am aflat, zise Blair, turnându-i. Cafea. Membrii acestei secte nu gândesc şi nu simt ca toată lumea.

Se aşeză din nou şi scaunul scârţâi. Cam trase o scrumieră.

— Povesteşte-mi tot, ca un reporter.

— Bine.

Se sprijini pe spetează şi îşi împreună mâinile.

— Cred că" aroganţă" e cuvântul cel mai potrivit. E o greşeală să-i consideri proşti. Din aceste culte, nu fac parte numai psihopaţi, ticăloşi şi adolescenţi rebeli. Se spune că sunt şi doctori, avocaţi şi profesori universitari, printre ei.

Cam aflase şi el asta, dar voia să ştie motivaţia.

— Cum sunt racolaţi?

— Grupurile sunt foarte bine organizate. Au reţele, fac noi adepţi. În parte, atracţia provine şi din faptul că totul e extrem de tainic şi că sunt respinse de societate. Trăiesc numai pentru plăceri josnice. Au raporturi sexuale cu animale, cu copii.

Blair întinse hârtiile pe birou.

— Unii nu cred că intră în legătură cu diavolii, dar se alătură cultului pentru droguri şi pentru sex, pentru

plăcerea de a ucide.

Cam îl asculta cu atenţie.

— Din aceste articole, îţi vei da seama că nu ucid numai câini şi pisici. Uneori, se avânta mai mult. Cei fugiţi de-acasă sunt o ţintă bună.

Cam se gândi resemnat la Carly Jammison. Apoi, la Biff.

— Îşi ucid şi proprii membrii?

— De ce nu? Ăsta nu-i un club oarecare, Cam. Unii dintre ei sunt încredinţaţi că Satan le poate îndeplini dorinţele, dacă-i urmează cărarea. Am strâns aici tot felul de informaţii, până şi despre diletanţi. Există şi puşti care se limitează la a aprinde lumânări negre, pe fond muzical satanic. Dar indiferent, însă, cât sunt de implicaţi în aceste ritualuri, scopul comun este puterea.

— Am mai citit şi eu câte ceva, în acest sens, zise Cam. Se pare că sunt mai multe feluri de culte. Cei mai rafinaţi urmează cu stricteţe ritualul şi se bucură de plăcerile acelea josnice, dar resping jertfa.

— Da, aşa e.

Blair dădu din cap şi râse nervos. Stătea aici cu prietenul lui de-o viaţă şi discutau despre preamărirea diavolului şi-a crimei rituale, în timp ce beau cafea de proastă calitate.

— Dar mai sunt şi alţii. Trebuie să mai studiez problema. Dar pot afirma că aceştia sunt cei mai periculoşi. Ei aleg din cărţi şi din tradiţii ceea ce le

convine şi îşi fac o nouă viziune. Se întorc la timpurile străvechi, când sângele era singurul mijloc de-a satisface zeităţile. Se strâng pe unde pot. Nu-i bagă nimeni în seamă şi nici nu vor asta. Dar se găsesc unii pe alţii.

— Şi noi, cum putem da de ei?

— Mă tem, zise Blair, mohorându-se, că nu trebuie să căutăm prea departe.

Îşi trecu mâna prin păr neliniştit.

— Eu sunt un reporter care se ocupă de politică şi nu ştiu dacă acesta e un avantaj sau un dezavantaj, în cazul de fată.

— Îmi închipui că grupurile acestea nu au nimic cu politica.

— Probabil. Oftă adânc.

— Oare, pentru funcţia de mare preot se face campanie electorală? Sărută copii şi strâng mâinile celor din jurul lor? Doamne Dumnezeule.

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştii. Am un fir la Washington şi cei de acolo vor lua legătura cu mine. Există poliţişti speciali care se ocupă de aceste probleme. Ştiai?

— Acum n-avem nevoie de poveşti.

— Cu toate acestea, avem deja una, i-o reteză Blair.

Dacă crezi cumva, că mă bag în lucrurile acestea din cine ştie ce motive…

— Iartă-mă!

Cam îşi duse mâna la frunte. Îl durea capul îngrozitor.

— Fir-ar să fie! Ăsta-i oraşul meu natal!

— Şi-al meu.

Blair se strădui să zâmbească.

— Nici nu mi-am dat seama cât simt acest lucru, până la întâmplările de care discutăm. Vreau să stau de vorbă cu Lisa Macdonald, Cam. Apoi, voi face ce pot. Dar, în curând, va trebui să mă duc până la Washington să aflu mai multe.

— Bine.

— Trebuia să se bazeze pe cineva. În oraşul pe care crezuse că îl cunoaşte foarte bine, nu mai era nimeni în care să se încreadă.

— Am s-o sun, ca s-o pun în gardă. E încă foarte zdruncinată.

— Dacă n-ar fi fost Clare, n-ar mai fi fost în viaţă, acum.

Cu o încetineală aproape enervantă, îşi puse cafeaua jos.

— Mi-e teamă pentru ea, Cam. Crede-mă, mi-e teamă. Dacă tipul acesta, Ernie, aparţine cultului şi e obsedat de ea…

— N-o să se mai apropie de ea.

Rosti aceste cuvinte cu voce calmă stăpânită, dar cu ochii arzând.

— Te rog să ai încredere în acest lucru.

— Am încredere.

Dădu cana la o parte din fata lui şi se aplecă.

— Ea e cea mai importantă persoană din viaţa mea şi ţi-o las în grijă, când plec. Te avertizez, să hu iei în glumă, ceea ce-ţi spun.

Ernie ţinea biletul în mina şi degetele îi tremurau. Îl găsise în oglinda retrovizoare a camionetei sale, când îşi terminase tura la Amoco. Până la urmă, îi convinsese.

Riscul pe care şi-l asumase la ferma lui Dopper, greaţa pe care o simţise măcelărind viţeii aceia negri nu fuseseră zadarnice. Va face parte dintre ei.

„37 mai, ora 10:00. În sudul extrem al pădurii Dopper. Vino singur”.

Diseară. Nu se mai putea gândi decât la asta. Diseară avea să vadă, să ştie, să fie primit. Împături biletul şi îl vâri în buzunarul de la spate al blugilor. Porni camioneta. Mâinile îi tremurau, încă. Şi picioarele îi deveniseră nesigure, îşi dădu seama de acest lucru, când apăsă pe ambreiaj.

Drumul spre casă îi transforma neliniştea într-o exaltare rece, lucidă. De acum înainte, nu va mai fi doar un observator exterior, nu se va mulţumi să privească prin telescop. De acum încolo, va fi de-al lor.

Sally îl văzu şi ieşi din maşina ei, înainte ca Ernie să oprească în faţa casei. Zâmbetul fetei pieri odată ce el se uită la ea. Ochii lui erau reci şi întunecaţi.

— Bună… Treceam pe aici şi m-am gândit să mă opresc puţin…

— Am treabă.

— Aaa, bine. Oricum, nu aveam de gând să stau. Trebuie să trec pe la bunici. Pentru masa de seară… Ştii cum e, duminica…

— Atunci, du-te!

El porni spre intrare.

— Ernie.

Jignită, Sally se luă după el.

— Voiam să te mai întreb o dată despre petrecerea aceea. Josh mă bate.la cap să merg cu el, dar eu…

— Du-te cu el.

Îi dădu brutal mina la o parte de pe braţul lui.

— Nu te mai tine ca scaiul de mine!

— De ce eşti aşa?

Avea ochii plini de lacrimi. Când îi văzu prima lacrimă, se înmuie, dar respinse rapid această slăbiciune.

— Cum adică?

— Aşa rău cu mine. Credeam că-ţi plac. Mi-ai spus că…

— N-am spus niciodată nimic. Şi asta era adevărat.

— N-am făcut decât ceea ce ai vrut tu să fac.

— Nu te-aş fi lăsat… N-aş fi făcut niciodată lucrurile acelea, dacă aş fi ştiut că nu-ţi pasă deloc de mine.

— Să-mi pese de tine? De ce să-mi pese? Doar nu eşti decât o curvă!

Văzu cum faţa i se albeşte dintr-odată. Se aşeză pe iarbă şi începu să suspine. Într-un fel, simţea că-i pare rău de ea. Se simţea oarecum jenat, dar şi contrariat. O privi, însă, cu o indiferentă calculată.

— Pleacă de aici, înţelegi?

— Dar eu te iubesc.

Din nou simţi ceva înăuntrul său. Din nou îşi reprimă simţământul. Se aplecă s-o ridice, chiar în momentul în care Cam se apropie cu maşina...

Ernie se ridică şi aşteptă, cu braţele atârnând pe lângă el.

— Ceva probleme?

— Eu n-am nicio problemă, zise Ernie.

Cam îl fulgeră pe băiat cu privirea, apoi se aplecă spre fată.

— Ei, scumpo, te-ai lovit, cumva?

— Mi-a spus că nu mă iubeşte. Nu-i pasă deloc de mine.

— Atunci, nu merită să plângi pentru el. Îşi ridică încet mâna.

— Hai, lasă. Vrei să te duc acasă?

— Nu vreau să merg acasă. Vreau să mor.

Cam îşi ridică ochii şi fu fericit s-o vadă pe Clare venind spre el.

— Eşti prea tânără şi prea frumoasă să-ţi doreşti moartea...

O bătu uşor pe umăr.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clare, privindu-i pe rând, Te-am văzut venind, i se adresă ea lui Cam.

— Sally e cam supărată. Ce-ar fi s-o iei, să vă duceţi puţin la tine şi…

Făcu un gest evaziv.

— Bineînţeles. Hai, Sally.

Clare încercă s-o ajute să se ridice, înconjurându-i talia.

— Hai să mergem în casă, să-i lăsăm pe bărbaţi.

Îi aruncă o privire lui Cam, apoi traversă cu fata care plângea.

— Frumos îţi stă, campionule! îi zise el lui Ernie. Spre surpriza amândurora, băiatul roşi.

— Uite ce-i. Eu nu i-am făcut nimic. Se tot tine după mine. N-am chemat-o niciodată. Nu e împotriva legii să-i dai papucii unei fete.

— Aici ai dreptate. Părinţii tăi sunt acasă?

— De ce? — Pentru că vreau să-ţi pun nişte întrebări. Poate vrei să fie şi ei de fată.

— N-am nevoie de ei.

— Cum vrei, zise Cam degajat. Stăm de vorbă aici, sau în casă?

Ernie îşi smuci capul sfidător.

— Aici.

— Interesantă bijuterie!

Cam întinse mâna spre pentagramă, dar băiatul şi-o acoperi repede.

— Şi ce-i cu asta?

— E un simbol satanic.

Ernie zâmbi sardonic.

— Nu mai spune!

— Faci parte dintre ucenicii diavolului, Ernie?

Ernie continuă să zâmbească şi să-şi mângâie pentagrama.

— Dreptul la formă de cult e garantat de Constituţie.

— Bineînţeles. Cu condiţia ca acei ce practică un anume cult să nu încalce legea.

— Nu e împotriva legii să porţi o pentagramă.

Din grădina vecină se auzi b maşină de tuns iarbă. Motorul se opri de două ori, tuşind, apoi porni de-a binelea.

— Unde ai fost lunea trecut, între orele unu şi patru noaptea?

Simţi un gol în stomac, dar rămase impasibil.

— În patul meu. Dormeam ca toată lumea din oraşul ăsta căcăcios.

— Ai încercat vreodată să sacrifici un animal, Ernie?

— N-aş putea spune.

— Ai putea să-mi spui unde ai fost marţi noaptea, între orele zece şi jumătate şi unsprezece?

— Mda.

Ernie rânji, ridicându-şi privirile spre camera lui, de sus.

— Am fost sus acolo, îi făceam felul lui Sally

Simmons. Cred c-am terminat lucrarea pe la unsprezece. Ea a plecat după câteva minute, iar părinţii mei sau întors de la pizzerie la unsprezece şi jumătate. Deci, asta am făcut.

— Eşti un mic ticălos obraznic.

— Nici asta nu-i împotriva legii.

— Nu, nu e.

Cam făcu un pas, ca să se uite în ochii lui. Sprinceana băiatului era uşor transpirată. Cam simţi o uşoară satisfacţie.

— Eşti primul pe lista mea, să ştii. Atâta aştept, o mişcare greşită şi sunt pe tine ca o lipitoare. Te storc de nu mai rămâne nimic din tine.

— Mă ameninţi?

— Nu te ameninţ, te avertizez. Dacă alibiul tău nu corespunde, te duc la poliţie, cât ai zice peşte. Ar fi bine să-ţi faci unul şi pentru luni noaptea.

Li apucă pentagrama.

— Şi să nu te mai apropii de Clare, ai auzit? Nici măcar cu un pas. Pentru că dacă nu m-asculţi, nu există zeu nici în cer, nici în iad care să te mai poată scăpa din mâinile mele.

Ernie se uită după Cam, cu pumnii strânşi. Va avea mai mult decât atât. După seara aceea, va avea tot ce-şi va dori.

— Credeam că mă iubeşte, sughiţă Sally, bând din paharul cu suc pe care i-l turnase Clare. Dar lui nici că-i

păsa de mine. Nu m-a iubit niciodată, a vrut doar să…

Mi-a spus nişte lucruri îngrozitoare.

— Uneori, oamenii spun lucruri îngrozitoare, când se ceartă. Mai târziu le regretă.

— N-a fost aşa, zise Sally, suflându-şi nasul. Nu ne certam. Nici măcar nu s-a enervat. Pur şi simplu, a fost rece. S-a uitat la mine ca la o reptilă. Mi-a spus… că sunt o târâtură.

— O, draga mea!

Îi luă mâna şi-i şterse faţa cu şervetul. Se gândi ce-i va spune lui Ernie, cu prima ocazie.

— Ştiu, asta doare.

— Cred că sunt ce-a zis, pentru că am făcut-o cu el, spuse ea şi îşi şterse faţa cu şervetul umed. El a fost primul bărbat din viaţa mea.

— Îmi pare rău. Aproape cu lacrimi în ochi, Clare o îmbrăţişa. Aş fi vrut să-ţi spun că tot ce-a zis n-are nicio importantă, dar ştiu că pentru tine nu-i aşa. O vreme, te vei simţi rănită. Dar faptul că ai făcut dragoste cu Ernie nu înseamnă că eşti o târâtură. E absolut omenesc.

— Eu l-am iubit.

Clare remarcă trecutul şi se bucură că inimile adolescenţilor sunt atât de uşor vindecabile.

— Ştiu că aşa ai crezut. Când, însă, te vei îndrăgosti cu adevărat, ai să vezi diferenţa.

Sally scutură din cap.

— Nici nu vreau să mai aud de vreun bărbat. Nu vreau să mă mai rănească nimeni aşa ca el.

— Ştiu ce vrei să spui. Orice femeie ar fi înţeles-o.

— Problema e că nu se va întâmpla aşa.

O luă pe Sally pe după umeri şi-o trase spre fată. Obrazul fetei era ud de lacrimi. Ochii îi erau roşii şi umflaţi. Şi era atât de tânără! Clare luă un şerveţel şi-i tamponă obrajii.

— Vreau, însă, să-ţi spun ceva, în legătură cu bărbaţii. Fiecare femeie ar trebui să ştie acest lucru.

Sally suspină.

— Ce?

— Sunt nişte ticăloşi.

Sally îşi şterse ochii, înghiţind în sec.

— Asta sunt, insistă Clare. Îmbătrânesc şi devin nişte ticăloşi şi mai mari. Totul e să nu te îndrăgosteşti de, unul, fără să ai asta mereu în minte. Altfel, ai să te trezeşti că eşti măritată la cincisprezece şaisprezece ani şi nu ţi-ai dat seama de asta niciodată, cum te-a păcălit.

Sally începu să râdă, tocmai când intra Angie pe uşă.

— O, îmi pare rău. Spuse ea, observând fata înlăcrimată a fetei.

Vru să se retragă.

— Nu, nu! Stai.

Clare îi făcu semn să între.

— Angie, ea e Sally şi tocmai vorbeam despre faptul că lumea ar fi mult mai bună fără bărbaţi.

— Asta se înţelege de la sine. Nu sunt utili decât la aşternut şi la omorât gândaci.

— Da, şi la parcarea perfectă a automobilelor, adăugă Clare, fericită s-o vadă pe Sally râzând din nou.

— Şi la repararea maşinilor, zise Sally, ştergându-şi obrazul cu mâna. Tata e foarte bun mecanic.

— Aşa e, spuse Clare, după un moment de gândire. Dar o femeie poate să-şi cumpere o carte cu instrucţiuni, şi gata!

Sally suspină şi îşi trecu degetul peste pahar.

— Sunt o proastă că m-am comportat aşa.

— N-ai de ce să te simţi astfel, înghiţi şi se uită fix în jos, la masă.

— Nu pot să-i spun mamei ce-am făcut cu Ernie.

— Crezi că se supără tare? o întrebă Clare. Fata dădu din cap.

— Nu ştiu. E nemaipomenită când stăm de vorbă. Am discutat despre toate. Dar, ştiţi cum e… Nu cred că se aştepta să fiu virgină toată viaţa, dar… Nu-i pot spune ce-am făcut cu Ernie.

— Cred că numai tu poţi decide asta. Îl auzi pe Cam cu maşina, pe alee.

— Lată că vine şi şeriful Rafferty.

— Ooo! exclamă Sally, acoperindu-şi fata. Nu vreau să mă vadă în halul ăsta.

— Hai să te speli pe fată, îi sugeră Angie. Îţi dai cu puţin ruj, îţi pui nişte picături în ochi şi gata!

— Mulţumesc. O îmbrăţişă pe Clare.

— Vă mulţumesc foarte mult la amândouă.

Se grăbi să iasă, chiar în clipa în care intra Cam.

— Unde e Sally?

— S-a dus să se aranjeze puţin, ca să n-o vezi cu ochii roşii şi cu nasul umflat. Ai stat de vorbă cu Ernie?

.

— Da, am stat.

— Nu înţeleg ce e în capul lui. I-a spus nişte lucruri groaznice lui Sally. Dar am să-l învăţ eu minte!

— Te rog să nu te mai apropii de el, spuse el, luându-i bărbia cu mâna. Vorbesc serios.

— La stai puţin…

— Nu. Nu te oblig, te avertizez. Până mă conving dacă e curat, nu te mai apropia de el.

— „Curat”? Ce tot spui acolo?

— Şi de ce naiba nu mi-ai spus de pisică?

— De pisică? întrebă ea, depărtându-se puţin. Ce importantă avea asta pentru noi?

— S-ar putea să aibă o importantă mai mare decât îţi închipui. Nu te ascunde de mine, Subtirico.

— Nu mă ascund, spuse ea, ştiind că minte. De fapt… n-aş vrea s-o fac, admise. Sunt unele lucruri asupra cărora trebuie să mai reflectez. Bine?

— Nu, nu e bine.

Îi luă bărbia în mina şi o studie o clipă, apoi îşi lăsă mâna să cadă.

— Dar ajunge, pentru moment. Trebuie să stau de vorbă cu Sally.

Înjură în gând, pentru că îşi dădea seama că, cu cât încerca să o forţeze mai mult, cu atât reacţia ei va fi mai puternică. Îi văzuse deja expresia încăpăţânată.

— Subtirico… spuse el, luându-i mâinile într-ale sale. E foarte important, altfel nu te-aş fi întrebat.

— Ai zis că nu mă obligi, mă avertizezi.

— Bine, zise el, zâmbind uşor. Nu te-aş fi avertizat, dacă n-ar fi fost important.

— Poate aş fi mai puţin înclinată să te trimit la origini, dacă mi-ai explica.

Cam îşi masă nasul uşor.

— Am să-ţi explic îndată ce voi avea toate datele.

Îşi ridică privirile spre Sally care tocmai intră în bucătărie.

— Bănuiesc că vreţi să staţi de vorbă cu mine, zise f. Ea, împreunându-şi mâinile.

Cam îi oferi un scaun.

— Cum te simţi?

Ea se uită lung în jos, apoi îşi ridică ochii puţin.

— Jenată.

— N-are niciun rost.

Cam îi zâmbi aşa de dulce, încât ea trebui să-şi muşte buza, ca să nu izbucnească din nou în plâns.

— M-am certat şi eu o dată cu Susie Negley, chiar în bufetul Marthei.

— Susie Negley?

— Acum, o cheamă Susie Knâght.

— Doamna Knight?

Sally îşi ridică privirile spre el, încercând să şi-l închipuie alături de profesoara ei de engleză înţepată.

— Leşeati cu doamna Knight?

— Asta când avea şaptesprezece anişori. Şi mi-a tras una de era să cad de pe scaun. Asta da, jenă!

Ea începu să chicotească, şi orice urmă de lacrimi îi dispăru din ochi.

— V-a lovit doamna Knight? Chiar?

— Să nu mai spui la nimeni. Cred că oamenii nu mai ţin minte.

— Nu, n-au uitat, spuse Clare, ridicându-se. Aşa îi place lui să creadă. Ce-ar fi să vă las singuri?

— N-aţi putea… începu Sally, muşcându-şi, din nou, buza. N-aţi putea să staţi? L-am povestit deja…

— Sigur, poate să rămână, spuse Cam, uitându-se la Clare. Trebuie să-ţi pun nişte întrebări. Îl cunoşti pe Ernie de multă vreme?

— Din şcoala generală.

— Se înţelege cu ceilalţi colegi?

Nu se aştepta la astfel de întrebări. Se încruntă.

— Păi… nu se bate cu nimeni, nu se ceartă cu nimeni… De data aceasta… Se uită la Clare. De data aceasta a fost greşeala mea. Am trecut pe aici şi cred c-am făcut o scenă, pentru că voiam ca şi el să simtă

acelaşi lucru cu… ceea ce credeam eu că simt pentru el. Nu vreau să-i fac niciun rău. Nu merită. Nici măcar atât.

— Merge bine! murmură Clare şi ridică paharul cu pepsi, în semn de toast.

— Nu-i faci niciun rău. Cu cine e prieten?

— Cu nimeni, de fapt.

— Nu stă cu un anume grup, la cantină?

— Nu. E cam retras.

— Vine cu maşina la şcoală, nu-i aşa?

— Da.

— A luat vreodată pe cineva cu camioneta lui?

— Nu l-am văzut niciodată cu cineva în maşină.

Abia acum îşi dădea seama că era ciudat. Colegii ei se înghesuiau unii în maşina altora. Dar nimeni nu se dusese să-i ceară lui Ernie să-l ducă acasă.

Dar nu asta voia Cam să audă. Dacă Ernie era implicat în ceea ce se întâmpla în Emmitsboro, atunci n-avea cum să acţioneze de unul singur.

— În ultimele săptămâni, ai fost mult împreună cu el, nu-i aşa?

Începu să se înroşească de la gât în sus, până în vârful urechilor.

— Domnul Atherton ne-a grupat câte doi, pentru lucrările de laborator de la chimie. Am căzut împreună cu Ernie.

— Şi despre ce vorbea? Ea îşi mişcă umerii.

— Nu prea vorbeşte mult.

Îşi dădu seama că Ernie nu discuta că Josh despre şcoală, despre părinţi, despre ceilalţi tineri sau filme. O lăsa pe ea să vorbească, apoi o ducea sus în camera lui.

— Aţi discutat vreodată despre ceea ce se întâmpla pe aici? Despre moartea lui Biff, de exemplu.

— Cred că da. Mi-aduc aminte că Ernie a zis că Biff a fost un ticălos.

Se înroşi şi mai tare.

— Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic. Altceva a mai zis?

Ea dădu din cap, nemaiputând de ruşine.

— Te-a întrebat vreodată despre noaptea aceea când ai fost cu Josh în cimitir?

— Nu chiar. Dar Josh le-a povestit tuturor, până când s-a plictisit toată lumea. Josh nu ştie niciodată când să se oprească.

Spera ca el să mai vrea să mai meargă la petrecere cu ea.

— Sally, unde aţi fost tu şi Ernie luni seară?

— Lunea trecută?

Se uită recunoscătoare la Clare care îi umplea paharul cu pepsi.

— N-am fost împreună. Am avut grijă de copiii familiei Jenkinses, ca în fiecare luni.

— Şi Ernie n-a trecut pe acolo? Nu te-ai dus pe la el, pe acasă, după ce ţi-ai terminat treaba?

— Nu. Familia Jenkinses locuieşte chiar lângă noi, şi

mama nu mă lasă să treacă vreun băiat pe la mine, după ora unsprezece.

— Dar marţi?

— Marţi?

Îşi întoarse privirile şi luă paharul în mina.

— Ai fost cu Ernie, marţi seara?

Ea dădu din cap şi puse paharul jos, fără să bea.

— Trebuia să mă duc să învăţ cu Louise, dar m-am dus la Ernie. Părinţii lui lucrează până seara târziu.

— Ştiu. Poţi să-mi spui la ce oră te-ai dus acolo şi la ce oră ai plecat?

— Păi, m-am dus întâi la Louise, apoi am plecat de la ea pe la zece fără ceva. Am ajuns în câteva minute la Ernie. Şi-am plecat de la el după ora unsprezece.

— Eşti sigură?

— Da, pentru că trebuia să fiu acasă la unsprezece şi-am ajuns aproape la şi jumătate. Tata era cam neliniştit.

— Bine.

Ticălosul nu putea fi în două locuri deodată, se gândi Cam. Dar nu se îndura să termine discuţia cu fata.

— Ai văzut ce pandantiv poartă Ernie?

— Sigur. Până acum, îl purta pe sub tricou, dar… îşi plecă privirile ruşinate.

— Mai sunt şi alţi copii care poartă aşa ceva?

— Nu, nu cred. Nimeni nu e pasionat de asemenea lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Chestii de-alea, cu satanismul.

Cam o simţi pe Clare tresărind lângă el, dar nu-şi luă ochii de la Sally.

— Dar Ernie e?

— Cred, că da. Are pentagrama aceea. Are lumânări negre în camera lui. Îi place să le aprindă şi să asculte black metal.

— L-ai întrebat vreodată despre asta?

— Lam întrebat de ce-i plac lucrurile acestea, dar mi-a răspuns că e un joc… Dar nu cred că pentru el era un joc… l-am spus că am văzut la televizor cum cei din cultul acesta omorau oameni, până şi bebeluşi, iar el m-a făcut nebună. A zis că societatea profanează tot ceea ce nu înţelege.

— A mai spus ceva în legătură cu acest subiect?

— Din câte îmi amintesc, nu.

— Dacă îţi aduci aminte, vii să-mi spui?

— Da, ani să vin.

— Vrei să te duc acasă cu maşina?

— Nu, mă simt foarte bine. Îşi strânse buzele.

— Aveţi de gând să le spuneţi părinţilor mei?

— Dacă va fi nevoie să discut şi cu ei, te voi anunţa dinainte.

— Mulţumesc.

Ea îi zâmbi uşor, apoi se întoarse spre Clare.

— Dumneavoastră şi doamna Angie aţi fost nemaipomenite.

— Trebuie să fim unite.

Sally dădu din cap şi se sculă.

— Eu... Ernie are un telescop în camera lui, izbucni ea. M-am uitat prin el, când m-a lăsat singură puţin. Se vedea chiar în camera dumneavoastră, în dormitor.

Roşi din nou.

— M-am gândit că e bine să ştiţi. Clare se abţinu să nu izbucnească.

— Mulţumesc.

— Ne mai vedem…

— Vino pe aici de câte ori vrei.

După plecarea lui Sally, Clare oftă adânc.

— Cred că va trebui să trag storurile de acum încolo.

— Ticălosul!

Înainte să se poată ridica, Clare îl opri, punându-i mâna pe umăr.

— Ce-ai de gând să faci? Să-i tragi una? Nu numai că eşti de două ori mai mare ca el şi ca vârsta şi ca greutate, dar mai porţi şi insigna aceea care nu-ţi permite să faci astfel de lucruri.

— Am să mi-o scot.

— Nu, n-ai să ţi-o scoţi. Să ştii că venirea lui Sally aici m-a făcut să reconsider sfatul tău: n-am să mă mai apropii de el.

Se aplecă în faţă, îl mângâie şi îl sărută.

— Oricum, îţi mulţumesc.

— Să-ţi încui uşile de acum încolo.

— Doar n-o să…

Se opri, văzându-i ochii mânioşi.

— Bine. Vrei să-mi spui şi mie ce te-a făcut să-i pui întrebările acelea lui Sally?

— Pământul care lipsea din mormântul acela şi care se foloseşte la ritualuri satanice şi atacul asupra Lisei Macdonald. Apoi, pisica fără cap de la uşa ta.

— Doar nu crezi că amărâtul ăla de copil îi aduce osanale lui Satan.

— Nu, nu vreau să spun nimic. Dar trebuie să încep de undeva.

Neliniştită, se ridică şi porni spre fereastră. Înfloriseră liliecii, fir-ar să fie! Apăruse un cuib la streaşină, iar iarba trebuia tunsă. Aşa stăteau lucrurile. Nu suporta gândul că sub aparenţele acestea calme se ascundea ceva necurat.

Dar îşi aminti de cărţile din sertarul noptierei. Îi apăru, pentru o clipă, în fată, imaginea tatălui său întins pe dalele din curte: plin de sânge, zdrobit.

Îşi frecă ochii, ca şi cum ar fi vrut să alunge această imagine.

— E absurd. M-aştept să-mi spui că Organizaţia Femeilor din Emmitsboro nu e decât un cuib de vrăjitoare, care se întrunesc de fiecare dată când e lună plină.

Îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse spre el.

— Îţi spun că e ceva putred în oraşul acesta. Voi

descoperi tot răul şi îl voi tăia din rădăcină. Pentru moment, Ernie Butts e singurul fir pe care îl am.

Se gândi din nou la cărţile acelea ale tatălui ei. Nu avu puterea să vorbească despre ele. Dar mai era ceva; ceva ce, poate, nu însemna nimic, dar nu era chiar aşa grav…

— Nu m-am gândit la asta atunci… începu ea şi se opri o clipă, să se liniştească. În ziua când l-ai găsit pe Biff şi ne-am dus la mama ta…

Degetele lui se încleştară pe umerii ei.

— Spune-mi, ce e?

— Am stat cu ea, până când doctorul i-a dat un sedativ. Şi am început să umblu prin casă. Am găsit tot felul de cărţi în… vizuina lui Biff. Voiam să citesc ceva. Dar majoritatea erau pornografice. La un moment dat, însă…

— Ce?

— Am găsit o Biblie satanică.

Capitolul 21

Jane Stokey îşi petrecea zilele spălând şi împachetând. După ce aduna ouăle şi hrănea vitele, se ducea într-una din încăperile fermei. Multe din lucrurile de aici aveau să fie vândute la licitaţie. Vorbise deja cu Bob Meese să-i propună un preţ pentru mobilă de sufragerie din mahon pe care o avea de la bunica ei. Servantă, scrinul, vitrină pentru porţelanuri, masa extensibilă, făcută pentru familii mari, cu mulţi copii,

scaunele sculptate. Cândva, toate acestea însemnaseră ceva pentru ea. De-a lungul anilor, furnirul se înnegrise şi nu mai strălucea, dar mobila aceasta fusese bucuria şi mândri a ei. Şi un motiv de neînţelegere între ea şi Biff.

El voise s-o vândă. Fusese unul din puţinele lucruri pe care i le refuzase. Acum îi îndeplinea dorinţa.

În Tennessee, nu va avea loc pentru o astfel de mobilă. Sora ei n-o voia, Cam avea mobilă lui. Jane nu avea nicio fată, ca să i-o lase de zestre. Se va termina odată cu ea...

Nu îşi dădu voie să se mai gândească la toate acestea.

Ar costa mult prea mult transportul şi depozitatul. Problema era că nu-i venea s-o mai tină, pentru că rămăsese singură…

Se uita prin sertare, separând lenjeriile pe care să le ia cu ea şi pe cele pe care avea să le vândă, lată şi fata de masă de damasc a mamei sale, pătată cu sos, de Ziua Recunoştinţei… Pata nu ieşise la spălat… Tişlaifărul de dantelă primit la nuntă, de la mătuşa lui Mike, Loretta… îl apretase, cândva, şi îl călcase frumos. Acum era îngălbenit de vreme şi rărit. Şi şervetele brodate de ea însăşi, cu un „R” frumos în colţuri.

De la lenjerie, trecu la serviciile de pahare, apoi împachetă sfeşnicele, farfuriile pentru desert, singurul pahar de şampanie care mai rămăsese întreg, după treizeci de ani.

După ce umplu o cutie, aduse una goală, gândindu-se

ce de lucruri se pot aduna în atâta amar de vreme. Îşi împacheta cu mâini sigure aceste bucăţele de viaţă, care vor ajunge în mâinile altor oameni, lată" şi platoul pe care mama ei îl cumpărase de la negustorul acela ambulant, cu părul ca morcovul şi cu dinţii albi, care spusese că va rezista o viaţă. Dar mama ei nu-l luase pentru asta, ci pentru că îi plăcuseră trandafiraşii roz de pe margini.

Pe obrazul lui Jane apăruse o lacrimă, în vreme ce îl împachetă.

Nu putea să ia chiar totul cu ea. N-avea cum. Ce să facă o femeie singură cu atâtea? De ce, de fiecare dată când le spăla sau le ştergea de praf se gândea că nu-i pasă nimănui de ea?

Îşi va cumpăra nişte vase noi, aşa cum văzuse prin reviste. Nu avea niciun rost să-şi umple dulapurile cu lucruri inutile. Nici nu îşi dădea seama de ce păstrase atâtea. Ca să se strângă praful pe ele, după cum obişnuia Biff să spună. Avea şi el dreptate. Pierdea ore întregi să le cureţe.

Împachetă o pisicuţă de porţelan şi o strecură, parcă pe furiş, în cutia pe care avea să o ia cu ea.

Când auzi bătaia aceea în uşă, tresări. Jane îşi scutură şortul, apoi îşi trecu mâna prin păr. Se duse să deschidă. Îşi dorea din tot sufletul să nu fie Min Atherton. Venea mereu să-şi bage nasul, pretextând că e prietenă şi vecină bună.

Gândindu-se la ea, lui Jane îi veni să râdă. Min fusese inoportună de când se născuse. Dacă n-ar fi fost căsătorită cu James, nici nu s-ar mai fi uitat nimeni pe stradă la ea. Fu cuprinsă încet-încet de regret şi de invidie. Aşa nesuferită cum era, Min avea un soţ.

Jane deschise uşa. Era fiul ei.

— Mamă, zise el, regretând mai mult ca oricând ce avea să facă. Trebuie să discut cu tine.

— Sunt ocupată, Cameron.

Se temea că venise să stea de vorbă în legătură cu ferma… Se aşteptase la reproşuri. Dar el nu se plânsese şi nu spusese nimic în legătură cu hotărârea ei.

— Mai am doar trei săptămâni şi trebuie să împachetez toată casa.

— Eşti chiar aşa grăbită să scapi de ea? întrebă el şi îşi regretă cuvintele imediat. E treaba ta. Dar trebuie să stăm puţin de vorbă. Despre Biff.

— Despre Biff?

Începu să se joace cu nasturii de la bluză.

— Ai găsit ceva? Ştii cine l-a omorât?

— Trebuie să stăm de vorbă, repetă el. Ai de gând să mă laşi să intru?

Jane se dădu un pas înapoi. Cam observă că începuse să golească salonul. Nu mai rămăsese decât canapeaua, televizorul, o masă şi o lampă. Pe pereţi, rămăseseră urmele tablourilor, iar pe duşumea, conturul covorului.

Îi venea să strige la ea, s-o scuture bine, să-i spună să

se gândească bine că îşi împacheta o parte din propria-i viaţă. Dar nu venise aici ca fiu al ei. Oricum, nu-l dorea.

— Ce-ar fi să iei loc? zise el, indicându-i canapeaua. Trebuie să îţi pun câteva întrebări.

— Ţi-am spus deja tot ce ştiu.

— Oare?

El nu se aşează, ci se uită la ea cu atenţie.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti despre preocupările lui Biff?

— Preocupări? Faţa i se albi.

— Nu înţeleg...

— În ce mai era vârât, în afară de băutură? Gura ei părea o linie dreaptă, subţire.

— N-am să te las să-l vorbeşti de rău în casa asta!

— Oricum, casa aceasta n-a fost niciodată a lui. Dar să trecem peste asta. Ce făcea toată ziua?

— Lucra la fermă.

Pe naiba, se gândi Cam, dar nu comentă.

— Mă refer la timpul lui liber.

— Îi plăcea să se uite la televizor.

Încercă disperată să spună ceva despre bărbatul acela alături de care trăise douăzeci de ani.

— Îi plăcea să vâneze. Nu trecea niciun sezon în care să nu împuşte un cerb.

Sau doi, se gândi Cam. Îi împuşca ilegal, nu trecea pe la punctul de control şi vindea carnea la târg.

— Citea?

— Uluită, se uită la Cam, clipind.

— Şi ce anume citea?

Îşi aminti de reviste şi simţi că ia foc.

— Lucrurile pe care bănuiesc că le citesc toţi bărbaţii.

— Ceva religios?

— Religios? N-avea niciun fel de religie. Cred că s-a născut metodist, dar zicea că mersul la biserică e o pierdere de vreme.

— De câte ori pe săptămâna ieşea?

— Nu ştiu, spuse ea gâfâit. Nu înţeleg ce legătură are asta cu moartea lui.

— Exista o anumită seară când ieşea?

— Nu i-am ţinut socoteală. Nu-mi stătea în obicei.

— Atunci, cine să-i fi ţinut socoteală? Cu cine ieşea, de obicei?

— Cu diverşi.

Inima începuse să-i bată cu putere, fără să înţeleagă de ce se temea.

— De cele mai multe ori, ieşea singur, dar se întâlnea cu Less Gladhill sau cu Oscar Roody sau cu Skunk Haggerty. Jucau poker, sau se duceau la Clyde.

Alteori, se ducea la Frederick, la curve, îşi spuse ea, în gând.

— Bărbaţii au tot dreptul să se simtă bine.

— Se simţea, câteodată, bine, cu droguri? Jane se făcea ba albă, ba roşie.

— N-aş fi admis asemenea porcării în casa mea.

— Trebuie să mă uit în bârlogul lui. Se făcu roşie ca focul.

— N-aş fi admis aşa ceva. Nu! Vii aici, după ce omul, a murit şi nu se mai poate apăra şi îl acuzi c-a fost un drogat. Mai bine-ai pleca şi-ai afla cine l-a omorât, decât să murdăreşti totul aşa.

— Asta şi fac. Dar acum, trebuie să mă uit prin lucrurile lui. Pot să obţin şi un mandat, dacă vrei.

Ea se ridică încet.

— Ai face aşa ceva?

— Da.

— Nu eşti băiatul pe care l-am crescut eu, spuse ea cu voce tremurată.

— Nu, cred că nu sunt. Te rog să vii cu mine. Dacă. Găsesc ceva, trebuie să-mi fi martoră.

— Fă ceea ce trebuie să faci şi apoi, te rog să nu mai vii pe aici!

— Oricum, n-am la ce mă întoarce. O urmă pe scări.

Răsuflă uşurat că nu intrase încă acolo, să facă ordine în lucruri.

Încăperea arăta exact cum i-o descrisese Clare: plină de praf, îmbâcsita şi mirosind a bere.

— Îmi dau seama că n-ai prea călcat pe aici.

— Era camera lui Biff. Bărbaţii au dreptul să îşi aibă clipele lor de singurătate.

Dar praful o făcu să se jeneze aproape la fel de mult ca revistele acelea de pe podea.

Începu percheziţia dintr-un colţ. Lucra sistematic, profesional. Într-un sertar cu cartuşe, găsi un pachet de tutun Drums, plin cu ierburi...

Se uită la mama lui.

— E tutun…

— Nu, zise el. E marijuana. Jane simţi un junghi în stomac.

— E tutun Drum, insistă ea. Scrie şi pe pachet.

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Am să-l trimit la laborator.

— Asta nu va dovedi nimic.

Începu să-şi răsucească tivul şortului.

— Cineva i l-a dat în glumă. Probabil că nici n-a ştiut ce e. Altfel cum?

Puse pachetul deoparte şi îşi continuă cercetarea. În suportul veveriţei împăiate, găsi două flacoane cu cocaină.

— Ce? spuse Jane, ducându-şi mâna la gură. Ce e asta?

Cam desfăcu un flacon, îşi umezi un deget şi luă puţin din praful dinăuntru, după care îl gustă.

— Cocaină.

— O nu! Dumnezeule! Trebuie să fie o greşeală!

— Stai jos! Hai, mamă, stai jos.

O conduse spre scaun. Ar fi vrut s-o liniştească, să-i spună că nu era nimic, dar şi s-o scuture bine, să-şi dea seama de adevăr. „Ţi-am spus eu cine e ăsta! Ţi-am

spus!” Dar nu făcu nimic din toate acestea.

— Vreau să te gândeşti bine şi să-mi spui cine venea aici, în camera lui Biff?

— Nimeni.

Se uită la flacoanele pe care Cam le ţinea, încă, în mână, cu ochii plini de oroare. Nu înţelegea ce-i cu drogurile. Ea nu cunoştea decât medicamentele pe care i le dădea doctorul Crampton pentru stomac, pentru gripă sau pentru artrită. Dar se temea de ele.

— Nu dădea voie nimănui să urce aici. Dacă organiza un joc de poker, încuia mai întâi uşa aceasta. Zicea că nu vrea să-şi bage cineva nasul pe aici. Stătea aici de unul singur.

— Bine.

Găsi momentul să o strângă încurajator de mână, dar ea nu reacţiona.

— Trebuie să mă mai uit.

— Şi ce mai contează acum? murmură ea.

Soţul ei îi fusese infidel. Şi nu numai cu o femeie. Putea să înţeleagă o legătură cu o singură femeie, mai ales pentru bani. Dar o înşelase şi cu flacoanele acelea micuţe, cu cocaină. Asta nu putea să înţeleagă nicicum.

Mai găsi câteva doze mici pentru uz personal. Dacă ar fi fost de vânzare nu le-ar fi păstrat aici.

— L-ai văzut vreodată cu mulţi bani?

— Noi n-am avut bani niciodată, zise ea, epuizată. Ştii prea bine.

— Şi cum a reuşit să-şi cumpere Cadillac-ul acela, cu bani gheată?

.

— Nu ştiu. Nu l-am întrebat niciodată.

Se uită prin cărţile din raft şi dădu de tot felul de materiale despre ritual şi jertfa satanică. Două dintre ele erau de-a dreptul porno, cu fotografii reprezentând femei goale torturate de bărbaţi mascaţi. Altele se ocupau, la modul serios, de preamărirea diavolului.

Le puse pe cele mai proaste deoparte, iar pe celelalte le duse mamei sale.

— Ce ştii despre astea?

Jane rămase cu ochii pironiţi la titluri, cuprinsă de oroare. Educaţia ei catolică o făcea să simtă că nu mai putea respira.

— Ce sunt astea? Cum au ajuns în casa mea?

— Au fost ale lui Biff. Trebuie să-mi spui dac-ai ştiut ceva de existenţa lor.

— Nu.

Îşi încrucişă mâinile la piept, temându-se să le atingă. Erau mai rele ca drogurile.

— Nu le-am văzut niciodată. Nu vreau să mă uit la ele. Du-le de aici!

— Vezi chestia asta? spuse el, indicându-i o pentagramă pe una din coperţi. Biff avea aşa ceva?

— Ce e?

— Te-am întrebat dacă avea aşa ceva.

— Nu ştiu.

Dar îşi aduse aminte de lucrurile găsite în hambar.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Biff a fost implicat în ceva. Şi că, poate, de asta a şi fost omorât.

Îşi întinse mâinile, dar nu fu în stare să se ridice.

— A fost un om bun, insistă ea. Nu se ducea la biserică, dar nu era capabil de atâta blasfemie. Vrei să-l transformi într-un monstru.

— La naiba! Deschide o dată ochii! Numai că nu-i aruncă toate cărţile în faţă.

— Asta era ideea lui de relaxare. Şi asta! Apucă una din cărţi şi o deschise în faţa ei.

— Şi nu cred că doar le citea. Înţelegi? Nu cred că stătea aici inhalând cocă, uitându-se la poze porno. Sunt sigur că ieşea şi făcea toate aceste lucruri.

— Termină! Termină! Nu vreau să te mai ascult! O apucă şi-o scuturã.

— De ce îl aperi? Nu te-a făcut fericită niciodată, nici măcar o singură zi din viaţă. N-a fost decât un ticălos nenorocit! A dus ferma asta la ruină, te-a dus pe tine la ruină şi-a încercat să facă acelaşi lucru şi cu mine.

— A avut grijă de mine.

— Da, te-a îmbătrânit înainte de vreme. A făcut din tine o bătrână bătută şi speriată. Dacă îl urăsc pentru ceva, e pentru ceea ce a reuşit să-ţi facă ţie.

Nu se mai feri să se uite. Deşi deschisese gura, nu se

auzea niciun cuvânt.

— Îţi plăcea să râzi.

În vocea lui mânioasa şi disperată se simţea o undă de implorare.

— Te îngrijeai de tine, de cele din jur. În ultimii douăzeci de ani, n-ai făcut altceva decât să munceşti şi să-ţi faci griji. Şi când te duceai la culcare, obosită, fără să-ţi mai pese de nimic, el ieşea să aprindă lumânări negre şi să jertfească ţapi. Sau şi mai rău. Numai Dumnezeu ştie. Poate şi mâi rău!

— Nu ştiu ce să mă fac, începu ea să se legene înainte şi înapoi. Nu ştiu ce să fac.

Jane credea în existenţa lui Satan, la modul cel mai serios. Îl vedea ca pe un şarpe târându-se prin grădina Raiului, ca un înger întunecat, tentându-l şi hărţuindu-l pe Cristos, ca pe un stăpân al Iadului. Inima îi era terorizată ştiind că fusese invitat în casa ei.

Cam îi luă, din nou, mâinile. De data aceasta ea nu şi le mai retrase.

— Spune-mi tot ce ştii.

— Dar nu ştiu… spuse ea şi începu să lăcrimeze. Cam… şi-a vândut sufletul?

— Se pune problema dacă a avut ce vinde.

— Cum am putut trăi cu el douăzeci de ani fără să ştiu?

— Acum, pentru că ştii, ai putea să-ţi aminteşti unele lucruri, cărora nu le-ai dat atenţie înainte. Sau n-ai vrut

să le dai atenţie.

Se uită la cartea aceea care căzuse deschisă pe jos, cu buzele strânse. Văzu femeia aceea goală, cu pieptul însângerat şi cu o lumânare între picioare.

Fusese bine dresată, să găsească scuze, să fie loială, să treacă cu vederea. Dar acum ieşea la iveală educaţia ei mai veche, care o făcea să se teamă de mânia lui Dumnezeu.

— Şopronul, zise ea slab. În şopron.

— Ce e în şopron?

— Am găsit nişte lucruri. Le-am ars.

— O, Doamne!

— Trebuia s-o fac, spuse ea cu voce tremurătoare. Trebuia să le ard. Dacă ie vedea cineva…

— Ce să vadă?

— Reviste. Ca acestea.

Făcu un gest spre duşumea, apoi se uită în altă parte.

— Doar aşa ceva ai ars? Ea dădu din cap.

— Ce altceva? Ruşinea îi făcea rău.

— Lumânări. La fel ca în fotografiile de aici. Negre. Şi o robă cu glugă neagră. Mirosea a sânge. Şi mai erau şi fotografii. Instantanee…

Cam îi strânse mâna...

— Şi ce reprezentau?

— Fete. Două fete tinere. Una cu părul negru, alta blondă. Erau… erau goale şi legate pe un pat de campanie din şopron. Le-am rupt şi le-am dat foc.

Cam simţi o arsură în plexul solar.

— Ai ars fotografiile?

— Trebuia s-o fac! rosti ea isteric. Ce altceva să fi făcut? Era totul atât de urât! Nu voiam să afle toată lumea că plătea femei să vină aici, să pozeze goale.

— Dacă ai vedea fetele din nou, sau fotografii de-ale tor, ţi-ai aminte de ele?

— N-am să uit niciodată cum arătau.

— Bine. Acum îl sun pe Bud. Apoi, mă duci afară să văd şi eu.

— Au să afle oamenii…

— Da.

Îi lăsă mâinile, ca să-şi poată acoperi faţa, când izbucni în lacrimi.

— Oamenii vor afla.

— Ai găsit ceva?

— Încă nu ştiu.

Cam se uită spre casă, unde mama lui îşi frângea mâinile în pridvor.

— Ai adus tot?

— Tot ce-ai spus.

— Să ne punem mănuşile şi să începem treaba.

Intrară în şopron. Mama lui dăduse foc până şi nenorocitei ăleia de saltele, îşi spuse Cam, uitându-se la cadrul metalic al patului. Nu mai rămăseseră decât nişte unelte pline de praf şi nişte cutii goale, de bere. Cam

începu să caute pe sub bancul de lucru.

— Căutăm ceva anume? îl întrebă Bud.

— Îţi spun eu, dacă dăm de ceva.

— Nemaipomenit mod a-ţi petrece duminica! Bud fluieră uşor printre dinţi.

— Mi-am dat întâlnire cu Alice diseară.

— Daa?

— Vreau s-o duc la un restaurant mexican, apoi, la cinema.

— Vrei s-o faci praf, nu-i aşa?

— Păi… zise Bud roşind, în vreme ce îşi trecea degetele peste şi pe dedesubtul rafturilor metalice.

— Merită. Poate-ar trebui s-o duci şi tu o dată pe Clare la un restaurant mexican. E acolo o atmosferă nemaipomenită. Vaze cu flori artificiale, tot felul de lucruri care le atrag pe femei.

— Am reţinut sugestia.

— Crezi că mărgărita e o băutură pentru femei?

— Dacă te iei după Jimmy Buffet, nu.

— După cine?

— N-are importantă. Încearcă un pahar, şi numai unul, de Dos Eqis.

— Dos Eqis, repetă Bud, ca să-şi amintească. Mă întreb ce… La naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— E ceva ascuţit aici. Aproape că mi-a străpuns mănuşa. Un cercel de femeie.

Bud îl ridică în faţa ochilor, neliniştit. Toată lumea ştia că Biff îşi făcea de cap, dar eră destul de neplăcut când tu însuti găseai un cercel în şopronul lui cu unelte.

— Cred că trebuie să-l pun la pungă.

— Da. Şi pe asta, la fel, zise el, scoţând o pungă cu cocaină de sub bancul de lucru.

— La naiba! E ceea ce cred eu?

Lui Bud îi ieşiseră ochii din orbite. N-ar fi fost mai uimit nici dacă i-ar fi arătat o broască râioasă cu cinci capete.

— Dumnezeule, Cam! Ce ai de gând să-i spui mamei tale?

— Pune-o şi pe asta acolo, Bud.

— Da, sigur.

Luă punga în mâini de parcă era un copil mic.

Cam cercetă podeaua, cu ajutorul lanternei, centimetru cu centimetru.

Găsi, printre cioburile de sticlă de bere, un fragment dintr-o lentilă fumurie. Carly Jammison era mioapă. Căută printre cioburi şi mai găsi două bucăţele la fel.

După – ce-şi terminară treaba, ieşiră la lumina soarelui.

— Ai adus fotografia fetei?

— Da, sigur. E în maşină.

— La amprente.

— Bine.

Bud se înseninase dintr-odată. Era ceva ce îi plăcea

foarte mult să facă şi rareori avea ocazia.

— M-apuc chiar acum.

Cam luă fotografia din maşină şi se îndreptă spre casă, unde îl aştepta mama lui. Părea bătrâna, se gândi el, chiar mai bătrână decât cu două ore în urmă, când îi deschisese uşa.

Scoase fotografia.

— Ai văzut-o pe fata asta în fotografiile din şopron? Jane îşi umezi buzele şi se forţă să se uite. Era un chip frumos şi tânăr. Nu mai rezistă şi îşi întoarse privirea.

— Da.

— Încearcă să-ţi aminteşti, ai văzut-o pe aici, în jurul Paştelui?

— N-am văzut-o niciodată, spuse Jane, privind la câmpurile din depărtare. A murit?

— Mă tem că s-ar putea.

— Şi crezi că a ucis-o Biff?

— Şi-a adus şi el contribuţia, indiferent la ce i. S-a întâmplat. Doar a trecut prin şopron. A fost legată şi sechestrată acolo.

Îi veni să urle din răsputeri, dar lacrimile o înecară. Ochii îi ardeau.

— N-am ştiut. Jur pe viaţa mea că n-am ştiut.

— Cine a fost pe aici, în perioada aceea? Cu cine a ieşit Biff?

— Cam, asta s-a întâmplat cu săptămâni în urmă. Nu ştiu. Cum să-mi amintesc? Înainte de Paşti, am fost

bolnavă de gripă. Ţii minte? Mi-ai adus flori.

— Da, îmi amintesc.

— Biff ieşea mereu. Poate la un poker, ştiu eu? Sau s-o fi întâmplat înainte de Paşti? spuse ea, trecându-şi mâna prin părul neîngrijit. N-am dat niciodată atenţie acestor lucruri. Aşa îmi impusese el. Dar ce mai contează acum? E în iad. Şi-a vândut sufletul şi acum e în iad.

— Bine.

Îşi dădea seama că n-are ce să mai scoată de la ea. Bătea apa-n piuă.

— Dacă-ţi mai aminteşti ceva, sună-mă. Vreau să nu spui nimănui despre ce-am discutat noi.

— Cui i-aş putea spune? zise ea mohorâtă. Oricum, o să afle toată lumea. Asta el El oftă.

— Vrei să vii să stai cu mine până... O vreme?" Jane îl privi surprinsă, apoi, ruşinată.

— Nu. Pot să stau aici. Dar eşti foarte drăguţ.

— La naiba! Doar eşti mama mea. Nu sunt drăguţ, te iubesc.

Abia îl mai vedea de lacrimi. Arăta ca în copilărie: înalt, drept şi sfidător. Şi mânios. I se părea că e supărat pe ea din ziua în care a murit tatăl lui.

— Rămân aici. Până mă mut, mai e casa mea, încă. Porni spre casă, apoi se opri. Îşi luă inima în dinţi şi se întoarse către fiul ei...

— Când aveai cinci ani, ai pus mâna pe oja mea de

unghii şi-ai scris pe faianţa din baie: Te iubesc, mamă, cu litere mari, de tipar. Cred că a fost lucrul cel mai frumos care mi s-a întâmplat vreodată.

Se uită la el neajutorată şi fără speranţă. Intră singură în casă şi închise uşa în urma ei.

Când se întoarse acasă, Clare îl aştepta. Îl întâmpină la uşă şi îl îmbrăţişă.

— Să nu vorbim nimic despre ceea ce s-a întâmplat. Îl strânse mai tare, când el îşi lipi obrazul de părul ei.

— Am adus nişte pizza. Dacă simţi că vrei să fii singur, mă-ntorc la mine. Nu trebuie decât s-o încălzeşti.

Îşi aplecă gura spre a ei.

— Rămâi.

— Bine. Jean-Paul a plecat acum aproape o oră. Trebuie să ajungă la galerie, aşa că ţi-au transmis prin mine rămas-bun.

— Şi Blair?

— S-a hotărât să mai stea pe aici vreo două zile. Se dădu uşor înapoi, să se uite la el.

— Rafferty, arăţi ca dracu! Ce-ar fi să te duci să te bălăceşti puţin în cada aia a ta minunată? Până atunci, eu încălzesc pizza şi-ţi pregătesc o bere.

— Subtirico...

Îi închise palma în pumn şi i-o ridică spre buze.

— Va trebui să te căsătoreşti cu mine.

— Poftim?

Nu se supără când o văzu cât e de şocată.

— Îmi place cum mă aştepţi în prag. Îmi place că ai de gând să-mi încălzeşti pizza.

Ea zâmbi şi se trase puţin din braţele lui.

— Eu îţi dau un deget şi tu-mi iei toată mâna!

— Pentru moment, te aştept în cadă.

— Bănuiesc că vrei să te spăl pe spate.

— O să ne spălăm pe spate reciproc.

— S-a făcut!

Se săltă şi-i cuprinse talia cu picioarele.

— Ce zici dacă încălzim pizza mai târziu?

— Zic că e bine gândit.

Urcară la etaj. Soarele începu să apună. Alţii aşteptau nerăbdători să se facă noapte.

Capitolul 22

Pe la nouă şi jumătate, la Rocco treaba era în toi. Joleen Butts renunţase la ideea de a mai închide devreme, în momentul în care cei şapte membri ai familiei Hobbs pătrunseră în local. Cel mai mic molfăia din sticla lui, în timp – ce ceilalţi patru se pregăteau deja să joace câte un joc, la masă. Joleen luă comanda pentru trei pizza mari.

Aduse platourile mari, presărate cu bucăţele de ciuperci, dansând în ritm de mozzarella.

Acum, toate cele patru separeuri erau pline, de fiinţe

omeneşti şi de pizza, în diferite stadii de consumare. Pe mese, zăceau grămezi de şervetele murdare. Zilierul tocmai ducea alte patru pizza cu brânză la cuptor. Observă că bebeluşul familiei Hobbs îşi lipise degetul de vitrină cu băuturi răcoritoare şi cu bomboane.

Avea să închidă pe la zece, se gândi ea.

După vreo două săptămâni, când se va termina şcoala, vor ţine deschis până la miezul nopţii. Puştilor le plăcea să vină aici, la o pizză şi să joace jocuri în separeuri. Cu excepţia băiatului ei, îşi zise, virând tava în cuptor.

El prefera să stea acasă şi să asculte muzică.

Îi zâmbi soţului ei, în timp ce ducea două cutii de carton la casă.

— Mare aglomeraţie, zise el, făcându-i cu ochiul.

Ca aproape mereu, se gândi ea şi începu să pregătească un hamburger. Reuşiseră să aibă succes cu localul acesta, exact cum îşi visaseră. Munciseră pentru asta încă de când erau adolescenţi. Îşi doriseră dintotdeauna un cuibuşor al lor, într-un orăşel liniştit, în care copiii lor să se joace liniştiţi. Copilul lor, se corectă ea. Pierduse două sarcini după Ernie, aşa că familia lor avea să se oprească aici.

În rest, însă, aveau tot ce le trebuia.

Uneori îşi făcea griji, dar Will avea, probabil, dreptate. Ernie trecea printr-o anumită fază. La şaptesprezece ani era normal să nu-i placă să îşi petreacă timpul cu părinţii. Şi ea când avea această

vârstă abia aştepta să scape de acasă. Avusese noroc că îl întâlnise pe Will.

Ştia că ei doi sunt o excepţie. Căsătoriile între adolescenţi nu prea au sorţi de izbândă. Dar la treizeci şi şase de ani Joleen se simţea apărată, mulţumită şi având siguranţa zilei de mâine."

Nu o deranja faptul că nu se legase serios de nicio fată. Poate ea şi Will fuseseră pregătiţi să facă marele pas încă de la o vârstă fragedă. Ernie însă nu era. În anumite privinţe, era doar un copil. În altele însă…

Joleen îşi dădu coada de păr negru pe spate. În alte privinţe, nu îl înţelegea deloc. Părea mai bătrân decât tatăl lui şi tare ca fierul. Trebuia să-şi găsească echilibrul, înainte de a-şi face o legătură serioasă.

Totuşi, îi plăcea Sally Simmons. Era drăguţă, ştia să se poarte şi se îmbrăca frumos. Putea să aibă o influenţă bună asupra lui Ernie, să-l scoată puţin dintr-ale lui. De asta avea el nevoie.

În realitate, era un băiat bun. Împachetă hamburgerul şi adăugă şase cutii cu bere, pentru ajutorul. De şerif Morgan.

— Lucrezi în noaptea asta?

— Nu, îi răspunse Mick Morgan. Dar mi-e foame. Nimeni nu face plăcinte atât de bune ca tine, doamnă Butts.

— Să ştii că am pus o porţie dublă de ceapă.

— Foarte bine!

Era o plăcere să te uiţi la ea, se gândi el, cu faţa ei înroşită de căldura cuptorului şi cu şortul scrobit pe deasupra blugilor şi-a tricoului. Nu părea să aibă un băiat atât de mare, dar Mick îşi imagina că îşi făcuse de cap devreme şi fusese nevoită să se mărite.

— Ce mai face băiatul dumitale? O întrebă. El, punându-şi restul în buzunar.

— Bine.

— Termină şcoala săptămâna viitoare? Ea dădu din cap.

— Nici nu-mi vine să cred.

— Serviciu uşor.

— Şi dumitale, la fel.

Absolvea şcoala, se gândi ea trăgând aer în piept şi simţind mirosul de condimente, de sos şi de brânză. Băieţelul ei… De câte ori nu-şi dorea să dea timpul înapoi, să înţeleagă când greşise cu el.

Dar nu era cinstit. Ernie avea personalitatea lui. Se uită cu o uşoară „invidie cum micuţa Teresa Hobbs îi îmbrăţişa genunchii tatălui ei, chicotind. Poate Ernie nu era aşa de cald, apropiat de ei, dar nu le făcuse probleme. Avea note apreciabile, nu venea beat acasă. Presupunea că are un caracter frumos, era cinstit şi profund. Gândea tot timpul.

Şi-ar fi dorit din tot sufletul să afle ce gândea.

Aşteptă. Ernie ştia că sosise prea devreme, dar nu mai

avusese răbdare să stea acasă. Îşi simţea adrenalina prin vene gata să explodeze. Dar nu îşi dădea seama că îi era frică, pentru că simţământul acesta era atât de profund, încât nu şi-l putea transpune în cuvinte.

Era lună plină. Razele ei argintau arborii şi câmpul. În depărtare se zărea ferma lui Dopper. În apropiere, rumegau vitele.

Îşi aminti de ultima dată când fusese aici. Atunci trecuse peste gard, cu funiile şi cu cuţitele într-o plasă pentru lenjerie. Nu era atâta lumină ca acum şi bătea o briză răcoroasă.

Nu-i fusese greu să lege picioarele viţeilor. O făcuse după cum văzuse el într-un film, în clasa a noua, în timpul orei de agricultură. Urâse această materie din tot sufletul, dar îşi amintea filmele acelea despre animalele care fătau, erau hrănite, apoi tăiate.

Totuşi, nu ştiuse că va curge chiar atât de mult sânge. Nici că animalele mugeau aşa şi îşi dădeau ochii peste cap.

La început, i se făcuse rău şi fugise în pădure să vomite. Dar reuşise s-o facă. Se. Întorsese şi terminase ceea ce începuse. Voia să-şi dovedească lui însuşi că merită să fie un adevărat satanist.

Uciderea nu era chiar aşa uşoară cum gândise. Una era să ai sticluţa cu sânge în sertarul biroului şi alta să tai tu, cu mâna ta, venele unei fiinţe vii.

A doua oară, îi va fi cu siguranţă, mai uşor.

Îşi trecu dosul palmei peste gură. Cu siguranţă, va fi mai uşor data următoare.

Auzi un foşnet de frunze şi se întoarse, fără să-şi dea seama că privirile îi erau încărcate de spaimă, la fel cum văzuse în ochii viţeilor. Mâna i se încleşta pe cheia de contact. Pentru un moment, îi veni să o răsucească şi să fugă de acolo cât de repede putea. Să plece, cât mai era timp.

Dar ei apărură din pădure. Ca nişte spirite, ca nişte vise, sau ca nişte diavoli.

Erau patru, îmbrăcaţi în robe şi mascaţi. Ernie înghiţi zgomotos în clipa în care unul din ei se apropie şi deschise portiera camionetei.

— Ai venit, zise acesta.

— Ne-ai fost trimis, i se răspunse. Nu va mai fi cale de întoarcere.

Ernie dădu din cap.

— Vreau să învăţ. Vreau să aparţin grupului.

— Bea asta...

I se oferi o cupă. Coborî nesigur din maşină, să o şi să o ducă la buze. Trebuia s-o bea uitându-se în ochii aceia care străluceau în dosul măştii, lui Baphomet.

— Vino.

Unul din bărbaţi intră în camionetă şi o trase într-un loc unde nu putea fi văzut de nimeni. Apoi se întoarseră cu Ernie între ei şi porniră spre pădure.

Nu mai spuseră niciun cuvânt. Se gândi la cât erau de

puternici şi de măreţi, aşa, cum mergeau în semiîntuneric, peste covorul de frunze care foşnea sub paşii lor. Părea o melodie, îşi spuse el zâmbind. Pe măsură ce se lăsa cuprins de această beţie, i se părea că plutesc pe lângă arbori, că trec chiar, prin ei. Aerul se dădea la o parte, ca apa. Apa, ca aerul.

Lumina lunii era roşiatică şi, prin strălucirea ei, văzu culori magnifice şi forme magnifice. Zgomotul frunzelor strivite de paşi părea o tobă în ritmul căreia i se zbătea inima şi sângele. Iar el îşi urmă destinul.

Baphomet se întoarse spre el. Fata lui era uriaşă, mai mare ca luna şi mai strălucitoare. Ernie surâse şi i se păru că propriile lui trăsături se schimbaseră, căpătând înfăţişare de lup – un lup tânăr, înfometat, frumos şi viclean.

Nu îşi dădu seama cât timp merseseră. Nici nu-i păsa de asta. Ar fi mers cu ei până în străfundurile Iadului. Flăcările nu-l putea atinge. Acum era unul dintre ei. Simţea puterea şi mărirea cum creşteau în el.

Când ajunseră la cerc, ceilalţi îi aşteptau acolo. Baphomet se întoarse spre el.

— Crezi în atotputernicia Domnului întunecat?

— Da.

Ochii lui Ernie erau sticloşi din cauza drogului. Nici urmă de foame, frumuseţe sau viclenie. Chipul îi era plat şi vulnerabil.

— L-am preamărit, l-am oferit jertfe. L-am aşteptat.

— În noaptea aceasta te vei întâlni cu el. Scoate-ţi hainele.

Ascultător, Ernie îşi dădu jos pantalonii şi pantofii, apoi îşi trase tricoul negru. Rămase numai cu pentagrama. Fu îmbrăcat cu o robă.

— Nu vei avea, încă, mască. Mai târziu, când vei face parte dintre cei aleşi, atunci îţi vei putea alege una.

Vocea îi răsuna în urechi, joasă şi egală, ca un marş funebru sau ca un disc întârtit cu viteză nepotrivită.

— Ştiu. Am studiat aceste lucruri, zise el. Înţeleg.

— Vei mai avea multe de învăţat.

Baphomet păşi în cerc. Ceilalţi se apropiară şi ei. Când Ernie îşi ocupă locul, văzu femeia. Era frumoasă, îmbrăcat într-o robă roşie, cu părul lăsat pe spate în valuri bogate. Îi zâmbea. Chiar când începu să se excite, o recunoscu.

Sarah Hewitt participase la ceremonii şt înainte. Pentru două sute de dolari, trebuia să stea goală, întinsă pe o scândură, până când se termina ceremonia aceea caraghioasă. Toată lumea incanta şi chemă numele diavolului. Era doar un pretext pentru a-şi face mendrele cu ea. Pentru două sute de dolari merita să se lase în voia lor, chiar dacă purtau mască şi îşi mişcau bucile unii în faţa altora.

Sigur, nu era plăcut să asiste la sacrificarea ţapilor, dar băieţii aveau să urmeze curând. Se pare că în seara aceasta va avea o bucăţică bună. Îl recunoscuse pe

Ernie. Cu siguranţă că băiatul era ca piatra, la ora asta şi, probabil, îşi vadă drumul înainte să ajungă la partea cea mai plăcută. Dar îl va excita din nou. Se pricepea de minune la aşa ceva.

Fusese fericită că o chemaseră în noaptea aceasta. Făcuse greşeala să stea de vorbă cu Cam. Iar oamenii plăteau pentru greşelile lor.

Se auzi clopotul. Atunci, fură aprinse lumânări negre, şi groapa de foc. Sarah îşi trase roba jos de pe umeri. Rămase aşa o clipă ştiindu-se privită. Apoi, se întinse pe altar, în lumina lunii…

Marele preot îşi ridică braţele.

— În numele lui Satan, rege şi. Conducător, poruncesc forţelor întunecate să pogoare asupra mea! Deschideţi larg porţile Iadului şi daţi-mi tot ce vă cer. Ne înfruptăm din bucuriile cărnii. Căutăm şi cerem plăcerea. Şi acum, ascultaţi numele!

În timp ce erau strigate numele, Ernie se cutremură. Le ştia, pentru că le studiase. Se rugase la ele. Dar era pentru prima dacă când se afla alături de ei. Îşi simţi sângele arzând, când le rosti împreună cu ceilalţi.

Cupa trecu din mâna în mina. Ernie îşi umezi buzele în vinul aspru. Flăcările din groapa de foc se înălţau lacome, spre cer. Carnea îi ardea.

Se uită la marele preot. Imaginea sculpturii lui Clare se suprapusese realităţii. Ea ştia, se gândi el şi i se făcu dor să o vadă. Ea ştia.

Fu adusă sabia, pentru invocarea celor patru prinţese ale iadului.

Puterea i se revărsa în trup ca gheaţa. Îi era când cald, când frig, ca într-un dans erotic. Se cutremură în ritmul incantaţiei.

— În noaptea aceasta, îţi aducem un frate nou, Stăpâne! Îţi punem la picioare inima, sufletul şi măruntaiele sale. Tinereţea este binecuvântată. Sângele lui se va amesteca cu sângele nostru, spre gloria ta.

— Ave Satan.

Marele preot îl chemă printr-un. Gest, pe Ernie, în cerc.

— Ai venit în locul acesta din propria-ţi voinţă?

— Da.

— Îl recunoşti pe Domnul întunecat că Stăpân al tău?

— Da.

— Juri că vei considera locul acesta sfânt? Că te vei supune Legii?

— Jur.

Ernie abia simţi înţepătura în degetul arătător de la mâna stângă. Atinse ca prin vis pergamentul care i se pusese în fată, se semnase cu sânge.

— Ai jurat. Ţi-ai adăugat numele alături de cei aleşi. Dacă vei vorbi despre ceea ce-ai văzut aici în noaptea aceasta, limba ţi se va înnegri în gură şi-ţi va cădea, inima ţi se va transforma într-o piatră şi se va opri în piept. În noaptea aceasta i-ai acceptat mânia şi plăcerea.

— Da, i le-am acceptat.

Marele preot îşi puse mâinile pe umerii lui Ernie şi îşi dădu capul pe spate.

— Zburăm ca vântul spre lăcaşul strălucitor al plăcerilor noastre. Bucuriile vieţii ne sunt la îndemână. Poftele ne vor fi satisfăcute. Suntem bărbaţi.

— Fie binecuvântat!

— Eu sunt o vergea pătrunzătoare, el capul de oţel. Femeile mă devorează.

— Suntem bărbaţi.

— Sunt copleşit de plăcerea carnală. Sângele îmi fierbe. Sexul mi se întăreşte.

— Suntem bărbaţi.

— Toţi diavolii trăiesc în mine.

Îşi coborî privirile şi ochii se înfipseră într-ai lui Ernie.

— Sunt un panteon al cărnii.

— Îl salut pe Satan.

Una din siluete păşi înainte şi-i întinse marelui preot un os. Acesta îl luă şi se îndreptă spre altar, lăsându-l pe Ernie legănându-se. Osul fu plasat între coapsele femeii, sus. Îi luă cupa dintre sâni şi o aplecă. Vinul se împrăştie pe toată carnea ei.

— Pământul este mama mea, curva fertilă şi umedă, îşi trecu mâinile peste femeie, strângându-i şi zgâriindu-i carnea.

— Ascultă-ne, Mare Satan, pentru că îţi evocăm

numele pentru plăcerea cărnii.

— Ajută-ne, Stăpâne!

— Atot doritorule.

— Ajută-ne să luăm de la viaţa tot ce dorim.

— Ave Satan.

Fu adus ţapul şi înjunghiat. Din cauza drogurilor şi ameţit de incantaţii, Ernie căzu în genunchi. Se rugă stăpânului pentru care tocmai jurase să nu i se facă rău.

Îl traseră în picioare şi îi dădură roba jos de pe el. Marele preot întinse o mână plină de sânge. Şi şi-o şterse de pieptul lui.

— Eşti însemnat cu sângele de jertfă. Invocă-i numele. Ernie se legăna, mesmerizat de ochii aceia care îl priveau.

— Sabatan.

Marele preot se îndreptă spre altar, repetând cuvinte fără şir. Luă osul şi se întoarse, în aşa fel încât să poată trece cu toţii prin faţa lui.

— Plăcerile cărnii fără păcat, zise el.

Robele fură aruncate în lături, iar incantaţia crescu în intensitate. Ernie nu mai auzea nimic altceva în vreme ce era tras spre altar. Scutură din cap, încercând să se limpezească. Ea îşi puse mâinile pe penisul lui rigid, făcându-l să tremure. Prin incantaţii, îi auzi râsul batjocoritor.

— Hai, băieţaş! Nu vrei să le arăţi babalâcilor ăstora ce poţi?

Se simţi plin de turbare, de dorinţă şi de greaţă. O pătrunse cu putere, până când văzu că expresia aceea batjocoritoare dispare şi se transformă în plăcere.

Ştia că ei îl privesc, dar nu-i păsa. Respiraţia ei fierbinte îi ardea fata. Muşchii îi tremurau. În timp ce era învăluit de incantaţii, simţii cum ochii i se umplu de lacrimi. Fusese primit.

Iar când termină, se uită la ceilalţi şi simţi că se excită din nou. O posedară pe rând, înfruptându-se din carnea ei. Nu mai păreau puternici, ci jalnici, aşa, cum se goleau în acelaşi recipient, arătându-şi grăsimile şi carnea fleşcăită, în lumina lunii.

Unii dintre ei erau bătrâni, observă el. Bătrâni şi graşi, tremurând şi căzând laţi, după ce-şi terminau treaba. Se uită cu ochii cinici la acest spectacol, pe măsură ce drogul îşi pierdea efectul şi excitaţia se domolea. Unii se masturbau direct pe pământ, fără să mai poată aştepta să le vină rândul. Urlau cu toţii, beţi de sex şi sânge.

Ernie îi trecu pe toţi în revistă, până când ochii lui se întâlniră cu cei care purtau masca lui Mendes. Silueta lui goală era subţire şi palidă şi avea un pandantiv greu, din argint. Nu dansa în jurul focului, nu urlă şi nu se aruncase asupra femeii. El doar stătea şi privea.

Ernie îşi dădu seama că avea forţă. Toată puterea era concentrată în acest bărbat. Înţelese acest lucru din primul moment. Când se apropie, băiatul începu să tremure, temându-se că ghicise cine era.

— Ai început.

— Da. Ritualul a fost diferit de ceea ce am citit până acum.

— Luăm ce avem nevoie. Adăugăm ce vrem. Nu eşti de acord?

Ernie îşi întoarse ochii spre altar şi spre bărbaţii care se îmbulzeau peste femeie.

— Ba da.

Acest lucru şi-l dorea şi el: gloria, puterea, libertatea.

— Numai că satisfacerea plăcerii e numai una din căi.

Bărbatul surâse pe sub mască.

— Le vei cunoaşte şi pe celelalte. Dar noaptea aceasta ţi-e închinată.

— Dar aş vrea să…

— Vei fi dus înapoi şi vei aştepta să te chem. Dacă vei spune cuiva dinafară ceva din aceea ce-ai văzut, vei muri. Împreună cu toată familia.

Se întoarse şi se apropie de capul altarului. Lui Ernie i se dădură hainele şi i se spuse să se îmbrace. Apoi, fu condus de doi bărbaţi în robe, până la camionetă. Conduse aproximativ un kilometru, apoi ieşi şi porni pe jos.

Îşi va lua de la viaţa tot ceea ce va vrea, îşi spuse el, pornind motorul. Ritualul nu se încheiase. Dacă tot se angajase, trebuia să îl vadă în întregime.

Acum era de-al lor.

Îi zvâcnea capul, iar gura îi era uscată, de parcă ar fi

fost plină de nisip. Presupuse că din cauza drogurilor. Va avea grijă, de acum încolo, să se prefacă numai că bea. Nu avea nevoie să-şi pervertească simţurile, ci să şi le limpezească. Drogurile erau pentru proşti şi pentru laşi.

Deşi i se păru o dată sau de două ori că se rătăcise, nu se abătu de la drum. Era sigur că recunoscuse câţiva bărbaţi şi intenţiona să facă o listă secretă cu ei. Ei îi văzuseră chipul. Avea şi el dreptul să îl vadă pe al lor. Nu trebuia să mai fie tratat ca un copil. Cândva, va aparţine cu totul acestui grup. Va sta în centrul cercului şi va purta o mască de ţap. Şi va invoca puterea, să se pogoare asupra lui.

Mai simţea şi acum mirosul fumului amestecat cu carnea de capră arsă. Traversă pârâul, acolo unde, cu ani în urmă, Junior Dopper îşi întâlnise propriul diavol. Printre arbori, se auzea incantaţia molcomă a celor rămaşi în poiană. Ernie încetini paşii şi se furişă înainte. Cândva, pe undeva, pe aici, se ascunsese o fetiţă, care urmărise, ca şi el, ritualul.

Bărbaţii nu-şi puseseră robele. Erau tot goi. Femeia de pe altar dormita satisfăcută şi lună strălucea pe pielea ei mată.

— Poftele ne-au fost potolite. Trupurile noastre sunt pure, acum. Ne-am limpezit minţile. Gândurile noastre tainice s-au materializat în vibraţia cărnii. Una suntem cu Stăpânul nostru.

— Mărire Ţie, Satan.

Preotul stătea cu picioarele depărtate în mijlocul cercului. Rostea, cu capul dat pe spate, nişte cuvinte în latineşte. Cel puţin aşa i se păru lui. Îşi linse buzele. Indiferent în ce limbă erau, sunau mai bine decât în englezeşte.

— Beelzebub, arată-te şi umple-mă de mânia ta. Slavă pământului, pentru măreaţa lui ticăloşie.

Apoi, se întoarse spre Sarah, care se sprijini leneşă în coate.

Îl cunoştea bine, îi ştia poftele şi tainele.

— Nu te-ai întrupat încă din mine, zise ea, dându-şi părul pe spate. Fă-o cât mai ai timp. Cele două ore au trecut aproape.

O pocni cu putere peste fată. Se auzi capul izbindu-i-se de scândură.

— N-ai să mai vorbeşti.

Îşi duse degetele la gură plină de sânge. Ochii i se umplură de ură, dar ştia că dacă nu se supunea; el o va lovi din nou. Aşa că rămăsese nemişcată şi aştepta. O să-i. Vină şi ei timpul. O să i-o plătească el, cu vârf şi îndesat.

— Binecuvântată fie curva. La fel că Eva, ea va seduce, apoi va trăda. Între coapsele ei e plăcerea noastră. Dar înainte de ea, stă Legea. Ei sunt Rostuitorii Legii. Nimeni nu scapă.

— Nimeni nu scapă.

— Fioroasă e pedeapsa Legii. Nimeni nu e curat.

— Nimeni nu e curat.

— Cei slabi vor fi afurisiţi. Cea care va dezvălui taina va.fi anatemizată. Aceasta-i Legea.

— Mărire Ţie, Satan.

Se strânseră cu toţii în jurul ei. Ea vru să se ridice, dar îi trântiră. Mâinile şi picioarele pe scândură.

— N-am spus nimic. N-am spus. Eu niciodată… Fu redusă la tăcere cu un pumn în faţă.

— Zeii genunii cer răzbunare. Ei sunt înfometaţi. Ei sunt însetaţi. Glasurile lor atotputernice sfâşie aerul încremenit.

Se întoarse, şi aruncă ceva în groapa de foc. Flăcările se înălţară sălbatic.

Strigătele lui fură secondate de murmurul incantaţiei celorlalţi.

— Eu sunt unealta distrugerii. EU SUNT MESAGERUL TENEBRELOR. Chinurile trădătoarei îmi vor susţine puterea. Sângele ei îmi va potoli setea.

— Te rog…

Sarah se uită cu ochi rugători la bărbaţii care o înconjurau. Nu era posibil să se întâmple asta! îi cunoştea pe toţi. Îi servise cu bere şi cu propriul ei trup.

— Fac tot ce doriţi voi. Orice. Pentru numele lui Dumnezeu…

— Nu există alt zeu, în afară de Satan.

După ce o legară de mâini şi de picioare, se retraseră.

Din tufişuri Ernie se uita transpirat la ceea ce se întâmpla în poiană.

— Binecuvântată fie răzbunarea Stăpânului.

Preotul luă cuţitul de jertfă, încă plin de sânge de capră. Făcu un pas în fată. Sarah începu să ţipe.

Ernie îşi astupase urechile, dar urletul ei se auzi în continuare! Chiar şi după ce închisese ochii văzu ce îi făceau.

Nu era o jertfă, ci o mutilare.

Fugi de acolo, prin pădure, cu mâna la gură. Strigătele ei îl hăituiau printre arbori.

Dar o parte din el nu fugea. Rămăsese acolo, ghemuit în tufişuri, şi privea în continuare execuţia, cu sufletul înălţat de fericire.

Voia Stăpânului fusese împlinită.

Curând, poiana va fi pustie, dar va rămâne mirosul de sânge. De acum înainte, pădurea va avea ceva cu adevărat sălbatic în ea, va purta amprenta morţii, a dragostei carnale. Luminişul acesta apărat de zeităţi necunoscute fusese binecuvântat cu moarte şi damnare.

— Clare, iubito! Hai!

Cam o trase la pieptul lui. Ea tremură toată. Căuta dezorientată, cearşaful, să se învelească.

— N-am nimic, spuse ea, trăgând aer în piept. N-am nimic. A fost doar un vis.

El îi întoarse chipul şi se uită fă ea. Era palidă ca

moartea.

— Cred că a fost un vis tare urât!

— Da.

— Vrei să mi-l povesteşti? Cum să i-l povestească?

— Fii liniştit. Nu mai am nimic.

— Cred că ai nevoie de un păhărel, spuse el, atingându-i sprinceana cu buzele. Şi eu aş vrea unul.

— Mai bine îmbrăţişează-mă. Se cuibări în braţele lui.

— Cât o fi ceasul?

— Cred că în jur de două.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Nu-ţi face griji. Ştiu şi eu ce înseamnă un coşmar. Se lăsă înapoi pe perne, ţinând-o protector în braţe.

— Vrei nişte apă?

— Nu.

— Lapte cald?

— Nuuu!

— Un amor nebun?

— Poate, cine ştie? Îmi place să mă trezesc cu tine alături.

Ea oftă şi îşi mângâie obrazul de umărul lui. Coşmarul se depărtase din mintea ei. Acum, el îi era alături.

— E o noapte frumoasă, murmură ea. Se uită că şi ea la luna de afară.

— Extraordinară pentru o ieşire la iarbă verde. Poate, data viitoare când va fi lună plină, ne luăm cortul şi

plecăm undeva.

— Cortul?

— Bineînţeles. Ni-l putem instala pe râu şi facem dragoste sub stele.

— De ce să nu punem o saltea la tine pe birou?

— Nu-ţi place aventura?

— Mă limitez la cea de interior.

— Ai făcut vreodată dragoste într-un sac de dormit?

— Nu.

— Dă-mi voie să-ţi fac o demonstraţie, zise el.

— În felul acesta nu mai trebuie să mă mişc prea mult. Ooo, la naiba!

Şi pe Clare o irita sunetul telefonului. Gemu înciudată, când Cam se sculă de lângă ea.

— Îmi pare rău. — Nu-i nimic.

— Rafferty, la telefon.

— O omoară, spuse Ernie disperat.

— Cine?

Cam aprinse lumina.

— Tipă atât de tare! O omoară.

— Linişteşte-te. Spune-mi cine eşti?

Legătura se întrerupse. Cam înjură.

— Ce s-a întâmplat?

— Să mă ia naiba, dacă ştiu! Vreun nebun. Dar recunoscuse teroarea în vocea aceea.

— Pretindea că e omorâtă o femeie, dar n-a precizat cine şi unde.

— Şi ce ai de gând să faci? Cam îşi luă pantalonii.

— Nu prea am mare lucru de făcut. Mă duc în oraş să văd ce mai e.

— Vin şi eu cu tine.

Vru s-o oprească, dar se răzgândi. Dacă telefonul acela fusese un truc prin care să-l scoată din casă şi s-o lase pe Clare singură. Eşti paranoic Rafferety, se gândi el. Dar se hotărî să nu rişte.

— Bine. Dar cred că ne vom pierde timpul.

Străbătură oraşul timp de vreo oră. Nu se simţea nimic. Era o linişte mormântală.

— Îmi pare rău că te plictisesc.

— Nu-ţi face probleme. E o noapte superbă, pentru o plimbare.

— Ce rău îmi pare că" eşti aşa neliniştit!

— Mi-am cam pierdut controlul.

Simţământul acesta îi aducea aminte de zilele de demult, când hoinărea cu Jack Daniel.

— Se întâmpla ceva şi aş vrea să…

Se opri, pentru că zări o maşină trasă printre copaci.

— Rămâi în maşină, murmură el. Cu portierele încuiate şi cu geamurile închise.

— Dar el…

— Treci pe locul şoferului. Dacă e ceva, vreau să pleci imediat să-i aduci pe Bud sau pe Mick.

— Ce vrei să faci?

El se aplecă şi scoase pistolul din torpedou.

— O, Doamne!

— Să nu cumva să ieşi din maşină.

El plecă repede furişându-se neauzit. Lui Clare i se puse un nod în gât. Abia mai putea să respire, când îl văzu apropiindu-se de maşina aceea.

Cam se uită la numerele de înmatriculare şi le memoră. În maşină se vedeau nişte siluete. Chiar când ajunse la portieră, se auzi un ţipăt de femeie. Deschise brusc şi se trezi cu pistolul îndreptat spre fundul gol al unui bărbat.

Oare de ce dura aşa de mult? Se întrebă Clare. De ce stătea acolo şi nu se mai întorcea o dată? Fără să tină cont de indicaţiile lui, vru să deschidă portiera, să iasă. Dar el se întorcea tocmai atunci. Clare răsuflă uşurată.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut acolo? Cam îşi culcă fruntea pe volan.

— Tocmai am întrerupt, sub ameninţarea pistolului, amorul nebun dintre Arnie Knight şi Bonny Sue Meese.

— Tu… Fir-ar să fie!

Clare? începu să râdă cu mâna la gură.

— Doamne, Doamne!

— Mie-mi spui?

Clare porni maşina cu toată demnitatea de care era în stare şi plecară spre casă.

— Se giugiuleau sau o făceau de-adevăratelea?

— S-ar zice c-am făcut ceea ce se numeşte coppus

întreruptus.

— Coppus, îmi place cuvântul acesta.

Ea îşi dădu capul pe spate, apoi se uită la el.

— Ai zis Bonny Sue Meese? Păi, e măritată cu Bob.

— Serios?

— E dezgustător, Rafferty. Bob nu merită să i se facă una ca asta.

— Adulterul nu e împotriva legii. E treaba lor.

— Îmi pare rău că am aflat aşa ceva. Crede-mă, să auzi e una, să vezi e… N-o să mai pot să mă uit vreodată în ochii lui Arnie, fără să-mi aduc aminte de scena asta.

Începu să râdă, văzând expresia lui Clare.

— Iartă-mă.

— Cred că e trist. Am stat de vorbă cu Bonny acum vreo două zile. Mi-a arătat fotografii cu copiii şi-am discutat despre lenjerie. Nu-mi vine să cred că toată atitudinea aceea a ei domestică e numai o mască pentru a-şi ascunde aventurile ei amoroase cu Arnie. Credeam că o cunosc bine.

— Oamenii nu sunt întotdeauna ce par. M-am izbit adesea de astfel de lucruri. Poate am speriat-o şi de acum încolo nu mai face.

— Când începi cu asta, nu mai poţi da înapoi, zise ea, dându-şi ochii peste cap. Mamă, ce moralistă sunt! Nici n-am venit în oraş, că am şi început să gândesc în termenii tablourilor domestice ale lui Norman

Rockwell. Ce bine-ar fi să fie-aşa!

— Da, şi mie mi-ar plăcea, zise el, strecurându-şi o mână în jurul ei. Poate, dacă avem noroc, noi doi ne vom apropia de imaginea aceasta.

Capitolul 23

Clare se ducea la spital de cel puţin trei ori pe săptămână. De obicei, lângă Lisa se afla fratele ei, unul din părinţi sau câte o prietenă. Dar ultima persoană la care se aşteptase fu Min Atherton.

— Clare.

Lisa surâse. Ochiul lovit nu mai era bandajat şi, deşi era încă umflat şi roşu, nu existau probleme serioase cu vederea. Piciorul îi era încă atârnat în aparatul acela şi fusese programat pentru o a două operaţie, în a doua săptămână a lunii iulie.

— Bună, Lisa. Bună ziua, doamnă Atherton.

— Mă bucur să te văd, zise Min, dar se uită dezaprobator la blugii ei, atât de nepotriviţi pentru o vizită la spital.

— Doamna Atherton mi-a adus flori, din partea Comitetului Femeilor, spuse Lisa, arătând spre o vază de cupru cu flori de primăvară. Vezi ce frumoase sunt?

— Da sunt foarte frumoase.

— Da, femeile din Emmitsboro au vrut să-i arate Lisei că sunt îngrijorate şi că le pare rău de ceea ce s-a întâmplat, zise Min.

Probabil că nu fusese ideea ei, dar se luptase din răsputeri să i le aducă ea.

— Suntem indignate. Clare poate să-ţi spună că Emmitsboro e un oraş liniştit, cu tradiţii sănătoase. Şi-am vrea să se menţină astfel.

— Toată lumea a fost drăguţă cu mine.

Lisa gemu şi Clare se grăbi să-i aranjeze pernele sub cap.

— Vine şi medicul acela al tău, Crampton, să mă întrebe cum mă simt şi să mai stea de vorbă cu mine.

Una din asistente e chiar din Emmitsboro şi mă vizitează chiar şi în zilele ei libere.

— Trebuie să fie Trudy Wilson, îşi dădu cu părerea.

— Da, Trudy. Şi, bineînţeles, Clare e mereu aici.

Îşi întinse mâna spre ea.

— Cineva de la piaţa mi-a trimis un coş plin de fructe. Şi şeriful a trecut mereu pe-aici. Parcă nici nu-mi vine să cred ce mi s-a întâmplat.

— Şi noi suntem şocaţi, spuse Min dintr-o suflare. Îţi spun sigur că fiecare locuitor al acestui oraş a fost înspăimântat de ceea ce ţi s-a întâmplat. Cu siguranţă că a fost vreun nebun din alt ţinut.

Îşi luă o bomboană din cutia cu ciocolată a Lisei.

— Poate acelaşi care l-a omorât şi pe Biff Stokey.

— L-a omorât?

Lui Clare îi venea s-o pocnească şi s-o bage cu fata în cutia aceea cu ciocolată.

— S-a întâmplat acum vreo câteva săptămâni, zise ea repede. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu, aşa e, aproba Min, luând încă o bomboană de ciocolată. Aici eşti în siguranţă. Ca un pui în găoace. Ţi-am spus că soţul meu şi cu mine am făcut o donaţie serioasă acestui spital, acum câţiva ani? zise ea, plescăind. Au şi montat o plăcută cu numele nostru pe ea. E una din cele mai respectabile instituţii din ţinut. N-ai de ce să-ţi faci griji, aici. Multă lume spune că Biff Stokey a căpătat ce-a meritat, deşi eu nu sunt de acord cu acest punct de vedere. Sunt creştină şi nu pot aproba aşa ceva. L-au bătut până a murit, zise ea cu convingere. A fost un lucru înspăimântător, adăugă ea, lingându-şi siropul de vişine care-i cursese pe deget. Prima crimă care s-a întâmplat în Emmitsboro, în ultimii douăzeci de ani. Soţul meu e foarte zguduit, din cauza asta. El, ca primar…

— Credeţi c-ar putea fi aceeaşi persoană care m-a atacat şi pe mine?

— Asta e treaba şerifului să afle, spuse Clare, aruncându-i lui Min o privire cruntă.

Aceasta, însă, continua să surâdă.

— Da, aşa e. Suntem foarte mulţumiţi că s-a întors Rafferty la noi. Ca adolescent, a fost tare zvăpăiat. Alerga într-una pe străzi cu motocicletă, intrând mereu în bucluc. Râse şi mai luă o bomboană. Erau unii care credeau c-are să sfârşească la puşcărie. Trebuie să

recunosc, şi eu am crezut asta, la început. Dar se pare că s-a mai schimbat.

— Cam are o experienţă de peste zece ani, în poliţie, îi spuse Clare Lisei. Doar n-o să…

— Aşa e, o întrerupse Min. A lucrat la Washington. Cred c-a avut nişte necazuri pe-acolo, dar, oricum, suntem mulţumiţi că s-a întors. Emmitsboro nu este ca Washington. Când mă uit la ştirile de seară, pe canalul patru, mă cuprinde groaza. În fiecare zi se petrece o crimă, acolo. La noi, e prima în douăzeci de ani. Asta nu înseamnă că suntem scutiţi de evenimente tragice.

Îşi mai vârî o bomboană cu cremă în gură ei neobosită.

— Nu cred că pe Lisa o interesează…

— Sunt sigură că nu are cum să nu o intereseze vremurile acestea triste, o întrerupse Min. Clare ar fi prima care să fie de acord cu asta, având în vedere accidentul acela trist întâmplat tatălui ei cu ani în urmă. Anul trecut, băieţelul lui Meyer a băut detergent industrial. Acum cinci ani, au murit cinci tineri, într-un accident de maşină. Sigur, din vina lor. Apoi, Jim Poffemburger a căzut pe scările din pivniţă şi şi-a rupt gâtul. Şi asta, numai din cauza unui borcan cu murături de pepeni. Da, avem şi noi tragediile noastre. Dar crime…

— Frumos din partea dumneavoastră c-aţi venit până aici, zise. Clare neutru. Dar ştiu că aveţi un program

foarte încărcat.

— O, nu-mi fac decât datoria; o bătu uşor pe Lisa pe mâna, cu degetele ei lipicioase. Noi, fetele, trebuie să fim unite. Când se atentează la integritatea uneia dintre noi, ne simţim toate lezate. Comitetul de Gemeni se ocupă numai de opere de binefacere şi de vânzarea plăcintelor.

— Vă rog să le transmiteţi tuturor cât de mult mi-au plăcut florile.

— Sigur că da. Cred c-am să plec, să pregătesc cina. Bărbaţilor le place să-i aştepţi cu mâncarea caldă, când se întorc de la lucru.

— Transmiteţi-i domnului primar toate cele bune, din partea mea.

— Sigur că da.

Min îşi luă geanta albă din imitaţie de piele.

— Chiar am vrut să trec pe la tine, Clare.

— Ooo? surâse Clare acru.

— Acum că… prietenii tăi s-au întors la New York… N-am vrut să dau buzna cât au fost ei, aici.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră.

— Trebuie să-ţi spun că mă bucur c-au plecat, zise ea. Ştii cum vorbeşte lumea.

— Despre ce?

— Despre toate, draga mea. La urma urmei, femeia aceea era negresă.

Clare se uită fără să înţeleagă.

— Chiar aşa? zise ea cu sarcasm.

— În ceea ce mă priveşte, nu sunt rasistă. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Anul trecut, îmi făcea curat, o dată pe săptămână, o negresă din Shepherdstown. A trebuit s-o concediez, pentru că era prea leneşă. Dar asta se poate întâmpla cu oricine.

— Sunteţi un suflet foarte caritabil, doamnă Atherton, zise Clare tăios.

Min se simţi flatată.

— La urma-urmei, suntem cu toţii copiii lui Dumnezeu.

— Aleluia, murmură Clare, făcând-o pe Lisa să-şi reprime un chicotit.

— Dar, aşa cum îţi spuneam, intenţionez să-ţi fac o vizită. Doamnele din Comitet ar dori să le vorbeşti, cu ocazia întrunirii noastre lunare.

— Să le vorbesc?

— Despre artă, cultură şi tot felul de lucruri de genul acesta. Ne-am gândit să aducem şi pe cineva de la ziarul din Hagerstown.

— Oo, păi…

— Dacă apari în The New York Times, de ce n-ai apărea şi în Mornirtg Herald?

— Spuse Min, bătând-o uşor pe obraz. Ca soţie de politician, ştiu ce mult înseamnă publicitatea. Lasă totul pe mine. Nu trebuie decât să te îmbraci într-o rochie frumoasă. Poate treci şi pe la Betty, să-ţi facă părul.

— Părul? o întrebă Clare, trecându-şi degetele prin el.

— Ştiu că voi, artiştii, sunteţi boemi. Dar aşa este la Emmitsboro. Pregăteşte-te sufleteşte şi vorbeşte-ne despre artă. Poate aduci şi nişte lucrări. Poate cei de la ziar au să-ţi facă şi poze. Vino pe la mine sâmbătă, pe la amiază.

— Sâmbăta aceasta?

— Clare, îşi aminteşti că avem întrunire urmată de banchet, în fiecare sâmbătă din prima săptămână a lunii. Aşa a fost şi-aşa va rămâne. Mama ta a fost preşedintă trei ani la rând. Să nu întârzii.

— Da… nu…

— Nu-ţi face griji. Lisa, să ai grijă de tine. Am să mai vin să te văd, cât de curând.

— Vă mulţumesc.

Lisa aşteptă până când Min se depărtă şi zâmbi.

— Cred că trebuie să chem o asistentă.

— De ce? Ţi-e rău?

— Nu, dar arăţi de parcă te-ar fi călcat un camion.

— Nu pot să sufăr întrunirile acestea între doamne. Clare se îndreptă în scaun.

Lisa începu să râdă.

— Da, dar o să-ţi apară poza în ziare…

— Da, aşa e…

— E o… figură, zise Lisa.

— Este prima doamnă din Emmitsboro, junghiul în coaste al tuturor. Sper că nu te-a plictisit prea mult.

— Nu, nu tocmai. Avea şi ea chef de bârfa. Cu crima aceea… spuse Lisa şi se uită spre piciorul ei. Cred că m-a făcut să înţeleg ce noroc am avut...

— Doctorul Şu e cel mai bun.

Văzând că Lisa îşi ridică o sprinceană, continuă:

— M-am interesat. Dacă e cineva care să te mai facă să dansezi vreodată, atunci numai el o poate face.

— Aşa a zis şi Roy şi părinţii mei, spuse Lisa. Dar eu nu cred că se va întâmpla prea curând.

— Încearcă să ai încredere.

— Sunt o laşă, surâse ea amar. Nici nu vreau să mă gândesc la ziua de mâine. M-am blocat pe trecut. Înainte de venirea doamnei Atherton, îmi sună în minte numai incantaţia aceea, deşi încercam să nu mă cramponez de ea. Ştiu că avea o anumită semnificaţie, dar…

— O incantaţie? o întrebă Clare, luând-o de mână. Poţi să mi-o spui şi mie?

— Odo cicale ca. Zodo… zodo şi nu mai ştiu cum. Prostii! Dar nu mi-o pot scoate din minte. Mi-e teamă să n-am ceva la cap şi medicii nu-şi dau seama.

— Mai degrabă te obsedează amintirea unui lucru, l-ai spus asta lui Cam?

— Nu, n-am spus asta nimănui, până acum.

— Te superi dacă-i spun eu?

— Nu, răspunse Lisa, ridicând din umeri. Poate foloseşte la ceva

— Fata aia, Macdonald, a început să-şi amintească

anumite lucruri, spuse primarul Atherton, înfigându-şi delicat furculiţa în plăcinta cu mere. Trebuie făcut ceva.

— Făcut? întrebă Bob, trăgând de gulerul cămăşii.

Era prea strâmtă. Îl strângea groaznic. Până şi şortul i se părea prea strâmt.

— Era întuneric. Nu cred că a putut vedea ceva. Şi, pe de altă parte, şeriful o supraveghează îndeaproape.

Atherton se opri şi-i zâmbi numai miere lui Alice, care venise să le umple ceştile cu cafea.

— Plăcinta e minunată, ca de obicei.

— Am să transmit mai departe. Vă rog să-i spuneţi doamnei Atherton că florile pe care le-au plantat doamnele din Comitet în parc sunt minunate. O îmbinare de culori superbă.

— Va fi foarte fericită că ţi-au plăcut.

Mai luă o bucată de plăcintă, până când o văzu apropiindu-se de altă masă. Bătu absent cu piciorul, în ritmul muzicii.

— Nu suntem siguri ce-a văzut, continuă el. Şi şeriful nu pare să constituie o problemă.

Bob iuă o gură de cafea şi o înghiţi cu noduri.

— Cred că unii dintre noi consideră că lucrurile au cam ieşit de sub control…

Se opri văzând ochii reci şi severi ai lui Atherton.

— Unii dintre noi? întrebă el, blând.

— Mai demult era…

Vru să zică „o distracţie”, dar se abţinu.

— Vreau să spun că până acum nu erau decât animale. Şi nu era nicio problemă. Niciodată n-am avut necazuri.

— Poate eşti prea tânăr, ca să-ţi aminteşti de Jack Kimball.

— Da, asta s-a întâmplat înainte de a adera eu la cult. Dar în ultimii doi ani, lucrurile au început să se schimbe.

Bob se uită în jurul lui.

— Jertfele… şi Biff. Unii dintre noi suntem cam îngrijoraţi.

— Soarta voastră e în mâinile Stăpânului, îi reaminti Atherton blând, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu un elev recalcitrant. Poţi să-l tragi la răspundere? Sau, el?

— Nu. Numai că unii dintre noi consideră c-ar trebui să ne liniştim puţin, pentru moment. Blair Kimball a început să pună anumite întrebări.

— Ca orice reporter, zise Atherton, făcând un gest cu mâna. N-o să mai stea prea mult pe-aici.

— Dar Rafferty va rămâne, insistă Bob. Şi când se va descoperi treaba cu Sarah…

— Curva aia a primit ce merita, decretă Atherton aplecându-se zâmbitor spre el. Ce-i cu slăbiciunea asta? Mă îngrijorezi.

— Pur şi simplu, nu vreau să avem necazuri. Am o soţie şi doi copii.

— Da, nevastă-ta…

Atherton se lăsă pe spate şi îşi şterse gura cu un şerveţel.

— Poate te interesează să ştii că Bonny Sue se regulează cu alţii…

Bob se făcu alb ca varul, apoi se înroşi.

— Asta-i o minciună ordinară!

— Fii atent.

Expresia lui Atherton rămase neschimbată, dar Bob păli din nou.

— Femeile sunt curve, spuse el cu amabilitate. Aşa sunt ele construite. Vreau să-ţi reamintesc că nu există cale de întoarcere. Trebuie să mergi pe drumul pe care ai pornit. Eşti însemnat. Au mai încercat şi alţii să se întoarcă şi au plătit pentru asta.

— Pur şi simplu, nu vreau să am necazuri, murmură Bob.

— Bineînţeles că nu. Şi nici nu vom avea, dacă nu ni le facem singuri. Băiatul o va urmări pas cu pas pe Clare. Mai sunt şi alţii care o urmăresc pe Lisa Macdonald. Şi pe tine, spuse el, zâmbind din nou. Am două sarcini pentru tine. Mai întâi, spune-le celor nemulţumiţi că nu există decât un singur mare preot. Apoi, va trebui să iei o anumită statuie din garajul lui Kimball şi s-o aduci la noi, în pădure.

— Vrei să fur chestia aia de metal, chiar de sub nasul lui Clare?

— Găseşti tu o metodă, îl bătu el protector peste

mâna. Ştiu că mă pot baza pe loialitatea ta.

Şi pe frică, se gândi el.

Cam mai făcu o comandă cu Florida. Reuşise, cu perseverentă şi cu răbdare, să dea de urma fostului şerif Parker, căutându-l la Fort Lauderdale, la Naples, la Arcadia, la Miami şi ajunsese la un orăşel de lângă lacul Okeechobee. Parker se mutase dintr-un oraş într-altul, vreme de şase luni. Lui Cam i se păru că încerca să se ascundă. Oare de ce?

— Şeriful Arnette.

— Sunt şeriful Rafferty, din Emmitsboro, Maryland.

— Maryland? Cum e vremea pe la voi? Cam se uită pe fereastră.

— Se pare că vine ploaia.

— Aici sunt patruzeci de grade şi e soare, zise Arnette. Cu ce-ţi pot fi de folos, şerifule?

— Încerc să dau de omul care-a fost înaintea mea pe postul acesta. Îl cheamă Parker. Garett Parker.

S-a mutat împreună cu soţia lui pe-acolo cam cu un: an în urmă.

— Da, îmi amintesc de familia Parker, spuse Arnette. Au închiriat o casă, pe lângă lac. Şi-au cumpărat şi-o maşină. Au zis că vor să călătorească.

— Când au plecat?

— Păi, n-au plecat. Acum zac în cimitirul din Cypress i Knolls, de vreo zece luni.

— Au murit? Amândoi?

— Le-a ars casa până în temelii. Şi n-aveau detectoare de incendiu. Erau amândoi în pat.

— Şi care a fost cauza incendiului?

— Fumatul în pat, zise el. Casa era din lemn. A ars ca o făclie. Zici că a fost şerif, înaintea ta, acolo?

— Da.

— Ciudat. Le-a spus tuturor că era funcţionar pensionar şi că veneau din Atlanta. Ai vreo idee de ce-a făcut asta?

— Poate. Aş vrea să-mi trimiţi şi mie o copie a raportului poliţiei.

— O fac, dacă-mi spui şi mie ce-ţi trece prin minte.

— S-ar putea ca Parker să aibă legătură cu o crimă de aici.

— Serioasă?

Arnette se opri o clipă şi cântări situaţia.

— Cred c-am să mă uit şi eu peste el, încă o dată.

— Îi vizita cineva?

— Nu, nimeni. Erau retraşi. Mi se pare că nevastă-sa trăgea într-o parte şi el în alta. Se pare că n-a mai apucat să se hotărască.

— Da, aşa se pare…

Peste vreun sfert de oră, Cam îl găsi pe Bud semnalizând un Buick parcat neregulamentar, în fata bibliotecii.

— Nu înţeleg de ce doamna Atherton nu înţelege că

nu are voie să parcheze aici, începu el. Cred c-are să mă facă cu ou şi cu oţet.

— O să-i plătească primarul amenda. Bud, trebuie să stau de vorbă cu Sarah. Vreau să fii şi tu fată.

— Bineînţeles, spuse el, băgând carnetul de amenzi în buzunar. A intrat în vreo încurcătură?

— Nu ştiu, încă. Hai să mergem pe jos.

Bud îşi dădu la o parte bucla de pe frunte.

— Şerifule… nu-mi place să… Vreau să-ţi spun că Sarah s-a cam certat în ultima vreme cu mama.

— Îmi pare rău, Bud. Nu vreau decât să-i pun câteva întrebări.

— Dacă-a făcut ceva… Se gândi la bărbaţii care îi intrau în casă, pe scară din spate. Trebuia să mă asculte. Am încercat s-o aduc pe calea cea bună.

— Nu facem decât să ne ducem pe la ea, să stăm de vorbă.

Traversară parcul. Mitzi Hawbaker îşi dădea mezinul în leagăn, iar domnul Finch îşi plimba căţeii.

— Doamnele de la Comitetul Femeilor au plantat nişte flori tare frumoase, anul acesta.

Bud se uită la petunii. Ştia că şeriful voia să mai îndulcească situaţia. Dar nu mergea.

— Sarah e cam dezorientată. N-a reuşit niciodată să aibă ce-a vrut. Băieţii i-au făcut curte mereu, dar n-a ieşit niciodată nimic.

Se uită la Cam, apoi îşi întoarse privirile, tuşind uşor.

— S-a întâmplat demult, Bud. Şi nici cu mine n-a ieşit nimic.

Ajunseră la Clyde şi-o luară prin spate.

— Maşina ei nu e aici.

T Văd, murmură Cam. Să vedem la ce oră începe tura.

Cam bătu la uşa barului.

— La naiba! Nu se deschide decât la cinci.

— Sunt Rafferty.

— Poţi să fii şi Dumnezeu. Dacă vrei o bere, să ştii că e închis.

— Nu vreau să beau, Clyde. Vreau să stau de vorbă cu Sarah.

— Tu şi jumătate din bărbaţii din oraşul ăsta!

Clyde deschise uşa ţâfnos. Din biroul lui mic se auzeau acorduri muzicale.

— Nu mai poate omul să stea nici cinci minute în linişte?

— La ce oră vine Sarah diseară?

— E Inutil…

Se abţinu, văzându-l pe Bud.

— Ar trebui să vină la patru şi jumătate. Aşa cum trebuia să vină şi ieri, şi-alaltăieri… N-am mai văzut-o la fată deloc, săptămâna asta.

— N-a venit la lucru?

— Nu, n-a mai venit la lucru. N-ai auzit ce-am spus? Nu şi-a mai arătat fundul pe-aici de sâmbătă seara.

Li făcu lui Bud cu degetul.

— Dacă o vezi, spune-i că am concediat-o. Am angajat-o pe fata lui Jenkins în locul ei.

— N-a fost nici sus, la ea?

— De unde naiba vrei să ştiu? Sunt unul din puţinii bărbaţi din oraşul acesta care nu urcă niciodată acele scări.

Se uită în altă parte, parându-i rău de ceea ce simţea Bud în momentele acelea. Dar ce naiba? îi întrerupseseră vizionarea emisiunii preferate.

— Te superi dacă mă uit sus?

— Nu mă supăr deloc. Tu reprezinţi legea, iar el este fratele ei.

— Ai vreo cheie, Clyde?

— Doamne Dumnezeule!

Fugi şi scoase o cheie dintr-un sertar.

— Să-i spuneţi că, dacă nu-mi plăteşte chiria până la sfârşitul săptămânii, o dau afară şi din casă.

Li aruncă lui Cam cheia şi trânti uşa.

— De-asta-mi place mie de el, zise Cam. Pentru zâmbetul lui dulce şi pentru firea lui veselă.

— Nu mi se pare normal că Sarah să lipsească de la lucru, zise Bud, în timp ce urca scările. Abia aştepta să strângă bani şi să se mute într-un oraş mare.

— S-a certat cu mama ta, sublinie Cam. Poate s-a hotărât să plece vreo câteva zile, să-şi revină.

Când ajunseră la uşă, Cam bătu, mai întâi, apoi vârî cheia în broască.

Camera era aproape goală. Covorul oval era la locul lui, iar patul nefăcut. Cearşafurile roşii, din poliester, zăceau în dezordine. Mai erau acolo o lampă, o toaletă fără sertar şi comodă superbă, plină de praf, pe care se mai vedeau urmele sticlelor care fuseseră aşezate acolo. Deschise debaraua şi văzu că era goală.

— Se pare c-a şters-o.

— N-avea cum să plece aşa. Ştiu că era supărată pe mama, dar mie mi-ar fi spus.

Cam trase un sertar.

— Hainele ei nu mai sunt aici.

— Da, dar…

Bud îşi trecu mâinile prin păr.

— Nu, Cam. N-avea cum să plece, fără să-mi spună şi mie.

— Bine. O să cercetăm. Du-te să vezi ce e în baie. Cam trase şi celelalte sertare şi le cercetă cu atenţie.

Încerca să nu se gândească la Sarah că la o persoană cunoscută, aşa cum o văzuse el cu ani în urmă. Era ciudat că se săturase şi plecase. Se va întoarce, cu siguranţă, după ce rămânea fără bani.

Dar, când se uită prin sertare, îşi aminti de telefonul de sâmbătă seara. O omoară.

În fundul unui sertar al comodei, găsi un teanc de banii înfăşuraţi într-un portmoneu. I se făcu rău de la stomac.

— A lăsat aici o jumătate de cutie cu cremă şi nişte…

Bud rămase în pragul uşii de la baie.

— Ce-i asta?

— L-am găsit în fundul unui sertar. Bud, aici sunt patru sute treizeci şi şapte de dolari.

— Patru sute?

Bud se uită la bancnotele acelea cu ochii mari şi neajutoraţi.

— Economisea. Ca să poată pleca de-aici. Cam, ea nu s-ar fi dus undeva departe, fără să ia banii aceştia, îşi ridică privirile spre Cam.

— O, Doamne! Ce ne facem?

— Trebuie să-i sunăm pe cei de la FBI şi să o punem în urmărire. Şi va trebui să stăm de vorbă şi cu mama ta.

Vârî punguţa cu bani în buzunar.

— Bud, Sarah a avut vreo legătură cu Parker, înainte ca acesta să părăsească oraşul?

— Cu Parker?

Bud îşi ridică privirile goale, apoi roşi.

— Bănuiesc că da. Doamne, Cam, nu crezi c-a plecat în Florida, la Parker? îl lua mereu peste picior. Nu era îndrăgostită de el. Voia numai… să strângă bani, murmură el.

— Ţi-a spus vreodată ceva despre el? Ca, de exemplu, că aparţinea unui anumit cerc, club, ceva de genul acesta?

— Club? Aşa ca Moose?

— Da, parcă se ducea la Legiune. Dar îţi spun sigur

că nu s-a dus la Parker. Abia-l putea suporta. În niciun caz nu şi-ar fi lăsat banii şi familia să se ducă la Parker.

— Ştiu că nu.

Îi puse mâna pe umăr.

— Bud, cu cine se mai culca?

— Doamne, Cam!

— Îmi pare tare rău, dar trebuie să începem de undeva. Există cineva care se ţinea după ea, o sâcâia?

— Davey Reeder insista să se căsătorească cu el. Mereu râdea de chestia asta. Şi Oscar Roody se prefăcea că-i place de ea, dar ştiu sigur că n-a venit aici niciodată. Sarah zicea îi e teamă de nevastă-sa. Şi, bănuiesc că mai erau mulţi. Ea spunea că majoritatea oficialităţilor din oraş şi din împrejurimi urcaseră în camera ei. Numai că nu ştiu dacă nu mintea.

— Bine. Hai să dăm telefoanele acelea.

— Cam, ce crezi? I s-o fi întâmplat ceva rău? Câteodată, era mai bine să spui o minciună.

— Cred că i s-a năzărit ceva şi şi-a luat lumea în cap. Sarah acţionează adesea după primul impuls.

— Aşa e.

Pentru că nu aveau încotro, se agăţa de asta.

— După ce se linişteşte, va veni acasă şi se va da bine pe lângă Clyde, să-i dea slujba înapoi.

Dar când părăsiră cămăruţa, niciunul dintre ei nu credea asta.

Joleen Butts stătea ia masa din bucătărie şi făcea liste.

Era pentru prima oară în săptămâna aceea când îşi luase o după-amiază liberă. Era o perioadă mai puţin ocupată şi Will îi putea ţine locul.

Doar fiul ei nu absolvea liceul în fiecare zi. Era îngrijorată pentru faptul că Ernie nu se arătase interesat să se ducă la colegiu. Dar încercase să nu facă mare caz pe tema aceasta. La urma-urmei, nici ea nu se dusese la colegiu şi se descurcase foarte bine. Will, însă, îşi imaginase că fiul lor va ajunge licenţiat, aşa că rămăsese foarte dezamăgit de hotărârea acestuia. Îl deranja şi faptul că Ernie nu voia să lucreze în ospătăria lor, după ore.

Amândoi se chinuiseră să dezvolte o afacere frumuşică şi reuşiseră, cu gândul că îl vor iniţia şi pe Ernie, să îi urmeze. Dar el preferase staţia de benzină.

Ei, bine, băiatul avea aproape optsprezece ani. La vârsta lui, şi ea îi dezamăgise pe părinţii ei. Dorea doar… Joleen îşi puse pixul deoparte. De fapt, nu dorea decât ca fiul ei să zâmbească mai mult.

Îl auzi venind prin fată şi se lumină. De mult nu mai discutaseră la masa din bucătărie, doar ei doi. Când era mai mic, venea de la şcoală, se aşeza la masa aceasta şi ea îi dădea prăjituri, apoi făceau exerciţiile la aritmetică împreună.

— Ernie.

Îl auzi şovăind pe scări. Băiatul acesta îşi petrecea prea mult timp în camera lui. Prea mult timp singur.

— Ernie, sunt în bucătărie. Vino aici.

Intră pe uşă, cu mâinile vârâte în buzunarele blugilor. I se păru cam palid, dar îşi aminti că îi fusese rău luni. Probabil, din cauza emoţiilor absolvirii, îşi zise ea şi-i zâmbi.

— Ce faci aici?

Părea că o acuză, dar ea nu înceta să-i zâmbească.

— Mi-am luat câteva ore libere. Nu-mi aduc niciodată aminte cum ai programul. Astăzi nu lucrezi?

— Nu, până la cinci, nu.

— Bine. Atunci vom avea şi noi puţin timp.

Se ridică şi luă capacul de pe castronul mare, de porţelan, în care ţinea prăjituri.

— Ţi-am adus nişte pufuleţi cu ciocolată.

— Nu mi-e foame.

— N-ai mai mâncat ca lumea de câteva zile. Îţi mai e rău?

Vru să-i pună mâna pe frunte, dar el se trase înapoi.

— Ţi-am spus că nu vreau nicio prăjitură, nu?

— Sigur.

I se păru că se uită la un străin cu ochii întunecaţi şi cu pielea prea palidă. Îşi tot băga şi îşi scotea mâinile din buzunare.

— Ţi-a mers bine astăzi la şcoală?

— N-am făcut nimic. Am aşteptat să treacă timpul.

— Ei…

Zâmbetul îi pierise, dar se străduia să pară veselă.

— Ştiu cum e. Ultima săptămână de şcoală… Să ştii că ţi-am călcat roba.

— Excelent. Acum, am de lucru.

— Voiam să stăm de vorbă, zise ea, căutându-şi lista. Despre întâlnirea cu colegii.

— Ce întâlnire?

— Nu ştii? Doar am discutat. Duminică de după absolvire. Vin şi bunicii şi mătuşa Marcie, şi Nana şi Frank, din Cleveland. Nu ştiu unde-am să îi culc pe toţi, dar…

— De ce trebuie să vină?

— De ce? Pentru tine. Ştiu că nu primeşti decât două bilete pentru serbarea de la şcoală, dar asta nu înseamnă că nu ne putem strânge cu toţii acasă.

— Ţi-am mai spus că nu vreau nicio petrecere.

— Nu. Ai zis că nu-ţi pasă.

Puse lista din nou pe masă, încercând să se abţină.

— Ba îmi pasă, şi îţi spun că n-am nevoie de nicio petrecere. Nu vreau să-l văd pe niciunul din oamenii aceia. De fapt, nu vreau să văd pe nimeni.

— Mă tem că va trebui să-i vezi.

Îşi auzi glasul rece, hotărât şi fără replică, la fel ca al mamei sale. Uitase, aşa se închide cercul, se gândi ea, înciudată.

— Planurile sunt deja făcute, Ernie. Mama şi socrii tatălui tău vor fi aici sâmbătă seara, împreună cu câţiva verişori de-ai tăi. Ceilalţi vor sosi duminică dimineaţa.

Îşi ridică o mână, să stopeze orice încercare de protest, ca un agent de circulaţie. Tot aşa proceda şi mama ei.

— S-ar putea ca tu să nu vrei să-i vezi, dar lor le e dor de tine. Sunt mândri de tine şi vor să-ţi fie alături în momentele acelea.

— Termin şcoala. Ce mare rahat e asta?

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa.

Se apropie de el. Era mai înalt, dar ea avea atuul că îi era mamă.

— Nu-mi pasă că ai şaptesprezece ani! Poţi să ai o sută şapte. Dar mie să numi vorbeşti aşa.

— N-am nevoie de ceata aia de rude tâmpite în jurul meu!

Vocea începu să-i tremure şi îşi dădu seama că nu putea să se stăpânească.

— Nu vreau nicio petrecere. Eu sunt cel care termin şcoala, nu-i aşa? Chiar n-am niciun cuvânt de spus?

I se înmuie inima. Îşi aminti ce înseamnă să fii obligat de părinţi să faci ce nu-ţi place. Nici ea nu-i înţelesese pe ai ei.

— Îmi pare rău, Ernie. Bănuiesc că ţie nu-ţi pasă. Înţelege, nu sunt decât vreo două zile din viaţa ta.

— Sigur. Din viaţa mea, spuse el şi dădu cu piciorul într-un scaun. E viaţa mea. Nu mi-aţi cerut părerea, când v-aţi mutat aici. Aţi făcut-o, pentru că aşa era mai bine pentru mine.

— Tatăl tău şi cu mine aşa am crezut. Am considerat că va fi mai bine pentru toţi.

— Da. Nemaipomenit! M-ai despărţit de toţi prietenii mei şi m-aţi adus într-un amărât de oraş, unde copiii nu discută decât despre vânătoarea de cerbi şi despre cum se cresc porcii. Iar bărbaţii omoară femei.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Îi puse o mână pe braţ, dar el se smuci.

— Ernie, ştiu că femeia aceea a fost atacată şi cred c-a fost o întâmplare îngrozitoare. Dar n-a fost omorâtă. Aşa ceva nu se poate întâmpla aici.

— Nu ştii nimic!

Chipul i se albise de tot, iar ochii îi erau trişti şi umezi.

— Nu ştii nimic despre oraşul acesta. Nu ştii nimic despre mine!

— Ştiu că te iubesc şi că mă gândesc să-ţi fie bine. Poate am stat prea mult timp la ospătărie, în foc să mai stăm şi noi de vorbă. Stai jos puţin. Stai jos să discutăm.

— E prea târziu.

Îşi puse mâinile pe faţă şi începu să plângă, aşa cum n-o mai făcuse de ani de zile.

— O, dragul meu! Vino la mine. Spune-mi ce-aş putea să fac pentru tine.

Dar când îl îmbrăţişă, el se smuci. Ochii nu-i mai erau trişti, ci mânioşi.

— E prea târziu! Am ales deja! Am hotărât. Şi nu mă

mai pot întoarce. Lasă-mă în pace! Ăsta-i lucrul cel mai bun pe care îl poţi face pentru mine. Lasă-mă în pace!

Ieşi împleticindu-se din casă şi o luă la fugă. Cu cât îl striga ea mai tare, cu atât alerga el mai repede.

Capitolul 24

Clare făcu ultimele finisări la sculptură care o reprezenta pe Alice. Aceasta va fi prima piesă care urma să fie expusă la Betadyne. Reprezenta graţia, forţa şi hotărârea calmă. Acestea erau calităţile unei femei.

Îşi ridicase privirile, când auzise cauciucurile lui Ernie demarând în viteză din faţa casei. Îşi încruntă sprâncenele, că pentru că mama lui ieşise şi îl striga disperată. Dacă nu i-ar fi spus Sally despre telescop, acum ar fi luat maşina şi s-ar fi dus după el, să-l liniştească.

Nu te amesteca, îşi zise ea şi se întoarse la lucru. Dacă şi-ar fi văzut de treaba ei, n-ar fi trebuit acum să tragă storurile de câte ori urca în dormitorul ei.

Iar ea îşi avea problemele ei: contracte şi comisioane, o relaţie care scăpase de sub control, un discurs la un dineu. Îşi suflă părul din ochi şi se uită la ceas. În plus, mai trebuia să-i spună lui Cam despre fraza aceea pe care şi-o amintise Lisa.

Unde naiba o fi?

Se dusese direct la birou la el, când se întorsese de la

spital, dar nu era acolo. Îl sunase şi acasă, dar nu răspunsese. Ieşise să păstreze ordinea şi disciplină, îşi zise ea, zâmbind. Se vor vedea, oricând, în câteva ore, după ce-şi vor termina treburile.

Clare opri aparatul de sudură şi se dădu un pas înapoi. Nu era rău, constată ea, mijindu-şi ochii. O cuprinse exaltarea, când îşi scoase ochelarii de lucru. Nu, nu era rău deloc! Poate nu era ceea ce se aştepta Alice să fie, pentru că fata nu păstra nicio trăsătură, iar trupul era mult alungit. Imaginea Femeii Universale. Clare se gândise chiar să o intituleze astfel. Cele patru braţe s-ar putea şo cam supere pe Alice, dar ea voise să simbolizeze puterea unei femei de a face mai multe lucruri deodată.

— Asta ce vrea să fie? o întrebă Blair, din spatele ei. Clare tresări.

— O reeditare slăbănoagă a zeiţei Bali?

— Nu. Băli are şase braţe, mi se pare, spuse ea, scoţându-şi casca. E Alice.

Blair ridică dintr-o sprinceană.

— Da, ai dreptate. Mi-am dat seama imediat.

— Ţăranule!

— Ticăloaso!

— Dar zâmbetul îi dispăru. Avea în braţe un teanc de cărţi.

— Clare, ce-i asta?

Obrajii i se aprinseră imediat.

— Ai scotocit. În camera mea. Mi se pare că am stabilit să nu ne amestecăm în viaţa particulară a celuilalt.

— A sunat telefonul, când eram sus. Şi-am intrat la tine în dormitor, pentru că era mai aproape.

— Nu ştiam că mi-am instalat telefonul în sertarul noptierei mele.

— Căutam un carnet. Fac nişte investigaţii pentru Cam şi trebuia să scriu ceva. Dar nu-i asta problema, nu-i aşa?

Îi luă cărţile din braţe şi le trânti pe masa de lucru.

— E treaba mea ce citesc! El îi puse o mână pe umăr.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— E răspunsul meu.

— Clare, eu n-am avut de gând să-ţi scotocesc prin jurnalul tău, să văd dacă eşti cumva îndrăgostită de căpitanul echipei de fotbal.

— Bine zis!

Încercă să se depărteze de el, dar Blair o reţinu.

— Blair, am de lucru.

O scutură precipitat, dar cu afecţiune.

— Ascultă, eu am crezut că relaţia aceea cu Cam te nelinişteşte aşa de mult, şi te supăra.

— Mă nelinişteşte şi-atât! îl corectă că. Nu mă supăra.

— Nu, văd că nu. Dar mi-am dat seama că eşti preocupată de ceva anume, din clipa în care am venit aici. De ce crezi că am rămas?

— Pentru că nu mai poţi după chiftelele mele arse!

— Nu pot suferi chiftelele tale arse.

— Aseară ai mâncat două.

— Asta ar putea să te facă să te gândeşti la cât de mult de iubesc. Aşadar, de unde ai cărţile acestea?

Izbucni mânioasă. Ochii i se întunecară.

— Au fost ale tatii!

— Ale tatii?

Degetele lui rămaseră inerte pe umerii ei. Se temuse de orice, numai de asta nu.

— Cum adică au fost ale tatii?

— Le-am găsit în mansardă, în cutiile în care mama a pus tot ce-a găsit acolo. N-a aruncat chiar tot. Pe lângă cărţi, mai erau cămaşa lui cu care lucra în grădină, busola stricată, nişte roci pe care le adusese din excursia pe care o făcuse în Marele Canion. Blair, eu am crezut c-a aruncat tot.

— Şi eu la fel.

Se simţea ca un copii: vulnerabil, trist şi derutat.

— Hai să stăm jos.

Se aşezară pe scara dintre garaj şi bucătărie.

— Mi s-a părut totdeauna, după moartea lui, că ea n-a mai vrut să ştie de nimic.

Clare îşi împreună mâinile şi şi le strânse între genunchi.

— Am simţit asta, după felul cum a împachetat tot şi-a mers mai departe. Îmi dau seama acum cu câte trebuia

să se confrunte. Afacerea aceea se ducea de râpă, apoi scandalul cu centrul comercial, rumorile despre sinucidere. Iar ea s, a descurcat de minune cu toate. Am urât-o, atunci, pentru asta.

Ei îşi trecu braţul pe după umerii ei.

— Ne-a făcut să ne îngrijorăm şi noi...

— Ştiu, ştiu! Părea că nu o doboară nimic. Mă întrebam dacă i-a păsat de ceea ce s-a întâmplat. Apoi, am găsit toate lucrurile acelea, împachetate cu grijă şi am constatat că nu aruncase niciunul din mărunţişurile la care el ţinuse atât de mult, m-am gândit la ce-o fi simţit ea, când a făcut toate acestea. Îmi pare rău că nu m-a chemat s-o ajut şi eu.

— Nu erai atunci în stare s-o ajuţi. Pentru tine a fost cel mai rău, Clare. Tu l-ai găsit. Eu nu l-am văzut…

Închise ochii şi îşi sprijini capul de al ei.

— Şi nici mama. Tu ai fost singura care l-ai găsit acolo, prăbuşit. Da, am ştiut că l-am pierdut, dar… S-a ocupat de toate, încă din prima noapte.

Clare se uită în ochii lui, apoi, în jos.

— N-am ştiut.

— Doctorul Crampton ţi-a dat nişte sedative, dar îl strigai şi în somn. Şi plângeai.

Îşi strânseră mâinile puternic.

— Ea a stat lângă patul tău toată noaptea. Apoi, s-au derulat toate cu multă repeziciune. Funeraliile, scandalul…

— Ooo, de-aş fi înţeles totul, atunci… O clipă, nu mai zise niciunul nimic.

— Spune-mi despre cărţi.

— Le-am găsit la el în cameră. Ştii că tata citea orice. Vorbea pe nerăsuflate, aşa că încerca să se calmeze.

— Religia era o adevărată obsesie pentru el. Aşa cum fusese crescut…

— Ştiu.

Obsesii. Putere. Nemulţumire. Doamne Dumnezeule!

— Devoră, pur şi simplu, astfel de lucruri. Citea de la Martin Luther la Buddha, orice. Cred că voia să-şi facă o idee despre adevăr. Dacă exista aşa ceva. Nu contează.

El îi luă mâinile...

— L-ai spus lui Cam despre ele?

— De ce să-i spun? întrebă ea, cu o voce neliniştită. Nu are nicio legătură cu el.

— De ce te temi?

— De nimic. Nu mă tem de nimic. Nici măcar nu ştiu de ce discutăm despre aceste lucruri. Am să duc aceste cărţi înapoi, la mansardă.

— Cam vrea să demonstreze că moartea lui Biff şi atacul asupra Lisei Macdonald sunt legate de un anume cult.

— R E ridicol. Şi chiar dacă ar fi aşa, ceea ce nu cred, ce legătură are asta cu tata? El a murit cu mai bine de zece ani în urmă.

— Clare, fii rezonabilă. E o comunitate mică. Dacă

există un asemenea cult şi găseşti în bibliotecă câteva cărţi despre sanatism, ce concluzie tragi?

— Nu ştiu, zise ea, trăgându-şi mâinile. Nu văd logica.

— Ştim amândoi că a existat o logică, spuse el liniştit. Tata e tata, Clare. Nu are nevoie de protecţia ta.

— Nu putea să aibă vreo legătură cu astfel de lucruri. Doamne, Blair, am citit cărţile şi eu. Şi asta nu înseamnă că mi-a venit să ies şi să jertfesc o fecioară.

— L-ai trimis pe Cam la ferma lui, numai pentru că văzuseşi o singură carte de genul acesta.

Ea îşi ridică privirile.

— Se pare că ştii tot ce se întâmpla.

— Ţi-am spus că îl ajut în cercetare. Vreau să spun că tu ai considerat suficientă o singură carte, pentru a-i sugera o investigaţie. Şi ai avut dreptate. Ştii ce-a găsit acolo?

— Nu.

Îşi umezi buzele.

— Nu l-am întrebat. Şi nici nu vreau să ştiu.

— A găsit probe că fetiţa aceea, Carly Jammison a fost sechestrată aici...

— O, Doamne!

— A găsit şi droguri. Iar mama lui i-a spus că a dat foc unei cutii cu lumânări negre, unei robe şi multor reviste pornografice, de nuanţă satanică. Nu există nicio îndoială că Biff a fost implicat în acest cult. Şi asta

înseamnă că nu era singurul...

— Tata a murit, zise ea, din nou. Iar când trăia, nu-l putea suferi pe Biff Stokey. Doar nu poţi să crezi că tatăl nostru putea să aibă de-a face cu fapte atât de josnice, cum ar fi răpirea fetiţelor.

— N-aş fi putut crede nici eu că ar fi fost în stare să o facă vreo ilegalitate. Şi m-am înşelat. Trebuie să privim adevărul în faţă, Clare. Şi trebuie să acţionăm în consecinţă.

— Nu-mi spune tu ce să fac, zise ea şi-i întoarse spatele.

— Dacă nu-i spui tu, lui Cam, despre asta, îi vei spune"

Eu.

Ea închise ochii strâns.

— A fost şi tatăl tău.

— Şi l-am iubit la fel de mult, ca tine, zise el şi o întoarse brusc. La naiba, Clare, crezi că mie mi-e uşor? Nici nu vreau să mă gândesc c-a fost implicat în aşa ceva. Dar trebuie să aflăm.

— Bine.

Îşi acoperi faţa cu mâinile. Când şi le coborî, ochii îi erau uscaţi şi reci.

— Bine. Dar am să mă duc eu, să-i spun lui Cam.

— Îmi închipui c-a şters-o, spuse Mick Morgan, bând cafeaua şi dând din cap semnificativ. Ştii bine cum era. Dacă îi virai ceva pe sub fuste, era în stare să facă orice.

— Poate, spuse Cam care bătea raportul la maşina de scris. Dar mi se pare ciudat, totuşi, că şi-a lăsat banii acasă. Din câte am aflat de la mama ei, s-au certat din cauza stilului ei de viaţă. Sarah i-a spus că nu va mai trebui să strângă bani, multă vreme, în felul acesta. Pretindea că avea o promisiune să-şi găsească o slujbă bună.

— Poate zicea doar aşa, presupuse Mick.

Nu-i plăcea felul în care Cam punea problema. Nu se gândise că-i va păsa cuiva că Sarah pleca din oraş.

— Sau, poate, s-a încurcat în vreo afacere şi-a fost nevoită să plece. Să nu te miri dacă apare, după câteva zile.

— Lăsă cana pe masă şi oftă.

— Femeile au rămas întotdeauna un mister pentru mine, Cam. Nevastă-mea a plecat odată, la maică-sa, o săptămână întreagă, numai pentru că m-am plâns de pâinea pe care-o făcuse. E greu să le dai de cap.

— Am să ţin cont de ăsta, zise el, scoţând foaia din maşina de scris. Dar mă voi simţi mai bine, dacă o punem sub urmărire. Bud e destul" de afectat. S-ar putea să am nevoie de tine, în zilele următoare.

— Sigur că da. Bud e un băiat tare bun. N-am înţeles niciodată de ce soră-sa era aşa. Vrei să fac eu şi ruta lui?

— Ţi-aş rămâne dator. El stă cu mama lui. Dar termină-ţi cafeaua, mai întâi. Ai destul timp.

— Nu mă deranjează cu nimic.

Se lăsă pe spate şi scaunul scârţâi.

— Ce ciudat c-ai găsit toate chestiile alea la fermă! Biff ar fi fost ultima persoană la care m-aş fi gândit că se droghează. Da, le trăgea la măsea, dar nu credeam că ia prafuri de-alea.

— Lucrul acesta mă face să mă întreb cât de bine ne cunoaştem unii pe alţii. Tu obişnuiai să joci poker cu el, nu-i aşa?

— O, da, câteodată, zâmbi Mick, aducându-şi aminte. Ne strângeam, ne-mbătăm, mâncam sandvişuri cu salam şi jucam pe-o para chioară. Nu zic că era absolut legal. Dar nici să dai bacşiş la Las Vegas nu e, şi totuşi, toată lumea face asta.

— Droguri?

La această întrebare aparent indiferentă, Mick îşi ridică o sprinceană.

— Ce spui tu, Cam? Cum crezi că şi-ar fi permis aşa ceva cu mine de faţă? La naiba, doar nu ţi-l închipui pe Roody aprinzându-şi o ţigară cu haşiş!

Imaginea aceasta îl făcu pe Cam să surâdă.

— Nu. Adevărul e că e cam greu să te gândeşti la droguri şi la crimă, în oraşul acesta. Numai că le avem pe amândouă.

— Eu aş zice că sunt legate una de alta. Eu socotesc că Biff a intrat în încurcătură cu vreun traficant de droguri, care l-a lichidat, până la urmă.

Cam mirii.

— Am mai dat peste ceva ciudat, astăzi. Parker şi nevastă-sa au murit.

— Şeriful Parker? Mick se îndreptă, simţind că i se zvârcoleşte ceva pe dinăuntru! Doamne Cam. Cum s-a întâmplat?

— L-a luat casa foc. Locuia lângă un lac, în Florida.

— La Lauderdale.

— Nu, spuse Cam cu mâinile împreunate. Se mutaseră din Lauderdale. De fapt, anul trecut s-au tot mutat.

— Îi mânca călcâiele.

— Ceva îi mânca, cu siguranţă. Aştept raportul de la poliţie şi de la pompieri.

Parcă îl vedea pe Parker, în locul lui Cam, cu burta peste Curea, lăsat pe spate.

— De ce?

— Am să-ţi răspund după ce le văd.

Îşi ridică privirea, când intră Clare. Puse câteva hârtii deasupra raportului pe care tocmai îl scrisese şi îi zâmbi.

— Bună.

— Bună.

Ea nu reuşi să zâmbească.

— Bună ziua, domnule Morgan.

— Bună! Am auzit că faci ceva mare, pentru un muzeu important.

— Cam aşa se pare.

Îşi puse sacoşa cu cărţi pe birou.

— V-am întrerupt?

— Nu.

Mick. Puse din nou, cana jos. Îi aruncă o privire lui Cam şi îşi dădu seama că discuţia despre Parker trebuie să rămână secretă.

— Rumegăm şi noi evenimentele.

— Aş vrea să vorbească ceva cu tine, îi spuse Clare lui Cam. Dacă ai o clipă liberă.

— Cred că am mai multe.

Văzuse îngrijorarea de pe faţa ei şi se uită semnificativ la Mick.

— Eu cred că plec, să-mi văd de treabă, zise ajutorul de şerif, ridicându-se. Mă întorc pe la şapte.

— Mulţumesc.

— Mă bucur că te-am văzut, Clare.

Când trecu pe lângă ea, o bătu uşor pe umăr.

— Şi eu, la fel.

Aşteaptă până când închise uşa în urma lui, apoi, trecu direct la subiect.

— Nu cred că tot ce-ţi voi spune are vreo importantă. Nici măcar nu cred că te interesează. Dar…

— Oho, zise el, luând-o de mână. Să mă îmbrac la costum?

— Iartă-mă, zise ea, ceva mai calmă. Am avut o mică discuţie cu Blair şi m-a cam dat peste cap.

— Vrei să-l „şifonez” puţin pentru tine?

— Nu.

De data aceasta, reuşi să zâmbească.

— Pot s-o fac şi singură. Cam, n-aş dori să crezi că am vrut să-ţi ascund ceva. Dar am simţit că… este o chestiune de familie.

— De ce nu treci la subiect?

Ea scoase cărţile şi le puse în faţa lui. El se uită pe rând la ele. Vreo două le văzuse deja la Biff, sau la bibliotecă. În timp ce le studia, Clare îşi aprinse o ţigară.

Erau vechi şi uzate de-atâta lectură. Unele pagini aveau pete de cafea sau de băutură. Pasaje întregi erau subliniate, iar unele foi, îndoite.

— De unde le ai?

Ea lansă un rotocol de fum.

— Erau ale tatălui meu.

Fără să-şi ia ochii de la ea, le puse deoparte.

— Ai face bine să stai jos şi să-mi explici.

— Am să-ţi explic stând în picioare. Trase fum adânc în piept şi spuse:

— Le-am găsit în cutiile din mansardă, în vechiul birou al tatălui meu. Nu cred că ştii, dar era foarte pasionat de religie, în general. Avea cărţi şi despre islam, despre hinduism, despre catolicism. Şi despre multe alte – isme. Blair a fost de părere c-ar fi trebuit să ţi le arăt.

— Da, ar fi trebuit.

— Eu nu sunt de această părere. Ea stinse ţigara în scrumieră.

— Dar, pentru că Blair a insistat, am făcut-o.

— Stai jos, Subtirico.

— Nu mă simt în stare să suport un interogatoriu. Ţi le-am adus şi tu poţi să tragi concluzia.

Se uită în linişte la ea. Ochii îi erau prea strălucitori, iar gura începuse să-i tremure. Cam se ridică şi ocoli biroul. O îmbrăţişa.

— Ştiu că nu e uşor.

— Nu, n-ai de unde să ştii. N-ai cum să ştii.

— Dacă aş avea de ales, ţi-aş spune să iei cărţile acestea de-aici şi să pleci cu ele, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar eu n-am de ales, în cazul de fată.

— A fost un om bun. L-am auzit odată pe oameni spunând lucruri îngrozitoare despre el. Nu cred c-aş mai fi în stare să mai suport aşa ceva încă o dată.

— Voi face tot ce voi putea. Asta îţi promit.

— Aş vrea să încerci să crezi în el. Să ştii că faptul că le-a citit şi, poate, a şi crezut câte ceva din ele n-a făcut din el un om rău.

— Atunci, lasă-mă să demonstrez acest lucru. Stai jos, te rog.

Ea îl ascultă şi îşi încrucişă mâinile în poală.

— Clare, ţi-a vorbit vreodată de aceste cărţi?

— Nu, niciodată. Îmi vorbea de religie. Era subiectul lui preferat. Mai ales după ce s-a apucat de băutură. Se întorsese la biserică în care fusese crescut, catolicismul.

— Când s-a întors?

— Pe când aveam eu şapte sau opt ani. Lucrul acesta a devenit foarte important pentru el. Eu şi Blair mergeam la şcoala de duminică şi ne-am prezentat la prima comuniune. Am urmat întocmai toate tradiţiile.

— Asta se întâmpla cam cu douăzeci de ani în urmă, nu-i aşa?

— Da, zâmbi ea, trist. Timpul nu stă pe loc.

Îşi notă, vrând să lege datele de alte evenimente petrecute în oraş.

— Te-ai întrebat vreodată de ce?

— Sigur. Atunci, eram prea mică, să mă gândesc la lucrurile acestea. Şi îmi plăcea slujba, hainele preotului…

Tot ritualul.

Se opri brusc, nemulţumită de cuvintele po care le folosea.

— Mai târziu, mi-am închipuit că, pe măsură ce îmbătrânea, se apropia tot mai mult de tradiţiile în care fusese crescut, chiar dacă, odată, se ridicase împotriva lor. Avea aproape treizeci de ani. A început să se întrebe cum va fi viaţa lui de atunci înainte. Era îngrijorat şi pentru Blair şi pentru mine. Şi aceasta numai pentru că nu avea o religie anume. A simţit că, din cauza părinţilor lui, exagerase în direcţia opusă.

— Ţi-a spus aceasta?

— Nu mie. Dar îmi amintesc că i-a spus-o mamei mele… Tata a fost ceea ce ea numea un frământat. Îşi

făcea griji tot timpul dacă acţionase corect sau nu. A încercat să nu ne bage biserica pe gât. Nu a fost un fanatic, Cam, ci doar un om care se străduia să facă tot ce poate, pentru a fi bine.

— Şi când s-a apucat de băutură, Clare?

— N-aş putea preciza.

Începuse să-şi frământe degetele în poală.

— N-a fost ceva brusc. De fapt, la început, niciunul dintre noi n-a observat. Îmi amintesc că bea câte un pahar de whisky cu sifon, după cină. Apoi, cred că a mărit numărul la două. Până la urmă, a renunţat la sifon.

Jalea din glasul ei îl făcu să-i ia mâinile într-ale lui.

— Clare, am trecut şi eu prin aşa ceva. Aş fi ultimul care să-l condamne.

— Simt că nu-i mai sunt loială, Cam. Înţelegi? Simt că îl trădez, vorbind despre greşelile şi slăbiciunile lui.

— A fost un om întreg. Şi oamenii întregi au slăbiciuni. Nu te gândeşti că s-ar putea să fi vrut să şi le recunoască şi să fie iubit aşa cum era?

— Parcă eşti psihiatrul meu.

Se ridică şi se duse la fereastră.

— Aveam treisprezece ani, când l-am văzut beat cu adevărat, pentru prima oară. Mă întorsesem de la şcoală, Blair era la repetiţie cu formaţia lor muzicală, iar mama era la o întrunire. Tata stătea la masa din bucătărie şi plângea lângă o sticlă de whisky. M-am speriat când l-am văzut aşa, suspinând şi cu ochii roşii. Nu contenea

să-mi spună cât îi pare de rău. I se amestecau cuvintele şi a încercat să se scoale în picioare. Dar a căzut. Stătea întins pe duşumea, plângând şi cerându-şi iertare, îşi şterse repede o lacrimă.

— Zicea „îmi pare rău, draga mea. Îmi pare rău. Nu ştiu ce să fac. Nu pot să mai schimb nimic. Nu mă mai pot întoarce.”

— Ce să schimbe?

— Bănuiesc că treaba cu băutura. Nu se mai putea controla. Şi credea că nu mai avea nicio şansă să se schimbe. Mi-a spus că n-a vrut să îl văd aşa niciodată. Ar fi vrut să-mi ascundă aceste lucruri.

— Asta nu se întâmpla în perioada când începuseră discuţiile despre centrul comercial?

— Ba da. Şi cu cât avansau lucrurile, el bea tot mai mult. Tata a fost un păcătos foarte frământat. S-ar putea că ambiţiile lui să-l fi condus pe un drum greşit, dar conştiinţa l-a făcut să plătească.

— Vreau să încerci să te gândeşti bine: obişnuia să iasă seara? Se ducea cu cineva anume, sau cu un grup?

Oftă şi se întoarse.

— Aparţinea mai multor grupuri, Cam. Era înscris la Clubul optimiştilor, la Jaycees, la Cavalerii lui Columb. Ieşea mult, la dineuri, la tot felul de întruniri, cu vânzările de case. Ştiu că îl rugăm să mă ia şi pe mine, dar el mă ducea în pat şi îmi spunea să am răbdare până cresc şi-atunci mă va face partenera lui. Într-o seară, m-

am strecurat în maşina lui şi…

Vocea i se frânse, se făcu palidă şi ochii i se umplură de panică.

— Te-ai strecurat în maşina lui?

— Nu, nu! Am visat doar c-o fac. Poţi să ţii tu cărţile, dacă-ţi sunt de vreun folos. Acum trebuie să mă întorc acasă.

Cam o luă de braţ, înainte să iasă.

— Ce-ai visat, Clare?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cam! E treaba mea! Avea aceeaşi expresie pe fată, ca atunci când o ajutase să-şi uite coşmarul.

— Unde s-a dus în noaptea aceea?

— Nu ştiu. Visam.

— Unde ai visat că s-a dus?

Se aşeză, clătinându-se, înapoi, pe scaun.

— Nu ştiu. N-a fost decât un vis. Aveam cinci sau şase ani.

— Dar îţi aminteşti visul, pentru că te bântuie şi acum. Se uită lung la cărţile de pe biroul lui Cam.

— Uneori.

— Spune-mi ce-ţi aminteşti.

— Nu s-a întâmplat în realitate. M-am trezit în patul meu.

— Şi, înainte de-a te trezi?

— Am visat că m-am ascuns pe locurile din spate ale maşinii. Ştiam că va ieşi şi-am vrut să-i fac o surpriză,

să-i arăt că eram destul de mare, ca să-i fiu parteneră. Nu ne-am dus într-o casă, ci am ieşit afară. L-am urmărit. Părea o adevărată aventură. Am dat de un loc, unde se mai aflau şi alţi bărbaţi. Am crezut că e o întrunire… pentru că purtau cu toţii robe negre cu glugă.

O, Doamne, Subtirico, se gândi el.

— Şi ce-ai mai văzut?

— Purtau măşti. M-am mirat. Doar nu era Halloween. Era primăvară. M-am ascuns în tufişuri şi-am privit.

— Ai zis că mai erau şi alţi bărbaţi. Îţi aminteşti cine?

— Nu ştiu. N-am fost atentă. Mă uitam numai la tata. Făcuseră un cerc. A bătut un clopot. Erau şi femei. Două, în robe roşii. Una din ele şi-a dat jos îmbrăcămintea şi s-a întins pe ceva. Eram fascinată şi ruşinată, în acelaşi timp. Se auzeau incantaţii şi se vedea un foc. Mi-era somn şi nu înţelegeam nimic. Bărbatul cu masca cea mai mare avea o sabie. Strălucea în lumina lunii. Spunea nişte lucruri, apoi, le repetau şi ceilalţi.

— Ce spuneau?

— N-am înţeles nimic.

Dar când citise cărţile, îşi amintise.

— Nu erau nume pe care să le cunosc.

— Nume?

— O, Doamne, Cam. Erau numele din cărţi. Chemau demonii.

— Bine, linişteşte.

Îşi trecu podul palmei peste obraz.

— Mi-era frig şi moţăiam, voiam ca tata să mă ducă acasă. Dar mi se făcuse frică, fără să ştiu de ce. Bărbatul cu mască a atins femeia, a început s-o mângâie. Ceilalţi au adus un ied mic şi alb. Cel cu mască a luat un cuţit. Voiam să fug, dar nu eram în stare. Nu-mi puteam clinti picioarele. Bărbaţii şi-au scos robele, nu şi măştile, şi-au început să danseze în jurul focului. L-am văzut pe tata cu sânge pe mâini. Şi m-am trezit în patul meu ţipând.

Cam o trase de pe scaun să o îmbrăţişeze. Mâinile lui erau calde, dar ochii reci i se umpluseră de mânie.

— N-a fost nimic real, insistă ea. Nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. M-am trezit în patul meu, alături cu mama şi cu tata.

— Le-ai povestit visul?

— La început, n-am putut. Cred c-am avut o criză de isterie. Îmi amintesc că tata mă legănă şi mă mângâia. Continua să-mi spună că n-a fost decât un vis şi că nu se va întâmpla nimic rău.

Cam se uită în ochii ei.

— N-a fost un vis, Clare.

— Ba da, zise ea, cu mâinile tremurând. Doar m-am trezit în pat. Şi tata era acolo, cu mine. Ştiu că te gândeşti la cărţi. Şi eu m-am gândit la asta. Cred că le-a cumpărat după aceea. Tata se frământa foarte mult; din cauză că visul acela îmi revenea mereu. A vrut să înţeleagă. Săptămâni de-a rândul venea seara, la patul meu şi îmi spunea poveşti, îmi cânta.

— Ştiu că era îngrijorat pentru tine. Ştiu că te iubea. Dar era implicat în ceva şi nu mai putea da înapoi, exact ca şi cu băutura.

Începu să dea disperată din cap.

— Nu, nu pot să cred aşa ceva!

— Clare, cred că era disperat că l-ai văzut. Mai ales că şi-a dat seama că visul tău nu s-a şters nici după ani de zile. De aceea s-a întors la religia lui din copilărie.

— Tu nu l-ai cunoscut ca mine.

— Nu, nu l-am cunoscut.

— Nu era în stare să facă vreun rău, cuiva.

— Probabil că nu şi-a făcut rău decât lui însuşi. Clare, nu vreau să te rănesc, dar va trebui să cercetez lucrurile în adâncime. Va trebui să aflu mai multe despre afacerea aceea cu pământurile. Şi despre moartea tatălui tău.

— De ce? Ce mai contează, acum?

— Pentru că tot ce-ai văzut tu în noaptea aceea continuă. Ai mai povestit cuiva despre coşmarul tău?

— Nu.

— Nici să n-o faci. Dădu din cap.

— Ai terminat?

— Nu.

O strânse la piept, în ciuda faptului că ea nu-i răspundea la îmbrăţişare.

— Aştept să-ţi revii, Subtirico, murmură el. Poţi să fugi, să te ascunzi, eu tot te-aştept.

— Nu mă pot gândi la noi doi acum.

— Ba, poţi.

Îi ridică bărbia, până când ochii li se întâlniră.

— Pentru că, mai presus de toate, eu te iubesc. Trebuie să înţelegi odată acest lucru. N-am mai simţit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine.

— Ştiu. Dacă n-ar fi fost şi celelalte…

— Dar faptele sunt fapte. Asta e situaţia. Vreau să ştiu ce ai de gând.

Ea îşi puse mâna pe obrazul lui.

— Cred că am să te iubesc în continuare. E tot ce-ţi pot spune acum.

— Ajunge, zise el, sărutând-o. Aş vrea să-ţi fac viaţa uşoară.

— Cred că am crescut destul, ca să-mi fac eu însămi viaţa uşoară. Prefer să-mi fii prieten, nu salvator.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş fi şi una şi alta?

— N-ar fi o combinaţie rea. Să ştii că n-am vrut să-ţi ascund nimic. Cred c-am vrut să-mi ascund mie anumite lucruri. Cred că vreau să mă duc acasă, să mă gândesc ia toate. Cărţile, ţi le las ţie?

— Da, Clare…

Îi dădu părul la o parte de pe obraji.

— Cred că va mai trebui să stăm de vorbă, să-mi spui anumite detalii…

— M-am temut de asta.

— Ce-ar fi să mâncăm, diseară, la un restaurant

mexican?

— Cred că e o idee minunată. Mergem cu motocicleta?

— Eşti femeia ideală!

— Sunt gata pe la ora şapte. Porni spre uşă, apoi se opri.

— Rafferty, mi-ai uşurat mult situaţia. Îţi mulţumesc. Rămas singur, începu să studieze însemnările pe care le făcuse. Se temea că nu va fi în stare să-i uşureze situaţia pentru prea multă vreme.

Capitolul 25

Min Atherton era genul de femeie care îşi păstra lumânările învelite în celofan, chiar şi când le punea în sfeşnice. Aproape tot ce avea părea făcut pentru spectacol, nu pentru folosinţă. Cumpăra lumânări roz sau mov, culorile ei preferate, şi le punea în sfeşnice de bronz sau de cristal, unde rămâneau aşa, împachetate în celofan, fără să le aprindă vreodată.

Îi plăcea să cumpere tot felul de lucruri. Mai ales ceea ce nu-şi permiteau ceilalţi. Le lăsa adesea cu preţul pe ele, sperând că musafirii îşi vor arunca privirile asupra lor. În orice caz, ea aşa ar fi făcut.

Min considera că era normal să se laude, ca soţie a primarului. Ştia că erau cuplul cel mai reuşit din oraş, iar soţul ei îi era devotat. De Crăciunul trecut, îi făcuse

cadou cercei cu diamante, de câte o jumătate de cărat fiecare. Min şi-i etala în fiecare duminică, la biserică.

Îşi dădea părul pe după urechi şi îşi sucea capul într-o parte şi într-alta, când cântă imnurile solemn, în aşa fel încât pietrele să strălucească şi să trezească invidia tuturor. Lui Min îi plăceau lucrurile noi şi care luceau. Casa ei era încărcată de mobilă. Nu voia antichităţi, indiferent cât de scumpe ar fi fost ele. Nu cumpăra decât lucruri noi. Vorbea despre La-z-Boy, despre Ethan Allen sau despre Sealy Posturepedic ca şi când ar fi fost membri ai familiei sale.

Unii ziceau că ar fi fost mai bine să aibă mai puţini bani şi mai mult gust. Dar Min recunoştea invidia din ochii lor şi se mândrea cu asta.

Îi plăcea casa ei mare, de pe Aleea Dafinilor, şi se ocupase de decorarea ei, de la camera de zi cu canapeaua ei roz cu flori şi cu draperiile asortate, până la spălătoria cu faianţă frez aprins şi tapet în aceeaşi nuanţă, îi plăceau statuetele mari cu balerine şi cu bărbaţi în vestă. Toate plantele ei erau din plastic, aşezate în tot felul de forme, cum ar fi iepuraşi cu coada de bumbac şi oiţe cu lâna.

Dar creativitatea lui Min nu se oprea la interior. Majoritatea locuitorilor din Emmitsboro nu aveau ocazia să fie invitaţi la primar acasă. Şi Min simţea nevoia să le arate şi lor câte ceva.”

Îşi pusese pe terasă o umbrelă mare cu o masă şi

scaune asortate. Grădina era plină de răţuşte, veveriţe şi oiţe din plastic şi din ipsos. Asta pentru că animalele adevărate ar fi făcut prea multă murdărie.

Mândria ei o constituia statuia unui băiat, turnată în fier forjat. Avea fată neagră şi zâmbea. Odată, Davey Reeder le lucrase ceva şi îşi lăsase punga cu mâncare în mâna lui întinsă. Lui Mm nu-i venise deloc să râdă.

Şi pe dinăuntru şi pe dinafară, casa ei era curată ca un pahar. Pentru ziua aceea, când avea loc întâlnirea lunară a doamnelor din Comitet, se dusese la florărie şi cumpărase un aranjament de liliac cu verdeaţă. Asta cu propriii ei bani. Bineînţeles, va găsi ea o cale să şi-i recupereze din fondurile Comitetului.

Orice bănuţ economisit însemna ceva mai mult de cheltuit.

— James, James. Vino, te rog, să vezi. Ştii bine cât de mult mă interesează părerea ta.

Atherton păşi din bucătărie în camera de zi, zâmbind şi cu cafeaua în mina. Îşi studie soţia îmbrăcată într-o rochie nouă roz, cu o jachetă înflorată. Avea cerceii cu diamante şi îşi făcuse părui. Îşi făcuse totodată manichiură şi pedichiura. I se vedeau unghiile roz prin sandalele cu tocuri foarte înalte.

— Arăţi minunat, Min. Ca întotdeauna. Ea chicoti şi-i puse mâna pe piept.

— Nu eu, prostuţule! Te-am întrebat de masă.

El studie cu atenţie masa în jurul căreia se aflau

optsprezece scaune. Pe fata de masă din damasc, fuseseră aranjate farfuriile de porţelan, cu trandafiri, şi bolurile pentru spălat degetele, cu apa amestecată cu lămâie, la fel ca în reviste. În mijloc, se afla liliacul, iar alături, lumânările învelite în celofan.

— Te-ai întrecut pe tine însăţi.

— Ştii că-mi place ca totul să arate frumos...

Ochiul ei de vultur o făcu să se apropie de draperie şi să aranjeze o cută îndoită.

— Luna trecută, când a fost rândul Etnei, a pus farfurii de plastic. Mi-a crăpat obrazul de ruşine, pentru ea.

— Sunt sigur că şi-a dat şi ea toată silinţa.

— Sigur că da!

L-ar fi plăcut să spună mai multe despre Etna, dar ştia că lui James nu-i plăcea.

— Dar am vrut ca astăzi totul să arate excelent. Unele dintre doamne sunt foarte atente la amănunte.

— Min, noi ne facem datoria, îi spuse el, făcându-i cu ochiul. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Am aflat că ea a făcut şi un curs de autoapărare, ceea ce mi se pare lipsit de feminitate.

— Lasă totul în seama mea.

— Ştii bine că aşa am făcut întotdeauna. Totuşi, Cameron Rafferty…

— Cameron îşi face datoria. Ea pufni.

— Atunci când nu e cu Clare Kimball, vrei să zici.

Las că ştiu eu!

ÎI ameninţă în glumă cu pumnul ei dolofan, ceea ce îl făcu să zâmbească.

— Bărbaţii au dreptul să facă ce vor ei, în timpul liber, nu-i aşa? Bărbaţii au treburile lor.

— Ce bine mă cunoşti, Min.

— După atâţia ani… îi aranjă cravata.

— Ştiu că vrei să pleci înainte de sosirea fetelor, dar mi-ar plăcea să mai stai câteva minute. Vor veni şi de la televiziune şi de la ziar. Nu cred că vrei să pierzi ocazia. Mai ales dacă vrei să candidezi pentru postul de guvernator.

— Min, ştii bine că nu s-a hotărât încă. Şi, zise el gâdilând-o sub bărbie, acesta e un secret al nostru.

— Ştiu şi mor că nu pot să vorbesc despre asta. Mă înnebuneşte ideea că partidul tău mai are îndoieli, în această privinţă. Doar meriţi cu prisosinţă. Câte-ai făcut pentru oraşul acesta…

— Bine, am să stau puţin. Dar să nu cumva să aduci vorba despre postul de guvernator, Min. Până la alegeri, mai este ceva timp, îi reaminti el, văzând-o dezamăgită. Să nu forţăm lucrurile. Trebuie să-mi fac o intrare triumfală.

Clare era în întârziere. Dar mai bine mai târziu, decât niciodată. Până la urmă, nu s-ar mai fi dus deloc, dacă n-ar fi sunat-o Gladys Finch, care se oferise s-o ducă cu

maşina. Nici nu era de mirare că uitase de toate, când văzuse că i se furase statuia din garaj.

Dădu vina pe copii. Cu siguranţă, îi făcuseră o farsă. Dar în sufletul ei o cuprinsese spaima.

Nu avea decât să reclame furtul, după ce se întorcea de la Min.

De ce tocmai statuia aceea? De ce imaginea coşmarului ei?

Încerca să nu se mai gândească la aceasta şi se concentră asupra a ceea ce avea de făcut pentru moment. Din păcate, Gladys o sunase în ultimul moment, aşa că abia avu timp să-şi tragă o rochie pe ea.

Nu era sigură că se îmbrăcase potrivit, dar făcuse şi ea tot ce putuse. Cerceii şi-i puse în maşină, în timp ce conducea.

Mârâi când văzu microbuzul televiziunii din Hagertown. Trase în spatele lui şi îşi culcă fruntea pe volan.

Ura ideea să vorbească în public. Ura interviurile şi aparatele de filmat îndreptate spre ea. Îşi simţea deja mâinile umede şi ţepene.

Unul din ultimele lucruri pe care le făcuse la New York fusese să vorbească la clubul Tinei Yonger. Criticul de artă o obligase, pur şi simplu, la fel că Min. Iar Clare se supusese, ca totdeauna.

Era clar: nu avea coloană vertebrală. Nu avea voinţă şi mândrie. Se uită în oglinda retrovizoare.

Nemaipomenit! îi cursese rimelul pe sub ochi! În lipsă de ceva mai bun, scuipă pe deget şi se şterse.

„Eşti femeie în toată firea! Trebuie să te descurci. Doar n-ai să te faci de râs!”

Spaima şi panica îi pătrunseseră adânc în suflet. Începuse cândva, demult, la moartea tatălui ei: toate întrebările acelea, ochii curioşi aţintiţi asupra ei, funeraliile…

Dar trecuseră toate. Trebuia să-şi mişte picioarele, să iasă odată din maşină. Trebuia să uite că fusese jefuită. Doar Cam îi spusese de atâtea ori să încuie uşile garajului.

Când ieşi din maşină, primul lucru pe care îl văzu fu statuia băiatului din grădină. Râse nervos, îndreptându-se pe alee spre casă.

Apoi, văzu leii. Nu putu să nu se oprească, să caşte gura la ei. De-o parte şi de alta a scărilor, tronau doi lei de ipsos, cu câte un colier.

— Scuzaţi-mă, băieţi, murmură ea surâzând, în momentul în care bătu la uşă.

În vreme ce Clare îşi pierdea vremea cu doamnele de la Clubul Femeilor, Joleen Butts stătea în şezlong, alături de soţul ei, în sala de gimnastică a şcolii. Cuvântul introductiv durase cam mult, aşa că oamenii începuseră să se foiască pe scaune. Dar Joolen stătea ţeapănă, cu lacrimi în ochi.

Nu era sigură de ce plângea: pentru că fiul ei făcea un mare pas în viaţă, pentru că semăna atât de bine cu tatăl lui sau pentru că simţea că îl pierduse?

Nu-i povestise lui Will despre cearta lor. Cum să-i fi spus? Stătea lângă ea, cu ochii strălucind de fericire şi de mândrie. Nu-i spusese nici că se dusese apoi în camera lui Ernie, să vadă dacă nu are droguri. Aproape că sperase să le găsească, numai să se poată sprijini de ceva tangibil.

Dar nu găsise droguri. Ceea ce văzuse acolo, însă, o înspăimântase.

Cărţile, pliantele, lumânările negre… Caietele erau pline de desene simbolice, de nume ciudate, de numărul ooo notat de sute de ori. Apoi, jurnalul în care era prezentat în amănunt ritualul pe care îl împlinea singur, în camera lui, în vreme ce ea dormea. Nu fusese în stare să citească jurnalul până la capăt.

Abia mai putuse închide ochii, din ziua aceea. Voia să aibă curajul să-l ia la întrebări. Acum, se uita la fiul ei care urcase pe scenă, alături de ceilalţi tineri şi tinere.

— Ernest William Butts!

Will îşi ţinea camera video pe umăr, dar când auzi numele fiului său, îi căută mâna soţiei sale. —” Joleen îl strânse uşor şi începu să plângă.

Ernie se întoarse la locul lui, ameţit. Fetele plângeau.

— Îi venea şi lui să plângă, fără să-şi dea seama de ce.

Ţinea în mina biletul către libertate. Muncise doisprezece ani, ca să capete o bucată de hârtie care îi permitea să facă ce voia, de acum încolo. Să se ducă unde poftea.

Ciudat! Los Angeles nu i se mai părea important acum. Nu mai era sigur că voia să se mai ducă acolo, acum. Îi găsise pe cei de teapa lui aici. Poate.

Ai fost însemnat cu sângele de jertfă.

Dar nu fusese decât o capră amărâtă, nu o persoană. Parcă auzea şi acum ţipetele. Obsedant.

Pe măsură ce ceremonia de absolvire înainta, îi venea tot mai mult să-şi acopere urechile şi s-o ia la fugă.

Nu-şi putea permite să atragă atenţia asupra lui. Îşi simţea trupul transpirat sub robă, fiorul fricii organice. ÎI omorau, dacă. Se dădea în vileag. Dacă ar fi ştiut că el văzuse totul. Dacă ar fi ştiut că intrase în panică şi îl sunase pe şerif.

Nu avea să repete această greşeală. Ernie se străduí să se liniştească. Şeriful nu putea face nimic. Nimeni nu-i putea opri. Erau prea puternici. Simţi exaltarea amestecându-se cu frica. El era unul dintre ei. Avea şi el putere. Îşi semnase numele cu sânge. Făcuse un jurământ. Acum, le aparţinea.

Acest lucru nu trebuia să-l uite: era de-al lor. Pentru Sarah Hewitt era prea târziu. Dar vremea lui abia începuse.

— Să nu spui, încă, nimic despre ea, Bud. Îmi pare

rău...

— A trecut mai mult de-o săptămână de când n-a mai văzut-o nimeni.

Bud stătea lângă maşină, uitându-se pe stradă, aşteptând, parcă, să o vadă apărând de după colţ, râzând.

— Mama crede c-a plecat la New York, dar eu… Ar trebui să facem mai mult, zise el, amărât.

— Facem tot ce putem, îi spuse Cam. L-am pus maşina sub urmărire. Am anunţat-o la persoane dispărute. Şi am stat de vorbă cu toată lumea din oraş.

— Poate a fost răpită.

— Bud, spuse Cam, aplecându-se peste capotă. Ştiu cum te simţi. Dar ai văzut că nu e nicio urmă de forţare a uşii, nimic care să indice că la ea în cameră ar fi avut loc o luptă. Hainele şi lucrurile ei personale au dispărut. Sarah are treizeci de ani, aşa că poate să se ducă unde vrea. Dacă reclam o răpire, mi se va râde în nas.

Bud se încăpăţâna, însă.

— Ar fi luat legătura cu mine şi mi-ar fi spus.

— Cred că ai dreptate. Aşa-mi spune şi mie intuiţia. Dar faptele o infirmă. Iar noi nu ne putem bizui decât pe fapte. Vom continua cercetarea. Ce-ar fi să te duci la Martha, să-ţi facă Alice o cafea?

El scutură din cap.

— Mai bine lucrez. Am văzut raportul pe care-l faci. Acela despre culte, la care te ajută şi Blair Kimball.

— E doar o teorie. Nu ne bazăm pe nimic palpabil.

Nu-i plăcea ca Bud sau altcineva să i se uite peste umăr, atunci când investiga anumite posibilităţi.

— Nu, dar dacă aici se petrec lucruri ciudate, aş putea să urmăresc şi firul acesta. Chestiile acelea pe care le-am găsit în şopronul lui Biff, felul în care a fost omorât ne pot conduce la anumite concluzii. Şi poate Sarah a fost şi ea implicată în anumite lucruri.

— Nu te mai frământa atâta, Bud. Dacă gândeşti aşa, ai să înnebuneşti. Cam îi puse mâna pe umăr. Ochii lui disperaţi păreau că implorau.

— Sunt sigur că şi tu crezi că există o legătură între toate acestea.

Nu putu să nege.

— Da, aşa cred. Dar de la a crede, la a demonstra e cale lungă.

Bud dădu din cap. Chipul lui nu mai arăta atât de tânăr.

— Şi acum, ce facem?

— O luăm de la început.

— Cu Biff?

— Nu. Cu cimitirul.

Uneori, bărbaţii se strâng şi pentru alte motive decât fotbalul sau jocul de poker. Uneori, se întâlnesc şi pentru a discuta şi alte subiecte decât afacerile, nevestele sau munca pământului.

Uneori, se strâng din spaimă.

Încăperea era umedă şi mirosea a mucegai – un loc unde mai fuseseră împărtăşite o mulţime de taine. Pereţii erau plini de păianjeni, care îşi aşteptau prada. Nu-i deranja nimeni niciodată.

Se întâlniră numai trei dintre ei. Erau cei mai vechi. Mai demult, fuseseră patru, dar unul arsese cu tot cu casă, undeva, la marginea unui lac.

— Aşa nu mai poate continuă.

Deşi vorbeau în şoaptă, nervii le zbârniau, parcă.

— Şi totuşi, va continua.

Era glasul puterii, al marelui preot.

— N-am făcut decât ceea ce era necesar. Nu trebuie să ne pierdem capul. Totuşi, ar mai fi nişte schimbări.

— Se destramă totul în jurul nostru.

În ciuda dezaprobării celorlalţi, degetele lui neliniştite căutară o ţigară şi un chibrit.

— Rafferty sapă cam adânc. E mai isteţ decât e cazul. Era adevărat şi supărător, totodată. Dar se puteau descurca.

— N-o să găsească nimic.

— Ştie deja de Parker. L-a pus pe idiotul ăla de şerif de-acolo să redeschidă cazul.

— A fost o greşeală din partea lui Garret să vorbească atât de deschis cu o curvă. Şi greşeala şi mai mare a fost că ea l-a alertat pe bunul nostru şerif.

Strâmbându-se, James Atherton se dădu la o parte din fum.

Pe el nu îl îngrijora legea. Acum, era mai presus de ea. Bărbatul care vorbea liniştit alături de el constituia adevărata problemă.

— Nu există nimic care să îl conducă pe şerif la noi. Ei au plătit şi gata! Numai prostia noastră ne poate doborî.

— Eu nu sunt prost, spuse Mick Morgan, trăgând din ţigară. Incendiul acela mă îngrijorează. Sunt poliţist de multă vreme, ca să-mi dau seama când o cale devine periculoasă. Am greşit, atunci când ne-am închipuit că n-o să se sinchisească de Biff. Îi pasă de toată lumea din oraş.

— Asta n-are nicio importantă, atâta vreme cât toate personalităţile din Emmitsboro au alibiuri solide.

— Poate c-aşa ar fi, dacă n-ar fi găsit materialele acelea de la fermă. Mick dădu un pumn în masa dărăpănată.

— La naiba! Biff a făcut fotografii! Cred c-a fost nebun.

Toată lumea fu de acord, dar nu intrară în panică. Erau mult prea puternici.

— Dar le-a văzut Jane Stokey. A identificat deja una din fete. Vă spun eu, Rafferty n-o să lase lucrurile la voia-ntâmplării. Naiba să-l ia pe Biff.

— Biff a fost un prost. De-aceea a şi murit. Greşeala noastră a fos că nu ne-am dat seama mai demult de lucrul acesta.

— Asta s-a întâmplat din cauza băuturii, spuse trist celălalt bărbat. Nu a rezistat la băutură.

— Scuzele sunt ale celor slabi.

Cuvintele acestea fuseseră rostite tăios. Ceilalţi doi rămaseră fără replică.

— Totuşi, micile dovezi pe care le-a găsit şeriful acolo conduc la o legătură între ea şi Biff. Atâta tot. Până la urmă, mortul va fi acuzat de molestarea şi uciderea ei. Am întreprins ceva deja, în acest sens. Aveţi încredere în mine?

— Sigur că da.

Mick învăţase să-i dea dreptate. Văzuse doar ce li se întâmplase unora dintre ei.

— E greu, ştiţi? Trebuie să lucrez cu Bud în fiecare zi. Mie îmi place de el şi. Vă spun că e terminat din cauza surorii lui.

— Tuturor ne pare rău de familia ei, spuse celălalt bărbat. Dar ceea ce s-a făcut trebuia făcut, deşi, poate, cu mai putină suferinţă.

Se uită la Atherton.

— Ea trebuie să fie ultima. Ne vom întoarce la ceea ce am fost. Când am început, acum mai bine de două decenii, eram cu toţii în căutare de noi alternative. Acum, ne-am cam pierdut controlul.

— Ce-am fost am fost!

Atherton îşi încrucişă degetele lungi. Îşi stăpâni un zâmbet. Se pricepea prea bine la politică, pentru a

recunoaşte imediat un discurs electoral. Adversarul lui nu putea, să înţeleagă că sângele şi sexul erau singurele tare puteau ţine grupul unit.

— Stăpânul nostru cere sânge.

— Dar nu sânge omenesc.

— Om trăi şi-om vedea.

Mick îşi trecu dosul palmei peste gură.

— Până la Biff, n-am mai ucis pe unul de-ai noştri. Atherton îşi împreună mâinile.

— Uiţi de Jack Kimball?

— Cu Jack Kimball a fost un accident. Mick îşi aprindea ţigară de la ţigară.

— Parker şi cu mine am trecut pe la el să-l facem să-şi tină gura, să-l speriem puţin, în legătură cu centrul acela comercial. N-am vrut să i se întâmple ceva. A fost doar un accident.

— Nu există accidente. Stăpânul îi pedepseşte pe cei slabi.

Mick dădu doar din cap. El credea din tot sufletul.

— Jack trebuia să fie mai tare, ştim cu toţii asta. Cred că atunci când a murit, am crezut că am înlăturat singura verigă slabă dintre noi. Dar se pare că el mai poate şi-acum să fie o problemă pentru noi.

— Ce vrei să spui?

— De-aceea am cerut să ne întâlnim. Cam cercetează documentele de la vânzările cu centrul comercial.

Se lăsă o linişte grea, întreruptă doar de gâfâitul lui

Mick şi de zgomotele făcute de un şoarece de câmp.

— De ce?

— Cred că din cauza lui Clare. A venit acum două zile la birou, încordată ca un arc. După asta, l-am auzit dând telefoane la tribunal şi cerând copii ale documentelor.

Urmară câteva momente de pauză.

— Oricum, nu va găsi nimic.

— Bineînţeles, ştiu că ne-am acoperit urmele bine, dar m-am gândit c-ar fi bine să ştiţi. Dacă face vreo legătură între afacerile acelea şi noi…

— Nu va face. Poţi să-l deviezi de pe linia aceasta, tu, ca ajutor de şerif. Poate că ar trebui să furnizăm nişte probe noi.

— Probe?

— Las pe mine.

— Mă gândeam…

Mick încercă să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Cu şeriful care se interesează acum de toate acestea şi cu oraşul îngrijorat de evenimentele din jur, poate ar fi bine să amânăm următoarele două-trei ceremonii. Poate până la noaptea lui Lammas. Atunci…

— Să amânăm?!

Vocea lui Atherton devenise tăioasă ca un scalpel.

— Să amânăm ceremoniile noastre din cauza unor proşti şi a unor laşi? Nu amânăm nimic! Noi nu ne temem de nimic.

Se ridică maiestuos, pentru a trona deasupra lor.

— Ne vom derula messa neagră atunci când trebuie. Şi vom cere ca mânia lui să se reverse asupra celor care ne persecută.

Clare se întoarse acasă pe la patru. Se duse direct la frigider, scoase o bere şi bău jumătate din ea, pe nerăsuflate, îşi spălă astfel din gură gustul acela de îngheţată leşinată.

Îşi lăsă pantofii din picioare, în timp ce se ducea din bucătărie în camera de zi.

— Blair? Eşti acasă? Bănuiesc că nu.

Îşi dezbrăcase jacheta şi o aruncă pe Un scaun. Porni pe scări, cu berea într-o mână, cu cealaltă descheindu-se la nasturii de la bluză.

Când auzi mişcare deasupra capului ei, înghiţi în sec. Părea că cineva trage ceva greu. Urcă pe vârfuri.

Dar când ajunse sus, îl văzu pe Cam, nu pe fratele ei.

— Ce faci?

Cam îşi ridică privirile.

— Nu te-am auzit venind.

— Mi-am dat seama.

Intră în mansardă. Toate lucrurile tatălui ei fuseseră golite pe duşumea.

— Te-am întrebat ce faci aici.

— Mă uit după ceva care m-ar putea ajuta.

Se lăsă pe călcâie. De cum se uită la ea, îşi dădu seama că trebuia să se poarte cu grijă.

— Mă gândeam că găsesc şi altceva, un document, o însemnare de-a tatălui tău.

— Înţeleg.

Ea puse berea neterminată deoparte şi ridică de jos cămaşa cu care tatăl său lucra în grădină.

— Ai mandat de percheziţie, şerifule?

El încercă să se stăpânească, înţelegându-i sentimentele.

— Nu. Blair mi-a dat permisiunea să caut. Clare, vrei s-o luăm de la început?

Ea scutură din cap şi se depărtă, împături încet, cu multă grijă cămaşa şi o aşeză jos.

— Nu. Fă ceea ce crezi că trebuie făcut şi să se termine odată pentru totdeauna.

— Dacă vrei, pot să iau cutiile să le cercetez acasă la mine.

— Aş prefera să te uiţi aici la ele. Vrei să te ajut? Iartă-mă pentru ieşirea de adineauri.

Cam simţi cu plăcere că, în afară de faptul că o iubea, o şi admiră.

— Poate-ar fi mai bine să m-ajuţi. Până acum n-am găsit nimic.

El se ridică şi se apropie de ea.

— Ce ţi-ai făcut la păr?

Ea îşi duse automat mâna la cap.

— L-am tăiat puţin.

— Îmi place.

— Mulţumesc. Unde e Blair?

— Mai devreme, am fost împreună. Am trecut pe la Trudy Wilson. Era în halat.

— Ooo?

— Lui Blair i s-au cam lungit ochii, aşa că l-am lăsat în mâinile dibace ale lui Trudy.

Cam se uită la nasturii desfăcuţi ai lui Clare.

— Ai ceva pe dedesubt?

— S-ar putea să n-am. M-am îmbrăcat în grabă mare.

— Ştii că mă înnebuneşte, de câte ori te văd, întrebarea dacă ai sau nu ceva pe dedesubt?

Ea surâse, jucându-se cu nasturii.

— De ce nu încerci să te convingi singur?

O luă în braţe şi coborî scările cu ea, când dădură nas în nas cu Blair. Cam îl privi printre gene.

— Iertaţi-mă! Am venit doar să vă spun că am o întâlnire.

— Frumos din partea ta, zise Clare, dându-şi părul la o parte din ochi. Vrei să te-aştept?

— Nu. Mă duc să fac un duş. Apropo, o să apari cam peste un sfert de oră.

— Unde s-apar?

— La televizor. Aşa mi-a spus Alice. Şi dacă voi doi mai aşteptaţi până îmi termin toaleta, v-aş rămâne recunoscător.

Blair închise uşa băii.

— La televizor?

— Aaa, nu e mai nimic, spuse Clare, agăţându-se de gâtul lui Cam. Chestia aia cu Clubul Femeilor.

— Aaa, uitasem! Cum a fost?

— Păi, am fost acolo şi mi s-a făcut rău când am văzut leii aceia de ipsos.

— Poftim?

— Ziceam de leii aceia albi, de ipsos. Unde mergem?

— Jos, la televizor.

— Doar nu vrei să te uiţi, Cam. E o porcărie.

— Bineînţeles că vreau să mă uit. Povesteşte-mi despre lei.

— E vorba de statuile acelea oribile, din faţa casei primarului.

— Există o mulţime de lucruri oribile în faţa casei familiei Atherton.

— Mie-mi spui? Dar mă gândeam că leii aceia de pază ar putea sări deodată să devoreze toate răţuştele de plastic şi oiţele din lemn, apoi să-l facă pe amărâtul acela de băiat să se caţere într-un arbore. După ce m-am gândit la asta, mi-a fost greu să iau ceva în serios, acolo. Cam, să ştii că-mi displace să mă văd la televizor.

— Bine.

O lăsă jos.

— Atunci, pregăteşte-mi ceva de băut, în timp ce mă uit eu la televizor. Ai fost îmbrăcată cu bluză aceasta?

— Da.

— Aşa cum e acum?

Ea îşi încreţi nasul şi începu să se încheie la nasturi.

— Bineînţeles că nu. M-am încheiat special pentru televiziune.

— Foarte bine. Spune-mi, de ce ţi s-a făcut rău în fata leilor acelora?

— Urăsc să vorbesc în public.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

— Pentru că-mi lipseşte şira spinării.

— Ştiu sigur că ai coloana vertebrală, pentru că înnebuneşti când te mângâi. Adu-mi o cola sau altceva de genul ăsta, bine? Sunt de serviciu.

— Bineînţeles! La dispoziţia dumneavoastră.

El aprinse televizorul, în timp ce ea se duse în bucătărie. Când se întoarse, îl găsi întins pe canapea, cu picioarele sprijinite pe măsuţă.

— Îmi pare rău că nu ţi-am făcut şi nişte floricele.

— Nu-i nimic.

O trase lângă el.

— Crede-mă, nu vreau să mă uit.

— Atunci, închide ochii. Pun pariu că i-ai dat gata, Subtirico.

— Da, m-au aplaudat din politeţe, îşi ridică picioarele alături de ei.

— Doamna Atherton m-a făcut să mă car cu… La naiba! Am lăsat-o acolo!

— Ce?

— O sculptură din lemn. Braţe şi umeri. Ale tale, că

veni vorba. — O, Doamne!

Nemulţumirea lui reală o făcu să zâmbească.

— Cred că vreo câteva doamne te-au recunoscut. Au început să-şi dea coate. Dar majoritatea m-au întrebat dacă am sculptat vreodată flori sau copilaşi. Cred că s-au cam neliniştit în fata umerilor şi braţelor, pentru că au avut sentimentul că asistă la o decapitare. Eu am vrut, de fapt, să reprezint forţa şi eleganta masculină.

— Acum, mi se face mie rău.

— Nici măcar n-ai văzut-o.

Clare ezită o clipă, ştiind că se va supăra, apoi spuse:

— Cam, cineva mi-a furat sculptura aceea cu coşmarul.

El nu se mişcă, dar îl simţi încordat.

— Când?

— Cred că în intervalul care a trecut de aseară, până la zece dimineaţa. Probabil copiii…

— Rahat!

— Bine. Nu ştiu ce să cred. Cert e c-a dispărut.

— Au intrat prin efracţie?

— Nu, spuse ea, cu bărbia ridicată. Tipă cât vrei, dar am uitat să încui uşa garajului.

— Fir-ar să fie, Clare! Cred c-am să te bag într-o celulă.

— De-acum înainte am să-l încui. Am să-mi pun şi un sistem de alarmă, dacă asta te face fericit.

— Mută-te cu mine, spuse el, luându-i obrajii în

mâini. Fă-mă fericit.

Simţi o furnicătură uşoară în stomac.

— Nu am nevoie de protecţie.

— Nu asta am vrut să spun, Subtirico.

— Ştiu, zise ea, oftând. Mai bine fă pe poliţistul şi găseşte hoţul. Nu te grăbi, Cam, şi nu te supăra pe mine.

— Nu mă supăr pe tine, dar sunt îngrijorat.

— O să fie bine. Hai să ne uităm ce prostii am spus acolo, la uite…

El îi puse mâna la gură.

— O stea a artei moderne mondiale a venit în ţinutul nostru – anunţă reportera. Binecunoscuta Clare Kimball, sculptoriţa.

— Ooo! Sculptoriţa…

— Taci!

— … astăzi, acasă la primarul din oraşul Emmitsboro. Domnişoara Kimball e originară din acest oraş…

Chipul lui Clare umplu ecranul.

— Orice formă artistică este o expresie a sensibilităţii…

Clare îşi acoperi ochii cu mâna lui Cam.

— Sculptura are ceva personal, pentru că artistul e mereu în contact cu materialul cu care lucrează.

— Arăţi minunat.

— Vorbesc ca o idioată.

— Nu-i adevărat. Vorbeşti foarte frumos.

Ea se uită printre degetele lui şi văzu sculptură din

lemn.

— Mda…

— Nu-i chiar aşa de rea, îşi dădu el cu părerea.

— E excepţională.

Clare îi desfăcu degetele mai mult, ca să vadă mai bine.

— Sculptura reprezintă adesea materializări ale sentimentelor artistului, ale visurilor, ale amintirilor sale. E o modalitate de a făuri o a doua realitate, care să corespundă aspiraţiilor sale...

— N-am putea da sonorul mai încet?

— Stt!

— Impresia este dată de sentimentele artistului în momentul creaţiei. Lucrările fac parte din flinta mea. Ele îmi reprezintă partea cea mai luminoasă a sufletului, dar, uneori, şi pe cea mai întunecată. Redau totdeauna numai ce simt, ce văd sau ce cred.

Se făcu legătura cu studioul.

— Eşti mulţumit? Ai văzut ce pompoasă am fost?

— Nu. După părerea mea, ai fost foarte sinceră. Sculptezi şi ceea ce visezi, Subtirico?

— Bineînţeles. Câteodată. Dar, mi se pare că am dat astăzi un interviu.

Îi înconjură gâtul cu mâinile şi începu să se joace cu zulufii lui de pe ceafă.

— Parcă ai spus că ieşim.

— Imediat. Piesa aceea care ţi s-a furat a fost inspirată

din coşmarul cu tatăl tău?

— Poate. Nu ştiu.

— Ai putea schiţa ce-ai văzut în noaptea aceea, nu-i aşa?

— Doamne, Cam.

— Poţi, ştiu sigur. Ea închise ochii.

— Da, pot.

Capitolul 26

Chip Dopper ar fi preferat să lucreze toată ziua sub tractor, decât să îl conducă. Nu se omora să-şi cosească nici măcar propriul său teren. Şi iată-l la şase treizeci dimineaţa, cosind iarba pentru doamna Stokey. Mama lui hotărâse că trebuie să fie un bun vecin şi creştin. Şi când mama decreta ceva, toată lumea sărea şi executa.

Cel mai rău, în ceea ce îl privea, era că se plictisea. Cosea pogon după pogon, urmat de înapoiatul acela de July Crampton, care făcea baloţii.

July era al treilea sau al patrulea verişor al lui Alice. Avea aproape treizeci de ani, enervant, din punctul de vedere al lui Chip, dar, în general, inofensiv. Era bine făcut şi cu chipul prelung. Acum sărea ca o broască cu burta plină de fluturi, cântând şi chiuind fericit.

— Dumnezeule, July, ce cântec mai e şi ăsta?

— Icheti-iac.

Nu era chiar aşa rău. Soarele strălucea şi mirosea

dulce a fin cosit. La urma-urmei, munca cea mai murdară era făcută de July. El se umplea de praf şi de fin, până la gât.

Lucrul acesta îi dădu lui Chip o oarecare satisfacţie.

Poate ar fi fost bine să-şi fi luat şi radioul cu el. L-ar fi acoperit glasul nebunului ăluia.

Oricum, câştiga şi el un ban. Cât de cât, se gândi el, oarecum nemulţumit. Mama nu-i va da voie să-i ceară prea mult doamnei Stokey, probabil jumătate din cât se cerea de obicei. Dar cu banii ăştia se putea şi el distra puţin. Copilaşul lui avea nevoie de nişte pantofi speciali. Dar de câte n-au nevoie copiii? Surâse, gândindu-se la fetiţă care avea părul cârlionţat al mamei şi ochii lui.

Mare lucru să fii tată! După unsprezece luni şi jumătate, Chip se simţea un adevărat veteran. Făcuse nopţi albe, fusese alături de fetiţa când avusese diaree, rujeolă şi alte chestii de-astea neplăcute. Acum începuse să meargă şi nu mai putea când o vedea.

Zâmbetul lui se transformă deodată într-o strâmbătură.

— Ce naiba-i cu duhoarea asta?

— Am crezut c-ai tras una, spuse July şi chicoti.

— Doamne! exclamă Chip, începând să respire printre dinţi. Îmi lăcrimează ochii.

Un hoit, zise şi July, punându-şi o batistă la gură. Da chiar un hoit!

— Cine ştie ce prăpădit de câine s-a târât să moară

aici, în fâneaţa.

Nu-i făcea nicio plăcere să se uite la un câine mort, dar nu-şi putea permite nici să treacă cu cositoarea peste el.

— Hai, July! Trebuie să găsim hoitul ăla şi să-l dăm la o parte.

— Poate e un cal. Cam aşa pute, ca un cal. Să chemăm salubritatea.

— Nu chemăm nicio salubritate, până nu-l găsim. Săriră din cositoare. Chip îşi. Legă şi el o cârpă peste gură. Duhoarea se simţea şi mai tare aici, jos, şi-i amintea de ziua aceea.

— Din copilărie, când dăduse peste stârvul unui câine călcat de un tren de marfă, pe când se juca printre linii.

— Trebuie să fie pe undeva, pe-aici, zise el, uitându-se prin iarbă.

Dacă te luai după miros, nu se putea să nu dai de mortăciune.

Deodată, Chip fu gata-gata să calce peste hoit.

— Doamne Atotputernic!

Îşi duse o mână la gură şi se uită la July. Acestuia îi ieşiseră ochii din orbite.

— Rahat! Nu e un câine! Nu e un câine!

Se întoarse tuşind şi icnind, apoi o luă la fugă după Chip, care o şi pornise prin iarbă.

După o jumătate de oră, Cam stătea în acelaşi loc.

Respiră pe gură, din cauza duhorii infernale. În zece

ani de când era poliţist, văzuse multe. Dar nu fusese niciodată pus în faţa a ceva mai groaznic.

Era goală. Trupul îi era mâncat şi pe jumătate putred, dar i se vedea sexul. Constată că era potrivită de înălţime, dar nu-i putu determina vârsta.

Însă el bănuia. O acoperi cu o pătură adusă din maşină şi se gândi că micuţa Carly Jammison nu mai ajunsese niciodată la Fort Lauderdale.

Fata şerifului se făcuse albă ca varul, dar mâinile lucrau singure. Îşi imagină că şi Jack s-ar fi comportat curajos, într-o astfel de situaţie.

Se îndreptă prin iarbă spre Chip şi spre July, care îl aşteptau mai departe.

— Aşa, cum ţi-am spus noi, a fost un cadavru, nu-i aşa? zise July, sărind de pe un picior pe altul. N-am mai văzut niciodată un om mort, afară de unchiul Clem, dar el era în costum de duminică, şi zăcea întins la Griffith. Chip şi cu mine coseam iarba pentru mama ta, aşa cum ţi-am spus, când am simţit mirosul…

— V-aş rămâne recunoscător dacă aţi veni la birou şi-aţi da o declaraţie.

Îşi scoase o ţigară, sperând ca fumul îi va mai dăţi gura.

— A atins-o vreunul din voi?

— Nu, domnule. În niciun caz!

July sări din nou de pe un picior pe altul.

— Rahat! Ce mizerie! Ai văzut ce de muşte?

— Mai tacă-ţi fleanca, July, spuse Cam, fără răutate. Am să sun la birou să văd dacă Mick e acolo, să vă ia declaraţiile. S-ar putea să mai stăm o dată de vorbă, l-aţi spus ceva mamei mele? întrebă el, uitându-se spre casă.

— Îmi pare rău, şerifule. Cred că nu ne-am gândit să nu-i spunem, când am dat buzna în casă. Eram tare tulburaţi.

— Nu-i nimic. Duceţi-vă să daţi declaraţiile.

— Plecăm acum.

Cam aprobă şi se îndreptă spre scările unde îl aştepta mama lui.

— Le-am spus că e vreun câine sau un cerb, zise ea, mototolindu-şi şortul în mina. Băieţii ăştia doi sunt duşi de pe lume...

— Ai nişte cafea?

— Da, în bucătărie.

Cam trecu pe lângă ea. Jane îl urma, cu un nod în stomac.

— A fost un câine, nu-i aşa?

— Nu.

El îşi turnă cafeaua, o bău aşa, fierbinte şi fără zahăr, apoi ridică receptorul. Un moment, ezită. Îi apăru în fată imaginea a ceea ce văzuse pe câmp.

— N-a fost un câine. Ce-ar fi să te duci, să mă aştepţi în cealaltă cameră?

Ea îşi mişcă gura, dar nu-i ieşea niciun sunet. Dădu din cap şi se aşeză, în timp ce îl sună pe medicul legist.

Clare mânca o plăcintă pentru micul dejun şi îşi contempla schiţele pentru lucrările pe care avea de gând să le trimită la muzeul Betadyne. Voia să înceapă piesa de la intrare. O vedea, deja, în faţa ochilor. Era din bronz strălucitor şi reprezenta o siluetă feminină abstractizată, cu braţele ridicate şi cu planetele rotindu-se în jurul degetelor.

Când sună telefonul, se întoarse în bucătărie şi răspunse cu gura plină.

— Alo?

— Clare? Tu eşti?

— Da, Angie. Sunt cu gura plină.

— Ce mai e nou?

— Spune-mi tu, noutăţi.

— Ieri, ţi-am vândut Minunatul număr trei.

— Serios? Ei, atunci, să sărbătorim evenimentul! Deschise frigiderul şi scoase o sticlă de pepsi.

— Ce mai face Jean-Paul?

— Bine, spuse Angie, minţind cu seninătate.

Niciunul din ei nu făcea prea bine, de când Blair îi ţinea la curent cu tot ceea ce se întâmpla la Emmitsboro.

— Cum mai merg lucrurile pe-acolo?

— Producţia de porumb pare bună.

— Ei, atunci, putem dormi liniştiţi. Clare, când te întorci acasă?

— De fapt, Angie, eu cred că sunt acasă. Şi-acum, bomba.

— M-am gândit să vând mansarda de la New York.

— S-o vinzi? Sper că nu vorbeşti serios.

— Eu aşa intenţionez. Nu poţi să spui că nu mi-a mers bine aici, cu lucrul.

— Nu, aşa e.

Dar pe Angie nu muncă ei o îngrijora acum, ci chiar propria-i persoană.

— Nu vreau să faci ceva în grabă. Poate vii aici şi te mai gândeşti.

— Mă pot gândi şi aici. Angie, nu-ţi face griji pentru mine. Sunt bine. Pe cuvânt.

Angie îşi muşcă limba şi-i puse o întrebare la care cunoştea, deja, răspunsul:

— Cam a dat de vreun fir, în atacul acela, cu balerină?

— Încearcă o teorie. Doar nu te gândeşti c-aş fi mai în siguranţă la New York, decât aici.

— Ba da.

— Dorm cu un poliţist, aşa că, linişteşte-te. Serios. Angie, pentru prima oară în viaţa mea mă gândesc că pot să-mi construiesc o relaţie solidă. Nu mă interesează că asta sună ca dracu, dar să ştii că nu vreau să pierd ocazia.

— Atunci, mută-te cu el.

— Poftim?

— Mută-te cu el, ca să nu mai fii singură în casă. Împachetează şi du-te la el.

— Am să mă gândesc serios la sugestia ta, spuse

Clare, zâmbind.

— Te rog s-o faci, zise Angie, trăgând aer în piept. Am avut o întâlnire cu cei de la Betadyne.

— Şi?

— Au aprobat schiţele tale.

— Asta-i nemaipomenit! Angie, dacă aţi fi aici, l-aş săruta pe Jean-Paul.

— O fac eu pentru tine. Şi-acum, la treabă, fetiţo!

Nu pierdu vremea. Până spre după-amiază, făcuse o mare parte a infrastructurii. Existau câteva inconveniente. Garajul era prea mic pentru a adăposti o statuie de şase metri înălţime, aşa că trebui să – şi mute lucrurile pe alee. Bine că era vreme frumoasă. Acum suda cocoţată pe o scară. Din când în când, se mai oprea câte cineva şi comenta, apoi plecă. Copiii se opreau cu bicicletele lângă ea şi-i punea tot felul de întrebări.

Nu se supăra că o întrerupeau. Dar avu un moment neplăcut, când îl văzu pe Ernie în faţa casei lui, uitându-se la ea.

La un moment dat, îi dădu cinci dolari unui puşti şi îl trimise să cumpere sifon rece din piaţă. Acesta pedala repede, iar ea prinse momentul să le explice celorlalţi cum se foloseşte aparatul de sudură.

— Te-am văzut la televizor, spuse o fetiţă, plină de admiraţie. Arătai ca o artistă de cinema.

— Mulţumesc.

Acesta era farmecul micilor oraşe, deveneai o stea cât

ai. Zice peşte!

— Casa doamnei Atherton e chiar roz?

— Da, cam aşa.

— De ce porţi pălăria aia caraghioasă?

— Ca să nu-mi ia părul foc.

— Şi ai pantofi de bărbaţi.

— Ăştia sunt pantofii meii zise ea, amuzată.

— Tata zice că femeile încearcă să arate că bărbaţii, în zilele noastre. Merg şi la serviciu, ca bărbaţii, în loc să stea acasă şi să facă treabă.

— Aşa zice? E o părere foarte interesantă, pentru sfârşitul de mileniu.

Se aşeză pe scară, dându-şi casca pe spate.

— E prea frumoasă ziua aceasta, ca să purtăm discuţii pe teme aşa serioase. Are cineva vreun ciubuc?

— Dacă-mi dai bani, mă duc eu şi cumpăr, spuse băiatul cu care tocmai discutase.

— Am eu nişte bunătăţi, pe masa din bucătărie. Du-te şi ia cutia de acolo.

— Da, doamnă! zise el şi ţâşni într-acolo.

— Ce Dumnezeu mai e şi asta, Clare?

Îi făcu semn cu mâna doctorului Crampton. Avea trusa medicală cu el.

— I-am putea zice Schelet. Se dădu jos chicotind de pe scară şi se duse să-l sărute pe obraz.

— Cine e bolnav?

— Fetiţa lui Waverly are varicelă.

Încă uluit, studia forma aceea metalică.

— Mă gândeam că faci modelaje de argilă şi sculptezi în lemn.

— Da, fac şi aşa ceva, uneori. Se întoarse şi luă o figură serioasă, de doctor.

— Nu te-ai programat.

— Mă simt excelent. În noaptea aceea nu eram în largul meu.

— A fost un şoc pentru tine. Lisa mi-a spus că o vizitezi foarte des.

— Aş putea zice acelaşi lucru despre dumneavoastră. Nu v-aţi schimbat deloc.

— Sunt prea bătrân, să mă mai schimb.

Oftă, gândindu-se că vârstă îl mai domolise.

— Văd că te-ai ocupat de florile lui Jack.

— Când mă ocup de grădină, mă simt mai aproape de el.

Se uită la florile ei superbe.

— Aţi avut dreptate, când aţi spus că trebuie să-l iert. Fiind aibi, mi-e mai uşor s-o fac.

Îşi muşcă buzele:

— Ce s-a întâmplat, Clare?

Se uită la copii şi-i văzu ocupaţi cu devoratul dulciurilor.

— Tare-aş vrea să stăm de vorbă despre unele lucruri pe care le-am descoperit. Dar nu aici. Aş putea veni să te văd?

— Poţi Veni când vrei la mine.

— Mulţumesc.

Se bucură că stabilise lucrul acesta.

— Am să sun înainte.

— Aştept s-o faci. Jack ar fi fost mândru de tine.

— Aşa sper şi eu.

Se întoarse la scara ei.

— Hei, spuneţi-i lui Alice că eu sunt gata să mai mâncăm o pizză împreună.

Îi flutură mâna, în semn de la revedere şi se întoarse la lucru.

Tocmai îşi aprinse o ţigară, când îl văzu pe băiatul acela, Todd, întorcându-se cu sifonul.

— Ai ajuns foarte repede, decretă ea, coborând de pe scară.

— Am auzit ceva la piaţă. Spuse Todd dintr-o suflare. Ne-a spus July Crampton.

— Ce v-a spus July Crampton?

— Despre cadavru. El şi Chip au găsit un cadavru, în fâneaţa lui Stokey. Coseau fânul, ştii July a zis că era gata-gata să dea peste el.

Se strânseră toţi copiii în jurul lui Todd, punându-i întrebări. Clare se aşeză pe iarbă.

Nu se mai mişcă de acolo, până nu îl văzu pe Blair întorcându-se, după vreo treizeci de minute de la aflarea veştii.

— Bănuiesc c-ai auzit.

— De la radio-şant? Nu ştii, au identificat cadavrul?

— Nu. Oricine-ar fi ea, a murit de ceva vreme.

— Ea?

— Da. Cam crede că e cadavrul fetei aceleia fugite de acasă, în aprilie.

Clare închise ochii.

— Carly Jammison.

— N-a spus niciun nume. Medicul legist îi face autopsia. L-au trimis deja pe Mick Morgan la Harrison, pentru formula dentară.

Clare se uită la o pasăre care zbura deasupra capului.

— Nu se mai termină odată! Acum o oră, l-am trimis pe unul dintre puşti să cumpere sifon şi, când s-a întors, a venit cu vestea asta oribilă. Şi totul părea atât de normal, de liniştit! Parcă realitatea ar avea două fete diferite, care se suprapun din când în când.

— Ştiu că e rău, Clare. După câte se pare, Biff a luat fata şi a omorât-o apoi, a aruncat-o în fâneaţa. Poate s-a gândit că se va ocupa de ea mai târziu, sau a fost nebun.

— Oricum ar fi, a murit şi el.

— Da, a murit şi el. Numai că asta înseamnă că a acţionat singur. Dacă ar fi fost vorba de un grup, un cult, n-ar fi aruncat cadavrul acolo. Şi nici n-ar fi lăsat vreo urmă. Grupurile de genul acela nu acţionează aşa.

Părea logic, l-ar fi plăcut să creadă asta.

— Dar pe Biff cine l-a omorât?

— E clar că el era implicat în afaceri cu droguri.

Poate nu şi-a plătit traficantul şi a păţit-o. În rândul lor nu se prea glumeşte, când e vorba de bani. Dar oricum, eu nu sunt tare la sectorul acesta. Mă ocup mai mult de corupţie.

— Când te întorci la ziar?

— Curând. Redactorul şef vrea să urmăresc ce anume se întâmplă aici, mai ales că sunt din oraş. Dar după ce se descoperă identitatea cadavrului, scriu povestea şi-am şters-o!

Ştia că o lăsa pe Clare pe mâini bune.

— Crezi c-ai să te descurci fără mine?

— Bineînţeles.

Se uită la scheletul metalic.

— Statuia Libertăţii?

— Nu, altceva.

Se uită şi ea, mulţumită, la formă metalică.

— Am să-ţi arăt eu odată că nu trebuie să te întinzi mai mult decât ţi-e plapuma.

— Se pare că ai în gând ceva măreţ.

Îşi sprijini bărbia de genunchi şi se uită la florile din grădina de peste drum. Se auzea un câine lătrând într-una. Era singurul zgomot, în această după-amiază înmiresmată.

— Călătoria de la New York nu mi s-a părut ceva extraordinar.

— Ce-ai zice de călătoria de-aici, acolo? Ea îşi mişcă umerii.

— Totuşi, nu căuta chiriaşi, încă. Blair tăcu un moment.

— Cam e nebun după tine.

— Ooo, da?

Se uită la el, peste umăr.

— Nu mi-am închipuit niciodată că voi doi veţi fi împreună. Dar… Cred că e nemaipomenit.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se într-un cot.

— Şi eu, la fel.

Cam străbătu coridorul vopsit în verde dinspre sala de autopsie. Voise să între, dar doctorul Loomis îl invitase politicos să aştepte. Să nu-i stea în cale.

Aşteptarea era cea mai grea. Mai ales că simţea că va dă telefonul acela la familia Jammison încă în după-amiaza aceea.

Îi venea să fumeze o ţigară, în ciuda afişelor de pe pereţi. Nu vedea cu ce i-ar deranja pe cei de acolo fumul.

Morgile erau locuri liniştite, dacă priveai lucrurile din punctul de vedere profesional. La urma-urmei şi viaţa era o afacere, la fel ca moartea. Instituţiile de genul acesta nu îl deranjaseră niciodată, aşa ca cimitirele. Aici, oamenii rămâneau tot oameni, o vreme. Nu putea spune că se dădea în vânt după mirosurile acelea de antiseptice şi de formol, dar se putea gândi la ele ca fiind legate de profesiunea lui. Murea cineva, iar el

trebuia să afle de ce.

Loomis ieşi prin uşa batantă. Îşi mai ştergea încă bisturiul. Apoi, îşi frecă mâinile. Purta un halat cu ecuson şi masca de chirurg îi atârna de gât. Singurul lucru care îi lipsea era stetoscopul, se gândi Cam. Dar nu era treaba lui Loomis să asculte bătăile inimii.

— Bună ziua, şerifule.

Doctorul Loomon aruncă şerveţelul de hârtie într-un coş de gunoi. Se uită mustrător la ţigara aprinsă a lui Cam, aşa că acesta o stinse imediat în zaţul de cafea din paharul de plastic.

— Ce puteţi să-mi spuneţi?

— Fata e de tip caucazian, între cincisprezece şi optsprezece ani. După estimările mele, e moartă de o lună, două.

Trecuseră şase săptămâni, de la 1 mai.

— Cum a murit?

— Moartea i-a fost cauzată de tăierea jugularei.

— Deci, a fost omorâtă.

— Acesta-i cuvântul. Loomis îşi aplecă uşor capul.

— Victima a fost agresată sexual, înainte de crimă. După toate aparenţele violent şi repetat. Încheieturile mâinilor şi gleznele i-au fost legate. Acum îi facem analiza sângelui. Încă nu pof să-ţi spun dacă a fost drogată.

— Grăbiţi-vă.

— Facem tot ce putem. Ai trimis după formula

dentară?

— Da, trebuie să sosească. Am fost anunţat de dispariţia unei persoane, dar încă nu i-am anunţat pe părinţi.

— Foarte bine. Pot să-ţi mai ofer o ceaşcă de cafea?

— Da, mulţumesc.

Loomis îl conduse pe coridor. Introduse meticulos monedele în automat.

— Cu frişcă?

— Nu beau decât neagră, în ultima vreme.

Loomis îi întinse ceaşca lui Cam, apoi mai vâri câteva monede.

— Şerifule, acesta e un caz neobişnuit şi foarte dificil, îmi dau seama că eşti implicat personal.

— M-am jucat prin fâneţele acestea, când eram copil. Acolo unde a fost găsită fata, obişnuiam să cosesc iarba, împreună cu tatăl meu. Da, cred că asta înseamnă că sunt destul de implicat.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Înciudat pe el însuşi, Cam îşi frecă nasul.

— Am probe că soţul mamei mele a sechestrat-o pe fata aceasta în şopron. Pe ea şi pe altele. Acum, se dovedeşte şi că a violat-o, a omorât-o şi a aruncat-o în iarbă.

În ochii lui Loomis nu se putea citi nimic.

— Este treaba ta să demonstrezi acest lucru, dar am

datoria să-ţi spun că trupul acesta nu e de mult în fâneaţa.

Cam rămase nemişcat, cu ceaşca în mina.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că a fost adus acolo relativ recent.

— Dar n-aţi spus că e moartă de vreo două luni?

— Nu numai că a murit, dar a fost şi îngropată vreo câteva săptămâni. Părerea mea este că a fost exhumată şi pusă în fâneaţa numai cu două-trei zile în urmă. Poate chiar mai puţin.

— Vreţi să-mi spuneţi că cineva a omorât fata, apoi a îngropat-o şi-a dezgropat-o din nou?

— Fără nicio îndoială.

— Lăsaţi-mă să-mi revin.

Se uită lung la pereţii aceia verzui. Într-un fel, era mai rău decât sechestrarea, violarea şi uciderea ei. Era ca şi cum cineva şi-ar fi bătut joc de ea şi după moarte.

— Ticăloşii!

— E posibil să fi fost omorâtă de tatăl tău vitreg, dar n-a putut-o pune el pe câmp, odată ce nu mai e în viaţa de câteva săptămâni.

Cam miji ochii. Nici nu mai simţea gustul cafelei. Simţea un nod în stomac.

— Cel care a făcut-o a vrut să fie găsită acolo.

— Mi-e teamă că ai dreptate. Din punctul meu de vedere, a fost o mişcare total neinspirată. Probabil că făptaşul nu ştie nimic despre metodele moderne ale

medicinii legale.

Loomis sorbi delicat din ceaşca de cafea.

— E clar că a presupus că proba aceasta va fi luată ca atare.

— Cred că profesiunea dumneavoastră este subestimată, domnule doctor.

Loomis zâmbi.

— Aceasta-i tristul adevăr.

Când Cam ieşi din spital, soarele scăpăta la apus. Trecuseră aproape paisprezece ore de când primise telefonul acela de la Chip Dopper. Nu numai că era obosit, era chiar speriat. Clare îl aştepta sprijinită de capota maşinii.

— Hei, Rafferty! îl strigă ea şi veni să-l îmbrăţişeze. N-ai putea să fii mai prietenos?

— Ba da. De când mă aştepţi?

— Cam de multicel. Am fost s-o vizitez pe Lisa, A venit şi Blair, care a vrut să stea de vorbă cu medicul legist.

Ea se dădu puţin, înapoi, să se uite la el. În ochi i se citeau o mulţime de întrebări, la care Cam nu putea răspunde, încă.

— Parcă eşti bătut. Hai să te duc eu acasă.

— De ce nu?

Îşi scoase cheile din buzunar şi le strânse cu putere în mina. Oboseala din ochi i se transformă în furie.

— Ştii ce-aş vrea? Aş vrea să bat pe cineva, până ies

toţii dracii din el!

— Putem să-l aşteptăm pe Blair să apară. Te iei la trântă cu el... Surâse uşor.

— Subtirico, cred c-am să merg pe jos.

— Bine. Atunci, mergem pe jos.

— Nu, vreau să merg pe jos până la capătul lumii.

— Fii cuminte, zise ea, luându-i cheile. Ştiu drumul.

În maşină nu vorbiră nimic. Cam stătea cu capul dat pe spate şi cu ochii închişi. Clare spera că adormise, în vreme ce ea se concentră să nu se rătăcească. Când opri maşina, rămase acolo, nemişcată.

— N-am mai fost pe aici de mult.

Se întoarse şi se uită la el, în lumina slabă a înserării.

— Întotdeauna mi-a plăcut să vin în parcul oraşului. Aduceam săratele şi hrăneam răţuştele. N-ai cumva nişte biscuiţi?

— Nu.

Inspirată, se întinse după geantă şi scotoci prin ea.

— Am să le dau prăjituri.

În mijlocul parcului, se afla un heleşteu. Îşi aminti că, în copilăria ei, în preajma Crăciunului se amenaja un brad pe o plută şi apa strălucea atunci că în poveste. Venea aici cu părinţii ei, cu şcoala sau cu câte un prieten. O dată, stătuse pe o bancă ore întregi, ca să-şi savureze succesul cu prima ei sculptură acceptată de un muzeu din apropiere.

Mergeau amândoi mina în mână, iar frunzişul

arborilor îi ferea de zgomotele străzii.

— Miroase-a ploaie, murmură ea.

— Cred că mâine va ploua.

— E nevoie.

— Da, e o primăvară destul de secetoasă.

Ea se uită la el. Îşi zâmbiră înţelegător, ca doi îndrăgostiţi ce erau.

— Mă bucur că m-ai aşteptat afară.

— Şi eu.

— Ciudat! N-am avut pornirea să intru într-un bar. Singurul lucru pe care l-am simţit a fost să urc în maşină şi să găsesc pe cineva pe care să-i iau la bătaie. De obicei, asta mă liniştea.

— Şi-acum, ce te linişteşte?

— Tu. Ce-ar fi să stăm jos?

El alese o bancă şi o strânse lângă trupul lui, în vreme ce se uitau la undele lacului. Răţuştele pluteau zgomotoase şi vesele pe suprafaţa apei. Clare desfăcu prăjitura şi începu să o fărâmiţeze. Amurgul îi învăluia într-o lumină roşiatică.

— Era Carly Jammison?

— Da. Au sosit şi formulele dentare, în după-amiaza aceasta. Părinţii ei… N-am putut să fac nimic pentru ei.

Clare se uită la răţuştele care se băteau pe mâncare.

— Deci, au venit aici?

— Da, au venit acum o oră. Nu mai pot sta jos.

Ea se ridică odată cu el şi aşteptă răbdătoare ca el să

înceapă să vorbească.

— Voi afla, cu orice preţ, cine a omorât-o, Clare!

— Dar, Biff…

— A colaborat şi el, dar n-a făcut-o singur.

Se opri şi se uită la ea. Ochii îi erau încărcaţi de mânie şi de durere.

— Cineva a aruncat-o în fâneaţa mea. Ca şi cum ar fi fost un gunoi. Voi afla cine a făcut-o. Nimeni nu trebuie să mai facă aşa ceva, cu fetele din oraşul meu.

Ea îşi şterse degetele lipicioase de pantaloni, uitându-se la apă.

— Tot mai crezi că toate acestea sunt legate de un cult?

El îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Vreau să faci desenul acela pentru mine, Clare. Ştiu că-ţi cer foarte mult, dar trebuie să-ţi aminteşti fiecare amănunt din visul acela şi să îl redai pe hârtie," spuse el, strângând-o şi mai tare lângă el. Clare, fata a fost omorâtă în altă parte. La fel ca Biff. Poate mă ajuţi tu să aflu unde.

— Bine. Dacă asta duce la ceva bun, am să îl fac.

— Mulţumesc, spuse el, sărutând-o. Hai să mergem acasă.

Capitolul 27

Nu, voia să-şi amintească. Clare îşi dădea seama că era laş din partea ei dar nu voia să-şi readucă asta în

minte. Încercase să blocheze acest vis de mai bine de douăzeci de ani, prin forţa voinţei, prin tranchilizante şi prin psihanaliză. Niciodată nu recrease în minte imaginea aceea în mod deliberat. Iar acum i se ceruse să o mai şi deseneze.

Amâna momentul cerându-şi scuze şi fată de Cam şi fată de ea însăşi. Nu voia să mai doarmă noaptea. Stătea întinsă în pat, luptându-se cu somnul, de teamă ca subconştientul să nu-i readucă în faţa imaginile acelea de coşmar.

El nu făcea presiuni asupra ei. Oricum, era prea prins de investigarea cazului său, aşa că aveau foarte puţin timp să se mai vadă.

Plouase, aşa cum prevăzuse şi Cam, fără să se oprească, două zile şi două nopţi. Totuşi, toată lumea era îngrijorată, din cauza scăderii nivelului apelor şi se gândeau că în vară se vor pune anumite restricţii la consumul menajer. Când oamenii se săturau de acest subiect, vorbeau despre crimă.

Clare nu mai putuse continua lucrul la sculptură care urma să fie aşezată în faţa muzeului dedicat artei femeilor. Se căznea să se oprească la un proiect anume, fără succes, însă. Era însă, obsedată de cererea lui Cam.

Insuccesul ei se datora, fără îndoială, faptului că acum casa rămăsese goală. Blair se întorsese la Washington, iar ploaia nu se mai oprea. Se simţea singură.

Până acum, acest lucru nu o deranjase niciodată. De

altfel, ajunsese să controleze încuietorile de câteva ori, seara, şi tresărea la fiecare scârţâitură din podea.

Rămânea, uneori, cu privirea pierdută pe fereastră, la scheletul statuii neterminate şi rupea, apoi, înciudată schiţele din caiet.

Se hotărî să facă desenul pe care i-l ceruse Cam.

Se aşeză pe canapea cu caietul şi cu creionul în mina. Încercă să se întoarcă în trecut.

Îl vedea pe tatăl ei lucrând în grădină, pe lângă trandafiri, înfigând aracii în pământul moale.

Apoi, îl văzu străpuns de aceiaşi araci, întins în grădină.

Clare scutură din cap, scrâşni din dinţi şi încercă din nou.

Îi veni în minte o seară caldă de vară. Ea se dădea în leagăn, cu tatăl ei. Îşi culcase capul pe umărul lui, simţindu-i parfumul amestecat cu mireasma ierbii şi a florilor. „Ce-ţi doreşti de ziua ta, dulceaţa mea? O fată trebuie să primească ceva special, când împlineşte treisprezece ani.” „Vreau să-mi fac găuri în urechi.” „De ce vrei să-ţi mutilezi corpul?” „Toate fetele au găuri în urechi, tată. Te rog.”.

Nu, trebuia să se întoarcă şi mai mult, în timp.

Toamna. Când se plantau bulbii de lalele. În aer, se simţea mirosul înţepător de frunze arse. Pe verandă, un dovleac pregătit pentru a fi sculptat. „Clare Kimball!” răsună vocea mamei sale. „Ce cauţi afară, fără jerseu?

Doamne-Dumnezeule, doar ai opt ani! Ar trebui să-ţi dai seama de anumite lucruri!” Tatăl ei îi făcu cu ochiul zâmbind şi-i puse mâna pe nasul rece. „Du-te înăuntru şi ia-ţi un jerseu. Şi să nu intri cu noroiul ăsta în casă, pentru că mama o să ne trimită pe amândoi să dormim în căsuţa câinelui.”

Şi mai demult… Parcă îl auzea pe doctorul Janowski cum îi spunea să se relaxeze, să inspire adânc, se lase subconştientul să iasă la iveală. „Dar vreau să merg şi eu cu tine. Nu vrei să mă iei niciodată! Îţi promit c-am să fiu cuminte.” „Tu eşti întotdeauna cuminte, dulceaţa mea”. Se aplecă să o sărute pe gât. Câteodată, o învârtea în braţe. Ei îi plăcea foarte mult senzaţia aceea de ameţeală plăcută. Chicotea exaltată... Acolo unde mă duc e plictisitor. Nu sunt decât oameni mari.” „Dar vreau să merg şi eu. Vreau să văd casele”, făcuse botic. Buzele îi tremurau a plâns. Uneori, strategia aceasta a ţinea. „Duminică, mă duc să văd una mare şi-atunci te iau cu mine.” Şi îl luăm şi pe Blair cu noi. „De ce nu am voie să merg acum cu tine?” „Pentru că e prea târziu pentru o fetiţă să iasă la ora asta. Curând, se va lăsa întunericul. Uită-te la tine. Eşti deja îmbrăcată în cămaşa de noapte.” O duse în braţe în camera ei, plină de păpuşi şi de creioane colorate. „Hai, fii fetiţă cuminte şi dă-mi un pupic de noapte bună. Când creşti mare ai să-mi fii parteneră. Kimball şi Kimball. „îmi promiţi?” „îţi promit. Vise plăcute, Clare.” Apoi, uşa se închisese.

Într-un colţ, strălucea o veioză. Se sculase, apoi, şi ascultase. Tata vorbea cu mama încet. Îşi luase o păpuşă şi coborâse la parter, apoi intrase în garaj. Ce surpriză va avea când va vedea că nu era chiar aşa de mică. Se ascunsese în spate, ţinând mâna la gură, să nu chicotească. Maşina pornise pe alee. Şi merseseră, până când se făcuse întuneric. Stătea lipită de podeaua automobilului şi vedea cum răsăriseră stelele pe cer. Tata conducea repede, ca atunci când se temea să nu întârzie undeva. Maşina încetinise, apoi se oprise. Tata ieşise şi se dusese la portbagaj. Îşi ţinuse respiraţia, până când începu să se depărteze. Se luase după el, păşind în linişte cu bascheţii în picioare. Casa era, probabil, între arborii aceia. El nu îşi întorsese niciodată privirile. Era întuneric beznă. Dar nu dăduseră peste nicio casă. Tata îşi scoase hainele – asta o făcuse să chicotească – şi îşi pusese o robă neagră, fă fel ca şi ceilalţi. Purtau şi măşti aşa că era, probabil, o petrecere. Dar nu era ca la bal mascat. Aveau o înfăţişare înspăimântătoare, de tauri, de câini şi de ţapi. Dar mama îi spusese că măştile sunt doar o joacă," aşa că trebuia să te temi de ele. Stăteau cu toţii în cerc, de parcă era un joc. Chicoti la gândul că oamenii aceia în toată firea vor începe să se rotească şi să se arunce pe jos, ca nişte copii. Numai că ei rămăseseră foarte tăcuţi.

Se auzise un clopot. Clare tresărise.

Tresări şi acum. Începu să străbată camera, cu inima

bătându-i ca un ciocan. Aruncase caietul şi creionul pe jos. Poate îşi amintea totul cu prea multă exactitate. Se auzi clopotul, din nou. Dar nu, era soneria. Respiră adânc, apoi se duse să deschidă. În prag, stătea o femeie.

— Da?

— Ooo, exclamă doamna aceea cu părul negru, care stătea în ploaie nehotărâtă. Credeam că nu sunteţi acasă.

— Îmi pare rău. Poftiţi înăuntru. O să vă ude ploaia de tot.

— Voiam doar. V-am trezit, cumva, din somn?

— Nu.

Clare se uită mai bine la femeia aceea de treizeci şi ceva de ani, drăguţă, cu ochi mari şi cu trăsături bine conturate.

— Aaa, sunteţi de la Rocco, nu-i aşa?

— Da, sunt Joleen Butts.

Erau amândouă palide, din motive diferite, şi încercau să surâdă.

— Vreţi să intraţi?

— Nu vreau sava deranjez. Voiam doar… Da, am să intru…

Înăuntru, Joleen se uită în jurul ei. Clare începuse să-şi mobileze holul. Cumpărase măsuţe pe care aşezase vaze cu flori, iar pereţii şi-i împodobise cu afişe şi colaje. Duşumeaua pe care călca Joleen era goală.

— Să vă iau haina.

— Îmi pare rău că vă deranjez în miezul zilei. Poate

aveţi de lucru.

— De fapt, ploaia mă cam deprimă.

Îi luă haina lui Joleen şi o agăţă de balustrada scării.

— Doriţi un ceai, o cafea?

— Nu, nu vă deranjaţi, zise ea, jucându-se cu şiragul de mărgele pe care îl purta. V-am văzut lucrarea de afară.

— Deocamdată arată cam ciudat.

Clare o conduse, ca pe un copil, în camera de zi.

— Sper că nu vă deranjează zgomotul.

— O, nu. E interesant să văd cum lucraţi. Mă tem, însă, că nu mă prea pricep la artă.

— Nu-i nimic. Nici eu nu mă pricep la pizza. Şi dumneavoastră o faceţi minunat.

— Mulţumesc, zise ea, uitându-se stingherită prin cameră, părându-i rău că venise. Este o veche reţetă de familie. Numele meu de fată a fost Grimaldi.

— A, de-aceea Ernie are ochii aceia italieneşti! Luaţi loc, vă rog.

Joleen se lăsă încet pe canapea.

— Aşadar, îl cunoaşteţi pe Ernie.

— Da, sigur! Doar mi-a pozat pentru un modelaj.

— A pozat? Pentru dumneavoastră?

— Nu v-a spus?

Joleen se uită lung la ea, ceea ce o făcu să se simtă cam stingherită.

Clare îşi aprinse o ţigară, înainte de a vorbi din nou.

— L-am folosit braţul pentru un modelaj în argilă.

— Braţul?

Clare lăsă un rotocol de fum.

— Mi-a plăcut aspectul lui viril şi tineresc. A ieşit foarte bine.

— Înţeleg.

— Îmi pare rău că nu v-a spus. De fapt, m-am întrebat, chiar, de ce nu veniţi să vedeţi ce-am făcut. Am nişte fotografii, dar nu e acelaşi lucru, ca atunci când vezi sculptură în realitate.

— Domnişoară Kimball, între dumneavoastră şi fiul meu exista o relaţie mai apropiată?

Clare se înecă cu fumul şi începu să tuşească.

— Poftim? Reuşi ea să zică, bătându-se cu pumnul în piept. Poftim?

— Ştiu că nu e treaba mea, dar Ernie nu are decât şaptesprezece ani. În noiembrie, împlineşte optsprezece, dar am dreptul să ştiu şi eu, odată ce încă e minor…

— Ia stai puţin! spuse Clare, ridicându-şi o mâna s-o oprească. Doamnă Butts, Joleen, este adevărat, i-am modelat braţul, i-am oferit să bea câte-o cola am stat şi de vorbă, dar asta a fost tot! Nu înţeleg ce vă face să credeţi că…

— Ştiu de la. Ernie, o întrerupse Joleen.

Clare se uită lung la ea şi se aşează pe canapea.

— Asta-i chiar o nebunie. Vreţi să spuneţi că Ernie v-a povestit că el şi cu mine… o, Doamne!

— Nu mi-a spus, zise Joleen frecându-şi mâinile. A scris şi eu i-am găsit jurnalul, când făceam curăţenie în camera lui. Acolo scrisese câte ceva despre dumneavoastră.

— Nu ştiu ce să vă spun. Realmente, nu ştiu. Doar să vă asigur că… spuse ea, trecându-şi o mână prin păr. Îmi dau seama că pe mine nu mă cunoaşteţi şi, ca mamă a lui Ernie, înclinaţi să-l credeţi pe el. Dar vă jur că între fiul dumneavoastră şi mine nu a existat niciodată nimic romantic, fizic sau de natură sexuală.

— Vă cred, zise Joleen, frământându-şi mâinile în poală.

Nu şi le putea controla, aşa cum nu-şi putea controla nici fiul.

— De fapt, am avut sentimentul acesta încă de când am citit. Mi-am zis că vin aici să îl apăr pe băieţelul meu, dar… Domnişoară Kimball…

— Clare, zise ea slab. Cred c-ar trebui să-mi spui Clare...

— Aş vrea să-ţi cer iertare.

— Nu, zise Clare, frecându-şi tâmplele. Te rog, nu. Îmi închipui ce-ai simţit, gândindu-te că… Mă mir că nu mi-ai spart uşa şi nu mi-ai scos ochii…

— Nu sunt prea bună la ceartă, spuse ea ştergându-şi obrajii uzi. Cred că nici să cresc un copil nu mă pricep.

— Să nu spui asta! zise ea, bătând-o uşor pe umăr. Ernie e puţin derutat.

— Pot să iau o ţigară? Nu mi le-am luat cu mine.

— Bineînţeles.

Clare îi aprinse una şi i-o dădu.

Când trase primul fum, Joleen se cutremură.

— N-am mai fumat de cinci ani, spuse ea şi mai trase lacom din ţigară. Clare, de fapt, nu făceam curăţenie în camera lui Ernie, ci îl controlăm.

Închise ochii. Fumul o cam ameţise, dar o ajutase să-i dispară nodul care i se pusese în stomac.

— Jur că n-am avut niciodată de gând să intru şi să deranjez micile lui secrete. Mama mea obişnuia să-mi caute prin sertare, pe sub saltea. Credea că e de datoria ei să mă supravegheze. Mi-am jurat că, atunci când voi avea un copil, voi avea încredere în el. Şi, totuşi, în ultima săptămână, am urcat la el şi i-am scotocit prin lucruri, ca un hoţ. M-am uitat după droguri.

— Ooo!

— Dar n-am găsit aşa ceva.

Joleen trase din nou, cu sete din ţigară.

— Am găsit, în schimb, altceva.

Lucruri de care nu îi venea să vorbească.

— Cred că ai dreptul să ştii ce-a scris despre tine. Clare simţi un fior.

— Cred că nu e ceva neobişnuit pentru un adolescent să îşi imagineze tot felul de lucruri, mai ales cu o femeie mai în vârstă ca el.

— S-ar putea. Dar nu cred c-ai mai fi atât de senină,

dacă ai vedea ce-a scris.

— Joleen, nu te-ai gândit c-ar fi bine să faceţi un consiliu de familie?

— Ba da. Diseară, am de gând să-i spun lui Will, soţul meu. Vreau să găsesc un psihiatru şi să vedem care-i necazul lui Ernie şi cu familia noastră. Aceste două lucruri sunt totul pentru mine.

— Pentagrama pe care o poartă fiul tău… îi ştii semnificaţia?

Ochii lui Joleen se întunecară puţin, apoi îşi reveni.

— Da. Vom avea grijă şi de asta. Nu vreau să îl pierd, Clare. Indiferent cât de mult îşi doreşte el asta.

Cam sosi acasă după lăsarea întunericului, târându-şi picioarele. Ştia prea bine că actele erau cea mai mare povară a slujbei sale, dar îi era greu să aibă răbdare acum, când îşi ieşise, parcă din minţi.

Fu fericit când văzu maşina lui Clare în faţa casei şi lumină la fereastră.

Ea moţăia pe canapea, cu un roman în poală. Radioul era dat la maximum. Cam o sărută pe păr şi se gândi ce bine ar fi să se aşeze acolo, lângă ea.

Când dădu radioul mai încet, ea se ridică. Arăta ca o bufniţă adusă brusc la lumină.

— Cred c-am făcut prea multă linişte, zise el.

— Câte ceasul?

— Abia trecut de nouă.

— Mmmm! zise ea, frecându-se la ochi. Ai mâncat?

— Ce întrebare de nevastă!

Se aşeză lângă ea, apoi, se răzgândi şi îşi puse capul în poala ei.

— Cred c-am mâncat un sandviş. Oftă prelung şi închise ochii.

— Doamne, ce frumos miroşi! Cum ţi-ai petrecut ziua?

— Spune tu, mai întâi.

— Am avut o zi lungă. Au sosit toate analizele legate de Carly Jammison. Se pare că i s-au dat barbiturice. Loomis le-a dat cadavrul părinţilor.

Ştiind că micile gesturi erau uneori binevenite, îi dădu uşor părul din ochi, la o parte.

— Aş fi vrut să fac şi eu ceva pentru ei.

— M-am dus, apoi, să vorbesc cu Annie, dar n-am putut scoate nimic de la ea. Nu găsesc pe nimeni care să o fi văzut pe fata aceasta, înainte de a fi fost ucisă, aşa cum nu găsesc pe nimeni care să-l fi văzut pe Biff, în seara aceea fatală.

— Poate ar fi bine să laşi toate acestea, acum. Mâine dimineaţă, ai să te şcoli cu capul mai limpede.

— Cu cât trece mai mult timp, cu atât se şterg urmele şi nu mai poţi da de un fir. Clare, ştii că am cercetat registrele afacerii aceleia cu pământurile, în care fusese implicat şi tatăl tău. Şi am găsit ceva foarte ciudat. Majoritatea actelor lipsesc.

— Ce vrei să spui?

Se ridică şi îşi frecă faţa cu mâinile.

— Vreau să spun că au dispărut. Există o tranzacţie între corporaţia Trapezoid şi E.L.Fine, Unlimited.

— Nu înţeleg.

— Trapezoid este compania care a cumpărat, mai întâi, pământul, prin intermediul tatălui tău. Într-o lună, l-au vândut din nou constructorilor; iar Trapezoid s-a autodizolvat. N-am găsit niciun nume.

— Trebuia să găseşti nişte nume. Cine era proprietar?

— Mi-a fost imposibil să aflu. Toate documentele au dispărut. Tranzacţia a fost semnată de un agent din Frederick, care a murit de cinci ani.

— Dar cealaltă companie? Cea care e proprietară acum?

— Tare ca piatra. Are filiale pe toată Coasta de Est, specializate în târguri şi în centre comerciale. Tranzacţia s-a făcut prin telefon şi prin scrisori. Aproape imediat după marea inaugurare, s-a dovedit că tată tău a mituit inspectorii şi pe doi membri ai comisiei de planificare. Şi că şira înşelat clientul, prezentându-i tranzacţia greşită, adică i-a spus că pământul fusese vândut cu şapte sute pogonul, în loc de o mie două sute, cât era în realitate. Dar, pentru că Trapezoid s-a dizolvat iar tatăl tău a murit, nu s-a mai putut afla adevărul.

— Ce tot spui?

— Spun că e foarte ciudat că au dispărut toate actele

de la Trapezoid, şi că nu se ştie cu cine a lucrat tatăl tău. Documentele de la Kimball Realry au fost confiscate în timpul investigaţiei, nefiind, însă, implicat nimeni de la Trapezoid. Nu ti se pare ciudat?

— Mi se pare ciudat ca tatăl meu să fie implicat într-o afacere necurată.

— Mi-e greu să cred că e singurul implicat. Clare, cultele se formează din motive diferite, dintre care cel mai important este puterea. Puterea cere bani. Cu cinci sute pogonul, cineva a câştigat frumos, în urma acestor tranzacţii. Aveaţi necazuri financiare, când s-a apucat tatăl tău de băut?

— Nu. Afacerile mergeau bine. Se vorbea, în casă, că vom pleca într-o excursie în Europa. Atât Blair, cât şi eu aveam bani frumoşi, puşi deoparte pentru colegiu. Copiii îşi dau seama imediat când părinţii lor au necazuri financiare. Nu, adăugă ea, scuturând din cap. Ei stăteau bine cu banii.

— Atunci, cum de şi-a riscat tatăl tău afacerea, situaţia familială, numai pentru o singură tranzacţie? El, care nu făcuse în viaţa lui ceva necinstit?

Ea se ridică.

— Nu crezi că şi eu mi-am pus această întrebare ani, de. Zile? Nu există nicio logică. N-am putut niciodată să înţeleg.

— Poate a făcut-o din alte motive. O fi fost presat din exterior. Poate a fost obligat.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru ceea ce spui şi ce faci pentru mine. Dar ai fi procedat la fel şi dacă ar fi fost vorba de tatăl altcuiva?

Era o întrebare pe care şi-o pusese deja. Şi îşi şi răspunsese la ea.

— Da, pentru că nu e în regulă, nu da masa cu casa, zise el, urmărind-o cu privirea. Să-ţi spun ce cred eu. A fost, cu siguranţă, implicat în ceva, fie din curiozitate, fie din ambiţie. Indiferent despre ce-a fost vorba, nu putea să renunţe. Ceva l-a scos din ale lui, de aceea s-a întors la vechea credinţă. Dar nu e chiar aşa" de simplu să te retragi din ceva, atunci când ştii nume, persoane şi anumite secrete. Aşa că trebuie să continui să faci că ţi se spune şi te apuci de băutură.

— Tot la cultul acela vrei să ajungi, nu-i aşa?

— Asta-i esenţa. Tu, Clare, ai văzut acum douăzeci de ani ceva ce nu-ţi era permis. Peste câţiva ani, tatăl tău se bagă într-o tranzacţie şi face ceva incredibil pentru toţi cei care îl cunoşteau. Iar după ce a murit, a fost scos singurul ţap ispăşitor. Nici nu era greu, avându-l pe Parker ca şerif."

— Parker? Crezi c-a fost implicat şi Parker, în afacerea aceasta?

— Cred c-a fost băgat până-n gât în murdăria aceasta. Poate a avut mustrări de conştiinţă sau i s-au aprins prea rău călcâiele, de i-a spus lui Sarah Hewitt anumite secrete, pe care le păstra mai bine, pentru el însuşi. Din

acest motiv, s-a hotărât, într-o zi, să-şi împacheteze lucrurile şi să-şi ia tălpăşiţa. După câteva luni, a murit.

— A murit? Nu mi-ai spus asta.

— Îţi spun acum. Şi, de atunci, s-au întâmplat tot felul de lucruri: o copilă fugită este găsită moartă într-o fâneaţa. Cineva îl ucide pe Biff, el nu se mai poate apăra de acuzaţia de crimă; Lisa Macdonald e atacată, Sarah Hweitt a dispărut, după ce mi-a făcut nişte aluzii, în legătură cu Parker…

— Şi mai sunt şi cărţile.

— Da, şi cărţile. Nu văd cum Biff ar fi citit aceleaşi lucruri cu tatăl tău, dacă n-ar fi avut anumite motive.

— Nu, zise ea slab. Ai dreptate.

— Şi dacă au fost implicaţi ei doi, înseamnă că mai sunt şi alţii. Calry Jammison a fost ucisă, Clare. Nu cred c-a fost prima şi tare mi-e teamă că nu va fi nici ultima.

Fără să spună un cuvânt, Clare îşi scoase din geantă caietul de schiţe. Se apropie de canapea şi i-l dădu.

— Uite ce-am făcut în după-amiaza aceasta.

Cam îl deschise. Pe prima pagină se afla un desen cu nişte siluete în robe, într-un cerc. Dădu foile mai departe, liniştit. Se uită atent la fiecare schiţă. Văzu o femeie întinsă pe un planşeu, cu o cupă între sâni. Imaginea unui bărbat cu mască, în care recunoscu Ţapul din Mendes.

— Acesta e tatăl tău?

— Nu. El purta altă mască, de lup.

Cam examină alt desen. Un bărbat stătea cu braţele ridicate, în timp ce ceilalţi stăteau cu faţa la el şi la femeie. Alături de ei, se ridicau flancuri din pământ. Un alt desen înfăţişa un ied, cu cuţitul la gât.

După scena aceasta, Clarese întoarse cu spatele. El îi aruncă o privire fugară, apoi se concentră din nou asupra caietului. Bărbaţii goi făcuseră o horă, în timp ce unul din ei făcea dragoste cu femeia. Cam se concentră asupra figurii celui cu masca de lup. De pe mâini i se scurgeau şiroaie de sânge.

Pe vremea aceea, ea nu era decât un copil, îşi zise el, venindu-i să rupă toate desenele acelea în bucăţi.

— Ştii unde se află locul acesta?

— Nu, răspunse ea, uitându-se afară, pe fereastră, în noaptea întunecată.

— După cum ai desenat, pare un luminiş.

— Erau o mulţime de arbori, cred, apoi, locul se lărgea mult. Îmi amintesc ca de ceva foarte mare, dar poate, din cauză că eram eu mică.

— După această ultimă scenă pe care ai desenat-o, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. M-am trezit în pat.

— Bine.

Se mai uită o dată la desene, de teamă că a scăpat un detaliu semnificativ. Unul din bărbaţii pe, care îi schiţase acolo era scund şi vânjos, cu un gât ca de taur. Putea să fie Parker. Dar nu excluse că el îşi dorea asta.

— Spune-mi, când ai făcut desenele acestea, te-ai bazat pe memorie sau pe impresia care ţi-a rămas atunci?

— Pe amândouă. Unele lucruri îţi rămân foarte vii în minte. Noaptea era senină, cerul plin de stele. Mirosea a fin. Femeile aveau pielea albă şi majoritatea bărbaţilor erau bronzaţi, că fermierii.

Se uită atent la ea.

— Poftim?

— Erau bronzaţi că fermierii. Ştii cum, fata, gâtul şi braţele arse de soare. Să ştii că până astăzi nu mi-am amintit aceste amănunte. Unii nu erau bronzaţi deloc, dar era încă primăvară. Cel cu măsea de ţap era subţirel şi alb ca laptele. Ca atunci când nu stai la soare niciodată.

— Ce poţi să-mi spui de voci?

— Cel care conducea ritualul avea o voce autoritară, înfiorătoare. Pe celelalte nu le-am auzit bine.

— Ai desenat treisprezece siluete, nu-i aşa?

— Da? întrebă ea, uitându-i-se peste umăr. Nu ştiu. Aşa mi-a ieşit. Nu m-am gândit la asta.

— Dacă aşa stau lucrurile şi teoria noastră este corectă, cel puţin trei dintre bărbaţii aceştia au murit: şeriful Parker, Biff şi tatăl tău. Aceasta înseamnă că au mai recrutat trei. Oare, unde-o fi locul acesta? murmură el.

— Undeva, în pădure. Lisa pe-acolo a fost hăituită.

— Am cercetat fiecare locşor din pădure, două zile de-a rândul, împreună cu Mick, cu Bud şi cu încă vreo câţiva oameni din oraş. N-am găsit absolut nimic.

— Cred că ţi-ar trebui de zece ori mai mult, ca să poţi zice că ai cercetat totul aşa cum trebuie.

— M-am gândit şi la asta.

Se uită din nou peste umărul lui, la schiţe.

— Bănuiesc că nu ţi-au fost de mare ajutor, aşa cum te aşteptai.

— Ba da, mi-au fost, spuse el, lăsând caietul deoparte şi luând-o de mână. Ştiu că ţi-a fost greu.

— De fapt, m-am eliberat. Acum, că le-am făcut, nu va mai trebui să mă gândesc la ele. Pot să mă întorc la munca mea.

— Când toatea acestea se vor termina, n-am să mai vorbesc absolut deloc acasă despre munca mea, zise el, ducându-i mina la buze. Îţi promit.

— Nu tu ai fost cel care m-a tras în această treabă. Se pare că există în mine de foarte multă vreme. Vreau să ştiu adevărul despre tatăl meu, apoi, mă liniştesc. Poate şi acesta e unul dintre motivele pentru care m-am întors.

— Oricare ar fi ele, eu sunt fericit c-ai făcut-o.

— Da, şi eu la fel.

Făcu un efort să-şi schimbe dispoziţia. Îi masă umerii, să-l elibereze de tensiunea acumulată, până când el începu să geamă.

— Să ştii că aş fi tare dezamăgită, dacă nu mi-ai

povesti despre munca ta, când vii acasă. Cum să mă feresc altfel de bârfe?

— Da. Păi, atunci află că în după-amiaza aceasta, fata lui Less Gladhill a ieşit în viteză pe strada principală, din fundătura Câinelui şi i-a „şifonat”

— Au încurcat circulaţia, de la un capăt la altul al oraşului. Min stătea la intersecţie şi dirija maşinile, cu pălăria ei de ploaie şi în galoşi albi.

— Îmi pare rău că am pierdut spectacolul.

— După ce te vei căsători cu mine, vei fi în linie directă cu pulsul oraşului Emmitsboro.

— Mai întâi, va trebui să construieşti un garaj, totuşi.

— Poftim?

— Un garaj, zise ea, aplecându-se peste canapea să-l muşte uşor de ureche. Trebuie să lucrez undeva. Îmi închipui că n-o să-ţi convină să-mi instalez atelierul în camera de zi.

Cam o apucă şi-o trase peste speteaza canapelei, deasupra lui.

— Asta înseamnă „da”?

— Mai întâi, să vedem planul garajului.

— E clar, ai spus „da”!

— Condiţionat, însă, mai reuşi ea să zică, înainte ca el să-i acopere gura cu a lui.

Mâinile îi mângâiau trupul nebuneşte. Ea se prăvăli râzând, peste el.

— Aş putea zice că e foarte probabil.

— Cred că vreau să-mi faci şi copii. Ea îşi ridică, brusc, capul.

— Acum?

O trase spre el.

— Pentru moment, exersăm.

Ea începu din nou să râdă şi căzură amândoi de pe canapea.

Partea a treia

„Cine are priceperea să socotească numărul fiarei; căci este număr de om”.

Apocalipsa 13:18

Încântat să te cunosc; oare, chiar nu ştii cine sunt?

Mick Jagger – Compasiune pentru diavol

Capitolul 28

Ca orice curvă care se respectă, Mona Sherman era expertă în materie. Încă de ia paisprezece ani, îşi câştigă existenţa vânzându-şi trupul. Îi plăcea să creadă că prestează servicii. Şi le presta bine. Era mândră de munca ei şi se conducea după deviza „Clientul nostru – stăpânul nostru”.

La fel ca baseball-iştii, Mona putea şi făcea orice i se cerea. Pentru douăzeci şi cinci de dolari pe oră. Direct sau cu preludiu, dur sau delicat, deasupra sau dedesubt – cât vreme plăteai, Mona era a ta. Satisfacţie garantată.

În felul ei, se considera o feministă. La urma-urmei, era o femeie de afaceri; stabilea orele şi clienţii care îi conveneau. Era convinsă că experienţa ei stradală merită chiar o diplomă.

Mona îşi avea colţul ei şi clienţii fideli. Era o femeie plăcută, prietenoasă înainte, în timpul şi după consumarea afacerii. După zece ani de experienţă, înţelesese cât de importante erau relaţiile cu partenerii.

Îi plăceau bărbaţii, indiferent de cum arătau sau de poziţia lor socială. Cu excepţia poliţiştilor. Îi ura din principiu, pentru că se amestecau în drepturile ei inalienabile de a-şi câştiga existenţa. Dacă ea alesese modul acesta de viaţă, era treaba ei. Dar poliţiştii aveau talentul să te bată la cap, când ţi-era lumea mai dragă. Îşi vomase odată şi maţele din ea, când rămăsese gravidă şi dăduse vina pe un poliţist care o adusese în starea aceea.

Aşadar, de câte ori avea ocazia să ducă de nas un poliţist, Mona simţea o plăcere sadică.

Primise jumătate din plată prin poştă. Îi depusese imediat la bancă, să obţină o dobândă grasă. Cu suma aceasta, plus ce vă mai primi după, avea de gând să-şi petreacă iarna următoare la Miami. Să se dezlănţuie fără

oprelişti.

Nu cunoştea persoana care îi trimisese banii, dar ştia de unde vin. De-a lungul relaţiei sale profesionale cu Biff Stokey, Mona obişnuia să mai câştige câţiva dolari în plus, lăsându-se tăvălită de o şleahtă de nebuni cu măşti. Ştia că bărbaţilor le plăceau tot felul de jocuri trăsnite, aşa că nu însemna mare lucru pentru ea.

Aşa cum fusese convenit, luă legătura cu şeriful Rafferty şi îi spuse că avea informaţii care l-ar putea interesa. Fixă întâlnirea în aer liber. Nu voia să-şi strice reputaţia, invitând un poliţist în camera ei.

Când ajunse acolo, cu rablă, ei de Chevette, el o aştepta. Nu arăta rău pentru un poliţist, îşi spuse ea, şi îi trecu în revistă trupul atrăgător, zâmbind. Poate nu se va mai duce la Miami, ci la Hollywood.

— Tu eşti Rafferty?

Cam o măsură. Era subţire, cu picioare lungi, în costumaţie specifică – pantaloni scurţi şi tricou mulat. Părul îi era foarte scurt, platinat la vârfuri. Dacă n-ar fi avut ridurile acelea adânci în jurul gurii şi al ochilor, ar fi arătat mult mai tânără decât era.

— Da, eu sunt Rafferty.

— Eu sunt Mona.

Îi surâse şi îşi scoase din sân un pachet de Virginia Slim.

— Ai un foc?

Cam aprinse un chibrit. Aşteptă să treacă pe lângă ei o

familie care se plimba.

— Ce ai să-mi spui, Mona?

— Biff a fost taică-tău?

— A fost tatăl meu vitreg, închise ochii, ca să nu-i între fum.

— Mda. Am observat eu că nu semănaţi deloc. L-am cunoscut pe Biff foarte bine. Noi doi am avut ceea ce se numeşte o relaţie de afaceri foarte strânsă.

— Aşa-i zici tu? Bine, era poliţist! Mona întinse ţigara şi-o scutură delicat.

— Venea din când în când în oraş şi trăgeam câte un chef. Îmi pare sincer rău c-a murit.

— Dacă ştiam că aţi fost atât de apropiaţi, te-aş fi invitat la înmormântare. Dar hai să trecem la subiect. Doar nu m-ai chemat aici să-mi spui că Biff a fost clientul tău.

— Pur şi simplu, mi-am exprimat regretul.

O făcea să se simtă neliniştită, ca o actriţă la premieră.

— Aş bea ceva rece. Parcă existau nişte automate pe-aici.

Se aşeză pe un zid de piatră. În spatele ei, se vedeau munţii şi valea. Îşi înălţă capul şi-i aruncă o privire sfidătoare.

— Ce-ar fi să-mi cumperi ceva de băut, Rafferty? Ceva dietetic. Trebuie să-mi păstrez silueta.

— N-am venit aici să mă joc.

— Aş vorbi mai bine, dacă n-aş avea gura atât de

uscată.

Se simţea nerăbdător. Avea de ales, fie să se poarte dur şi să-i vâre sub ochi insigna, fie să-i cumpere ceva de băut şi să-i dea impresia că se lasă dus de nas.

Mona se uită după el cum se depărta. Avea ochi de poliţist, se gândi ea. Era stilul care recunoştea o târfă, chiar dacă era îmbrăcată în călugăriţă şi cânta imnuri bisericeşti. Trebuie să fie cu mare grijă, dacă voia să mai câştige şi cealaltă jumătate.

Când se întoarse cu băutura, Mona sorbi cu sete.

— N-am ştiut dacă e bine să te sun, sau nu, începu, ea. Nu-mi plac poliţiştii.

Se simţi mai bine, spunându-i adevărul.

— În meseria mea, o fată trebuie să aibă, mai întâi, grijă de ea.

— Totuşi, m-ai sunat.

— Da, pentru că nu mă mai puteam concentra. Adică, nu le mai acordăm clienţilor mei întreaga atenţie.

Trase adânc fumul în piept şi îl scoase pe nări.

— Am citit în ziar ce i s-a întâmplat lui Biff. M-a zguduit să aflu că a murit în bătaie. A fost întotdeauna generos cu mine.

— Mie-mi spui? Deci?

Îşi scuturã, din nou, ţigara. Familia se întoarse, trecu pe lângă ei şi, după ce urcară toţi în rulotă, porniră spre nord.

— Păi, pur şi simplu, nu mi-am putut scoate ăsta din

cap, deşi am încercat să nu mă mai gândesc... Mă obsedează suferinţa prin care a trecut Biff. Ştiai că a fost implicat în nişte afaceri dubioase?

— Ce fel de afaceri dubioase?

— Droguri.

Trase adânc fumul în piept, uitându-se la el.

— Vreau să-ţi spun că eu nu obişnuiesc să folosesc aşa ceva. Poate din când în când, câte-o ţigară cu marijuana, dar niciodată chestii de-alea puternice. Prea am văzut multe fete dărâmate, iar eu îmi respect trupul.

— Da, trupul nostru e un templu. Aşadar, unde vrei să ajungi, Mona?

— Biff obişnuia să mi se confeseze, mai ales după. Spunea că are un traficant de droguri la Washington. El se ocupa cu distribuirea.

— Şi haitianul ăla are un nume?

— Biff îi zicea Ren şi spunea că-i sculă mare, că avea o casă superbă, automobile de lux şi o mulţime de gagici.

Bătea câmpii acum. Îşi puse cutia cu cola pe zid.

— Biff voia şi el să aibă toate acestea. Voia cu disperare. Spunea că dacă reuşeşte o lovitură, n-o să mai aibă nevoie de Ren. Ultima oară când l-am văzut, zicea că trebuie să se întoarcă în oraşul lui, pentru că îi vine un transport şi vrea să facă el însuşi tranzacţia, apoi, să scape de Ren. Se lăuda c-o să mă ducă în Hawaii. După două zile, am citit de moartea lui. Vreau să spun, despre

moartea lui Biff.

— Mda, spuse Cam, uitându-se atent la ea. Cum se face c-ai aşteptat atât, ca să iei legătura cu mine?

— Aşa cum ţi-am spus, nu mă prea dau în vânt după poliţişti. Dar Biff a fost băiat de treabă.

Mona încercă să-şi stoarcă vreo două lacrimi, să facă impresie, dar nu reuşi.

— Am citit c-ar fi răpit şi violat o puştoaică. Dar nu ţine! De ce să răpească el un copil, când îşi putea permite să plătească o femeie? Aşa că m-am gândit eu că poate Ren le-a făcut de petrecanie la amândoi. Iar pentru că Biff a fost un client bun, am găsit de cuviinţă să spun cuiva.

Prea suna frumos şi cusut cu aţă albă!

— Biff ţi-a vorbit vreodată despre religie?

— Despre religie?

Abia se abţinu să nu surâdă. Era o întrebare la care se aştepta, pentru că fusese instruită, în acest sens, aşa că ştia ce să răspundă.

— Ciudat că mă întrebi de asta. Ren ăsta era într-un rahat din ăsta, ceva cu diavolul… Santa… santer…

— Santeria?

— Da, aşa! Santeria. O chestie haitiană, parcă. Biff zicea că-i grozav, înfiorător şi sexy. De vreo două ori, a adus în cameră nişte lumânări negre şi ne-am prefăcut că eram fecioară. Am făcut un teatru… rânji ea. Dacă plăteşti, îţi permiţi orice.

— Aşa e. Ţi-a povestit despre vreo fecioară adevărată?

— Fecioarele sunt ceva demodat, şerifule. Când un bărbat plăteşte, vrea experienţă. Lui Biff îi plăceau lucrurile dure. O virgină nu face decât să stea întinsă, cu ochii închişi: Dacă aş fi în locul tău, m-aş interesa de Ren.

— Mă ocup eu de asta. Mai iau eu legătura cu tine, Mona.

— Hei, spuse ea, trecându-şi mâna peste şold. Îţi stau oricând la dispoziţie.

Lui Cam nu-i mirosea deloc a bine povestea aceasta. Poliţia din Washington îi dăduse. Toate datele. Ren Cashagnol, alias Ren Casteil, alias Robert Castle avea un dosar enorm. Cu toate că fusese arestat adesea pentru cercetări, le scăpase mereu din mână. Acum îşi petrecea vacanţă în Disneyland şi, ca să i-o întrerupă, avea nevoie de mai mult decât depoziţia unei târfe.

De ce să răpească şi să omoare un traficant de droguri o copilă care fugise de acasă? Din cauza devierilor sale religioase? Cine ştie? Nu putea să nu ţină cont de realitatea faptelor. Dar un tip cu experienţa lui Ren nu ar fi făcut greşeala grosolană de a exhuma un cadavru, pentru a-l plasa în altă parte, numai ca să acuze pe altcineva. Nu se potrivea. Unul ca el ştia prea multe despre procedurile poliţieneşti.

În orice caz, Cam mai avea o speranţă. Următoarea lui mişcare era să afle legătura dintre Mona şi uciderea lui Carly Jammison.

Cam scoase un dosar şi se apucă să-l citească din nu. Era mijlocul lui iunie şi timpul trecea repede. Închise dosarul, când îl văzu pe Bob Meese intrând.

— Bună, Cam.

— Bună. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Păi, am dat peste o chestie curioasă, spuse el, scărpinându-şi chelia. Ştii că am cumpărat o mulţime de lucruri de la mama ta, mobila, lămpi şi servicii de masă. A plecat în Tennessee, nu-i aşa?

— A plecat ieri, cu trenul. E vreo problemă, în legătură cu ceea ce ai cumpărat?

— N-aş zice că este vreo problemă. Tocmai făceam curat în sertarele corriodei, pentru că s-a arătat cineva interesat s-o cumpere. Ştii, e o piesă veche, de pe la 1800, din stejar masiv.

— Da, e o moştenire de familie.

— Trebuia să fac nişte mici reparaţii.

Bob se foi stingherit. Ştia cât de sensibili pot fi unii oameni, când era vorba de moşteniri de familie.

— În orice caz, am dat peste asta, înţepenită în fundul unui sertar. N-am ştiut ce să cred, aşa că am venit să ţi-o aduc.

Era un carnet de conturi, pentru o bancă de economii din Virginia. Citi numele de acolo de două ori...

Jack Kimball sau E.B. Stokey. Prima depunere, de cincizeci de mii, fusese făcută cu un an înainte de moartea lui Kimball, atunci când se vânduseră pământurile companiei comerciale. Urmau extrageri şi alte depuneri, ba pe numele lui Kimball, ba pe numele lui Biff, care se opreau cu o lună înainte de moartea celui din urmă. Bob îşi drese vocea:

— N-am ştiut că Jack şi Biff făceau afaceri împreună.

— Dar cam aşa se pare, nu-i aşa?

Contul crescuse, la un moment dat, la o sută de mii, apoi scăzuse până la cinci mii, după ultima extragere.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit să-mi dai asta, Bob.

— M-am gândit că e lucrul cel mai bun pe care îl am de făcut.

Se îndreptă spre uşă, nerăbdător să împrăştie vestea.

— Bănuiesc că dacă Biff ar trăi, ar fi acum în mare încurcătură.

— Fii sigur! zise Cam, ridicându-şi ochii mohorâţi spre negustorul de antichităţi. Crezi că mai e nevoie să-ţi spun că nu e bine să vorbeşti despre toate acestea?

Bob se înroşi cu totul.

— Păi, ştii că eu pot să-mi ţin gura, dar era şi Bonny Sue acolo, când am găsit carnetul, aşa că nu ştiu cui o mai fi spus.

— Ei, m-am gândit şi eu, aşa, murmură Cam. Îţi mulţumesc încă o dată.

Se lăsă pe spetează cu carnetul de conturi în. Mâna, întrebându-se cum îi va spune lui Clare despre el.

Clare se întoarse acasă spre seară, nervoasă şi deprimată. Stătuse mult de vorbă cu medicul Lisei, căreia i se făcuse şi a două operaţie. Acum, avea piciorul în ghips. Prietenii şi familia se semnaseră deja pe el, împreună că personalul spitalului, de la etajul al treilea.

Lisa avea să se întoarcă fă Philadelphia într-o săptămână. Dar nu va mai putea dansa ca balerină niciodată.

Oricât l-ar fi sâcâit pe doctorul Şu, acesta nu îşi schimbase prognosticul. Cu multă îngrijire, Lisa va merge fără să şchiopăteze, va dansa, chiar, dar în. Anumite limite. Genunchiul ei, însă, nu va mai putea suporta rigorile baletului.

Clare rămase în maşină şi se uită la sculptură începută în faţa casei ei. O femeie care întindea mâna spre stele şi ajungea la ele.

Ooo, la naiba!

Se uită la mâinile ei. Cum s-ar simţi dacă n-ar mai putea sculpta niciodată? Dacă n-ar. Mai putea ţine o daltă, un ciocan în mina?

Pustie. Moartă. Distrusă.

Lisa se întinsese pe pat, cu ochii plini de durere.

— Cred că ştiam de mult că aşa va fi, zise ea. Da, într-un fel, e mai bine să ştii adevărul, decât să te tot

întrebi. Să speri.

Nu, îşi zise Clare, trântind portiera. Nu e uşor să-ţi pierzi speranţa. Se opri la baza sculpturii, privind-o în lumina aceea în scădere. Nu era decât vag formată, o siluetă prelungă, cu mâinile îndreptate spre cer. Dar ea o văzu terminată, iar trăsăturile feţei erau ale Lisei.

Da, putea să facă asta, să sculpteze chipul Lisei, graţia şi curajul ei. Şi, din păcate, nu va realiza mare lucru cu asta. Lăsându-şi ochii în jos, porni spre casă...

Telefonul sună, dar ea îl ignoră. Nu voia să vorbească, încă, cu nimeni. Fără să aprindă luminile, trecu prin bucătărie, până în camera de zi, dorind să scape de toate în somn.

— Te-am aşteptat.

Ernie se ridică, o umbră între umbre, şi aşteptă. După o tresărire, ea se linişti şi se uită la el, ca la un copil.

— De obicei, oamenii aşteaptă afară, până când sunt invitaţi să între.

Vru să aprindă lumina.

— Nu! zise el, apropiindu-se şi acoperindu-i mâna cu a lui. N-avem nevoie de lumină.

Supărarea ei se amestecă cu un fior de spaimă. Îşi aminti că ferestrele erau deschise şi că dacă striga, cu siguranţă că vecinii aveau să sară imediat. Iar el nu era decât un copil. Îşi trase mina de sub a lui. Un copil frustrat, dar atât.

În niciun caz, un criminal. Nu putea să creadă aşa

ceva. N-ar fi îndrăznit.

— Bine, Ernie, spuse ea şi se duse de partea cealaltă a canapelei. Despre ce este vorba?

— Ar trebui să-mi spui tu, mie. După felul în care m-ai privit.

— Te-am privit ca un prieten. Asta-i tot.

— Tu trebuia să fii aceea, spuse el. Dar l-ai preferat pe Rafferty. L-ai lăsat să te aibă.

Îi îngheţă inima.

— Relaţia mea cu Cam nu se discută. E treaba mea.

— Nu. Fu erai a mea.

— Ernie! Sunt cu zace ani mai bătrână decât tine şi nu ne cunoaştem decât dl vreo două luni. Ştim amândoi că n-am făcut nimic prin care să-ţi arăt altceva decât prietenie.

Dădea din cap, fără să-şi dezlipească ochii întunecaţi dintr-a iei.

— Mi-ai fost trimisă. Aşa am crezut eu, că mi-ai fost trimisă.

În glas îi apăruse b undă jalnică, adolescentină şi lucrul acesta o mai linişti.

— Trimisă? Ernie, ştii foarte bine că nu-i aşa. Ţi-ai imaginat ceva ce n-a existat niciodată.

— Am văzut statuia. Statuia aceea pe care ai făcut-o. Baphomet.

Zguduită, rosti:

— Ce tot vorbeşti? Tu ai furat-o?

— Nu, ceilalţi au făcut-o. Ceilalţi care ştiu ce-ai văzut tu. Şi eu.

— Ce să văd?

— Le aparţin. Acum nu mai pot face nimic. Nu vezi? Nu înţelegi?

— Nu, spuse ea, sprijinindu-se de canapea. Nu pot înţelege, deşi aş vrea. Aş vrea să te ajut.

— Am crezut că asta mă va face să mă simt mai bine, că-mi va da ce doresc.

Tremurul din glas i se transformă în plâns, dar ea nu fu în stare să se apropie de el şi să-l liniştească.

— Ernie, lasă-mă să-i suri pe părinţii tăi.

— De ce naiba să-i chemi? Ce ştiu ei? Ce le pasă? Au impresia că vor rezolva totul, ducându-mă la un psihiatru. Da, îşi vor rezolva, astfel, propriile lor probleme. Îi urăsc pe amândoi!

— Nu cred că vorbeşti serios.

Ernie îşi acoperi urechile, să nu mai audă nimic.

— Ei nu înţeleg nimic! Nimeni, în afară de…

— În afarăde cine?

Ea făcu Un pas spre el. Albul ochilor lui strălucea în umbră. Mustăcioara, pe care nu trebuia să şi-o radă mai mult de o dată pe săptămână, lucea de transpiraţie.

— Stai jos, Ernie. Hai să stăm de vorbă. Voi încerca să te înţeleg.

— E prea târziu să mai dau înapoi. Ştiu ce am de făcut. Ştiu unde mi-e locul.

Se întoarse şi o luă le fugă.

— Ernie!

Alergă după el şi se opri, văzându-l că sărise în camioneta lui.

— Ernie, aşteaptă!

Trecu în viteză pe lângă ea.

Clare se uită la casa lui cufundată în întuneric. Se îndreptă spre maşina ei. Dacă nu reuşise să facă nimic pentru Lisa, poate îl ajută pe Ernie."

Când coti pe strada principală, îl pierdu din priviri. Îi căută camioneta peste tot, dar în zadar. După vreo zece minute, vru să renunţe şi să se ducă la Rocco, să le povestească părinţilor lui totul.

Chiar atunci, însă, văzu camioneta, parcată în spatele companiei funerare a lui Griffith. Clare trase lângă ea. Nemaipomenit, îşi zise ea. Ce căuta el acolo?

Fără să se gândească la consecinţe, se hotărî să între şi să îl scoată de acolo, repede şi în linişte. Apoi, îl va conduce la părinţii lui.

Uşa din spate era descuiată. Intră, în ciuda resentimentelor pe care le avea fată de lăcaşurile morţilor. Se rugă în gând să nu fi murit nimeni în ultima vreme.

— Ernie! şopti ea, dar glasul răsună ca un şuierat.

Pe aici se introduceau morţii, se gândi ea, uitându-se la scările de ciment.

— La naiba, Ernie. Ce-i fi căutând tu, aici?

Îşi aminti brusc de simbolul sicrielor şi al lumânărilor. Exista un procentaj destul de ridicat de sinucideri, în rândul adolescenţilor. Iar Ernie. Era înclinat spre aşa ceva. Nu ştia ce să facă. Ar fi vrut tare mult să îl ajute.

Hotărî că ar fi mai bine să se ducă după Cam. Sau, după doctorul Crampton. Când se întoarse să iasă, un zgomot o făcu să se oprească. Băiatul n-avea, oricum, să asculte de un poliţist, mai ales de unul pe care îl ura. Îşi aminti de lacrimile lui şi suspină.

Se va duce să-l caute. Poate dădea de el. Chiar dacă nu avea experienţă, va sta de vorbă cu el, cu tact şi cu multă răbdare.

Încet, lăsându-şi ochii să i se obişnuiască cu întunericul, începu să coboare scările.

Auzi voci. Cu cine putea Ernie să stea de vorbă aici? Era posibil ca Charlie să lucreze, şi tocmai acum Ernie dăduse buzna peste el. Dar va intra ea şi va salva situaţia, găsind o explicaţie oarecare. Apoi, îl va duce pe băiat înapoi, la părinţii lui, înainte să între în cine ştie ce necaz.

Nu, nu erau voci, îşi dădu ea seama, ci muzică. Bach, un concert de orgă. Presupunea că Charles avea nevoie de o muzică adecvată, pentru a putea munci mai bine.

Dădu peste un coridor mai strâmt, unde lumina alterna cu. Umbrele. Printre acordurile muzicale, se auziră din nou voci. Clare întinse mâna tremurând şi dădu la o parte o perdea neagră.

Suna gongul.

Pe o platformă, se afla întinsă o femeie. La început, Clare crezu că e moartă. Dar mişca şi asta o înspăimântă, parcă, şi mai tare.

Avea mâinile încrucişate pe sâni şi în fiecare ţinea câte o lumânare neagră. Între coapsele ei desfăcute, era o cupă acoperită de o farfurioară pe care se afla o bucăţică rotundă de pâine neagră.

În jurul ei, stăteau doisprezece bărbaţi îmbrăcaţi în robe lungi, cu glugă. Trei dintre ei se apropiară de altar şi se înclinară adânc.

Se auzi o voce, cântând în latineşte. Clare o recunoscu şi se cutremură.

Nu era chiar ca atunci, când mirosea a fum, când erau înconjuraţi de arbori. Încheieturile i se albiseră, atât de tare strângea perdeaua în mina. Vocea pe care o recunoscuse că fiind cea din vis umplea atmosfera cămăruţei aceleia.

— În faţa Regelui Iadului şi a tuturor diavolilor genunii, fraţii mei, spun din suflet că Satan e cel care ne conduce, îmi reînnoiesc jurământul în faţa tuturor şi în cinstea lui. În schimb, îi cer să-mi împlinească toate dorinţele. Şi vă poruncesc şi vouă, fraţilor, să faceţi la fel.

Bărbaţii rostiră în cor jurământul.

Deci, totul era adevărat, îşi zise Clare, cutremurându-se. Adunarea continua să incanteze în latineşte. Nu era o

iluzie, nici coşmarul ei, nici întâmplarea cu Jack Kimball.

— Domine Satanas, Rexlnferus, imperator omnipotens. Oficiantul luă farfurioară, o ridică la pieptul pe care se zărea o pentagramă grea din argint şi începu să recite cuvinte scârboase. O puse la loc şi făcu acelaşi lucru cu cupa. Apoi o aşeză din nou, între coapsele albe şi subţiri ale femeii.

— Atotputernicule Domn al întunericului, priveşte cu îngăduinţa la jertfa pe care ţi-am pregătit-o.

Mirosul dulce îi aduse aminte de messele din copilărie. Şi aceasta era o messă, dar una diavolească.

— Dominus Inferus Vobiscum.

— Et cum tuo.

Îşi simţea trupul ca de gheată. Voia să fugă de acolo, dar nu se putea mişca. Nu era în stare nici măcar să-şi tragă mâna îngheţată de pe perdeaua aceea. Preotul îşi ridicase braţele invocând, din nou, forţele întunericului. Vocea lui te hipnotiza, parcă. Şi atunci îşi dădu seama cine era.

— Salve! Salve! Salve! Gongul răsună de trei ori. O luă la fugă.

Nu se gândi, însă, s-o facă în linişte, fără zgomot. Panică ce pusese stăpânire pe ea o mina de la spate, făcând-o să alerge şi să nu se mai preocupe decât de propria ei supravieţuire. Tot aşa i se întâmplase şi cu ani în urmă, acolo, în pădure, când fugise printre arbori,

până la maşina tatălui ei. O găsise acolo, şocată, când se întorsese din luminiş.

În jurul ei, luminile de pe coridor pâlpâiau. I se păreau că îl vede pe tatăl ei la capătul scărilor, cu ochii trişti şi mâinile pline de sânge.

— Ţi-am spus să nu vii, dulceaţa mea. Nu e un loc pentru fetiţe, zicea el întinzând mâinile spre ea. Nu e decât un vis urât. Vei uita totul, până la urmă.

Pe măsură ce se apropia de el, imaginea dispărea. O porni suspinând pe scările metalice. Isteria care o cuprinse o împinse spre ieşire. Dar uşa era încuiată. Fusese prinsă în capcană. În timp ce împingea neputincioasă în uşă, transpiraţia îi curgea pe trup în şiroaie. Se rugă în gând. Au să vină după ea, au s-o găsească şi-au s-o omoare, la fel ca pe Carly Jammison. Vor scoate cuţitul şi îi vor tăia beregata ca iedului aceluia.

Înspăimântată, găsi ivărul, deschise şi ieşi în întunericul de afară. Inspirând adânc, se sprijini de un copac şi îşi lipi obrazul de scoarţa lui tare.

Gândeşte, îşi porunci ea. Trebuie să ceri ajutor. Trebuie să dai de Cam. Ar fi putut alerga la el, la birou, dar n-o mai ţineau picioarele. Şi-apoi, era probabil ca el să nu fie acolo. Atunci, s-ar duce la el acasă, unde s-ar fi simţit în siguranţă. Ar fi stat de vorbă cu el şi s-ar fi rezolvat totul.

Îşi văzu maşina strălucind alături de camioneta lui

Ernie. Nu putea s-o lase aici. Nu îndrăznea. Clare strânse din dinţi, abţinându-se să nu vomite, şi se forţă să meargă. Se va urca în maşină, se va duce la Cam şi-i va povesti tot ce văzuse.

Când se aprinseră farurile acelea, Clare îngheţă ca un iepure speriat.

— Clare! O strigă doctorul Crampton, scoţându-şi capul pe geam. Clare, ce faci tu aici? Ţi-e bine?

— Domnule doctor!

Uşurată, se repezi spre maşina lui. Acum nu mai era singură.

— Ooo, Doamne, îţi mulţumesc!

— Ce s-a întâmplat?

Îşi puse ochelarii şi văzu că avea pupilele dilatate.

— Eşti rănită, bolnavă?

— Nu, nu! Trebuie să fugim! spuse ea, aruncând o privire disperată spre clădire. Pot să apară din moment în moment!

— Cine să apară?

Ochii lui se umplură de îngrijorare.

— Cei de la Griffith. Sunt în pivniţă, l-am văzut, îmbrăcaţi în robe, cu mască. Până acum, am crezut că e doar un vis, dar n-a fost aşa.

Îşi ridică o mână, încercând să se liniştească.

— Ştiu că nu mă exprim coerent. Trebuie s-ajung la Cam. Mă puteţi urma?

— Nu cred că eşti în stare să conduci. Mai bine te duc

eu acasă.

— N-am nimic, îi spuse ea, în timp ce el coborî din maşină. Nu mai putem rămâne aici. Ei au omorât-o, deja, pe fata aceea, Jammison şi, probabil, şi pe Biff. Este periculos.

Respiraţia îi şuieră, când simţi înţepătura unui ac în braţ.

— Da, aşa e, zise el, cu o urmă de regret, în vreme de îi injectă drogul. Îmi pare tare rău, Clare. Am încercat să te apăr de toate acestea.

— Nu! strigă ea, zbătându-se. Nu se poate! Dar vederea începuse să i se întunece.

Capitolul 29

Era doar un vis. Pentru că numai în vise ţi se părea că vocile plutesc deasupra ta. Nu trebuia decât să deschidă ochii şi să se scoale. Îşi va da seama că e întinsă pe canapeaua ei, ameţită de somn.

Dar când reuşi să-şi ridice pleoapele grele, observă că se afla într-o încăpere mică, drapată în negru. Deasupra, văzu simbolul lui Baphomet. Încercă să-şi mişte membrele îngreuiate, ameţită de droguri. Încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau legate. Ţipătul ei din gând se materializă doar într-un geamăt. Pentru că nu se putea face auzită, se hotărî să asculte.

— N-o putem ţine aici.

Charlie Griffith se plimba într-o parte şi într-alta. Îşi lăsase gluga pe spate şi i se vedea părul moale şi ochii îngrijoraţi.

— La naiba! Câtă vreme se află aici, suntem în pericol!

— Lasă-mă pe mine să mă ocup. M-am descurcat întotdeauna, zise primarul, mângâindu-şi pentagrama de argint.

Zâmbea ironic, dar Charlie era prea speriat să observe.

— Dacă doctorul n-ar fi întârziat şi n-ar fi dat de ea afară…

— Dar nu s-a întâmplat aşa, remarcă Atherton. Suntem protejaţi de El. Nu-ţi dai seama?

— Ba da, dar…

— Tatăl tău ne-a ajutat să punem bazele acestei secte, spuse primarul strângându-l de umăr. Tu ai fost primul din noua generaţie. Mă bazez pe discreţia, pe bunul tău simţ, Charlie.

— Bineînţeles, bineînţeles! Dar una e să ne facem ritualul aici şi alta s-o ţinem sechestrată în clădirea aceasta. Trebuie să mă gândesc şi la familia mea.

— Noi toţi ne gândim la familiile noastre. O vom muta de-aici.

— Când?

— La noapte. Mă ocup eu de asta.

— James, spuse Charlie, temându-se că i se va simţi

în glas şi neîncrederea care îl cuprinsese. Ştii bine că sunt loial, de zece ani, de când m-a adus tatăl meu la voi. Dar Clare… Am crescut împreună.

Ca şi când i-ar fi dat o binecuvântare, Atherton apucă, din nou, umărul lui Charlie.

— Trebuie să distrugi, înainte de a fi distrus! Oare, nu aceasta-i Legea?

— Da, dar… poate există şi-o altă cale.

— Nu există decât o cale. Calea Lui. Cred că ne-a fost trimisă. Ştim cu toţii că nu există întâmplare, Charles. Ea a venit singură aici, în seara aceasta. Cred că sângele ei va purifica mizeria pe care ne-a făcut-o tatăl ei cu ani în urmă. Ea va fi jertfa care va spăla trădarea încercată de unul de-ai noştri.

Ochii lui Atherton străluciră în întuneric, plini de încântare şi de o foame sălbatică.

— Nu va trece mult şi fiul tău va fi primit în rândurile noastre.

Charles îşi umezi buzele.

— Da.

— Gândeşte-te că noua generaţie va fi puternică prin el. Pleacă şi lasă asta în seama mea. Voi lua legătura şi cu ceilalţi, ca să-i liniştesc. În. Noaptea solstiţiului, ne vom întâlni, vom aduce jertfe şi ne vom întări.

— Bine.

Era singura cale şi Legea nu-ţi dădea voie să ai remuşcări.

. Atherton surâse, pentru că reuşise încă o dată să-i întărească pe cei slabi. Îi plăcea să domine.

— Mick îmi va fi singurul ajutor.

Atherton aşteptă ca Charlie să dispară dincolo de perdea, apoi se întoarse la Clare. Ştia că îşi revenise şi că ascultase tot ce vorbiseră şi acest lucru îl umplea de încântare.

— Ar fi trebuit să laşi băiatul în pace, zise el. Era deja al meu...

Se aplecă şi îi luă fata în mâini, muşcându-i-o dintr-o parte într-alta.

— Parcă ochii îţi mai sunt încă puţin sticloşi, remarcă el. Dar înţelegi totul foarte bine.

— Înţeleg, spuse ea şi îşi auzi glasul ca printr-un tunel. Tu ai făcut toate relele, în ultimii ani. Tir ai ucis-o pe fata aceea.

— Pe ea şi pe alţii. Stăpânul cere jertfe.

— Doar nu crezi asta. Nu se poate!

Îşi ţuguie buzele, aşa cum făcea când îşi începea lecţia la clasă.

— Ai să-ţi dai seama că nu contează ce cred eu, ci ce cred ceilalţi. Au să-ţi împrăştie sângele cât ai zice peşte, numai pentru că le-o voi porunci eu!

— De ce?

— Pentru că îmi face plăcere.

Îşi trase roba de pe el, distrându-se la vederea ororii din privirile ei.

— O, nu te teme! N-am să te violez! N-am nici timp, nici chef de asta. Dar un primar trebuie să fie văzut numai în costum.

Începu să se îmbrace, trăgându-şi nişte chiloţi ca de boxer, peste picioarele osoase.

— Nu mai ţine, adăugă el, uitându-se cum se zbătea. Ai făcut prea multe greşeli. Bineînţeles, s-au mai făcut greşeli, dar au fost corectate întotdeauna. Îşi scutură cămaşa albă, elegantă. Prima, a fost cu tatăl tău. El a fost o mare dezamăgire pentru mine, Clare.

— Tata n-ar fi putut ucide pe nimeni. N-avea cum să mai continue ce făceaţi voi.

— Da, dar a făcut parte dintre noi. Era un om atât de însetat de cunoaştere, atât de ambiţios. Când ni s-a alăturat, ardea ca o tortă, de parcă îi eram un frate.

Se aşeză pe un scăunel cu trei picioare, ca să-şi tragă şosetele.

— Faptul că s-a întors la vechea lui religie m-a dezamăgit foarte tare. Auzi, să se îndrepte el spre Dumnezeul ăla demodat…

Oftă scuturând din cap.

— Unde s-o fi rătăcit? Cred că din cauza băuturii şi pentru că era prea slab ca să ne poată urma în drumul nostru spre putere.

Îşi lipi profesoral mâinile de coapsele lui păroase şi se aplecă spre ea.

— Sacrificiul uman nu este invenţia mea, dragă. E de.

Când lumea şi pământul. Asta pentru că omul este însetat de sânge, adăugă el, privind-o. Da, ştiu că asta te înspăimântă, aşa cum l-a înspăimântat şi pe Jack. Dar fii sinceră, nu-i aşa că reacţia ta nu e decât un reflex? Ea dădu din cap.

— Câţi? câţi ai ucis?

— Numărul victimelor nu e relevant, nu-ţi dai seama? Primul sacrificiu a fost un test trecut cu succes de toţi, în afară de tatăl tău. Iar femeia aceea nu era decât o curvă. Uciderea ei a constituit un simbol. Poate dacă aş fi discutat mai întâi cu Jack şi i-aş fi explicat motivele, n-ar mai fi reacţionat atât de puternic. Da, mi-am făcut reproşuri pentru asta.

Se întinse şi îşi luă pantalonii lui cei negri.

— S-ar putea spune că Jack m-a părăsit pentru o femeie, deşi relaţia noastră a fost pur spirituală, nicidecum fizică. M-a părăsit şi s-a întors la mătăniile lui şi la Dumnezeul lui rece. L-am iertat.

Atherton se ridică, îşi încheie fermoarul şi îşi luă cureaua.

— Nu putea să mă trădeze, fără să-şi pună familia în pericol. Doar depusese un jurământ, pecetluit cu sânge. Jack a făcut tot ceea ce i s-a cerut, atâta timp cât a fost în viaţă.

— L-ai ameninţat.

— El a înţeles regulile, înainte de a fi fost însemnat. Cred că afacerea cu pământul l-a dezechilibrat. Şi nu

înţeleg de ce; Mi-a spus că nu mai vrea să participe la ea. Şi doar era vorba de bani. O tranzacţie menită să ne facă mai bogaţi şi mai puternici. Dar Jack se apucase tare de băutura şi nu mai vedea nimic clar. În disperare, văzu o licărire de speranţă.

— Avea de gând să spună despre tine şi despre toate.

— O, da, aşa cred şi eu. Sau, cel puţin, spera să aibă curajul s-o facă.

Atherton îşi trecu cravata lui cu dungi cenuşii pe sub guler.

— Parker şi Mick s-au dus să stea de vorbă cu el, să-l facă să-şi dea seama ce nebunie ar fi asta. Din câte ştiu, Jack nici nu i-a ascultat. A devenit violent, chiar. S-au luat la bătaie şi… restul îl ştii şi tu.

— L-au omorât, şuieră ea printre dinţi. Doamne, ei l-au omorât.

— Acum, n-ai să dai vina pe Parker sau pe Mick, pentru că tatăl tău a lăsat aracii aceia acolo pe terasă. Dacă nu erau acolo, poate ar fi supravieţuit căderii. Dar eu mă gândesc că în felul acesta s-a făcut dreptate.

Îşi termină nodul de la cravată şi şi-l mângâie uşor.

— Încă îmi mai este dor de el. Oftă şi îşi luă haina de la costum.

— Acum văd întoarcerea asta că închiderea cercului. Am făcut greşeli cu Jack. Ar fi trebuit să fie tratat ca orice alt trădător, dar am procedat altfel, din cauza afecţiunii pe care i-o purtam. Trebuie să-mi corectez

această greşeală cu tine.

— L-ai ucis pe tata.

— Nu, draga mea. Nici măcar n-am fost acolo.

— Tu l-ai ucis, repetă ea.

Se zbătu, vrând, parcă, să smulgă legăturile, să muşte şi să zgârie. Atherton luă o cârpă şi o îndoi cu grijă.

— Mă tem că trebuie să stai liniştită, în timp ce te transportăm.

— Du-te dracului!

— Nu există niciun drac, zâmbi el, legând-o la gură. În afară de cel pe care îl creăm noi înşine.

Mick o cără cu stoicism pe trepte, apoi afară, până la maşină. Clare se zbătea neputincioasă. Când o puse î maşină, ea reuşi să-l izbească cu mâinile legate. Mick nu reacţionăm niciun fel.

— Ai fost neglijentă că ai lăsat cheile în maşină. Atherton urcă pe locul şoferului.

— Om fi noi de la tară, dar puţini tineri ar rezista tentaţiei să nu fure o astfel de maşină. Model japonez, nu-i aşa? continuă el degajat, în timp ce-şi legă centura de siguranţă. Convingerea mea este că acelea americane sunt mai bune.

Răsuci cheile în contact.

— Dar apreciez gustul pentru putere. Nu va fi o călătorie lungă, Clare, dar încearcă să te faci comodă.

Ieşi din parcare, trecu strada principală şi porni spre ieşirea din oraş. Ca să se distreze, dădu drumul la radio,

până găsi un post cu muzică simfonică.

— O maşină tare bună. Comodă, uşor de manevrat. Te invidiez. Bineînţeles n-ar fi bine, pentru mine, să fiu văzut la volanul unei asemenea maşini scumpe. Ambiţiile mele politice mă obligă la un stil de viaţa moderat.

Se şi vedea guvernator.

— Îmi pun banii în conturi elveţiene şi cumpăr pământ. Jack m-a învăţat să apreciez valoarea pământului. E atât de plăcut să ştii că-l posezi! Bineînţeles, îi fac şi poftele lui Min. Ea are gusturi foarte simple. Un bărbat n-ar putea cere mai mult de la o soţie atât de înţelegătoare. Din punct de vedere sexual, ca să mă exprim aşa, e puţin cam rigidă. Dar plata unei curve e un preţ rezonabil pentru păstrarea unui mariaj fericit. Ce zici, nu-i aşa? Ooo, dar tu nu ai de unde să ştii!

Se aplecă şi-i scoase căluşul.

— Acum poţi să strigi cât vrei. Oricum, nu te va auzi nimeni.

Nu se obosi s-o facă. Cu mâinile legate nu avea cum să se repeadă la volan. Poate era mai bine aşa. N-ar fi putut să supravieţuiască unui accident de maşină. Iar ea era hotărâtă să supravieţuiască. Cel mai bine era să îl facă să vorbească tot timpul, iar ea să fie atentă pe unde merg.

— Soţia ta ştie?

— Min? zâmbi el, plin de afecţiune, gândindu-se la ea. Doar n-o să discutăm acum despre Min a mea. Una din regulile noastre de bază este să nu ne amestecăm soţiile şi fiicele în problemele noastre. L-ai putea numi un club numai al bărbaţilor, sexualist sau neconstituţional. Noi l-am numi un club select.

— Nici nu-mi vine să cred că doctorul Crampton face parte din acest cult.

— El este unul din membrii noştri fondatori. Probabil că nu ştii că a avut nişte probleme cu drogurile, pe când era student, adăugă el, aducându-i o privire. Ar trebui să-ţi dai seama că oamenii nu sunt ce par a fi. Deşi bunul nostru doctor mi-a creat ceva probleme, în ultima vreme, n-a fost ceva cu care să nu mă descurc.

Ce mult i-ar fi plăcut să-i facă şi lui Crampton ce i-a făcut lui Biff. În felul acesta, n-ar mai fi rămas nimeni care să-i pună întrebări incomode.

— Nu e greu să găseşti bărbaţi care să-şi dorească o schimbare în viaţă. Mai ales când e vorba de sex, bani, droguri şi de gustul puterii.

Urcau acum o pantă, pe un drum sinuos, care tăia un pământ înţelenit. De-o parte şi de alta, păduri. Atherton apăsă pe acceleraţie. Mergeau acum cu o viteză de optzeci de kilometri pe oră.

— Ce maşină minunată! Ar fi păcat s-o distrugem.

— S-o distrugeţi?

— George de a atelierul de vânzări şi reparaţii al lui

Jerry ne mai face unele servicii. O să facem o combinaţie între Chevrolet-ul rablagit al lui Sarah Hewitt şi automobilul tău.

— Sarah? Ai…

— Trebuia s-o facem şi pe-asta. Ştia mai multe decât s-ar fi cuvenit.

— Iar Biff?

— A fost executat.

Zâmbi. Avu un sentiment nou al puterii, acum, că putea discuta despre ceea ce făcuse fără nicio oprelişte.

— E simplu. Nu se mai putea stăpâni de la băutură şi de la droguri. A încălcat Legea, când s-a bătut cu unul de-ai noştri şi apoi s-a făcut de râs în public cu şeriful. Păcat! El a fost unui dintre primii care au acceptat jertfa adevărată. Avea un egoism pur pe care i-l admiram din tot sufletul. O voia pe Jane Rafferty, dar Mike îi stătea în cale, aşa că l-a omorât.

— Biff l-a omorât pe tatăl lui Cam?

— A fost o mişcare îndrăzneaţă şi genială. Mi se pare că l-a lovit şi apoi a tras tractorul peste el. Destul de riscant. Dar ce este viaţa fără risc? După aceea, a consolat-o pe văduva nefericită.

Clare se foi dezgustată. Dădu cu piciorul peste pila scăpată pe jos, atunci când fuseseră acasă la Annie. Cu inima bătându-i nebuneşte, o strânse cu labele picioarelor.

— Cultul vostru nu e decât o scuză pentru crimă.

— Nu e o scuză deloc!

Coti pe un drum de tară ne pavat, aşa că fu obligat să încetinească, pentru a ocoli hârtoapele şi gropile.

— L-aş zice, mai degrabă, o metodă. O cale de a lua şi de a avea. Fiecare membru al grupului nostru are ceea ce vrea şi chiar mai mult. Ne îmbogăţim pe zi ce trece. În marile oraşe şi în orăşele. Acum treizeci de ani, nu eram decât un amărât, în armată. Pe când staţionam în California aşteptând să fiu liberat şi să iau în piept o viaţă fără nicio perspectivă, am dat peste o sectă – un grup fascinant, dar cam dezorganizat. Atunci am început să mă gândesc la cum s-ar putea ca o astfel de religie să devină o afacere profitabilă. Uită-te la bogăţia şi puterea catolicilor. Am luat de al ei ce-a fost bun, am mai întâlnit şi alte grupuri, iar când m-am întors acasă, am căutat adepţi. Te surprinde că i-am convertit pe cei mai aleşi cetăţeni?

— Mă dezgustă. Atherton îşi drese vocea.

— A, bineînţeles, nu toţi pot fi aleşi. Îmi pusesem speranţe mari în Cameron, dar s-a dovedit o dezamăgire. Mă tem că-l vom pune pe liber.

Îi văzu chipul cuprins de oroare şi râse.

— Ooo, nu te teme, nu vom folosi violenţa. Presiunea politică va fi suficientă să-l facem să-şi ta tălpăşiţa. L-am pus deja pe un drum greşit, în legătură cu moartea lui Biff. N-am de ce să mă tem de unul ca el. Atâta vreme cât nu reprezintă un pericol, va trăi. Ei, dar iată

că am ajuns!

Drumul tăiase muntele, aproape un kilometru. Se opriră în faţa unei porţi mari. Atherton fredona din Chopin, odată cu radioul, în timp ce Mick coborî din maşina din spate şi de duse să deschidă lacătul.

— Tocmai îmi trecuse prin minte că nu vei mai sculpta nodul acela de copac. Aş fi foarte curios ce-aveai de gând să faci din el.

Clare îşi trase pila până între glezne.

— Ai de gând să mă omorî aici?

— Ooo, nu! Bineînţeles că nu! Fiind fica lui Jack, ai dreptul la un ceremonial. Am hotărât, chiar, să renunţ la ritualul sexual, în memoria lui Jack.

Se opri în faţa unei gherete.

— Până la solstiţiu, vom încerca să te facem să te simţi bine aici.

— Mi se face rău.

Se mişcă, ţinând pila strâns între glezne.

— Te rog, îmi vine să vărs!

— Împingeţi-i capul între genunchi! spuse Atherton, deschizând portiera.

— Uşurel, Clare.

Mick desfăcu centura cu care era legată.

— Îmi pare rău de tot. Dar n-avem ce face. Îi împinse capul în jos.

Reuşi să prindă pila cu mâinile, apoi o înfipse în el. Din pieptul lui începu să ţâşnească sângele. Se dădu

înapoi, aşa că nu reuşi decât să-l zgârie puţin pe coapsă.

— Tu l-ai ucis pe tata, ticălosule!

Când Mick se prăbuşi în genunchi, ea încercă să iasă din maşină. Simţi o durere puternică în cap şi se prăbuşi şi ea, la picioarele lui Atherton.

Unde naiba era? Cam trecea pentru a doua oară pe la Clare pe acasă. Nu voia să între în panică. Poate plecase în vreo vizită. Sau era la cumpărături.

De ce nu-l sunase?

Biletul pe care i-l lăsase pe masa din bucătărie, seara trecută, era tot acolo. Patul îi era nefăcut ca întotdeauna. Nu se putea spune dacă a dormit sau nu în el. Şi geanta ei era acolo. Dar şi-o lăsa adesea acasă. Îşi băga banii în buzunar şi plecă.

Poate o cam presase cu desenele acelea şi simţise nevoia să fie singură, o vreme.

Dar ultima oară când fuseseră împreună se înţelesesem perfect. Se aşezase la masa din bucătărie şi încerca să-şi alunge gândurile negre. Amintindu-şi de ultima lor noapte pe care o petrecuseră împreună.

Ea stătuse pe covorul din camera de zi, ţinându-şi genunchii îmbrăţişaţi. Cânta Bonnie Raitt. Bătea un vânt uşor şi pătrundea pe fereastră o boare, împreună cu trilurile păsărelelor. „De ce te-ai răzgândit?” o întrebase el. „în legătură cu ce?” În legătură cu căsătoria noastră”. „Nu m-am răzgândit.” Îşi dăduse ochii peste cap, apoi

îşi încrucişase braţele la piept şi îşi sprijinise bărbia. „M-am hotărât”. Îşi aminti că zâmbise. Ochii ei se întunecaseră şi căpătaseră auriul din portretele vechi. „Căsătoria mea anterioară a fost un fiasco. M-a făcut să mă închid în carapacea mea. Nu…” Trase adânc aer în piept, ca şi cum voise să fie cât mai exactă. „M-a făcut să mă simt nesigură. Credeam că am făcut totul aşa cum trebuie, dar nu era aşa.” „Lucrurile acestea se întâmplă fără să avem vreo vină”. „Nu, amândoi am făcut greşeli. Eu cred că nu mi-am prea dat osteneala. În momentul în care lucrurile au început să scârţie, n-am făcut nimic ca să le îndrept. M-am implicat doar emoţional. Asta mi se întâmplă mereu, de când a murit tatăl meu. E foarte simplu, în cazul tău, însă, nu e acelaşi lucru”. „Prin urmare vrei să te căsătoreşti cu mine pentru că nu mă potrivesc canoanelor tale.” „Pur şi simplu”, zise ea, sărutându-l pe gât. „Te iubesc atât de mult, Cam. Ar fi bine să te apuci de garajul acela.”

Neliniştit, se duse în garaj. Uneltele ei erau acolo, gata de lucru. Pe masa de lucru, o mulţime de schiţe, iar podeaua, plină de aşchii.

Dacă venea acum, ar fi râs de îngrijorarea lui. Şi pe bună dreptate. Dacă nervii nu i-ar fi atât de încordaţi, nu s-ar gândi numai la rele. Dar îl obseda discuţia cu Mona Sherman. Era atât de sigur că totul fusese o înscenare!

Mona Sherman minţise. Sau, în orice caz, spusese o mulţime de minciuni şi doar câteva adevăruri. Mai întâi,

trebuia să se convingă de acest lucru, apoi, să afle motivele.

Dar asta nu avea nicio legătură cu Clare, îşi zise el. Doar ea nu era amestecată. Şi va face tot ce-i stă în putinţă ca lucrurile să rămână aşa.

Ernie îl urmărise pe Rafferty când venise, apoi şi când plecase. Îşi dori să fie din nou copil, să se bage în pat şi să-şi tragă pătura peste cap.

Când se trezi, era întuneric. Clare nu ştia dacă e zi sau noapte, pentru că ferestrele erau acoperite şi bine închise. Capul îi zvâcnea de durere. Când încercă să se răsucească, nu putu, pentru că mâinile şi picioarele îi erau legate.

Încercă disperată să se lupte cu funiile, până când durerea învinse frica şi începu să plângă cu fata în pernă.

Trecu ceva vreme, până când îşi recăpătă controlul. Oricum, nu conta. Era singură. Cel puţin, Atherton nu avea satisfacţia s-o vadă distrusă.

Atherton. Primarul corect din Emmitsboro. Prietenul tatălui ei. Profesorul serios de ştiinţe exacte, soţul fidel. Vocea lui chemase cu ani în urmă numele diavolilor, atunci, în pădure. A lui fusese mâna aceea cu cuţitul ridicat să ucidă.

În toţi aceşti ani, el îşi slujise şi îşi distrusese, totodată, oraşul, pe nesimţite.

Doctorul Crampton.

— Cel mai bun prieten al tatălui ei. Se gândi la Alice cu disperare. Oare, cumva suporta gândul acesta? Nimeni nu o înţelegea mai bine ca ea.

Chuck Griffith, Mick Morgan, Biff Stokey. Şi câţi alţii?

Ernie. Închise ochii, gândindu-se cu jale la mama lui.

Dar pentru Ernie mai era o şansă. Lui îi era frică şi asta însemna că nu era cu totul pierdut. Poate va găsi o cale să îl convingă să o ajute.

Se întreba dacă îl omorâse pe Mick. Ce bine-ar fi fost! Ura o ajută să-şi limpezească gândurile. Da, îşi dorea din suflet să-l fi omorât. Atherton ar fi avut ceva de lucru să explice moartea unui ajutor de şerif.

Se potoli din plâns. Panica îi dispăru şi ea. Îşi întoarse privirile, să cerceteze încăperea.

N-avea mai mult de trei pe. Patru şi mirosea a mucegai. Din când în când, auzea nişte zgomote şi încercă să nu se gândească la animalele care le produc. Mai era o masă şi patru scaune. Pe podea se vedeau o mulţime de mucuri de ţigări împrăştiate. Cum avea să iasă de-aici?

Încercă să se răsucească, gemând de durere. Nici măcar să stea în şezut nu putea, din cauza legăturilor, încheieturile îi sângerau. Voia la toaletă.

Se înecă aproape într-un acces de râs isteric, dar se concentră asupra respiraţiei şi-i trecu.

Se auzi motorul unei maşini. Tipă după ajutor, când intră doctorul Crampton.

— Nu-ţi faci rău decât ţie însăţi, Clare.

Propti uşa cu un bolovan, ca să între aer curat şi lumină. Ea clipi orbită de razele soarelui. Într-o mână, avea trusa medicală, în cealaltă o pungă de la mcdonald.

— Ţi-am adus ceva de mâncare.

— Cum puteţi să faceţi aşa ceva? Doar mă cunoaşteţi de-o viaţă. Am crescut împreună cu Alice. Vă daţi seama ce-o să se întâmple cu ea, când va afla?

— Familia mă îngrijorează cel mai mult.

Îşi puse bagajele pe un scaun şi se aşeză pe pat, lângă ea. Ura tot ce se întâmpla, dar vor scăpa ei de Atherton, şi nu vor mai face greşeli.

— Te-ai rănit, spuse el, examinându-i încheieturile. Începi să faci infecţie.

Îi veni să râdă.

— Aşadar, faceţi vizite la domiciliul victimelor, ca să le ţineţi în viaţă, pentru jertfă! Sunteţi foarte caritabil!

— Sunt doctor, zise el, înţepat.

— Sunteţi un criminal.

— Religia nu-mi influenţează comportamentul profesional.

— Asta nu are nicio legătură cu religia. Sunteţi bolnav şi sadic. Violaţi, ucideţi şi asta vă place!

— Nu mă aştept să înţelegi. Dacă aş fi un criminal, te-aş ucide pe loc, injectându-ţi o supradoză, spuse el,

scoţând seringa din trusă. Ştii bine că n-aş putea să fac aşa ceva.

— Nu mai ştiu nimic despre dumneavoastră.

— Sunt la fel ca întotdeauna, spuse el, luând o bucăţică de vată, pentru dezinfecţie. La fel ca alţii, am renunţat la biserica tradiţională, cu ipocrizia şi cu minciunile ei şi am fost receptiv la alte posibilităţi.

Îşi ridică puţin ochelarii, apoi testă acul.

— Nu-mi faceţi injecţia, zise ea, cu ochi rugători. Vă rog.

— Am văzut lucruri minunate, Clare. Ştiu că salvarea omului nu constă în umilinţă ci în forţă şi vitalitate.

Îi zâmbi, dar fata îi era luminată de ceva ce ea refuză să înţeleagă.

— Asta o să te facă să te simţi. Mai bine. Crede-mă. Când te vei calma, am să-ţi pansez rănile şi-am să te ajut să mănânci. Nu vreau să te doară sau să-ţi faci griji. Totul se va termina curând.

Timpul trecea ca prin ceată. Se lăsă docil îngrijită de Crampton. Îi mulţumi, chiar, cu un surâs neutru şi politicos, când începu să-i dea să mănânce.

I se părea că este din nou copil, într-o cămaşă de noapte cu pisicuţe şi că avea gripă. O luă în braţe şi o duse afară să urineze, apoi o puse la loc, în pat. Docilă, ea închise ochii. Nici nu-şi dădu seama când o legă din nou.

Îl visa pe tatăl ei. Plângea. Stătea la masa din bucătărie şi plângea. Nu-l putea linişti nicicum.

Apoi, îl visă pe Cam, cum făceau dragoste pe duşumeaua din bucătărie. Îl dorea nebuneşte, îşi simţea trupul gol alunecând pe-al lui.

În sfârşit, se văzu răstignită pe un planşeu, de data aceasta înfricoşată şi ţeapănă de frig, cu Ernie deasupra ei.

Când se trezi, era udă de o transpiraţie rece. Îi era greaţă din cauza drogului. Îşi înfundă faţa în pernă. Dar nu putu nici măcar să se roage, atât era de slăbită.

— N-a mai fost văzută de ieri dimineaţă, îi spuse el agentului federal. Casa e deschisă, nu lipseşte nimic din ea. Hainele, actele, uneltele şi bijuteriile ei sunt toate, acolo. Am luat legătura cu toţi prietenii ei şi niciunul nu ştie nimic.

Simţi că i se face rău, când trebui să o descrie:

— Femeie albă, douăzeci şi opt de ani. Înaltă, subţire, cu părul roşcat, nici prea lung nici prea scurt. Ochi de culoarea chihlimbarului. Nu.

— Nu căprui. Niciun semn particular. Are o maşină Nissan Trei, roşie. Număr de New York, nr. BBA 4451.

Îl puse pe celălalt să repete, apoi închise telefonul. În cadrul uşii apăru Bud Hewitt.

— Jumătate din oraş caută. Bud se uită la ibricul de cafea.

— Vrei puţin?

Cam refuză, gândindu-se că băuse prea multă cafea deja.

— Vrei să chemi şi presa?

— Da. Au să-i publice fotografia, spuse el, frecându-şi mâinile. La naiba!

— Ar trebui să dormi puţin. Stai treaz de mai bine de douăzeci şi patru de ore, zise Bud, virându-şi mâinile în buzunare. Ştiu cum te simţi.

Cam îşi ridică privirile.

— Ştiu. Am să mai dau o raită.

— Fir-ar să fie! Acum şi-a găsit şi Mick să se îmbolnăvească!

Cam dădu din cap.

— O să ţinem legătura prin radio.

Sună telefonul şi el îl ridică repede.

— Mi-au transmis depunerile Monei Sherman, de la bancă. Vrei să mă duc eu să le iau?

— Nu. Trebuie să fac şi eu ceva. Mă întorc într-o jumătate de oră.

Dar peste o oră, bătea la uşa Monei Sherman.

— Bine, bine, deschid imediat!

Apăru somnoroasă în uşă, într-un halat subţire şi înflorat. Înainte să poate scoate un cuvânt, Cam intră şi trânti uşa în urma lui.

— Trebuie să stăm de vorbă!

— Ţi-am spus deja tot ce ştiu, zise ea, trecându-şi

mâna prin păr. N-ai niciun drept să dai buzna aşa, peste mine.

— Îmi bag picioarele în drepturile astea! strigă el şi-o împinse pe un scaun.

— Vezi, că-mi chem avocatul şi-ai să-ţi pierzi insigna aia de tinichea.

— Hai, cheamă-l! Poate vrei să intri şi la complicitate la crimă.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Ai dat lovitura, Mona? Ce-ai făcut, pentru că ai cam depus ceva bani la bancă.

— Şi ce-i cu asta? Îmi merg afacerile.

— Prima depunere mai mare a fost făcută cu o zi înainte de a sta de vorbă cu mine. Iar a doua, după ce-am vorbit. Ce coincidentă!

— Da, spuse ea şi întinse mâna după pachetul de ţigări de alături. Şi ce dacă?

— De unde ai luat banii ăştia?

— Aşa cum ţi-am spus…

Se înecă cu fum şi începu să tuşească.

— Ştii ce? Sunt un om foarte ocupat, Mona; aşa că să nu pierdem timpul. Nu-i aşa că te-a plătit cineva ca să-mi dai un fir greşit? Mi-ai vândut chestia aia cu Biff şi cu haitianul.

— Biff era un catâr, aşa cum ţi-am spus.

— Bănuiesc că s-a mai schimbat. Dar spune-mi mai bine cine te-a plătit?

— Te-am chemat din proprie iniţiativă. Am vrut să fiu de ajutor.

— Da, ai vrut să fii de ajutor.

Se lăsă pe spate, apoi dădu cu pumnul în masă. Lampa căzu şi se făcu ţăndări.

— Ai vrut să fii de ajutor, repetă el, împingând-o la loc, când vru să se scoale de pe scaun. Ei nu ţi-au povestit despre mine, nu-i aşa? Nu ţi-au spus că am fost poliţist la Washington, multă vreme. Am renunţat, ca să vin să lucrez într-un orăşel liniştit. Ştii de ce?

Ea dădu din cap. Acum, el nu mai arăta ca un poliţist, arăta ca un om rău.

— Să ştii că am o problemă. În momentul în care sunt minţit, nu mă mai pot controla.

Luă o sticlă de Jim Beam aproape goală şi o izbi de perete. Se sparse cu zgomot şi în încăpere se împrăştie mirosul de băutură.

— Încep să sparg lucruri şi dacă sunt minţit în continuare, îmi pierd minţile. Odată, am aruncat un suspect pe fereastră, zise el, uitându-se afară. Suntem la etajul al treilea, nu-i aşa?

— Rahat! Am să-mi chem avocatul, spuse ea, întinzându-se după telefon. Eşti nebun şi eu n-am să-ţi înghit tâmpeniile!

— Ai şi n-ai dreptate, zise el, prinzând-o de încheietura mâinii. Da, sunt nebun, la să vedem, cum zbori tu de-aici, de sus.

O trase brutal spre fereastră, în timp ce ea se zbătea şi tipa. Reuşi să se prindă de pervaz şi se lăsă în genunchi.

— Nu ştiu cine a fost! Nu ştiu!

— Asta n-ajunge.

Îi înconjură talia cu braţul.

— Nu ştiu! Jur! M-a sunat şi mi-a trimis banii prin poştă. În numerar.

Cam se lăsă alături de ea.

— Vreau un nume.

— Biff e singurul pe care îl cunosc! Aşa cum ţi-am spus, mi-a fost client.

Se depărtă puţin de el, lipindu-se cu spatele de perete.

— Acum vreo doi ani, mi-a povestit despre clubul acela, sau ce-o fi el. Au zis că mă plătesc cu două sute pe noapte, aşa că m-am dus.

— Unde?

— Nu ştiu! spuse ea cu ochii măriţi de groază. Jur că nu ştiu. M-au legat la ochi. Era destul de trăsnită toată treaba. Venea Biff, mă ducea în oraşul lui, apoi se oprea, mă legă la ochi şi pornea mai departe. După o vreme, o luam pe jos, prin pădure. Nu-mi lua legătura de la ochi, până nu ajungeam la locul stabilit. Făceau tot felul de rituri. Ştii, satanism. Dar. Cred că majoritatea voiau senzaţii tari şi tăvăleli cu târfe.

— Descrie-mi-l!

— Purtau măşti. Tot timpul. N-am cunoscut, pe niciunul din ei, în afară de Biff. Ţi se cam făcea pielea

de găină, dar plăteau bine. Făceam asta cam la două luni o dată.

— Bine, Mona, zise ei, ajutând-o să se ridice. Hai să stăm jos. Trebuie să-mi spui tot ce ştii despre asta.

Capitolul 30

Alice făcea ordine în bucătărie, în lipsă de ceva mai bun. În spatele ei, Blair se plimba de colo-colo. A fost pentru toată lumea o săptămână lungă, se gândi ea. Nimeni nu credea în variantă că Clare se săturase şi plecase, pur şi simplu.

— Acest lucru se putea întâmpla cu Sarah Hawitt, dar nu cu ea. Nu se potrivea. Sculptura mare la care lucra rămăsese neterminată, în faţa casei. Ca un semn. Trecătorii se mai opreau şi făceau comentarii. Min Atherton făcuse chiar nişte fotografii şi le arătase tuturor, la salonul lui Betty.

Primarul convocase o adunare generală, promiţând recompense. Ţinuse şi un discurs emoţionant, remarcase Alice, în legătură cu grijă pentru tine însuti şi pentru cei de alături. Primarul ştia să vorbească. Precum un pastor evanghelist. Tuturor le dăduseră lacrimile.

Cu excepţia şerifului. Lui ochii îi rămaseră uscaţi. Şi sălbatici, îşi aminti ea. Se vedea că nu prea dormise şi nu prea mâncase, în cele şase zile de când dispăruse Clare. Se ridicase la sfârşitul întrunirii şi le pusese

diferite întrebări celor prezenţi. Stătuse de vorbă şi cu reporteri importanţi de la Washington, din New York şi din Philadelphia.

Udă spălătoarea în apă şi începu să şteargă masa de bucătărie. Aerul părea încremenit, iar temperatura se potrivea mai degrabă zilelor caniculare de august, decât sfârşitului de iunie. Dar nimeni nu se gândise să dea drumul la aerul condiţionat. Mama lui Clare, împreună cu soţul şi cei doi Lebeau stăteau în casă, dar nu se plânseseră niciunul de căldură.

Se uită la Blair, simţindu-l foarte aproape de sufletul ei. Parcă erau rude.

— Vrei să-ţi pregătesc ceva de mâncare? Un sandviş, o supă?

— Mulţumesc. Poate mai târziu. Cred că Angie şi Jean-Paul trebuie să se întoarcă.

— Da, aşa cred şi eu.

Întinse spălătoarea pe marginea chiuvetei. Se simţea tare neajutorată că nu le putea oferi decât şuncă, pâine de secară, supă din conservă şi orez.

— Nu e bine să nu mănânci. Ţi-aş putea pregăti ceva. Ceilalţi vor fi înfometaţi, când se vor întoarce.

Îi veni s-o repeadă, dar se opri. Şi ea era la fel de stresată ca ei toţi.

— Bine, bine!

Alergară amândoi în garaj, auzind zgomotul motocicletei, înainte să se dea jos, Blair fu lângă Cam...

— Ai aflat ceva?

— Nu.

Cam îşi frecă ochii şi coborî de pe motocicletă. Alergase toată ziua pe toate coclaurile din împrejurimi.

— Fac nişte sandvişuri, zise Alice. Vino să mănânci, înainte de-a pleca din nou. Serios, Cam! Ai şi tu nevoie de combustibil, la fel ca motocicleta.

Alice intră să aducă de mâncare.

— Ce face mama ta? îl întrebă Cam pe Blair.

— E extrem de îngrijorată. Umblă cu, maşina, împreună cu Jerry, peste tot.

Se uită neputincios la statuia din faţa lor.

— Ca toată lumea. Doamne, Cam, a trecut aproape o săptămână.

Ştia şi el foarte bine. Numărase până şi orele.

— Facem investigaţii în fiecare casă. Acum, Mick e pe picioare, ne e mai uşor.

— Eu nu cred că a sechestrat-o cineva, în oraş.

— E posibil orice.

Se uită peste drum, spre casa familiei Butt. Pe aceasta i-ar fi plăcut să o percheziţioneze personal.

— Poate ea e deja…

— Nu!

Cam dădu energic din cap. Ochii i se întunecară, apoi străluciră tăios.

— Nu, încă nu! Vom porni de aici şi vom cerceta din nou, fiecare centimetru, până sus, pe dealuri. N-am avut

destulă grijă de ea, spuse el, privind în pământ.

Blair nu zise nimic. Gândea la fel.

Cam îşi aprinse o ţigară. Blair făcuse cercetări minuţioase şi aflase tot de se putea. Ştia exact ce i se putea întâmpla surorii lui. Sau ce i se putuse deja întâmpla. Dar nu-şi putea permite să clacheze tocmai acum."

— Aş vrea să merg şi eu, la următoarea cercetare. Cunosc foarte bine pădurea.

— Da, trebuie să ne folosim de toată lumea. Nici nu ştiu în cine să am încredere.

Se uită în sus, la soare. Era la amiază.

— Ştii ce e astăzi? întrebă el, îndreptându-şi privirile spre Blair. E solstiţiul de vară. Nu mi-am dat seama, până n-am auzit la radio.

— Ştiu.

— Se vor întâlni la noapte, murmură el. Cine ştie unde…

— Oare, au să rişte acum, cu toată cercetarea?

— Da. Cu siguranţă. Pentru că vor şi pentru că nu se pot opri.

Se urcă din nou pe motocicletă.

— Trebuie să mă duc să văd pe cineva.

— Merg şi eu cu tine.

— E mai bine dacă mă duc singur. E o poveste lungă, spuse el, pornind motorul. Ţi-o spun eu, mai târziu.

— E absolut revoltător! Îngrozitor!

— Îmi pare rău, doamnă Atherton, zise Bud, învârtindu-şi chipiul în mina. Asta e procedura.

— Dar e insultător! Cum îţi poţi permite să intri în casă mea şi să scotoceşti, de parcă aş fi un criminal? Se postase în uşă şi pieptul înflorat îi tremura.

— Crezi c-am legat-o pe Clare Kimball în pivniţă?

— Nu, doamnă. Dar avem ordin să percheziţionăm fiecare casă din oraş.

Răsuflă uşurat, când îl văzu pe primar coborând.

— Ce se întâmpla?

— Ultragiu! Nici n-o să-ţi vină să crezi, James, ce vrea să facă băiatul ăsta!

— Facem percheziţii în fiecare casă din oraş, domnule Atherton, spuse el roşind. Am şi mandat.

— Mandat! Ţopăi Min ca o cloşcă. Ai auzit, James? Mandat! Chiar aşa!

— Min, zise primarul punându-i o mână pe umăr. Este în legătură cu dispariţia lui Clare Kimball, nu-i aşa, Hewitt?

— Da, domnule primar. Nu e vorba de ceva personal şi nu va dura mai mult de câteva minute. Trebuie doar să mă uit puţin în jur şi să vă pun câteva întrebări…

— Dacă faci un pas în casa asta, rup mătura pe spinarea ta!

— Min, o strânse Atherton uşor de umăr. Omul nu-şi face decât datoria. Dacă noi nu cooperăm cu legea, atunci, cine s-o facă? Intră, ajutor de şerif, şi caută din

pod, în pivniţă, pe unde crezi de cuviinţă. Nimeni din oraşul acesta nu vrea mai mult ca mine şi că ca tine să o găsiţi pe Clare.

Îl conduse pe Bud în casă. Băiatul se aşezase strategic, în aşa fel încât primarul să se afle între el şi Min.

— Vă mulţumesc, domnule Atherton.

— Este datoria noastră de cetăţeni, zise el, cu voce gravă. Poţi să-mi spui cum merg lucrurile?

— N-am dat de nicio urmă. Vă spun, domnule primar, şeriful e rău de tot. Nu ştiu dacă a dormit o oră, de când a început toată tevatură.

— Cred că e tare stresat.

— Nu ştiu ce face dacă n-o găsim. Era vorba să se căsătorească. Chemase deja un arhitect, să-i facă un atelier, lângă casa lui.

— Serios?

Urechile lui Min se făcură pâlnie.

— Şi dacă fata s-a speriat şi a fugit de el?

— Min…

— La urma-urmei, James, a mai dat greş cu un mariaj. N-ar fi pentru prima oară când o femeie îşi ia tălpăşiţa, înainte de nuntă.

— Nu… spuse Atherton, mângâindu-şi grav, bărbia. Cred că ai dreptate. Hai, că îl ţinem în loc pe ajutorul de şerif. Poţi să-ncepi de unde vrei. N-avem nimic de ascuns.

Annie nu era în rulota ei. Şi n-o găsi nici prin locurile pe unde obişnuia să bântuie. Singurul lucru pe care Cam putu să-l facă fu să-i spună unui vecin s-o anunţe să stea acasă, când se întoarce.

Se învârtea în cerc, se gândi el, pornind înapoi, spre oraş. Alerga după propria-i coadă, aşa cum voiau ei. Numai că el ştia mai multe decât îşi închipuiau. Contul acela a lui Biff cu Kimball nu era decât un fals. Dar nu ştia, încă, dacă Bob Meese îl găsise într-adevăr, acolo, sau i se dăduse ordin să i-l arate.

Ştia că ritualurile aveau loc lunar, după cum îi spusese Mona, până la urmă. Dar nu aflase unde.

Din schiţele lui Clare şi din cele povestite de Mona reieşea că sunt treisprezece bărbaţi. Dar nu ştia cine.

Deci, dacă puneai totul cap la cap şi adunai, rezultatul era zero.

Partea proastă era că nu se putea consulta cu nimeni, afară de Bud şi de Mick. Chiar şi într-un orăşel ca Emmitsboro, treisprezece bărbaţi se puteau ascunde uşor.

Spera să iasă Ernie, la uşă. Se simţea în stare să scoată acum ceva de la el. Numai că în faţă îi apăru Joleen Butts.

— Bună ziua, doamnă Butts.

— Bună ziua, şerifule, zise ea, îngrijorată. S-a întâmplat ceva?

— Facem percheziţie în toate casele din oraş.

— Ooo, da, am auzit, zise ea, răsucindu-şi mărgelele. Cred că puteţi începe. Vă rog să scuzaţi dezordinea. N-am avut timp să mă ocup de nimic.

— Nu vă faceţi probleme. Soţul dumneavoastră, ne-a fost de mare ajutor la cercetare.

— Aşa este el: primul care se oferă, ultimul care părăseşte bătălia. Dacă vreţi, puteţi începe cu etajul.

Porni în faţa lui, apoi se opri.

— Ştiu că aveţi şi-aşa multe pe cap şi nici nu vreau să par o mamă exagerată, dar Ernie… n-a venit acasă de aseară. Psihiatrul a zis că e o reacţie normală, având în vedere ceea ce simte el acum faţă de noi şi faţă de el însuşi. Dar mie mi-e frică să nu i se fi întâmplat ceva. La fel ca lui Clare, şopti ea, punându-şi mâna pe balustradă. Ce pot să fac?

Cam tocmai voia să iasă din oraş, când îl întâlni pe Bud. Semnaliză, apoi opri, sprijinindu-şi motocicletă, în timp ce Bud dădea maşina înapoi.

Băiatul scoase capul pe geam.

— Unde e Mick?

— Supraveghează cercetările la Gossard Creek, zise Bud, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte cu o batistă. Am luat legătura cu el, prin radio, acum vreo douăzeci de minute.

— Ai terminat percheziţiile?

— Da. Îmi pare rău, Cam.

Şeriful îşi îndreptă privirile spre lanul de porumb, din

care se ridicau valuri de căldură, ca o ceată. Cerul era senin sticlă.

— Îl ştii pe puştiul ăla, Ernie Butts?

— Şi camioneta lui?

— Da, o Toyota roşie. De ce?

Cam se uită intens în ochii lui Bud. Trebuia să aibă încredere în cineva.

— Vreau să patrulezi prin împrejurimi şi să dai neapărat de el.

— A făcut ceva?

— Nu ştiu. Dacă îl reperezi, nu-l opri. Doar vezi ce are de gând. Şi anunţă-mă imediat. Dar numai pe mine, Bud, ai înţeles?

— Bine, şerifule.

— Trebuie să mă mai duc undeva.

Se uită la cer. Era ziua cea mai lungă a anului, dar nici aceasta nu avea să ţină o veşnicie.

Exact în momentul în care Cam opri la Annie, Clare se lupta să iasă din ceata aceea care îi învăluia mintea, din cauza drogurilor. Îşi recita poeme în gând, texte vechi, de Beatles, cântece de leagăn. Era atât de cald în cămăruţa aceea! Nu mai avea aer, parcă. Ca-ntr-un sicriu. Dar într-un sicriu era frig, îşi aminti ea. Iar ea transpirase leoarcă.

Nu ştia cât va mai sta aşa, pe întuneric şi nici cât timp trecuse de când era aici. O zi? O săptămână? O lună?

De ce nu venea nimeni?

Probabil că o căutau şi Cam şi familia şi prietenii ei.

Cu siguranţă că n-o uitaseră. Afară de doctorul Crampton, nu mai văzuse pe nimeni, din noaptea când fusese adusă aici. Şi nici măcar despre el nu ştia sigur de câte ori venise să-i facă injecţia cu drog.

Se temea nu numai pentru viaţa ei, ci şi pentru sănătatea ei mentală. Îşi dădea seama că era prea slabă să lupte cu ei. Dar era disperată la gândul că ar putea înnebuni.

Singură, în întuneric.

În momentele de luciditate, îşi făcea planuri de evadare, împreună cu tatăl ei. Urmau însă, ore lungi de întuneric şi de confuzie, când toate aceste gânduri se transformau în rugăciuni către cineva, nu ştia nici ea prea bine către cine.

Până la urmă veni Atherton. Când îşi ridică privirile spre el, îşi dădu seama imediat că nu va mai petrece încă o noapte în întuneric. Oricum; era cea mai scurtă noapte a anului.

— E timpul, zise el. Trebuie să ne pregătim.

Era ultima lui nădejde. Cam stătea în fata rulotei goale. Toate speranţele lui se centrau pe amintirile şi informaţiile pe care i le putea da Annie nebuna.

Era puţin probabil, iar dacă ea nu se întorcea la timp, totul sărea în aer.

La asta ajunsese: să spere că va afla ceva de la o femeie de şaizeci de ani, cu mintea de opt. Nu îl ajutase nimeni. Nu putuse demonstra cu nimic că se făceau jertfe rituale umane, undeva, în pădure. Nu avea decât dovada întrupată în cadavrul lui Carly Jammison, care fusese ucisă, îngropată, deshumată, deşi se arătaseră interesaţi şi cei de la poliţia federală, aflând că e vorba de un cult. Trimiseseră şi elicoptere s-o caute pe Clare, dar nici ei nu ajunseseră la niciun rezultat.

Timpul trecea repede. Îşi dădu seama de asta. Pe măsură ce soarele îşi schimba poziţia pe cer, trupul lui i se răcea. Cu siguranţă, la noapte oasele şi carnea îi vor fi de gheată.

Nu putea s-o piardă. Şi înnebunea la gândul că, poate, în căutările sale nu ţinuse cont de cine ştie ce fleac care putea s-o coste viaţa.

Nu se mai rugase demult. Acum, însă, îi implora pe Dumnezeu, pe Iisus şi pe Maica Domnului să-l ajute.

— „Dincolo de-apus, apare dimineaţa," se auzi Annie cântând fericită, apărând de după deal.

Îşi tira sacul în urma ei şi îşi ridică surprinsă privirea, când îl văzu pe Cam alergând spre ea.

— Annie, de când te-aştept!

— M-am mai plimbat şi eu. Doamne atotputernic, ce cald el Cea mai fierbinte zi din câte-mi amintesc.

Rochia îi era udă de transpiraţie.

— Am găsit trei bănuţi şi o sticluţă verde. Vrei să le

vezi?

— Nu chiar acum. Mai întâi, vreau să-ţi arăt ceva. Hai să stăm jos.

— Vino înăuntru, să te servesc cu nişte prăjituri. El zâmbi, încercând să nu-şi piardă răbdarea.

— Nu mi-e foame. Hai să ne aşezăm pe trepte, să-ţi arăt.

— Bine. Sunt obosită şi eu şi câinii mei, de-atâta drum. Aşa, ai venit cu motocicleta! Poate ne plimbăm puţin.

— Ştii ce? Dacă mă ajuţi, te plimb o zi întreagă.

— Chiar? Vezi, că mi-ai promis.

— Pe cuvânt. Hai, Annie, stai jos, zise el şi scoase schiţele din mapă. Vreau să-ţi arăt nişte desene.

Îşi aşeză fundul mare pe scările galbene.

— Îmi plac pozele.

— Aş vrea să te uiţi.la ele cu atenţie. Cu foarte multă atenţie. Bine?

— Bineînţeles!

— Şi, după ce te uiţi la ele, vreau să-mi spui dacă recunoşti locul.

— Uhuu! rânji ea, dar când se uită la Nu-mi plac pozele astea!

— Sunt foarte importante.

— Nu vreau să mă uit la ele! Am poze mai frumoase înăuntru. Dacă vrei, ţi le arăt.

Sângele începu să-i fiarbă. Îi venea s-o ia de gâtul

acela amărât şi s-o scuture bine. Era clar, ştia. Îi văzuse ochii înspăimântaţi.

— Annie, vreau foarte mult să te uiţi la ele şi să-mi spui adevărul. Ai văzut vreodată acest loc?

Îşi strânse buzele şi dădu din cap.

— Ba da, ai fost acolo. Şi ştii unde e?

— E un loc rău. Nu vreau acolo!

Desene, îngheţă.

Nu o atinse, de teamă că, fără să vrea, avea să-şi înfigă degetele în carnea ei.

— Uite-aşa! Nu vreau să vorbesc despre el. Acum mă duc înăuntru.

— Annie, uită-te la mine. Hai! Uită-te la mine. Se forţă să zâmbească, în momentul în care ea se supuse.

— Nu sunt eu prietenul tău?

— Da, eşti prietenul meu. Mă plimbi şi îmi iei îngheţată. Vai, ce cald el Surâse ea plină de speranţe. Ce bună ar fi o îngheţată!

— Prietenii au grijă unii de alţii. Şi au încredere unii în alţii. Eu trebuie să ajung în locul acesta. Am nevoie de tine, să-mi arăţi.

Ea ezită. Lucrurile erau totdeauna foarte simple pentru ea. Se trezea şi se ducea la culcare. Pornea spre răsărit, sau spre apus. Mânca acum sau mai târziu. Dar întrebarea lui îi dădea dureri de cap şi de stomac.

— Da n-ai să spui la nimeni? şopti ea...

— Ai încredere în mine.

— Acolo sunt monştri, continuă ea să şoptească la fel ca un copil bătrân care dezvăluia un secret. Se strâng acolo noaptea şi fac lucruri rele.

— Cine?

— Monştrii în haine negre. Au capete de animale. Fac ceva cu femei dezbrăcate. Şi omoară câini şi capre.

— Acolo ai găsit brăţara aceea pe care i-ai dat-o lui Clare?

Ea aprobă.

— Am crezut că nu trebuie să-ţi spun. Tu nu crezi în monştri. Ei nu există decât la televizor. Dacă povesteşti despre monştri, oamenii zic că eşti nebun şi te închid.

— Eu nu cred că eşti nebună. Şi nimeni nu te va închide vreodată, zise el şi-o mângâie pe păr. Am mare nevoie să-mi spui unde se află locul acesta...

— Acolo, indică ea vag. După stânci, printre copaci. Erau hectare întregi de stânci şi de arbori. Trase aer adânc în piept.

— Annie, am nevoie de tine să-mi arăţi. Mă poţi duce?

— Ooo, nu! Se ridică ea înfricoşată. Nu, nu merg acum acolo, crede-mă! O să fie întuneric. Nu poţi merge acolo, când vin monştrii!

Îi luă mâna plină de brăţări.

— Ţi-o aminteşti pe Clare Kimball?

— A plecat. Nimeni nu ştie unde.

— Cred că a furat-o cineva, Annie. Ea n-a vrut să

plece. S-ar putea s-o ducă în locul acela, diseară, Annie. Şi-au să-i facă rău.

— E frumoasă.

Buzele începură să-i tremure.

— A fost şi în vizită la mine.

— Da, şi ţi-a făcut asta, zise el, arătând spre brăţara de argint. Ajută-mă, Annie. Ajut-o pe Clare, şi-ţi jur că voi alunga monştrii!

Ernie conducea de ore întregi, în afara oraşului, în cerc, când pe autostradă, când pe drumurile lăturalnice. Ştia că părinţii lui vor fi disperaţi şi se gândi, pentru prima oară, după ani de zile, la ei, cu regret.

Ştia ce semnificaţie va avea seara aceasta. Era ultimul test pe care urma să îl treacă. Voiau să îl iniţieze rapid, în aşa fel încât să se lege de ei prin sânge, prin foc şi prin moarte. Îi venea să fugă, dar n-avea unde se duce. Nu-i mai rămăsese decât un singur drum. Acela care ducea spre luminişul din pădure.

Clare va muri în seara aceea numai din cauza lui. Gândul acesta îl chinuia. Învăţătura pe care şi-o alesese nu presupunea regrete sau sentimentul culpabilităţii. Va fi spălat de toate. Nu se gândea decât la asta. Porni cu camioneta în direcţia destinului său.

Bud trecu pe lângă Toyota, se uită cu indiferentă în ea, apoi îşi aminti. Transpiră şi se întinse după aparatul de transmisie.

— Staţia unu, sunt staţia trei. Mă auzi?

Nu îi răspunse nimeni, aşa că repetă mesajul.

— Hai, Cam. Răspunde o dată! Sunt eu, Bud. Rahat! se gândi el. Şeriful cine ştie pe unde era, iar el urmărea un puşti cu maşina. Numai Dumnezeu ştia de ce. Bud se supuse ordinelor şi începu să-l urmărească de la distantă.

Era în amurg şi luminile din spate ale camionetei luceau slab.

Când camioneta coti, Bud trase pe dreapta şi opri. Unde naiba să meargă puştiul ăsta? Drumeagul acela ducea în inima pădurii şi Toyota nu avea tracţiune pe toate rotile. Şeriful îi spusese să urmărească ce are de gând copilul, aşa că trebuia să acţioneze.

Se hotărî să meargă pe jos. Nu exista decât un singur drum. Luă lanterna şi pistolul. Cam ar fi râs de el că se joacă de-a hoţii şi vardiştii. Dar, după cum stăteau lucrurile, considera că era periculos să între neînarmat în pădure.

Nici n-apucă să între bine pe drumeag, că văzu camioneta.” Ernie stătea lângă ea, aşteptând. Gândindu-se că aceasta va fi prima lui misiune adevărată, Bud se ghemui şi se ascunse după un dâmb.

Atât el, cât şi Ernie, auziră zgomot de paşi. Fu cât pe-aci să se dea singur de gol, când îl văzu pe doctorul Crampton şi pe Mick.

Nici nu s-au mai obosit să-şi pună măştile, se gândi

Ernie satisfăcut. Dădu din cap, în momentul în care i se întinse cupă cu vin amestecat cu drog.

— Nu mai am nevoie de asta. Am depus jurământul. După o clipă, doctorul duse cupa la buze şi sorbi el însuşi.

— Prefer să-mi ascut simţurile, îi întinse cupă şi lui Mick.

— O să-ţi potolească junghiurile. Rana din piept se vindecă bine, dar e destul de adâncă.

— Şi injecţia aia afurisită antitetanos a fost cumplită! zise Mick sorbind din cupă. Ceilalţi nu aşteaptă. Se apropie ora.

Bud rămase ascuns până când se depărtară. Nu prea înţelegea ce se petrecea. Nu-i venea să creadă. Se uită în spatele lui pe drum şi îşi dădu seama că-i va lua prea mult timp să se întoarcă şi să-l anunţe pe Cam. Şi chiar dacă reuşea să-l găsească, i-ar fi pierdut pe cei trei.

Ieşi din ascunzătoare şi începu să-i urmărească.

Îi scoseseră hainele. Clare nu mai putea de ruşine. Nu o dragaseră. Atherton îi spusese între patru ochi că o voia perfect lucidă, să vadă tot ce se va petrece, în cunoştinţă de cauză. Ar fi putut să strige, să se roage, să plângă, dar asta n-ar fi făcut decât să-i incite.

Se zbătea, când o târâseră la altar, cu toate că mâinile şi picioarele îi erau amorţite. Recunoscu cu oroare toate chipurile din jurul ei.

Less Gladhill şi Bob Meese îi legară braţele. Skunk Haggerty şi George Howard, picioarele. Îi mai recunoscu pe directorul băncii, pe un fermier local şi pe doi membri din consiliu. Stăteau liniştiţi şi aşteptau.

Reuşi să-şi răsucească încheietura şi să-l prindă pe Bob cu degetele.

— Nu poţi face aşa ceva. O să mă omoare. Bob, tu n-ai să laşi să se întâmple asta! Te ştiu de-o viaţă!

El se retrase fără să zică nimic.

Nu aveau voie să vorbească cu ea. Nici să se gândească la ea, ca la o femeie, ca la o persoană cunoscută. Nu era decât un obiect de jertfă. Nimic mai mult.

Pe rând, îşi puseră măştile. Şi totul se transformă în coşmarul ei.

Ea nu tipă. Oricum, n-ar fi auzit-o şi nu i-ar fi păsat nimănui. Nici nu plânse. Vărsase toate lacrimile în timpul cât o ţinuseră sechestrată. Îşi zise că atunci când vor băga cuţitul în ea, nu va curge sânge, ci numai praf.

Îi aşezară lumânări împrejur, şi le aprinseră. În groapă, focul ardea. Deasupra, aerul juca înfierbântat. Se uită la toatea acestea cu o detaşare ciudată. Dacă mai avusese până acum vreo speranţă, totul se năruise.

Sau, ce puţin aşa crezu, până când îl văzu pe Ernie.

Îşi simţi lacrimile izbucnindu-i de sub pleoape. Se zbătu din nou, dar funiile îi ţineau strâns încheieturile legate.

— Ernie, pentru numele lui Dumnezeu! Te rog!

El se uită la ea. Crezuse că va fi cuprins de poftă şi de dorinţă arzătoare. Era goală, aşa cum şi-o închipuise de atâtea ori. Trupul îi era alb şi subţire. I-l mai văzuse când se uitase cu telescopul pe fereastra dormitorului lui.

Dar nu simţea nicio dorinţă şi refuză să-şi analizeze simţământul care îl cuprinsese. Se întoarse şi îşi alese masca de vultur. În noaptea aceasta avea să zboare.

Oricât de nematurizată i-ar fi fost mintea, trupul lui Annie era bătrân. Nu putea merge repede, oricât de mult ar fi îmboldit-o Cam. În afară de asta îi mai era şi, frică, aşa că abia îşi trăgea picioarele. Ziua scădea repede.

— Mai e mult, Annie?

— Undeva, în fată. Nici măcar n-am mâncat, îi reaminti ea.

— Ai să mănânci curând.

Se întoarse şi o luă instinctiv pe o cărare, ca un iepure sau ca un cerb.

— Ai grijă la rugurile astea. Te înţeapă cât ai zice peşte.

Ochii ei erau îndreptaţi înainte, printre umbrele lungi ale înserării.

— Sunt ca nişte monştri.

— N-am să-i las să-ţi facă niciun rău.

O luă pe după talie, ca s-o ajute şi s-o grăbească.

Bucuroasă, îşi continuă bombăneala...

— O să te căsătoreşti cu Clare?

— Da. Doamne! Da! Da!

— E drăguţă. Când zâmbeşte, i se văd dinţii aceia albi şi frumoşi. La fel ca tatăl ei. Semăna bine cu tatăl ei. Îmi dădea trandafiri. Dar acum e mort. Gâfâia ca o locomotivă.

— Monştrii nu l-au prins, nu-i aşa?

— Nu.

— A căzut de la fereastră, când s-au dus bărbaţii ăia doi şi-au ţipat la el.

Se uită la ea, fără se se oprească.

— Ce bărbaţi?

— Oare, să fi fost altă dată? Nu-mi aduc bine aminte. A lăsat lumina aprinsă în mansardă.

— Ce bărbaţi, Annie?

— Ooo, şeriful şi tânărul lui ajutor. După ce-au ieşit, el a murit.

Cam îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Care ajutor? Bud?

— Nu, ălălalt. Poate au urcat să cumpere o casă. Domnul Kimball vindea case.

— Da, zise el, simţind cum i se răceşte pielea. Annie, trebuie să ne grăbim.

Bud stătea ascuns printre copaci şi se uita. Îşi dădea seama că era adevărat, dar mintea lui refuza să admită.

Tatăl lui Alice? Cum aşa? Prietenul şi partenerul lui, Mick?

Dar vedea cu propriii săi ochi. Stăteau în cerc, cu spatele la el. Nu vedea la ce se uitau şi-i era frică să se apropie mai mult. Cel mai bine era să stea acolo şi să se uite. Aşa i-ar fi spus şi şeriful.

Îşi trecu mâna peste gură, în momentul în care începu incantaţia.

Parcă era un vis. Clare închise ochii şi pendula între trecut şi prezent. Fumul, vocile, bărbaţii. Totul era la fel.

Se vedea în tufişuri. Atunci, putea să fugă.

Deschise ochii şi privi cerul întunecat. Luna începuse să răsară. Cea mai lungă zi a anului se terminase.

Văzu lucirea unei săbii şi tresări. Dar nu sosise, încă, timpul ei. Atherton chemă cele patru prinţese ale Iadului. Şi-ar fi dorit să apară, dacă existau şi să îl devoreze pentru aroganţă aceea a lui.

Întoarse capul, să nu mai vadă, să nu mai audă. Se gândi la Cam, la anii pe care nu-i vor mai trăi împreună, la copiii pe care nu-i vor mai avea. El o iubea, dar nu-şi va mai putea da seama acum dacă asta era de ajuns.

Îi va găsi, îi va opri. Era sigură. Altfel, înnebunea. Dar pentru ea va fi prea târziu. Prea târziu şi să mai stea de vorbă cu mama ei, să şteargă răceala aceea care apăruse între ele. Prea târziu să le spună oamenilor că tatăl ei făcuse greşeli, dar nu fusese un hoţ şi niciun

criminal.

Ar fi avut atâtea de făcut! Atâtea de văzut şi de atins! Dar va muri stupid, din cauza orgoliului unui bărbat şi a cruzimii oarbe a celorlalţi.

O cuprinse mânia. O legaseră acolo, deposedând-o de mândrie, de demnitate, de speranţă. Şi de viaţă. Îşi strânse pumnul. Se arcui şi tipă.

Bud îşi duse mâna la pistol şi rămase aşa, tremurând.

Cam întoarse capul şi simţi cum îi pătrunde spaima în sânge.

— Rămâi aici!

Se desprinse din mâinile încleştate ale lui Annie.

— Stai aici! Şi nu te mişca!

Îşi scoase pistolul şi începu să alerge printre copaci.

Atherton ridică pumnalul spre cer. Voise s-o audă strigând. Se luptase pentru asta, aşa cum un bărbat se chinuieşte să atingă punctul culminant în actul sexual. Se înfuriase amarnic, văzând-o cum stătea acolo, ca o păpuşă stricată. Acum se zbătea pe altar, cu privirile încărcate de ură şi de spaimă.

Se simţi invadat de forţă.

— Eu sunt distrugerea! urlă el. Sunt răzbunarea! îl invoc pe Stăpânul meu să mă umple de mânie, ca să-mi pot sfâşia cu încântare jertfa ce i-o aduc! Chinurile ei îl vor hrăni pe El!

Cuvintele zbârnâiau, parcă, în urechile lui Ernie. Abia le putea auzi şi nu le mai înţelegea deloc. Ceilalţi se legănau în jurul lui, captivaţi cu totul, însetaţi de ceea ce-avea să urmeze. Numai că el nu simţea asta, ci doar o greaţă imensă.

Credea că lucrurile acestea aveau să îl facă să se simtă bine, să-i dea sentimentul că aparţinea unei cauze.

Dar o văzu pe ea, luptându-se cu disperare. Şi ţipând la fel că Sarah Hewitt. Fu copleşit de milă. Cum să li se s alăture, dacă simţea astfel? Cum să fie de-al lor, când simţea revoltă în suflet? Se înspăimântă.

N-ar fi trebuit să moară. Era numai din cauza lui. Din cauza lui.

Ochii li se întâlniră o dată. Îl imploră, parcă. Văzu că el era singura. Ei speranţă de salvare. Ţipând, se aruncă înainte, în momentul în care Atherton lovi cu cuţitul.

Clare simţi un trup căzând peste al ei. Mirosea a sânge. Dar nu o durea nimic. Îl văzu pe Atherton împleticindu-se înapoi, urlând. Ernie alunecă de pe ea şi se târî la pământ.

Gemând furios, Atherton ridică din nou cuţitul. Se auziră două împuşcături. Fu nimerit în braţ şi în piept.

— Nu mişca!

Cam ţinea pistolul strâns, dar degetul îi tremura pe trăgaci.

— Vă trimit pe toţi în iad, ticăloşilor!

— Şerifule… sunt eu, Bud.

Băiatul făcu un pas în față, cu brațele tremurând.

— L-am urmărit pe puşti. Am văzut… Doamne, Cam, am omorât un om!

— A doua oară, o să-ţi vină mult mai uşor.

Trase în aer, văzând că unul dintre ei voia s-o ia la fugă.

— Mai fă un singur pas, şi-am să-i arăt ajutorului meu ce uşor el Culcat pe burtă! Toţi! Mâinile la ceafă! Bud, primul care mişcă, omoară-l!

Bud nu credea că-i va fi mai uşor a doua oară, dar dădu din cap.

— Am înţeles, să trăiţi!

Din trei sărituri, Cam fu alături de Clare. Îi mângâia părul şi faţa, în delir.

— O, Doamne, Subtirico! Am crezut că te-am pierdut!

— Eşti tu…

Vru să întindă mâinile spre el, dar nu putu.

— Fata ţi-e plină de sânge.

— Din cauza rugilor.

Îşi scoase briceagul să-i taie funiile. Nu trebuia să leşine, încă. Nu voia decât s-o țină în braţe, s-o strângă şi să-şi îngroape fata în părul ei.

— Uşurel! zise el, smulgându-şi cămaşa. Îmbracă-te cu ea. Îi mângâie pielea cu degetele tremurătoare. Te iau de-aici cât pot de repede.

— Nu mai am nimic! Ernie mi-a salvat viaţa, îi simţea

sângele pe piele.

— A murit?

Cam se apropie de băiat, îi luă pulsul, apoi îi sfâşie roba.

— Nu, trăieşte. E lovit la umăr.

— Cam, dacă n-ar fi sărit peste mine…

— O să se facă bine. Bud, hai să-i legăm pe ticăloşii ăştia!

— Unul din ei e Mick, murmură el, ruşinat că nu-şi putea reţine lacrimile.

— Da, ştiu.

Îi aruncă funia cu care fusese legată Clare.

— Hai să-i legăm! Apoi, pleci cu Clare şi-i aduci pe băieţii de la federală.

— Vreau să stau cu tine.

Îşi petrecu braţul pe sub al lui.

— Te rog. Trebuie să stau cu tine.

— Bine. Aşează-te.

— Nu aici, spuse ea, întorcându-şi privirile de la altar. Uite, mai e nişte sfoară aici. Vreau să te ajut să-i legi, adăugă ea, cu ochii strălucind. Din tot sufletul!

Fără măşti şi legaţi arătau jalnic. Aşa i se păru lui Clare, în vreme ce îngenunchease lângă Ernie şi-i luase mina, îngrijorată. Trebuia să-l aştepte pe Bud, care plecase după poliţia federală şi după ambulantă.

— Nu-mi. Vine să cred că Annie te-a adus aici.

— A fost grozavă. Cred că se simte minunat acum, în maşina lui Bud, cu sirenă!

Aruncă o privire spre Ernie.

— Cum se simte?

— Cred c-am reuşit să opresc sângerarea. Va avea nevoie de ajutor, dar se va face bine. Din toate punctele de vedere...

— Sper să ai dreptate.

O mângâie uşor cu vârfurile degetelor.

— Clare, trebuie să mă uit şi la celălalt.

Ea dădu din cap.

— E Atherton, zise ea, neutru. El a început toată mascarada asta.

— În seara asta, s-a terminat totul.

Ocoli altarul. Atherton zăcea cu fata în jos. Fără niciun pic de milă, îl întoarse. Rana din piept era mortală, fără niciun dubiu. Dar respiraţia îi şuiera, încă, prin mască. Când o auzi pe Clare apropiindu-se, se ridică repede, să n-o lase să se uite.

— Nu e nevoie să mă menajezi, Cam.

— Nu eşti chiar aşa puternică cum îţi închipui. I îi ridică o mână şi se uită la ea.

— Te-au rănit.

— Da.

Se gândi la ceea ce aflase, în legătură cu moartea tatălui ei.

— Ne-au rănit pe toţi. Dar s-a terminat.

— Crezi că s-a terminat?

Întrebarea se auzi şuierătoare, din spatele măştii ţapului din Mendes.

— N-ai făcut nimic! N-aţi oprit nimic! Dacă nu voi, atunci copiii voştri vor începe din nou! Dacă nu ei, atunci copiii copiilor lor! N-o să puneţi niciodată mâna pe adevăratul Stăpân. Şi nici nu veţi putea vreodată.

Îşi întinse mâinile spre clare, cu degetele crispate, ca nişte gheare. Apoi îi căzură. Râse gâlgâit şi muri.

— El a fost răul, şopti Clare. N-a fost nebun, n-a fost bolnav, ci rău. Nu credeam să existe aşa ceva.

— Pe noi, nu ne poate atinge, zise el şi-o strânse la piept.

— Nu, nu poate.

Se auziră sirenele, în depărtare.

— Bud s-a mişcat repede.

Cam o dădu uşor înapoi, să se uite la chipul ei.

— Am atâtea să-ţi povestesc! Atâtea să-ţi spun! Cred că dacă mă pornesc, nu mă mai pot opri. Dar va trebui să aşteptăm, până se vor termina toate astea.

Ea îi strânse mâna. În spatele lor, se vedeau flăcările înălţate spre cer.

— Avem tot timpul înaintea noastră.

După două săptămâni, toată îmbrăcată în doliu, Min Atherton se îmbarca într-un tren care ducea spre Vest. Nu venise nimeni s-o conducă şi ea era foarte mulţumită, din acest motiv. Toată lumea credea că o

ştergea din oraş ruşinată din cauza soţului ei, şocată de ceea ce făcuse el.

Dar James al ei nu o făcuse de râs şi nici nu o şocase cu nimic.

Croindu-şi drum spre compartimentul ei, cu geantă mare în mână, abia se abţinea să nu izbucnească în plâns. Dragul ei James! Va găsi ea o cale, cândva, să-l răzbune.

Se aşeză cu fundul ei mare, îşi puse geanta alături şi mâinile în poala generoasă, apoi aruncă o privire pe geam, să vadă ultima oară Marylandul.

Nu se va mai întoarce. Poate, într-o zi, va trimite pe cineva. Dar ea nu se va mai întoarce.

Totuşi, oftă. Îi fusese destul de greu să-şi lase casa. Majoritatea lucrurilor ei frumoase îi vor fi trimise, dar nu va mai fi acelaşi lucru fără James.

El îi fusese perechea perfectă. Atât de însetat, atât de maleabil şi de doritor de putere! îşi zâmbi în sinea ei, în timp ce scoase un evantai să se răcorească. Ochii îi luciră. Nu o deranjase niciodată că jucase din umbra lui.

— Avusese atâtea satisfacţii simţindu-şi puterea asupra lor, fără ca ei să-şi fi dat seama, măcar! Nici James nu ştiuse adevărul.

Când îl întâlnise, nu fusese decât un amator. Doritor să afle multe, dar confuz şi fără să ştie cum să-şi urmeze interesul.

Dar ea ştiuse. Femeia ştie întotdeauna. Iar bărbaţii nu

erau decât nişte marionete, pe care îi puteai duce uşor cu momeală sângelui, a sexului, a perspectivei puterii.

Păcat că spre sfârşit nu avusese mai multă grijă şi se avântase fără să-i pese. Oftă şi îşi mişcă evantaiul mai repede, să se răcorească. Îşi va reproşa întotdeauna că nu l-a oprit la timp, pierzându-şi controlul, pentru o aspiraţie mai înaltă. Aproape la fel de palpitant ca atunci, cu ani în urmă, când îl iniţiase. Ea, zeiţa Stăpânului, şi James robul ei.

Bineînţeles, ea fusese cea care începuse totul. Ea, care privise dincolo de valorile unanim acceptate şi se înfruptase cu mâinile amândouă din plăcerile acelea întunecate. Ea care poruncise să se facă prima jertfă umană. Şi asistase la spectacolul măreţ al vărsării de sânge.

Ea care simţise puterea acelui sânge şi aspirase spre mai mult.

Stăpânul nu-i satisfăcuse dorinţa cea mai arzătoare, aceea de a avea copii. Dar îi dăruise altele. Îi netezise calea spre lăcomie, cel mai plăcut păcat strigător la cer.

Mai erau şi alte oraşe, se gândi ea, în timp ce trenul şuiera ascuţit. Alţi bărbaţi. Alte victime. Curve cu pântece roditoare. Da, aşa ceva găseai pe toate drumurile!

Şi cine să se gândească la ea, biata văduvă Atherton, când le dispăreau femeile?

Poate, de data aceasta, va alege un băiat tânăr. Un

adolescent dezorientat ca Ernie Butts, care se dovedise o mare dezamăgire în ochii ei. Nu, nu va căuta un nou James, ci un tânăr, îşi zise ea mulţumită. Unul pe care să îl poată educa, în aşa fel, încât s-o adore pe ea şi pe Stăpânul întunecat.

În timp ce trenul plecă încet din gară, ea îşi strecură mâna pe sub corsaj, strângând pentagrama între degete.

— Stăpâne, murmură ea. O luăm de la început!

Sfârşit